

2004-2005, 2006-2007, 2008-2009, 2010-2011, 2012-2013, 2014-2015, 2016-2017, 2018-2019, 2020-2021, 2022-2023, 2024-2025, 2026-2027, 2028-2029, 2030-2031, 2032-2033, 2034-2035, 2036-2037, 2038-2039, 2040-2041, 2042-2043, 2044-2045, 2046-2047, 2048-2049, 2050-2051, 2052-2053, 2054-2055, 2056-2057, 2058-2059, 2060-2061, 2062-2063, 2064-2065, 2066-2067, 2068-2069, 2070-2071, 2072-2073, 2074-2075, 2076-2077, 2078-2079, 2080-2081, 2082-2083, 2084-2085, 2086-2087, 2088-2089, 2090-2091, 2092-2093, 2094-2095, 2096-2097, 2098-2099, 2100-2101, 2102-2103, 2104-2105, 2106-2107, 2108-2109, 2110-2111, 2112-2113, 2114-2115, 2116-2117, 2118-2119, 2120-2121, 2122-2123, 2124-2125, 2126-2127, 2128-2129, 2130-2131, 2132-2133, 2134-2135, 2136-2137, 2138-2139, 2140-2141, 2142-2143, 2144-2145, 2146-2147, 2148-2149, 2150-2151, 2152-2153, 2154-2155, 2156-2157, 2158-2159, 2160-2161, 2162-2163, 2164-2165, 2166-2167, 2168-2169, 2170-2171, 2172-2173, 2174-2175, 2176-2177, 2178-2179, 2180-2181, 2182-2183, 2184-2185, 2186-2187, 2188-2189, 2190-2191, 2192-2193, 2194-2195, 2196-2197, 2198-2199, 2200-2201, 2202-2203, 2204-2205, 2206-2207, 2208-2209, 2210-2211, 2212-2213, 2214-2215, 2216-2217, 2218-2219, 2220-2221, 2222-2223, 2224-2225, 2226-2227, 2228-2229, 2230-2231, 2232-2233, 2234-2235, 2236-2237, 2238-2239, 2240-2241, 2242-2243, 2244-2245, 2246-2247, 2248-2249, 2250-2251, 2252-2253, 2254-2255, 2256-2257, 2258-2259, 2260-2261, 2262-2263, 2264-2265, 2266-2267, 2268-2269, 2270-2271, 2272-2273, 2274-2275, 2276-2277, 2278-2279, 2280-2281, 2282-2283, 2284-2285, 2286-2287, 2288-2289, 2290-2291, 2292-2293, 2294-2295, 2296-2297, 2298-2299, 2300-2301, 2302-2303, 2304-2305, 2306-2307, 2308-2309, 2310-2311, 2312-2313, 2314-2315, 2316-2317, 2318-2319, 2320-2321, 2322-2323, 2324-2325, 2326-2327, 2328-2329, 2330-2331, 2332-2333, 2334-2335, 2336-2337, 2338-2339, 2340-2341, 2342-2343, 2344-2345, 2346-2347, 2348-2349, 2350-2351, 2352-2353, 2354-2355, 2356-2357, 2358-2359, 2360-2361, 2362-2363, 2364-2365, 2366-2367, 2368-2369, 2370-2371, 2372-2373, 2374-2375, 2376-2377, 2378-2379, 2380-2381, 2382-2383, 2384-2385, 2386-2387, 2388-2389, 2390-2391, 2392-2393, 2394-2395, 2396-2397, 2398-2399, 2400-2401, 2402-2403, 2404-2405, 2406-2407, 2408-2409, 2410-2411, 2412-2413, 2414-2415, 2416-2417, 2418-2419, 2420-2421, 2422-2423, 2424-2425, 2426-2427, 2428-2429, 2430-2431, 2432-2433, 2434-2435, 2436-2437, 2438-2439, 2440-2441, 2442-2443, 2444-2445, 2446-2447, 2448-2449, 2450-2451, 2452-2453, 2454-2455, 2456-2457, 2458-2459, 2460-2461, 2462-2463, 2464-2465, 2466-2467, 2468-2469, 2470-2471, 2472-2473, 2474-2475, 2476-2477, 2478-2479, 2480-2481, 2482-2483, 2484-2485, 2486-2487, 2488-2489, 2490-2491, 2492-2493, 2494-2495, 2496-2497, 2498-2499, 2500-2501, 2502-2503, 2504-2505, 2506-2507, 2508-2509, 2510-2511, 2512-2513, 2514-2515, 2516-2517, 2518-2519, 2520-2521, 2522-2523, 2524-2525, 2526-2527, 2528-2529, 2530-2531, 2532-2533, 2534-2535, 2536-2537, 2538-2539, 2540-2541, 2542-2543, 2544-2545, 2546-2547, 2548-2549, 2550-2551, 2552-2553, 2554-2555, 2556-2557, 2558-2559, 2560-2561, 2562-2563, 2564-2565, 2566-2567, 2568-2569, 2570-2571, 2572-2573, 2574-2575, 2576-2577, 2578-2579, 2580-2581, 2582-2583, 2584-2585, 2586-2587, 2588-2589, 2590-2591, 2592-2593, 2594-2595, 2596-2597, 2598-2599, 2600-2601, 2602-2603, 2604-2605, 2606-2607, 2608-2609, 2610-2611, 2612-2613, 2614-2615, 2616-2617, 2618-2619, 2620-2621, 2622-2623, 2624-2625, 2626-2627, 2628-2629, 2630-2631, 2632-2633, 2634-2635, 2636-2637, 2638-2639, 2640-2641, 2642-2643, 2644-2645, 2646-2647, 2648-2649, 2650-2651, 2652-2653, 2654-2655, 2656-2657, 2658-2659, 2660-2661, 2662-2663, 2664-2665, 2666-2667, 2668-2669, 2670-2671, 2672-2673, 2674-2675, 2676-2677, 2678-2679, 2680-2681, 2682-2683, 2684-2685, 2686-2687, 2688-2689, 2690-2691, 2692-2693, 2694-2695, 2696-2697, 2698-2699, 2700-2701, 2702-2703, 2704-2705, 2706-2707, 2708-2709, 2710-2711, 2712-2713, 2714-2715, 2716-2717, 2718-2719, 2720-2721, 2722-2723, 2724-2725, 2726-2727, 2728-2729, 2730-2731, 2732-2733, 2734-2735, 2736-2737, 2738-2739, 2740-2741, 2742-2743, 2744-2745, 2746-2747, 27

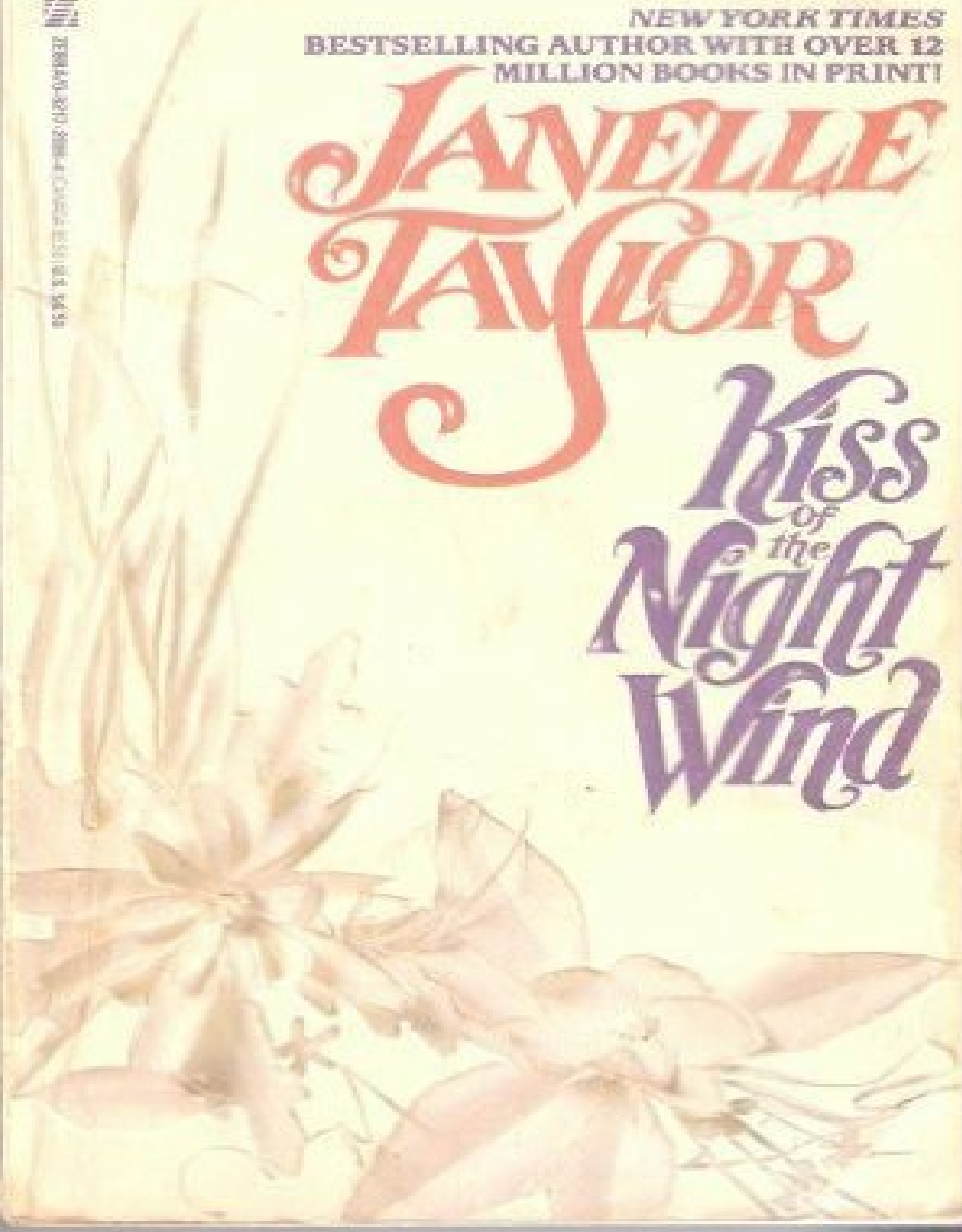
*Kiss
of the
Night
Wind*

ISBN 0-00-000000-0
000000-0000-0000-0000-0000

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR WITH OVER 12
MILLION BOOKS IN PRINT!

JANELLE TAYLOR

Kiss of the Night Wind

Nụ hôn của ngọn gió đêm – Kiss of the night wind

Janelle Taylor

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương cuối](#)

Chương 1

Nếu cách này không ăn thua mà Carrie Sue Stover bị bắt thì Carrie Sue Stover chắc như đinh đóng cột là cô sẽ bị treo lủng lẳng ở đầu một sợi dây thừng hay mòn mõi trong nhà tù khủng khiếp. Luôn luôn tỉnh táo, cảnh giác, Carrie Sue chăm chú nhìn quanh, dưới người lên trước từng tiếng động. Sau bao năm tháng lênh đênh, các giác quan người cô đã được mài sắc. Ở với người lạ, thần kinh cô luôn căng thẳng, bởi lẽ thường xuyên sợ bị nhận diện, rồi bị bắt, dù cho đây có cách xa Texas lẫn cái tiếng tăm bất hảo của cô đến như thế nào.

Cô gái tóc đỏ tiếp tục mặc nốt quần áo trong một gian phòng nhỏ đêm qua cô ở chung cùng một chị hành khách khác tại trạm nghỉ của hãng xe. Cô đã đi từ Pháo đài Worth bằng tuyến xe này, tuyến xe cứ hai mươi tư giờ lại dừng một chặng vì đến đó hành khách đã cần phải nghỉ lẫn rồi. Giữa các quán ăn sơ sài của Công ty Toàn miền Garrett, cỗ xe dừng bánh tại các trạm để thay ngựa và để hành khách ăn uống, nghỉ ngơi lại sức.

Người chung phòng với cô, một vợ lính từ tận suốt miền Đông đã chải chuốt đóng bộ xong, vội rời căn phòng gò bó, gần như là khiếp sợ gì Carrie Sue vậy. Cau mày, cô gái tóc đỏ biết mình nghĩ vớ vẩn, nó chỉ chứng tỏ cô đã quá mất lòng tin ở phần lớn mọi người mà thôi. Có lý do gì khiến cho chị ấy sợ cô chứ? Lên xe hôm qua ở Pháo đài Bowie để tới Pháo đài Verde, đến mỗi chỗ xóc, chỗ rẽ, kể cả trước mỗi cái nhìn hay tiếng nói của người lạ mặt, người vợ lính lại giật bắn người lên. Con người đáng thương này, cô gái tóc đỏ nghĩ, làm sao sống nổi ở miền Tây man dại đây?

Cô gái tóc đỏ lắc đầu thông cảm. Cô chải mạnh mớ tóc dài, rũ được càng nhiều bụi đường càng hay. Cô nóng ruột mau tới đích để được tắm rửa kỳ cọ từ đầu đến chân, việc coi là ưu tiên số một của cô.

Carrie Sue liếc nhìn chiếc lược trong tay, cán có đánh dấu bằng chữ sơn "C.S.S". Nén đi cảm giác phạm tội, cô thu nhặt đồ đạc, những đồ đạc của Carolyn Sarah Starns mà cô đã lấy đi. Cô rất muốn tin rằng số phận đã định đoạt chiếc xe khách của hãng Butterfield phải lật nhào ở quãng giữa Saint Louis và Pháo đài Worth, trong một vụ cướp do chính băng cướp của anh cô gây nên. Hành khách đều chết, một cảnh vệ Texas và một cô gái trẻ mà của cải và giấy tờ căn cước đã bị Carrie Sue trong một giây phút tuyệt vọng nâng mất.

Nếu hôm đó, ở gần Sherman, Texas, người lái xe đã kìm cương lại theo lệnh của Darby Stover chứ không liều lĩnh tiến công và cố chạy vượt khỏi băng cướp thì đã không xảy ra chuyện đổ xe oan nghiệt. Chuyện đó Carrie Sue cầu mong không xảy ra nhưng bây giờ ai có thể trả lại được cho các nạn nhân mạng sống nữa đây? Khi biết cô hành khách đã chết, Carrie Sue do một sức mạnh khó giải thích, đã lục tìm đồ đạc của cô gái để hiểu một điều gì đó về người xấu số. Qua thư từ và nhật ký chi tiết của cô gái, Carrie Sue đã có một khám phá kỳ lạ, đồng thời tìm luôn ra cả lời giải cho những thắc mắc của mình.

Carolyn Starns là một cô gái mồ côi hai mươi một tuổi đang đi tới Tucson để thành cô giáo mới của thị trấn đó. Cô gái tóc nâu xinh đẹp sẽ là một người xa lạ tại đây. Thế là trong khi băng

cướp làm công việc của nó thì Carrie Sue hiểu được cái việc cô muốn làm, cái việc cô cần làm. Dịp may về cuộc sống mới lớn quá, không thể ngờ đi. Carolyn trông lại khá giống Carrie Sue ... mà kỳ quặc sao, chữ tắt đầu tên và tầm vóc hai người lại y hệt nhau. Cái đó ắt là được việc. Nên sau khi được anh ruột giúp cô chôn cất cô giáo ở cách nơi họ gây tội ác nhiều dặm, ngày hai mươi mốt tháng Tư năm 1876, Carrie Sue Stover đã trở thành cô Carolyn Sarah Starns. Hôm nay, mùng mười tháng Năm, cô đi tìm tự do hạnh phúc tại một trường học ở thị trấn Tucson, chừng nào không có ai nhận ra được cô. Có rất nhiều khả năng là như thế, bởi lẽ tấm hình của cô trên bảng truy nã, do Quade Harding hoạ sai, nom dở quá.

Carrie Sue đã mệt mỏi vì trốn chạy, vì sợ hãi, vì trở thành mục tiêu của mũi súng, vì bị lòng đui riết cho tới lúc kiệt sức hay sa vào cảnh cùng đường. Cô mệt mỏi vì những con người vô tội đã bị thương vong, vì cô đã bị kết án về những tội mà cô và băng cướp của anh cô không gây ra. Từ tuổi mười bảy non nớt, cô đã bị đẩy vào một cuộc sống tội lỗi. Cô có bao giờ muốn sống như thế đâu? Nhiều lần cô đã định sống cho đàng hoàng, đã có lần còn liều lĩnh tự đem mình đến nộp cho pháp luật, mong kết thúc sớm cuộc sống tệ hại này. Tất cả các hành động tuyệt vọng đều thất bại! Cô cũng nghe nói, đối với đàn bà con gái thì nhà tù là đáng sợ như thế nào, nghe nói có mấy người đàn bà ăn cướp đã bị đâm đông nổi khùng lên treo cổ ra sao.

Carrie Sue mong muốn một cuộc đời bình thường. Cô khao khát sự bình yên và ổn định. Cô muốn yêu, muốn có một người chồng, một mái nhà, một gia đình. Cô muốn cảnh cô đơn đau khổ và cùng quần này chấm dứt đi. Cô muốn được là Carrie Sue hồi mười bảy tuổi, trước khi cuộc đời cô bị một kẻ tham tàn tên gọi Quade Harding làm cho bị đổ vỡ tan tành. Cô kẻ cướp xinh đẹp mệt mỏi thở dài trong khi tết tóc. Cô buộc chặt bím tóc dài ở gần gáy, rũ xoà những sợi ngắn lên trên trán cốt để tránh cho người ta khỏi chú ý tới mái tóc đỏ rực mà vì nó cô đã được pháp luật đặt cho cái tên: Ngọn lửa Texas.

Bây giờ cơ hội để có một tương lai sáng sủa đã rơi vào lòng cô như nhờ một phép màu. Cô đã tranh thủ cơ hội đó. Nếu không có ai nhận ra cô thì ước mơ của cô sẽ thành hiện thực. Cô phải làm cho nó thành hiện thực. Cô cần phải!

Đến bây giờ Quade Harding vẫn chưa cung cấp được phác hoạ chính xác về cô, bức hoạ chắc chắn sẽ làm cho cô hoặc bị bắt hoặc có khả năng bị giết. Quade Harding muốn cô sống, muốn cô là một tù nhân của riêng hắn. Tháng Năm năm 1874, hắn đã cung cấp tên và một bức vẽ thảm hại về cô, người em gái của Darby Stover cho pháp luật. Lúc đó hắn chỉ cốt hù dọa cô, nhắc cô nhớ đến cái kiếp sống bấp bênh hắn có thể phá tan bất cứ lúc nào cũng được của cô. Không giống các cáo thị truy nã các thành viên khác của băng Stover, cáo thị truy nã cô lại yêu cầu nộp cô sống nguyên cho Quade Harding, đổi lấy một món tiền thưởng năm nghìn đô la vàng. Ngoài ra, pháp luật còn thưởng hai nghìn đôla tiền giấy cho ai bắt được cô, *tốt nhất* vẫn cứ là bắt sống. Cô hiểu vì sao Quade làm như thế: hắn muốn dùng tiền tài và quyền lực để nắm lấy cô. Vậy chừng nào chưa ai biết cô là Ngọn lửa Texas thì chừng đó cô còn an toàn, cô còn có thể bắt đầu lại mới tinh tại Tucson. Nhưng cô bối rối nghĩ nếu thấy không thể bắt sống cô, Quade quyết định cho cô chết đi thì sao? Lúc đó hắn phải cho ra một bức chân dung giống hệt cô.

- Ăn điểm tâm!- người chủ trạm hô to, cắt đứt nỗi ưu phiền của cô gái tóc đỏ.

Carrie Sue vội vàng mặc xong quần áo. Khi cài hàng cúc ở trước váy lại, Carrie Sue nhẹ người vì thấy tuy đơn điệu và không đắt tiền nhưng quần áo của Carolyn bền chắc và thích hợp với quy chế cô giáo của mình. Xem cách sắp xếp dọn đồ đạc, thấy Carolyn là một người chính xác và

cẩn thận.

- Điềm tâm tại bàn và ăn nhanh đây! - người chủ trạm lại báo.

Carrie Sue đi sang gian phòng kế bên. Mùi thơm đến chảy nước miếng của bánh bích quy "đầu mèo", thịt lợn sấy rán, cà phê ngào ngọt và nước thịt trộn bột mì lùa vào mũi cô. Cô hít ngửi, nhận thấy mình quá đói. *Không còn cơm đùm nước lọ nữa rồi*, ý nghĩ đó reo hát trong đầu cô. Không còn phải nuốt vôi nuốt vàng trên lưng ngựa hay trên chuyến xe khách của hãng Butterfield hồi hỏ mà cô đi trước đây nữa. Bản tính thanh đạm, Carolyn đã tiết kiệm tiền, mua một vé xe từ Pháo đài Worth đến Tucson của hãng Garrett rẻ hơn nhưng chậm hơn nhiều. Lúc này đã quen lệ bộ, Carrie Sue đi tới một cái bàn gỗ để ngồi cùng với người lái xe, người bảo vệ, người vợ lính cùng mấy người đàn ông đã lên xe trước đó những hai ngày.

Ngay lập tức cô nhìn thấy một người đẹp trai lạ mặt ngồi ăn ở đó. Khi lại gần, anh liếc cô một cái, con mắt nhanh hoạt, dò xét của anh lướt trên người cô trước khi quay trở về với bữa điểm tâm. Mọi vật, mọi người vụt tan biến, trừ anh. Tim cô đập mạnh. Vô số câu hỏi về anh ta ào vào đầu cô. Co run rẩy nhưng cô lấy lại bình tĩnh.

Chỗ còn trống duy nhất là chỗ đối diện với người đàn ông tóc đen mà riêng sự có mặt của anh không thôi cũng làm cho gian phòng trở nên đầy ắp. Carrie Sue ngồi xuống đó. Cô kê ghế cho vừa tầm với bàn rồi đặt tấm khăn ăn ô cò màu đỏ lên lòng, đúng như mẹ cô đã dạy từ lâu lắm rồi. *Thoải mái đấy*, cô tự ra lệnh. *Anh ta chỉ là một khách ăn. Nếu không thì mày vẫn có thể lừa bằng giấy căn cước của Carolyn mà tránh khỏi được cơ mà.*

Khi anh ngược mắt lên, cô ngạc nhiên thấy mình trở nên mềm yếu và ảm áp lên bởi con mắt màu xám như khói của anh. Tại sao lại có cảm giác đó? Cô đã từng sống giữa đàn ông ngần ấy năm rồi cơ mà.

Trong một thoáng ngỡ chỉ lâu một tích tắc, người lạ mặt quan sát cô kỹ càng. Cô có thể kết luận anh rất lạnh trí và sắc sảo nên cô phải cố giữ lấy cái vẻ thản nhiên. Anh mặc áo sơ mi xám đã bạc, quần Jeans, cả áo lẫn quần đều vừa khít để lộ ra một thân hình vạm vỡ, cả hai đều tàng tàng "ngụ ý" vốn liếng của anh là có hạn. Ống tay áo vén lên đến tận khuỷu cho thấy những cơ bắp gân guốc chắc nịch. Anh lại ngược lên nhìn, lễ độ gật đầu chào.

Một dân giang hồ? Cô nghĩ thầm. *Không thể là thế được*, cô lập luận. *Cơ thể được rèn luyện tốt, cử chỉ quá biết kiềm chế nên không thể là một gã xưa bò được. Anh là ai và làm gì ở đây? Bức phác họa kia khó mà có lợi cho mình nhưng nếu anh ấy đoán ra sự thật rồi thách thức mình thì sao đây?*

Carrie Sue cố giữ cho tay khỏi run. Vì một lẽ nào đó cô không hiểu, vì một phản ứng cô không thể chặn lại, cô đã ăn uống khá vất vả và càng vất vả hơn khi phải giữ cho đôi mắt đừng nhìn về anh ấy. Cô đã từng sống chung đụng với nhiều đàn ông nhưng chưa có ai tác động đến cô như thế này. Cô thấy mình thích nhìn anh ấy, nói chuyện với anh ấy, chia sẻ tình cảm cùng anh ấy. Thật điên rồ! Anh ấy là một người xa lạ, và có thể, và có thể lại là một mối đe dọa với cô nữa cũng nên.

Cô quan sát cách anh ngồi, khoảng cách anh để giữa ngực và cái bàn, giữa lưng anh và thành ghế, cái cách cho phép anh khi cần là hành động được mau lẹ liền. Những người đàn ông trò chuyện thân mật với nhau nhưng người lạ mặt này yên lặng. Thậm chí cô thấy anh để ý tới từng lời nói, cử chỉ ở chung quanh, thấy anh đang hoàn toàn khống chế bản thân và mọi tình huống. Người khác thì có thể nghĩ anh đang thư giãn hay trễ nải lắm nhưng cô hiểu hơn họ. Đúng, anh đang tỉnh táo và dè chừng, những nét này cô nhận được quá rõ. Cô biết anh có thể

nhào vào hành động nhanh hơn cả cô chớp mắt, một khi mối nguy đến với anh. Cô thầm hỏi con người này đứng ở phía bên nào của pháp luật? Và anh ở đây để ăn hay để đợi thời làm 1 việc gì đó không rõ?

Người lạ mặt ăn xong điểm tâm, để đĩa vào long đĩa trống không. Sau khi rót thêm cà phê uống, anh chống khuỷu tay lên bàn, mấy ngón tay ôm lấy đường quai hàm kiên nghị và chiếc cằm xẻ. Có vẻ đang mải suy nghĩ, con mắt màu xám khói ngang nhiên quan sát cô tựa như đang cố nghĩ ra 1 bài toán quan trọng, cách anh quan sát để lộ cho cô thấy anh cũng đã biết cô lén lút quan sát anh rồi. Có lẽ Kale Rushton nói đã lâu với cô, cái sợ là có mùi và người đàn ông này đã phát hiện thấy có cái mùi sợ ở trong không khí. Chắc nó sẽ làm cho 1 tay súng bắn thuê, nếu như anh ấy là 1 tay súng bắn thuê, phải chú ý.

Carrie Sue cố lờ anh đi nhưng anh có sức hút quá mạnh. Con mắt anh hòa vào với mắt cô và cô cảm thấy anh như đang thăm dò đến tận chốn sâu thẳm của tâm hồn mình. Má cô ửng hồng lên. Anh chàng đẹp trai lạ mặt liếc nhìn chiếc váy áo vải bông màu lam thẫm, cổ tay và cổ áo nho nhỏ màu trắng cùng kiểu để tóc gọn gàng của cô. Cô nghe, thấy được cả tiếng anh thở sâu, dài khi đôi mắt của anh nheo lại, cách nheo không hề với ý đe dọa. Có 1 lúc cô đọc thấy ở trong đáy của màu xám khói kia 1 vẻ nghi ngờ. Con mắt anh lướt đến bàn tay trái của cô. Rồi 1 bên lông mày nhướng lên dò hỏi. Anh lại bắt đầu quan sát cô và sự bối rối – một cảm xúc rõ ràng không quen thuộc với anh – vụt đầy ắp lên trong đôi mắt anh.

“Tôi có thể lấy được gì cho cô không?”, - giọng nói anh đùa vuốt trên da thịt cô như ánh mặt trời 1 ngày giá lạnh. Khi thấy cô ngạc nhiên vì anh nói chuyện với mình, anh mỉm cười, tựa như muốn đáp lại sự chờ đợi của cô.

Carrie Sue nhận thấy ánh cười quyến rũ trong con mắt uy quyền của anh. Cô thắc mắc vì anh ko có vẻ là loại đàn ông xán đến tán tỉnh đàn bà con gái hay loại người phải cố gắng điều bộ để giành lấy sự chú ý của 1 người đàn bà. Trong cách anh nhìn cô, có 1 cái gì đó làm cho cô căng thẳng. Nó còn hơn cả việc ngắm 1 người đàn bà. Trong cách anh nhìn cô, có 1 cái gì đó làm cho cô căng thẳng. Nó còn hơn cả việc ngắm 1 khuôn mặt đẹp, trong người anh, cô thấy có sự tranh chấp giữa nhiều cảm xúc.

Nếu anh ấy là 1 người bắt người lấy thưởng thì sao? Nếu anh ấy đang chơi trò vờn mình thì sao? Hay là đang định thử làm gì mình thì sao? Cô mong có bên mình khẩu súng ngắn Remington nhưng nó lại nằm trong bọc hành lý của Carolyn. Với lại cô ko tin có thể tự vệ nổi với người đàn ông đặc biệt này.

Không, cảm ơn anh – cô trả lời như kiểu các quý bà, quý cô, giọng ko mấy mặn mà.

Thình lình anh đứng lên, lấy chân đẩy ghế ra rồi đi tới bức tường trước mặt. Lấy thắt lưng đeo súng ở chiếc mấu, anh quàng qua bụng, cách anh móc khóa dây lưng cho thấy là anh thuận tay phải. Kỳ lạ nhưng cô có thể thề rằng anh ta thực ra thuận tay trái hơn. 2 bao súng đựng 2 khẩu Colt Biên giới, kiểu 1733, sáu phát, cỡ nòng 45, ko tự động. Khi anh cúi buộc các sợi dây bao

súng vào đùi, Carrie Sue quan sát những động tác mềm mại nhẹ nhàng của anh. Trước khi đội chiếc mũ sẫm màu lên bộ tóc đen như mun, anh khoác vào người 1 chiếc áo vét bằng da màu nâu cũng cũ như chiếc sơmi và quần Jeans vậy. Anh nhấc 1 cây súng trường Winchester 73 kim hỏa búa đặt cạnh cửa.

- Ăn ngon đấy, Sam – anh nói với người chủ trạm rồi cười toét, 1 nụ cười quyến rũ, làm người cô sồn hết lên.

Người coi trạm to béo mỉm cười đáp lại : “Nhiều người nói tôi cho nhậu đã hơn ở bất cứ tuyến xe nào. Lại dừng chân ăn cho căng bụng ở chỗ tôi nữa nhé. Tôi làm món hầm ngon quên đời, vào thứ 3 và thứ 5 đấy!”

Người lạ mặt hấp dẫn tung cho Sam 1 đồng tiền thưởng, liếc lại nhìn cô gái tóc đỏ xinh đẹp, nhún vai tựa như cô đang ra câu đố với mình rồi đi.

Carri Sue nghe thấy tiếng ngựa phi xa, nhưng chỉ cầu nửa vời là sẽ gặp lại anh lần sau nữa. Cô kiên nhẫn chờ những người khách khác, trong khi 2 người đàn ông và người vợ lính ăn đã xong. Người lái xe và người bảo vệ chất hành lý của họ lên xe.

Trong khi đó, cô gái đang chạy trốn nghĩ thầm nên chẳng mua hay ăn cắp 1 con ngựa rồi thoát khỏi vùng này càng nhanh càng tốt, phòng trường hợp ng lạ mặt lại kiểm mình. Không, cô can đảm quyết định. Cơ hội cho 1 cuộc đời mới này quá tốt đeo sao lại bỏ qua nó mà chẳng có bằng chứng nào là anh ấy đang dò mình. Nếu anh ấy khoan bắt cô với hy vọng cô dẫn đc anh ấy tới Darby và băng cướp thì anh ấy sẽ phải chờ lâu đấy!.

- Đi nào – người đánh xe hét lớn cho hành khách biết ông đang rời bánh để họ khỏi bị đổ dúi lại đằng sau khi những con ngựa kéo giật cổ xe nặng nề đi.

Tối mai cô ở Tucson rồi, chỉ còn vài chặng dừng thay ngựa, ăn uống và 1 đêm ngủ nữa. Hồi hộp, bồn chồn và hy vọng tràn ngập, Carrie Sue khuây nghĩ tới người lạ mặt.

Cổ xe đã đi qua trạm Suối Rừng, nơi đã xảy ra 1 vụ tàn sát của ng da đỏ Apache năm 1758. Con đường kẹp ở giữa những dãy núi ghê rợn. Họ đi đường này qua rừng núi Chiricahua từng là căn cứ của Cochise mãi cho đến lúc người thủ lĩnh da đỏ tên tuổi bất hảo bằng long đến lập nghiệp tại 1 trại định cư cách đây 4 năm. Carrie Sue nhìn qua cửa sổ như các hành khách khác. Không ai trò chuyện, điều cô đang mong đợi.

Vùng quê căn cõi có 1 vẻ đẹp man dại với những yucca (1 loại cây họ lila, lá cứng, hoa trắng) đang trổ hoa, nhưng cây móng mèo chẳng chịt cùng vô vàn các thứ cây gân guốc hoặc nhỏ bé sống sót nổi với vùng đất và khí hậu ác nghiệt này. Nhiều loại xương rồng khác nhau, có loại oằn mình thấp trên mặt đất, có loại dựng lên xanh um trên đường chân trời, rải ra trước tầm mắt cô. Cổ xe đi xuyên qua nhiều rừng núi nhưng phong cảnh ở cái vùng bị lũ quét thành lình này vẫn cứ tương đối phẳng lặng.

Cô nhìn quang cảnh lần lượt trải dài, từ những vùng phủ đầy các bụi cây, thảng hoặc có 1 quả đồi đến những vùng cây cối thưa thớt, rồi vô số các tảng đá bị bào mòn và những ngọn núi ở khắp chung quanh. Ở 1 vài chỗ, cỏ úa vàng, hay xanh nhạt hay ko có. Nhiều chỗ, hàng nghìn cây yucca mọc kẹp lấy con đường, chỗ khác, lại chỉ thấy những bụi cây nho nhỏ. Cô nhận thấy núi gần như có màu nâu tía – không giống núi màu đỏ tươi, xám hay đen ở vùng Texas hay núi phủ đầy rừng xanh ở bang Georgia.

Mắt Carrie Sue đã đc nghỉ đủ để quay về với 1 công việc khó làm nổi trong 1 cỗ xe cứ nhảy chồm chồm. Cô muốn đọc lên những bức thư và cuốn nhật ký của Carolyn Starns càng nhiều lần càng tốt trước khi tới Tucson để có thể thuộc lòng đc cuộc đời Carolyn. Cô ko đc phép buột miệng khi gặp mỗi tiếp xúc ngày mai và bắt đầu nghề mới của mình. Cô đã tập ký tên Carolyn cho tới khi có thể ký 1 cách hoàn hảo. Cô đã biết tại sao Carolyn lại tiết kiệm mua 1 chiếc vé đi chuyển xe khách rẻ tiền hơn này. Cô gái tóc đen có ý dè xẻn để mua 1 tiệm may cùng 1 ngôi nhà nhỏ kế liền bên.

Chương 2

Carrie Sue ghét khâu vá. Nhưng khi rút tiền mà Carolyn đã chuyển ngân hàng tới Tucson, cô sẽ ko đc phá tan những đồng dola chạt vật kiếm đc ấy, cô phải dùng nó khôn ngoan.

Cô cũng nghiên cứu những sách giáo khoa Carolyn mang theo để ôn lại toán và sử địa. Cô vui mừng là mẹ cô đã nài cho cô đi học mà cô thì lại luôn luôn thích học. Cô đọc lại hết các giáo trình mẫu để quen với những thông tin sẽ trình bày cho các lứa tuổi khác nhau, vì trường học ở Tucson có từ lớp 1 đến lớp 8.

Sau bữa ăn trưa, ba hành khách khác ngủ gà ngủ gật trong cỗ xe đang chạy lắc la lắc lư trong cái nóng giữa ngày. Carrie Sue tựa đầu vào xe nhắm mắt lại nghĩ tới anh ruột, tới quá khứ goings on. Trong khi cô chưa có chân dung chính xác ở trên cáo thị truy nã thì Darby và băng cướp của anh đã ko đc may mắn như cô. Cô lo cho người anh ruột. Trước khi Quinn Harding và Quade đưa con dâm dăng của nó phá hoại đời anh, Darby là 1 chàng trai vui vẻ, hồn nhiên, đáng yêu. Cô buồn tại sao anh mình thay đổi tính tình, đặc biệt trong vòng 2 năm sau, từ khi Quade tung ra tên tuổi, ảnh Darby và chụp cho băng của anh cái mũ “Băng cướp Stover”, 1 thủ đoạn độc ác để 1 lần nữa lại xua cô ra khỏi nơi cô đang ẩn náu. Càng sống ở ngoài vòng pháp luật, càng phải vật lộn để kiếm sống, Darby càng trở nên dữ tợn.

Cô và Darby sinh ra và lớn lên ở Georgia. Sau cuộc chiến tranh Nam-Bắc, 1 gã arpet-bagger (chỉ những người miền Bắc Mỹ xuống miền Nam vơ vét sau cuộc chiến tranh Nam-Bắc Mỹ) tham

lam muốn có cái trại nhà cô. Miền Bắc nắm pháp luật đã từ chối bảo vệ nhà cô khi bố mẹ cô buộc phải bán cái trại với nửa giá tiền kéo ko thì vào tù với có đặt ra là thiếu thuế. Sau khi ông bố lạng lẽ trả thù tên tham lam chiếm đất, nhà cô đã rời Georgia di thử sống ở nơi khác, cuối cùng định cư tại Texas. Bố mẹ cô may mắn gặp đc 1 ng miền nam cũng đang cùng quần bán lại cho 1 cái trại gần Brownwood. Nhưng ở đây Quinn Harding và Quade, con trai hấn lại đang muốn gộp nốt luôn cái trại đó vào vùng đất rộng lớn của hấn: trại QH. Điều này người bán trại đã ko nói cho bố mẹ cô hya. Bố cô ko chịu bán, ko chịu để chon g ta đuổi ra khỏi đất đai của mình 1 lần nữa. Thế là trg vòng 1 năm, bố mẹ cô đều đã bị giết còn bọn Harding thì kiểm soát thêm cái trại chăn nuôi nhỏ có đủ nguồn nước và 1 đồng cỏ phì nhiêu. Lần này món nợ ngân hàng của họ đã đc sử dụng làm phương thức hợp pháp để đoạt đi tất cả tài sản của họ.

Năm 1869, 17 tuổi, Carrie Sue vào giúp việc cho người quản gia nhà harding, với dụng ý dò thám chúng cho anh. Lão Harding bố coi cô như 1 nô lệ, 1 kẻ để cho lão đè nén và true chọc 1 cách tàn nhẫn. Cô lo là việc chăm sóc Quinn bị ngã què 3 tháng trước. Tai nạn này đã đặt Quade vào vị trí cai quản trông nom trại Qh, các kế hoạch ma quỷ cùng tất cả đám lâu la thủ túc, bán đấu giá và nhiều thứ khác nữa, những thông tin cô tuồn ra cho Darby và băng của anh để có cách phá hoại nhà Harding. Cái băng cướp với danh của Darby đã cắt hàng rào, nắn gia súc, đốt kho lúa và đồng ruộng, cướp tiền lương- tất cả mọi chuyện để trừng phạt nhà Harding.

Lão Harding ngồi trên ghế đayh ra lệnh thuê những tay súng bắn thuê về canh giữ đồn điền, thuê những người săn bắt lấy thưởng tiêu diệt các kẻ thù dai dẳng của hấn. Bất chấp thiệt hại của gia đình, tuy tận thành với bố ở 1 điểm nào đấy, nhưng Quade đã ko tố cáo sự dính líu của Carrie Sue cũng như tung tích của băng Stover. Cô đã ngạc nhiên, bối rối trước sự im lặng này cho tới khi hiểu ra động cơ của Quade, hấn muốn tự tay hấn chứ ko phải pháp luật bắt cô.

Thoạt tiên, Darby và cô chỉ lo chuyện công lý và phụ thù. Nhưng các hành vi lén lút của cô đã bị tên Quade phát hiện, hấn rình cô sát sao. Sau 7 tháng ở trại QH, cô đã buộc phải trốn khỏi những đòi hỏi đếu cáng của Quade cùng lời hấn đe lạt mặt anh cô.

Sau nhiều lần tình cờ đụng phải đám thám tử Quade thuê, Darby đã ngừng chọc phá Harding, bỏ trốn đến lãnh thổ bang Oklahoma. Cả mùa đông họ nằm mọt tại đó cho đến khi hết nhận lương tiền, họ đành phải tiến hành cướp bóc tại Oklahoma và Kansas. Trong 1 năm trời, ăn mặc như con trai, đeo mặt nạ, Carrie Sue đã ngồi trên lưng ngựa cùng băng của Darby lẩn tránh đám thám tử dai như đũa của Quade cũng như vật lộn để sống. Thường thường cô nằm ở trại trú quân ko tham gia xuất kích vì Darby ko muốn cô-1 cô gái tóc đỏ như lửa-bị trông thấy và nhớ mặt. Cho tới nay, bất cứ đi đâu, họ đều vẫn rất cảnh giác. Và cô, 18 tuổi, ko thể làm đc cái gì khác ngoài việc bám lấy anh cho đc an toàn.

Vô phương sinh sống, luôn luôn trốn chạy pháp luật và lâu la của Quade, băng Darby đã bắt đầu gây tội, chủ yếu là cướp tiền và ăn cắp gia súc. Carrie Sue nhận ra băng anh mình té ra cũng chẳng khác gì cá kẻ cướp và những kẻ xấu mà cô muốn trừng trị tất cả, song cô đã vướng vào những tội ác của băng, đã ko lìa bỏ nó đc vì quá sợ bị bắt.

Khi cánh đàn ông đứng ngồi ko yên ở trại và lương cạn tiền hết, băng cướp lại xuất kích. Nhưng Darby chú ý giữ ko giết choc, ko cướp của ng nghèo. Anh còn đôi khi cho tiền những người túng quẫn gặp trên đường. Vì những lý do đấy, tên tuổi anh đã trở thành tiếng tăm đẹp đẻ của 1 ng hung chứ ko phải là của 1 kẻ cướp tàn ác. Quy tắc của anh là “ko giết bất cứ ai, trừ khi cần giữ kín chỗ ẩn náu, vì giết choc chỉ tổ làm cho những người non gan trở thành táo tợn mà gia nhập dân binh đuổi riết lấy chúng ta cho tới cùng trời cuối đất mà thôi. Người dân cho phép cướp chứ ko giết. Người dân biết chúng ta đối xử tử tế nên yên lành nghe lệnh chúng ta. 1 số ng còn thích là đc băng Stover trấn lột cơ đấy (ẶẶ botay.com).

Cuối năm 1871, cô thất vọng. Cô muốn bung thoát ra khỏi cuộc đời đánh phá và sự lung sục liên miên của Quade. Cô thử mở đầu bằng việc đi làm cho 1 cửa hàng ở Santa Fe. Để ko ai hay biết, cô ăn mặc xuềnh xoàng, con mắt luôn rụt rè nhìn xuống, che giấu màu mắt và màu tóc của mình bằng 1 tấm lưới màu nâu thẫm trùm đầu. Tự do này chỉ kéo dài đc có 10 tháng rồi 1 thám tử của Quade đã lại dò ra cô và đưa ra 1 lời đe dọa rợn người :”Lấy tao thì tao làm cho chấm dứt những lời kết tội mày, bằng ko tao sẽ chứng kiến mày và anh mày bị tổng giam và treo cổ”.

Carrie Sue đã nghe nói về sự đối xử với tù con gái. Pháp luật có thể giết cô, coi như trừng phạt, chứ ko bao giờ đưa cô vào tù! Cô sẽ làm bất cứ gì để tránh cái cuộc sống suy đồi đấy. Cô đã dùng hết tâm trí và khôn khéo để thắng đc tên thám tử thông minh. Cô đã chạy đến 1 trg những chỗ ẩn náu của Darby và khắc khoải chờ đợi 3 tháng mùa đông cho tới khi Darby tới lánh ở đó tìm thấy cô.

20 tuổi cô lại bị ném trở lại vào băng cướp và lênh đênh trên lưng ngựa cùng với họ từ tháng 3 năm 1872 tới tháng 4 năm 1873. Để giấu căn cước mình, cô tiếp tục ăn mặc như 1 gã con trai, giấu tóc và đeo 1 chiếc mặt nạ.

Sự tình thay đổi cùng với tháng năm, chủ yếu vì họ bị buộc tội cho những tội họ ko hề gây ra. Rõ ràng tiếng tăm của băng Darby đã bị tổn thất bởi những lời kết án sai giả và những bài báo man rợ, đôi khi bởi cả sự thật đắng cay nữa. Trong thời gian cô vắng mặt, Darby bắt đầu thuê 1 số ng ngoài vòng pháp luật khác để giúp làm 1 số công việc. Anh cô là 1 thủ lĩnh giỏi đã cố chọn cẩn thận người cho mình, nhưng đôi khi 1 cái “rẽ thối” đã lọt vào. Đó là những sai lầm hiếm hoi khó long kiểm soát đc trg mọi lúc, những sai lầm đã đưa họ đến những rắc rối kèm với bạo lực họ ko mong muốn chút nào. Darby Stover cứ phải chịu trách nhiệm về những hành động của băng mình thôi.

Chương 3

Carrie Sue mong muốn ko bao giờ dính líu vào 1 cuộc sống xấu xa như thế, ngay dù để

trùng trị Harding. Có lẽ nỗi đau buồn về cái chết của bố mẹ đã làm cho cô quá nhạy cảm với mưu đồ của Darby.

Tháng 4 năm 1873, Darby và đồng bọn của anh đã quá mệt mỏi với cảnh lang thang và bị lung đui. Họ nhận ra rằng cơ may của họ ko thể lâu bền mãi mãi đc. 1 sự thật ko thể bác bỏ: mọi tay sung lẹ và tha^n thể cường tráng cũng như con mắt và đầu óc sắc bén đều cùn với tuổi tác.

Những người cùng ngược xuôi trên mình ngựa với Darby từ buổi đầu đã chung tiền lại tậu 1 cái trại ở gần Laredo của 1 bà góa chồng ko thể trông coi nó 1 mình đc nữa. Ngày 19 tháng 4, cô đã ăn mừng ngày sinh lần thứ 21 của mình trong sung sướng và yên bình. Vì họ che giấu rất khéo khi gây tội vì Quade tiếp tục giữ im lặng nên tung tích của họ vẫn ko bị lộ. Nhưng họ vẫn cẩn thận thay đổi tên họ. Mọi việc tốt đẹp trong vòng 8 tháng, rồi đám thám tử của Quade lại tìm đc ra họ, buộc họ phải lìa bỏ cái trại cùng cuộc đời mới ở lại sau lưng. Ít tháng sau đó họ chạy trốn sang Mexico.

Thời gian này, Quade trở nên thất vọng, sốt ruột vì nguy hiểm. Hắn phân phát hình dáng miêu tả và tên tuổi của Darby và đồng bọn với hy vọng xua đc băng này – ko có cô – ra khỏi nơi ẩn náu. Hắn thuê 1 họa sĩ vẽ cung cấp cho pháp luật phát họa chính xác những ng trg băng Darby. Nhưng áp phích truy nã Carrie Sue vẫn thiếu bức chân dung và căn cước cô. Chỉ mang có 1 lời miêu tả mơ hồ về 1 cô gái tóc đỏ như lửa. Hắn đã gọi cô là “Ngọn lửa Texas” 1 biệt hiệu đeo chặt với cô từ đó.

Cô đã may mắn giữ đc bí mật trg nhiều năm. Gia đình cô ko sinh sống lâu ở Brownwood nên ít ng gặp cô ở đó. Hình dáng cô đã thay đổi nhiều. Mái tóc cắt ngắn màu nâu đỏ - nhờ những giờ phút phơi nắng và những năm tháng trưởng thành – nay đã là 1 “bộ tóc dài đỏ rực giấu 1 tâm hồn bằng vàng” như Darby nói. Cô cũng ko còn là “đứa nhỏ xương xẩu” nữa. Ko ai trong số họ gặp cô khi cô là Carrie Sue Stover 16, 17 tuổi làm công cho nhà Harding hay bị xua đui chạy ra khỏi Texas. Quade chắc đã ra lệnh cho mọi người ở trại phải giữ im lặng về hình dáng cô.

Có thể sức ép ko ngừng của Quade phần nào là do lỗi của cô. Lúc bấy giờ, cô đã sai khiến hắn, nhử ghẹo 1 cách táo bạo, trả thù với cái mà hắn ko bao giờ có thể có đc. Cô đã làm cho hắn thèm khát mình đến độ chấp nhận mọi sự liều lĩnh hay trả bằng bất cứ giá nào để có đc cô. Nhưng như 1 cô gái ngây thơ 17 tuổi, cô ko hiểu đc hết những bước đường trớ trêu cô đang đi cùng với tên xấu xa ko thể lường đc kia. Cưới cô uh? Cô có tin hắn đâu! Có lẽ Quade muốn ép cô trở thành con điểm tôi đòi và vô phương tự vệ của hắn, muốn trừng trị cô đã lừa và trốn tránh hắn. Cả 2 bố con Harding đều là những kẻ quỷ quyệt và lì lợm, điều đó còn nghi ngờ gì nữa!

2 năm qua, cô ở cùng với băng Darby, trở thành “Ngọn lửa Texas” từng đc xa gần biết đến. Cô đã thôi vén mớ tóc dày vào dưới mũ, thôi bó ngực chặt lại để che giấu đi cái đường nét đàn bà mà những chiếc váy vải bông và quần Jeans vừa khít của cô cứ bướng bỉnh để cho lộ ra. Nhưng cô vẫn đeo mặt nạ và chú ý đứng xa các nạn nhân phòng ngừa họ ghi nhận đc đôi mắt long lánh khác thường của mình.

Cô hiểu cái điều phần lớn người ta vẫn nghĩ và nói về mình, “một con mèo rừng cần phải được thuần hóa”, “đưa con gái giáo dục cần bắt và trừng trị”. Nhưng Carrie Sue chỉ bắn tự vệ khi bị dồn đến chân tường. Ngay cả lúc đó, cô cũng cho người lùg đuổi cô có nhiều cơ may thoát lui hay khuất phục trước khi cô nổ súng.

Nhưng cùng với năm tháng, sự thể cứ xấu đi. Tên tuổi, mặt mũi đã bị lộ, họ ko còn có thể đọc ngang tùy ý được nữa. Và họ thấy đều sợ rằng Quade có thể bất cứ lúc nào cũng làm cho cô hoảng sợ mà phơi bày ra với hiểm nghèo. Carrie Sue đau khổ vì những cái chết tai nạn giống như cái chết của Carolyn và của người cảnh vệ 2 tuần trước, giống cái chết của bà mẹ và đứa con bà gần San Angelo tháng 3 vừa rồi.

Việc tồi tệ nhất cô vừa trải qua xảy ra vào tháng 8 năm 1875 khi 1 người cảnh vệ bang Texas đặt bẫy cô. Cô rút súng ra nhanh hơn nhưng ko bắn được hấn nên đã đầu hàng. Tên đệ tiện cầm giữ pháp luật đã lợi dụng cô về thể xác, cố hiếp cô. Nhờ tài nghệ được Kale Rushton – 1 thành viên laid a đỏ của băng Darby-dạy, cô đã đánh bại được tên cảnh vệ đều cáng và trốn thoát. Sự kiện này làm cho cô thấy rằng pháp luật là ko thể tin được. Cô cũng biết rằng những người cầm quyền ko được khoan hồng với tội nhân đàn bà, đặc biệt là những người chưa có con cái.

Cô ko còn cách nào khác ngoài việc ở lại với băng Darby. Giận dữ và bất mãn giày vò cô. Là đàn bà, cô ko thể cắt gót đi tới các nơi mơ ước mà ko có tiền nhiều, ko có 1 nghề nghiệp hay 1 bạn đường. Đàn bà thường bị kẹt vào những tình cảnh hãi hùng và họ có được quá ít lựa chọn tốt lành và an toàn. Trốn thoát với hy vọng mù quáng tìm thấy 1 cơ hội may mắn sẽ là hấp tấp. Mỗi phen cô tự lập là mỗi phen lại bị nhiều người cố lợi dụng cô. Cô là 1 tay súng và là 1 người chiến đấu tốt nhưng cô ko thể cứ bận tâm đi lang thang giết thay đánh kẻ xấu suốt ngày tháng được. Và 1 khi Quade đã nâng giá tiền thưởng lên, niềm yết danh sánh “Sống hay chết” cho mọi trường hợp, trừ cô ra, thì những người săn bắt lấy thưởng và những tay súng bắn thuê bỉ ổi liền trở thành 1 mối đe dọa với họ. Ai cũng biết bọn săn bắt lấy thưởng cũng giống như loại đĩa; họ ko bao giờ buông con mồi. Ít nhất cô còn có Darby và cái băng của anh bảo vệ cô chống lại với những con thú như Harding, đám thám tử của hấn, bọn săn bắt lấy thưởng, các dân phòng, những người của pháp luật và những tay súng bắn thuê.

Trong vòng 7 năm cô đã từng là 1 kẻ cùng đường táo bạo ở Texas, Oklahoma, New Mehico và Kansas. Nhưng cô đã đối mặt với sự thật từ lâu rồi. Những yêu cầu gay gắt của đời sống 1 tội nhân: rét, mưa, bụi, đói, tuyệt vọng-đang làm cô mỗi mòn. Cô ko thể nói mình lạnh lùng, tàn nhẫn và cứng rắn được. Cô quá mệt mỏi với cảnh ko bạn bè. Và cô thú nhận cô căm thù những ý nghĩ người ta nghĩ về mình.

Cuộc đời thật sự đang vùn vụt đi ngang qua bên cạnh cô. Cô đã 24 tuổi, 1 gái già ko chồng. Cô chưa kết hôn, chưa có con, chưa cả tình. Cứ phi xuôi con đường lăm lặc này thì có khác nào gấp rút chạy đua với 1 hẻm núi kín mít với 1 đám dân bình hòa rờ rẫm rạp bám lấy đuôi. Số phận chắc chắn đã quyết định cô phải giữ lấy cái cuộc sống này.

Sau khi chọn Carolyn Starns và chạy thoát đám lính đang tiến đến, Darby và đồng bọn đã tới 1 nơi ẩn náu tại lãnh thổ Oklahoma, hy vọng nán lại kín đáo ở đó vài tháng.

Những người lính đã đưa “Carolyn Starns” đến trạm xe Butterfield để tiếp tục cuộc hành trình sau 1 cuộc “cứu nguy may mắn diễn ra rất đúng lúc”. Từ cái ngày bị thảm đó, cô đáp sang cỗ xe của hãng Garrett ở Pháo đài Worth, đi nốt tới Tucson.

Tiếng súng bỗng nổ ầm trời, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Carrie Sue liếc qua khung cửa, thấy ngay chuyện rối ren. Do người lái xe thúc ngựa chạy vượt đám cướp đang tiến đánh họ, cỗ xe bị nghiêng hẳn về 1 bên, hất 2 người khách ngồi trên ghế trước mặt nhào sang cô và người đàn ông bên cạnh. Đã thấy rõ 6 người đeo mặt nạ phi từ đằng sau 1 quả đồi lại phía họ, người lái xe vẫn cứ chạy 1 cách tuyệt vọng, điều khiến cô ngạc nhiên, hoảng sợ vì lẽ trạm tới đây còn cách những 20 dặm đường nữa. Các tuyến xe khách đã có chủ trương đầu hàng bọn cướp để bảo toàn tính mạng hành khách nhưng người lái xe liều lĩnh này chắc nghĩ mình và người bảo vệ có thể làm nhụt chí dc bọn cướp, tuy dứt khoát là ông ko thể nào cho ngựa phóng liên hàng giờ với 1 tốc độ đứt hơi.

Carrie Sue và người đàn ông bên cạnh giúp 2 người hành khách té nhào trở lại chỗ cũ. Việc cướp chẳng có nghĩa gì với cô vì ai mà chẳng biết tuyến xe Garrett ko chở thư tín hay kết bạc, những việc mạo hiểm này tuyến Butterfield đảm nhiệm. Tuyến Garrett nổi tiếng về sự yên ổn, tiện nghi cho hành khách, vì nó chạy chậm hơn, ít bị trấn lột hơn.

Cỗ xe nhảy chồm chồm, xô lắc họ như những hạt ngô trong chảo. Nhiều âm thanh xộc vào tai cô: tiếng roi người lái quất vào da thịt ngựa, tiếng kim loại và gỗ ken két, tiếng móng ngựa nện xuống đất và tiếng thở hì hụi của những con ngựa lồng lộn, tiếng súng bắn trả nhau. Người vợ lính bắt đầu la hét điên loạn và 2 người đàn ông co rúm lại vì sợ.

Carrie Sue nhìn thấy người bảo vệ ngã từ trên cỗ xe xuống, lăn long lóc trên mặt đất rắn câng. Đồi, cây yucca và núi non màu nâu vùn vụt lướt qua. Người đàn ông trên ghế cạnh cô đổ gục vào lòng cô khi bị 1 viên đạn bắn trúng đầu, máu vấy loang lổ trên váy cô. Cô ko đẩy ng đó sang bên vì chắc rồi nó lại đổ lại mà thôi. Người đàn ông khác rút ra 1 khẩu súng nhỏ tí và bắt đầu bắn vào đám cướp. Cô hét lên cảnh cáo nhưng ông ta nhìn cô chằm chằm. Ông ta cũng đã bị bắn chết.

Khi Carrie Sue nhìn ra ngoài cửa sổ để xem đám cướp đã đến gần bao nhiêu rồi thì người vợ lính kinh hoàng bởi những chuyện đã dc nghe kể về miền Tây man dại-hét lên: “Chúng sẽ hiếp và giết chúng ta mất”. Chị ta cầm lấy khẩu súng của người đàn ông chết và tự bắn vào đầu mình trước khi Carrie Sue kịp giằng lấy nó. Cô gái tóc đỏ há hốc miệng ra nhìn cái cảnh tượng ghê rợn. Cô nhìn 3 thân người đầm máu vây quanh mình và thấy mỗi hiểm nghèo đang đến gần bên. Những tên cướp này vô cùng độc ác và cô ko thích tưởng tượng ra cái điều chúng có thể làm với mình. Bây giờ cô hiểu thế nào là 1 nạn nhân vô phương cứu giúp. Cô biết mình ko hề giống 1 chút nào bọn cướp vô lương này nhưng cô lại muốn bắn giết bọn chúng! Cô có dám lộ ra cho chúng biết cô là ai ko? Cô là em Darby Stover, là “Ngọn lửa Texas” thì cái đó ăn nhằm gì

với chúng chứ? Nếu cô tự phô mình ra thì nhất định chúng sẽ đưa cô đi cùng bọn chúng và ko thể nói chắc là điều gì sẽ xảy ra với cô ở trại đóng quân của chúng!

Bọn cướp đang phi ở 2 bên sườn cỗ xe. Người lái xe kìm cương và chỉ chịu bó tay khi bị tên thủ lĩnh cướp bắn chết. Carrie Sue muốn có trong xe khẩu súng ngắn hay sung dài của mình. Cô bắn sung giỏi và sự giúp đỡ của cô có thể đẩy cái thế chênh lệch trở thành có lợi cho đám người ở trên xe. Cô biết giấu tiền – ko, đúng ra là tiền của Carolyn Starns- ngay ở trong người cô. Cô còn biết rõ hơn cách gây ra cho bọn cướp giết người mọi sự khó khăn. Cô biết nhờ kinh nghiệm.

Thình lình cô nghĩ người lạ mặt đẹp trai tại trạm nghỉ xe có ở trong băng cướp này ko, nếu như anh ta đã lấy có ăn uống để dò thám chuyển xe. Sự có mặt của anh có giúp cô đc ko chứ?

Trong giây phút cô nghĩ lảng đi thì cửa xe đã bị giật mạnh và Carrie Sue bị kéo tuột ra ngoài. Mất thăng bằng, cô ngã nhào, 2 tay xây xát và chiếc váy bê bết đất. Vội nhào về chỗ ngồi, liếc nhìn bọn côn đồ, cô chuẩn bị để tự về. Cô dò xét mặt tên cướp thay đổi khi hắn trông thấy mặt cô.

1 nụ cười đều cáng để lộ cho thấy mối hứng thú nguy hiểm của hắn. “Ta có cái gì ở đây thế này hả? Hình như cỗ xe chở những 2 phần thưởng cơ, các cậu ạ? Lấy cái két bạc kia đi, để tớ nhòm vào cái của xinh đẹp này xem nào?”

Tên cướp vừa cúi xuống túm lấy cô thì đã bị bắn trúng ngay vào cổ, gần xương quai xanh. Nó té sạt qua người Carrie Sue, rơi xuống đất đánh thịch. Những tên cướp khác bên quay lại tìm xem mối nguy ở đâu tới nhưng cũng ko tránh đc cho 2 tên nữa trúng phải 2 viên đạn súng trường giết người.

Người tới cứu họ vẫn phi lại phía cỗ xe, ko hề sợ hãi hay nao núng, anh ta gần như nấp kín hẳn vào đằng sau đầu con ngựa anh ta cưỡi. Đút khẩu sung trường vào bao sung nơi yên ngựa, anh ta rút ra 2 khẩu súng lục. 2 tên cướp còn lại bèn bắn vào cây súng đơn thương độc mã đang nằm rạp ở 1 bên sườn con ngựa theo kiểu ng da đỏ bắn từ 2 bên cổ con ngựa ra. 1 tên cướp đau đớn rú lên khi nhận phải 2 viên đạn chí mạng vào ngực.

Tên cuối cùng nắm lấy cổ tay Carrie Sue giật mạnh về phía nó, định dùng cô là mộc chắn và con tin. Muốn tự bảo vệ mình và giúp người tới cứu, cô vật lộn như con mèo rừng trong khi nó cố giằng lấy cô và tự chống đỡ. Hắn chửi, hắn dọa nhưng cô ko ngừng dấm đá, cào cấu, đánh trả. Khi nó định ôm quàng lấy ngực cô để ghì giữ cô, những ngón tay thô bạo của nó đã làm toạc đường chỉ chiếc áo lót của cô và khi toan gỡ thoát vòng tay ôm của nó, cô lại làm bung mất nhiều chiếc cúc áo cũng như xây xát làn da mịn màng của mình. Hết sức bất bình, cô quay lại dấm đá cho nó 1 quả vào mồm “Quý bắt mày, đồ khốn kiếp!” (haha)

Vùng đc ra thoát, Carrie Sue liền chui xuống gầm xe để cho người tới cứu đc tự do bắn tên cướp. Cô biết nó ko còn nhiều đạn, lại thêm nó đang phải thở hổn hển vì vật nhau với cô. Khi nó vừa chửi vừa chạy gấp đến nấp sau cỗ xe, cô thấy nó đút vào bao 1 khẩu sung hết đạn.

Không ngừng theo dõi tên cướp, cô đổi vị trí cùng với nó. Đầu nghĩ rất nhanh cách giúp đánh bại tên cướp này. Cô liếc về phía người đến cứu nhưng anh ta đã xuống ngựa, nhào vội đến 1 thân cây quá nhỏ ko đủ che kín đc cho anh. Nhưng chiếc sơmi màu xám đã bạc và bộ tóc đen như mun kia thì quen thuộc. Người cô phần chấn hấn lên. Thấy anh cúi nhanh tránh 1 viên đạn, cô biết mình ko thể cho phép tên cướp có thì giờ nạp lại đạn vào súng. Cô tìm quanh lấy 1 hòn đá hay cái gậy; ko có thứ gì cả. Nếu cô cố leo lên thùng của người lái hay vào trong cỗ xe lấy súng thì tên cướp sẽ thấy. Vừa lúc đó cô trông thấy khẩu súng của 1 tên cướp chết ở gần đấy.

Quan sát tư thế tên cướp, Carrie Sue thấy nó đang mãi rình đằng sau cỗ xe. Cô nhanh nhẹn lên đến chỗ cây sung. Người đến cứu bắn nhiều phát liên. Rõ ràng thấy hành động của cô, anh đang yểm hộ và tạo thời cơ cho cô bằng cách thu hút sự chú ý của tên cướp vào mình. Nắm đc khẩu súng trg tay, cô quay ngay lại, bắn từ dưới gầm cỗ xe vào chân tên cướp.

Nó đau đớn kêu lên rồi loạng choạng đi vào tầm ngắm của người đẹp trai lạ mặt. Anh nhảy phắt ra ngoài chỗ trống. Tay phải lên búa kim hỏa, tay trái nhanh như chớp, anh bóp cò. Tên cướp cuối cùng đã bị giết.

Người ăn điểm tâm cùng bàn với cô sang nay, tay sung có đôi mắt màu khói nhét sung vào bao, hiên ngang đàng hoàng đi tới, 1 con ngựa nòi màu đen theo sau, vể đầy yêu mến và che chở cho chủ. Anh nhìn cô trừng trừng và nói : “Thật là đại dột! Cô có thể bị bắn chết đó. Sao ko ở dưới gầm xe?”

Buồn vì chuyển đi ngang trái và bực vì thái độ kỳ cục của anh, cô quát trả “Nếu anh chơi trò yêngh hùng mà để nó bắn chết tôi thì tôi bị lỗi thôi to! Anh chết gì giúp tôi thì tôi chẳng nhờ vả gì đc ở đó đâu! Tôi ko muốn để cho cái thằ... cái con vật kia đụng tay vào người tôi 1 lần nữa”

Người đàn ông trừng trừng nhìn cô tựa hồ như chưa có người đàn bà nào cãi lại anh bao giờ. Cô trừng trừng nhìn lại. Ngón tay cái của anh khế đẩy nhẹ vành mũ lên và lộn tóc mun bướng bỉnh kia lại xòa xuống trán. Anh cúi kính thờ dài đánh thượt rồi lắc đầu “Các người khác làm sao?”-cuối cùng anh hỏi.

Carrie Sue hiểu là anh muốn nói tới những hành khách trong xe.”Chết cả!”

Anh cọ cọ quai hàm, tựa như cứu cô, anh đã mất thì giờ và công sức, điều mà anh cảm thấy là phí phạm. Điều này khiến cô gái tóc đỏ còn khó chịu hơn thái độ vừa nãy của anh. Cô lạnh lung gợi ý “Nếu anh giúp tôi chắt mấy cái xác này lên xe thì tôi sẽ đánh nó đến trạm sau, còn anh thì đi tiếp đường anh”

Mắt anh mở to kinh ngạc nhìn cô từ đầu đến chân. Cô là người con gái đáng yêu và đẹp nhất, thậm chí càng đẹp hơn trong lúc đang xúc động này. Bộ tóc đỏ rực của cô hình như bốc cháy dưới ánh mặt trời chói chang. Những sợi tóc tuột khỏi bím đang phất phơ như 1 vầng sang đỏ trên khuôn mặt lấm lem của cô. Đôi môi hấp dẫn của cô mím chặt và con mắt tím lam của cô

đầy vẻ thách thức. Cô nhìn thẳng vào anh để bắt gặp con mắt anh mà ko phải ngừng đầu tuy anh cao hơn 1 mét 8. Người cô phải dầm lẫn 1 vòng tay ôm!

Khi cô lau mặt, mồ hôi hòa với bụi đã vẽ thành những vệt ngộ nghĩnh ở trên trán, mũi và môi trên. Váy lấm lem, rách toạc và vấy máu. Anh nhìn những vết cào xước trên ngực cô, nơi tấm áo lót hở toác để lộ ra 1 chiếc sơ mi trắng (Question). Nhận ra hướng nhìn của anh, cô đưa tay lên túm cái áo lót bị toạc đường chỉ lại cho kín đáo. Khẩu sung lục vẫn đung đưa trong bàn tay phải, cô nắm nó 1 cách lỏng lẻo. Anh nhớ lại cảnh cô vật lộn với tên cướp, hơn nữa, bắn nó như thế nào. Chẳng phải anh đã nghe cô rửa nó đấy uh? Sao cô nói năng táo tợn thế nhỉ?

Tất cả vẻ bên lén, nhu mì anh quan sát thấy sáng nay hiện đang bị xóa đi bởi 1 sức mạnh, lòng tự tin và sự can đảm anh ko ngờ tới, cái đó làm cho anh vừa bàng hoàng vừa ngưỡng mộ. Nhưng anh vẫn thích cái chất cảnh giác thận trọng anh đã phát hiện ra ở cô trước đây. Người đàn bà táo tợn này, táo tợn đến mức lạ lùng này, có thể tự lo liệu lấy đc cho bản thân lắm.

Từ lâu anh đã xây nên 1 bức tường chắc chắn chung quanh mình để phòng lại bị tổn thương nữa, từ lâu anh đã mài dũa bản lĩnh để có thể yên chí là chẳng ai lợi dụng đc mình. Trong vài giây phút sang nay, cô gái man dại này gần như đã đá thủng 1 lỗ hổng trg bức tường kiên cố đó và anh đang muốn – thêm khát để cho cô làm cái việc đá đổ hoàn toàn. Thật là điên rồ. Anh là 1 kẻ độc thân và cô là 1 người xa lạ, 1 kiểu người mê hoặc và gây rắc rối. Ở trạm nghỉ sáng nay, anh đã bị mê hoặc và gây rắc rối. Ở trạm nghỉ sáng nay, anh đã bị mê lú đi 1 lúc. Ko, cô gái xinh đẹp trộm cướp này đã nặng mắt đầu óc của anh đi. Anh đã cố gạt bỏ cô ra khỏi đầu óc sau khi rời nhà trạm để rồi lại thấy rằng khó mà làm nổi đc việc đó. Anh bắt gặp mình cứ đi chậm dần lại và bám sát lấy con đường, mục đích là để đc gần cô gái thêm 1 lần nữa khi cỗ xe dừng lại nghỉ đêm ở trạm sau. Trg khi anh dừng ngựa để ổn định tâm trí thì cỗ xe đã đi ngang qua chỗ anh ẩn. Bây giờ anh sung sướng là mình đã cố ý chậm chân lại.

Ở con người đặc biệt này, cái gì là khác người là hấp dẫn như vậy nhỉ? Có phải là con mắt quyến rũ của cô để lộ 1 tâm hồn thơ ngây monh manh như thế và 1 ánh lửa thách thức như thế ko? Có phải là con mắt quyến rũ của cô để lộ 1 tâm hồn thơ ngây mong manh như thế và 1 ánh lửa thách thức như thế ko? Có phải là 1 bộ mặt xinh đẹp với làn da hồng thắm như mật ngọt của cô ko? Thân hình hấp dẫn của cô trong chiếc váy vải đơn giản? Bộ tóc đỏ rực mời gọi các ngón tay anh lùa vuốt vào? Hay 1 ánh hào quang khó nắm bắt và khó cưỡng nổi nào đó mà anh chưa gọi đc đúng tên ra? Sức hút như có ma thuật của cô là thế nào đi nữa thì anh cũng ko có thì giờ để kiểm nghiệm nó, hưởng thụ nó hay sa lột vào lưới của nó đc đâu. Anh phải đến Tucson để giết 1 người. Sau đó, lại có những người khác anh phải tìm giết.

Khi người đàn ông nhìn mình, Carrie Sue cảm thấy 1 lần nữa cái luồng nóng ấm và sự căng thẳng kỳ lạ kia trườn đi trên khắp người mình như 1 con rắn độc nguy hiểm đang tìm 1 yếu huyệt để mổ. Cô ko chờ đợi hay muốn ánh lại ... gì cũng được, đến thế! Cô dậm ra bên lén lúc 1 mình với anh. Cô nhận thấy mình là 1 cô gái hơn bất cứ lúc nào khác. “Tại sao anh lại cứ há cả miệng ra mà nhìn tôi như thế, như lúc ăn điểm tâm sáng nay vậy? mẹ anh đáng bị đòn vì ko dạy nổi anh sự lễ độ đấy”.

Mắt người lạ mặt rung rung và nheo hẹp lại. Anh thọc mạnh ngón tay cái vào thắt lưng đeo sung, vẻ như dè nén ý muốn đánh cô. “Tại sao vì những cái xấu và sự yếu đuối của chính bản thân mình, người ta lại cứ đi trách 1 bà mẹ là ko dạy nổi người ta nhỉ?” Rõ ràng mẹ cô cũng đã thất bại, ko dạy nổi cô hoặc là cô nên cảm ơn tôi đã cứu cô thay vì lại nói năng lịch sự như cô vậy” -anh xẵng giọng nói : “Khi 1 người đàn ông thấy 1 người con gái đẹp như cô thế này thì tự nhiên phải ngắm nhìn cô đôi chút chứ. Tôi tưởng vào tuổi cô hiện nay thì cô cũng đã quen cái chuyện đó rồi”. -Anh nói thêm, làm cho câu nói nghe có vẻ chửi mắng hơn là khen ngợi. Anh nhìn con mắt màu tím lam của cô lóe lên giận dữ. Anh cúi xuống hít vài hơi thật dài và tự trách mình ác mồm. Rõ ràng cô đã trải qua 1 cơn sợ ghê gớm và vẫn chưa bình thường lại đc. Khi anh nhìn lại cô, anh hỏi:”Cô lái xe khách hay lái xe hàng bao giờ chưa?”

Tâm trạng, thần sắc, giọng nói của anh đã thay đổi. Có thể trận chiến đấu với bọn cướp ác liệt đã làm cho anh căng thẳng đầu óc. Cả 2 người bây giờ đều phải nguôi dịu vì có 1 việc khó khăn phải hoàn thành. “Xe khách thì lái, xe hàng thì chưa” – Cô đáp, nén cái tính khí đang đc thả lỏng của mình xuống.

Anh trọng ra mặt sức kiềm chế của cô. Giọng đùa bỡn, anh nói: “Không có ý chửi bới đâu, thưa cô, nom cô thấy ko có sức giữ đc 6 con ngựa một nhòai với 1 cỗ xe nặng nề đâu. Nếu cô ko phản đối, tôi sẽ đánh nó đến trạm sau cho”.

- Coi vẻ anh vội như thế, tôi đâu dám phiền anh thêm nữa. – Cô đáp lại, cũng bằng giọng đùa bỡn.
- Có cản trở gì tôi nhiều đâu. Tôi cũng đến Tucson như cô.
- Tại sao chứ? – Câu hỏi ko kìm nổi, cứ buột ra.

Về mặt anh trở nên tò mò –“Có sao ko?”

Má Carrie Sue lại chuyển sang cái màu đỏ ko tự nhiên 1 lần nữa.

- Với tôi ko có sao cả. Tôi đang nghĩ tại sao anh ko đi cùng với chúng tôi. Nếu anh đã ...

Hiếu cô muốn nói gì, anh cắt lời. “Tôi đi 1 mình, trừ phi lúc cần phải làm khác thế. Cô có đủ gan làm ko hay là để tôi 1 mình chất mấy cái xác này lên” – Anh hỏi, giọng mềm lại.

Cô gái thích sự thay đổi trong giọng nói và vẻ mặt của anh. “Tôi đã thấy và đụng vào nhiều người chết rồi. Tôi đang tức vì trận đánh ngu xuẩn này, 1 sự phung phí mạng người. Tuyến xe Garrett ko chở các thứ có giá trị bao giờ cả. Vừa rồi anh đến làm tôi rất mừng. Tôi chưa bao giờ chứng kiến ai can đảm và tài giỏi hơn anh đâu”. Cô nói ko nghĩ ngợi. Mất bình tĩnh vì buột lời, cô vội nói tiếp. “Chúng ta hãy làm đi. Tới trạm sau phải mất 4 giờ nữa cơ. Những tên cướp kia thì sao?”

Con mắt màu xám khói của anh lướt nhìn lên đám cướp. “Tôi định để chúng ở lại đây cho đám

kềnh kềnh nhưng có thể có 1 hay 2 giải thưởng treo trên đầu chúng. Tôi thấy chẳng có lý do nào lại ko lãnh thưởng cho mình phòng lúc khó khăn. Thậm chí tôi sẽ chia cả thưởng cho cô nữa cơ. Cho tôi xem bàn tay cô nào," – anh nói rồi cầm lấy bàn tay đã bắn tên cướp cuối cùng.

Cô giật tay lại khi anh vừa khế cầm lấy nó. Carrie Sue đứng lùi ra xa, cô hy vọng mặt mình ko tái đi và anh ko thấy mình đang run. "Anh là 1 người săn bắt lấy thưởng ah" – Cô hỏi, sự ghê tởm pha lẫn vào trong giọng nói.

Anh ngạc nhiên trước phản ứng của cô "Một người săn bắt lấy thưởng?" Anh nhắc lại bằng 1 cái giọng khó chịu đối chọi lại "Không phải đâu, nhưng khi kiểm ra được 1 phần thưởng mà lại bỏ nó thì hoá có là điên! Tại sao cô cảm thấy gay gắt với họ thế"

Cô có vẻ yên tâm về câu trả lời nhưng lại không màng đến câu hỏi, "Anh bắn giỏi vô cùng", cô bóng gió để tìm hiểu

Anh trả miếng lại cái giọng và vẻ thăm dò của cô "Tôi gắng để sống được và khoẻ mạnh. Cái gì ở những người săn bắt lấy thưởng làm cho cô nổi hung lên như vậy" anh nài hỏi

- Tôi nghe nói nhiều lần rằng họ lùng bắt người như bắt những thú rừng, rằng được quyền bắn giết, tra hỏi không cần mệnh lệnh. Họ là cái gì nếu không phải là những kẻ giết người được ca tụng, lợi dụng pháp luật để thoả cái ác trong con người họ. Anh làm gì để sống chứ

- Cứu những đàn bà đẹp lâm nạn - anh đùa

Cô cau mày "Xin nghỉ đùa đi, Anh là ai? Một tay súng bắn thuê? Một người lang thang giang hồ? Một người của pháp luật?"

Anh cười lúc cú, không muốn cô thấy rằng anh đã biết rõ nỗi lo sợ của cô. Anh biết cô đang sợ một người nào đó hoặc một cái gì đó vì miệng cô hé ra hơi thở thì ngắn gấp và hình như cô bám lấy từng lời nói của anh. Anh nói, giọng và cử chỉ thoải mái: "Tôi thắc mắc về những sự gán ghép của cô cho tôi. Trước đây tôi đã làm nhiều việc. Khi chán cái việc hay cái chỗ tôi đang ở thì tôi đi đến chỗ khác. Tôi cho rằng như vậy cũng đã làm cho tôi thành một kiểu người lang thang nào đó rồi đấy, phải không cô?"

Chương 4

- Không nhất định, 1 người lang thang đích thực thì đi la cà không mục đích nhưng nghe anh nói thì có vẻ như anh đã có kế hoạch di chuyển từ trước rồi. Rồi trạm nghỉ trước và có 1 mình 1 ngựa thì lẽ ra anh phải đi nhanh hơn xe chứ sao anh lại rớt lại đằng sau?"

Anh nhìn cô từ đầu đến chân rồi mỉm cười, "Rất có óc quan sát và sắc. Tôi được cô coi như là phải đến gặp Tucson à?"

Việc gì ở Tucson kêu gọi anh đến đó? - cô tiếp tục hỏi dồn từ lúc anh có vẻ sẵn sàng trả lời, điều làm cho cô ngạc nhiên

-Có quá quan tâm đến chuyện của người khác không đấy?

- Do chỉ có 2 người chúng ta kẹt ở đây tôi muốn được yên tâm là có thể tin anh được . Vì rất có thể anh đã phản lại bằng cướp của anh, bắn chết họ đi để lấy cái tôi ngờ là két bạc kia cho mình anh. Anh có thể đã dò thám chúng tôi ở trạm nghỉ sáng nay. Nào, anh có định trả lời các câu hỏi của tôi để cho tôi hết lo ngại đi không nào?

-Chắc chắn là tôi không cần hay không muốn 1 người đàn bà bệnh hoạn ở bên cạnh. Còn tôi, tôi đến Tucson vì những hầm mỏ gần đó. Cô đã nghe nói đến luật dựng lại tiền đồng năm 1875 rồi. Chính phủ cần nhiều vàng để đổi lấy những tờ giấy bạc vô giá trị. Bang Arizona có nhiều vàng và bạc mào.

-Theo tôi, anh trông không ra 1 người làm mỏ

- Anh cười thành tiếng. Tiếng cười nghe vang và ngọt ngào, con mắt màu xám khói của anh đầy vẻ thú vị. "Đúng, các tuyến xe tải cần người lái và người bảo vệ những việc này lại được nhiều tiền. Có thể khá giả trong 1 thời gian"

Carrie Sue cắn hàm răng trên vào môi dưới, 1 thói quen cho thấy cô đang nghi, nghi lời lẽ của anh. "Anh trông không ra 1 người lái xe hàng hay người bảo vệ"

Anh ngưỡng mộ nét duyên dáng, trí thông minh và lòng dũng cảm của cô. Cô trực tính mà không xấc xược. Từ nay ở bên cô anh cần hết sức chú ý đến lời lẽ, việc làm của mình. "Nghe cô thì cô đã gặp khá nhiều thợ mỏ lái xe và người bảo vệ để có thể nhận được ra họ từ xa mấy chục bước rồi cơ đấy".

Cô lại cau mày trước câu đùa bốn. "Điều tôi muốn nói là anh đừng gõ vào tôi như vào 1 người quen tuân theo lời người khác. Đúng không?" -Cô thăm dò

- Đó là lý do tại sao tôi không thể nán lại lâu ở 1 chỗ được. Nhưng con người thì cần phải ăn, nên cần phải có tiền. Nếu hấn kiếm tiền 1 cách bất lương thì sẽ rồi đời. Thật thà ra, thưa bà, tôi chẳng muốn mang pháp luật kề bên người đêm ngày, nên tôi phải trông nom lấy bước đi và cây súng của tôi.

-Một lần nữa răng trên của Carrie Sue lại đùa với môi dưới, cho thấy cô không tin. Người đàn ông này không xử sự đúng như thật anh ta! Cô biết rằng những người độc thân thường không hay nói, vậy tại sao anh ta lại nói nhiều như thế nhỉ?

Tay súng bắn thuê cũng nghĩ giống như vậy. Bất cứ ở đâu anh tới, người ta cũng đều lên án anh là im lặng, lạnh lùng, nghiêm khắc và cứng rắn. Thế mà người con gái thông minh này lại có 1 cách kỳ lạ moi được chuyện ở miệng anh, làm cho anh ấm áp và mềm lòng. Anh đang rất thú về sự nói đùa có giới hạn giữa 2 người. Nhưng anh muốn biết 1 đôi điều về cô. Anh muốn hỏi tại sao cô lại giấu cái hình dáng khác thường của cô ở dưới những cái váy đơn điệu và kiểu tóc giản dị, tại sao cô không có nhẫn ở ngón tay, tại sao cô quá tò mò về anh, tại sao tay phải cô lại đưa lên thắt lưng, ở trạm nghỉ như 1 phản xạ của 1 người bắn thuê, tại sao cô sợ anh, và tại sao cô lại trông đợi sự có mặt cùng sự bỏ đi của anh mãnh liệt đến thế. Những câu chat vắn này chắc sẽ làm cho cô sợ mà nín lặng thôi. Có thể là cô chạy trốn 1 ông bố thô bạo hay 1 cuộc hôn nhân độc địa. Và đang đề phòng người lạ. Những câu anh hỏi chỉ là "Tại sao cô đến Tucson, Cô Starns?"

Tại sao anh biết tên tôi? - Cô hỏi, nét mặt và giọng nói bức tức, lo lắng. Anh thầm hỏi phải chăng mình đã đọc thấy 1 ánh kinh hoàng vụt tắt trong đôi mắt xinh đẹp của cô. Anh không nhận thấy bàn tay cô nắm chặt lấy bóng súng như thế nào. "Tôi đã hỏi người bảo vệ trước khi lên ngựa sáng nay".

-Tại sao? - Cô hỏi, giọng căng thẳng

-Anh nhún vai trả lời:"Cô bắt mất mắt tôi"

Carrie Sue không thể giấu được 1 nụ cười. "Tên anh là gì"

- T.J. Rogue.

Con mắt màu tím lam mở to và cô lại nhìn anh 1 lần nữa, cô nhận ra tên anh. Anh là 1 tay súng bắn thuê nổi tiếng. Đồn rằng anh là 1 trong những tay súng bắn nhanh nhất, nếu không phải là duy nhất ở miền tây. Tiếng đồn cũng nói rằng anh cho thiên hạ mượn mình để giải quyết những vấn đề nguy hiểm của họ. Anh được cho là cứng rắn, lạnh lùng, nghiêm khắc và không nao núng thoả hiệp, nhưng cô lại không thấy như vậy. Nếu người nào biết lời đồn thổi đã được dựng lên và được cường điệu như thế nào thì người đó là cô hiện đại. Đôi lúc cô quan sát thấy 1 vẻ bất mãn, gần như chua chát ở anh và cô thầm hỏi điều gì đã làm nảy ra những cảm xúc đó. 1 điều đã rõ là anh thận trọng và rất thông minh vì lẽ anh không bị pháp luật truy nã như cô lúc này.

T.J. nhận ra cô đã nghe nói đến tên mình nhưng nếu đã gặp cô thì chắc chắn anh phải nhớ chứ "Cô đã nghe nói đến tôi", anh nói, 1 khẳng định hơn là 1 câu hỏi "Ở đâu? Lúc nào? Cô nghe nói những gì?"

- Có đúng là anh giống như tiếng tăm đã truyền tụng không? 1 trong những cây súng giỏi nhất Texas? Một người giải quyết nổi những vấn đề mà người khác chịu? Hay tôi phải nói là cây súng nhanh nhất ở miền tây?

- Không ai nhanh nhất và giỏi nhất mãi mãi được. Một tay súng khác luôn luôn xuất hiện và là

người nhanh nhất, giỏi nhất. Một mình T.J. Rogue tiếng tăm thì cô có sợ không, cô Starns?

-Anh Rogue, bây giờ đã nghe đến tiếng tăm và đã chứng kiến tài nghệ của anh, tôi chỉ cảm thấy yên tâm hơn lên mà thôi. Nếu tin lời đồn đại thì anh đã thành ra truyền thuyết rồi đấy chứ không chỉ là nổi tiếng đâu. Nay, việc hoá thành đầu đề của các câu chuyện không dứt quanh lửa trại, cái đó có làm cho anh cảm thấy ngạc nhiên không?

-Có ai tránh được người khác nói và nghĩ về mình đâu. Chúng ta đi thôi. Tôi muốn đến nơi trước khi trời tối - Anh kéo mũ xuống trán rồi lắc lắc cho nó vào đúng chỗ, cho hay câu chuyện của họ đã đến lúc chấm dứt

Cô gái tóc đỏ hỏi, " Anh nghĩ là không cần kiểm tra đám cướp kia à ? Có thể đứa nào còn sống thì sao?"

Không có trừ phi tôi bắn trượt, cô Starns ạ. Khi tôi đã rút súng ra bắn là để giết. Đó là 1 điều cô nên luôn luôn ghi nhớ: không bao giờ rút vũ khí ra trừ phi anh định dùng nó hoặc nếu không thì anh bị thương. Cô có quen người hành khách nào không?

- Không. Họ mới lên xe một hai ngày nay còn tôi thì đáp từ Pháo đài Worth. Chẳng ai trong chúng tôi hay nói cả

Họ thu nhặt xác mấy tên cướp chất vào trong xe cùng với các hàng khách bị giết và người lái. Carrie Sue nhìn vào người vợ lính, bất giác nhớ tới vụ giết người đàn bà khác ở gần Angelo hồi tháng 3. Nhưng lúc đó cả 1 đứa con bé gái nữa cũng bị giết. Cô cần phải quên đi các việc đó; cô cần nhìn đến 1 tương lai sáng sủa.

Trong khi người tóc mun cùng chung hành trình tìm ra xác người bảo vệ ở vệ đường và dồn ngựa lại, Carrie Sue lấy lại cái túi rồi vội vàng thay quần áo, việc T.J. nhận thấy khi anh quay lại. Anh thích cái váy nhiều màu cô đang mặc; màu sắc tươi tắn của nó hợp với cô nhiều hơn. Anh cột chặt dây cương các con ngựa vào lưng cổ xe nhưng để cho con ngựa nòi màu đen của mình tự do.

-Anh quên con ngựa của anh kìa - cô bảo anh

-Điều hâu đêm ở bên tôi trừ khi tôi ra lệnh khác. Hắn sẽ chạy cùng với chúng ta. Khi anh đặt lại cái túi nhỏ của cô lên xe, anh chỉ vào phía hòm lớn giấu ở gầm ghế người lái nói - Vàng làm cho kẻ tham phát điên lên nó đẩy họ vào những chuyện rối ren. Rõ ràng những tên cướp này biết cỗ xe có chở vàng.

- Làm sao chúng lại biết được chứ nhỉ, - cô trầm ngâm, - tôi lại tưởng tuyến xe Garrett không chở thư tín hay kết bạc là để bảo đảm an toàn và tiện lợi cho hành khách. Vì thế tôi mới chọn nó mà không chọn tuyến Butterfield. Họ phải chịu trách nhiệm về vụ chém giết này. Tôi sẽ kiện khi đến trạm tới đây

Anh đồng ý "Tôi cũng kiện; suýt nữa thì cô bị giết rồi còn gì. Chúng ta hãy xem những chỗ sứt sứt này rồi đi nào".

Cô gái tóc đỏ đã cho phép T.J. sờ sóc những chỗ cô bị cào rách bằng đầu bơi anh lấy trong cái xắc yên ngựa ra. Tay anh chạm vào cô nhẹ và ấm. Cô nghĩ anh đã bị chỗ vàng cám dổ. Mọi cái anh phải làm là loại trừ cô - nhân chứng duy nhất - rồi lấy chỗ vàng đi. Không ai sẽ biết được sự thật và anh thế là sẽ giàu có.

Khi cô rùng mình, anh rời mắt khỏi các vết sứt sứt và nhìn cô. Cô vội quay đi im lặng. Khi cô bắt đầu bồn chồn, anh liền hiểu rằng anh đang kích động đến cô y như cô đã kích động đến anh. Anh buông tay cô ra: "Cô có việc gì ở Tucson?".

Con mắt để lộ chân tướng của cô cứ nhìn mãi vào bàn tay mình

-Tôi đến đó làm cô giáo

Mắt anh nheo lại nhưng vẫn vui vẻ. Thở mạnh dồn dập, anh cho thấy anh đang ngờ vực điều gì đó

Một cô giáo. Điều đó giải thích được tại sao cô lại thắc mắc và hay hỏi nhiều như vậy

Đó là cách tốt nhất để được biết về bất cứ cái gì và làm cho ta được yên ổn

Và trừ phi người ta nói với cô sự thật, - anh lờnng khùng bác lại

Nếu anh đủ thông minh để biết được họ đang nói dối hay lập lờ thì anh cũng biết được khối điều về họ và về tình hình rồi đấy

Anh cười lục cục và con mắt màu xám khói của anh loé lên: "Ở điểm này thì cô đúng, cô Starns ạ, Cô rất thông minh và can đảm"

- Cho 1 người đàn bà - cô chọc

- Với mọi người - anh đáp lại rồi cười

T.J. giúp cô lên thùng ghế lái rồi nâng cương, giơ roi lên: "Xong chứ?", anh hỏi.

Carrie Sue đặt khẩu súng lục lên lòng, gật đầu.

Anh liếc nhìn nó rồi nhìn vào đôi mắt long lanh của cô.

- Cốt để khi có rắc rối nữa thì tôi đã được chuẩn bị rồi.

- Như tôi nói, thông minh và can đảm.

Carrie Sue ngẩng nhìn người đàn ông bên cạnh mình. Anh xem vẻ không tơ màng đến cái khoản vàng lớn ở dưới chân, nếu như anh thực sự quan tâm đến nó có nghĩ là anh phải giết cô và phạm pháp để giành lấy nó. Có lẽ nếu như tất cả đều bị chết khi anh tiến công thì anh đã lấy nó như cô đã lấy căn cước và của cải của Carolyn Starns vậy. Anh cơ bản là một người tử tế và

lượng thiện, nhưng kín đáo. Anh đã không định bắt cô. Điều đó chắc chắn cũng có nghĩa rằng anh chưa đoán biết được bí mật sâu kín của cô, vì từng ấy vàng sẽ cám dỗ một người bắn thuê nhiều hơn là cái giải thưởng đã được niêm yết lên về cô, về bằng của anh cô. Bình thường cô không cởi mở và hay nói như thế này, anh cũng vậy. Rõ ràng giữa họ đã có một sức hút khiến cho họ đều thoải mái. Cô thầm hỏi anh sẽ ở lại Tucson bao lâu. Nhưng cái đó chẳng dính gì đến cô hết. Bập vào chuyện tình cảm với bất cứ người đàn ông nào, đặc biệt một người như Rogue, là nguy hiểm. Nó sẽ làm cho cô quá dễ dàng bị phát hiện và thất bại. Cô phải cưỡng lại anh mới được.

T.J cũng đang nghĩ như thế. Cô nom không ra vẻ một cô giáo và cô có cái bản năng bám dò dấu vết mà phần đông đàn ông cũng phải thèm khát. Mũi cô đầy đặn, mũi cô rộng và mắt cô to. Riêng từng cái thì không đẹp nhưng đặt chung chúng lại ở dưới một mái tóc bốc cháy thì kết quả lại tuyệt vời. Lúc này trông cô dịu hiền và mong manh đến thế. Nhưng anh biết rõ hơn. Trời, một mụ đàn bà táo tợn nhưng hấp dẫn và lạ lùng làm sao! Và nói thật là anh đang khổ tâm làm thế nào để cho cô thành mụ đàn bà táo tợn của [i]chính mình[i].

Chương 5

Điều không thể có được. Anh không bao giờ có khả năng yêu cô, vì cô rất đáng yêu. Anh luôn luôn lưu động và anh không tin mình có ngày lại lập nghiệp ở một chỗ. Anh đã từng thử và lần nào cũng thất bại. Cho tới nay, những đàn bà anh biết được chia làm hai loại: những cô con gái hư đốn của các nhà giàu có và thế lực, những cô tự nhận là thiên thần ở vỏ ngoài nhưng lại là quỷ dữ đen ngòm ở bên trong, và những cô điểm đầy chua cay trong các quán rượu, phần lớn bạc nhược không dám phá bung ra khỏi cái cuộc đời đã ngán. Nhưng người đàn bà này thì khác hẳn, và khác hẳn có thể có nghĩa là làm cho anh đau khổ đấy.

Lần đầu tiên anh tự hỏi mình có thật lạnh lùng và cứng rắn như mọi người rêu rao, hoặc như anh đã để cho họ tin là vậy không. Để sống sót được, anh đã phải gò mình theo cách đó. Bố mẹ anh bị da đỏ Apache giết khi anh lên bảy và anh đã được da đỏ nuôi cho tới năm mười ba. Sau khi được kỵ binh cứu, anh đã được đưa vào trường dòng của Cha Rafael Ortega ở San Antonio, Texas. Anh đã trở thành một thằng bé của đường phố - "Thằng nhóc nửa man rợ" - cho đến khi bỏ trốn để tham gia cuộc chiến tranh năm 1862, xem các bộ lạc trắng chém giết nhau ra sao. Sau khi trở về Texas năm 1865 anh đi lang thang vô định, đương đầu với những thách thức hàng ngày, luôn luôn trong cảnh khó khăn, chẳng bao giờ thích hợp với bất cứ nơi nào.

Vâng, anh thừa nhận, anh đã từng thô bạo, tàn nhẫn, chua chát. Anh đã bị chia ly với người anh sau khi cả 2 anh em bị da đỏ bắt rồi sau chẳng thấy lại được Tim bao giờ nữa. Thế nhưng mùa đông vừa qua anh lại nghe nói anh mình đang là thiếu tá ở pháp đài David gần biên giới Mexico. Nhưng số phận lại 1 lần nữa tàn nhẫn với anh, Tim bị những kẻ phản loạn Mexico giết

mất trước khi 2 anh em lại được đoàn tụ

Rồi chị Arabella xinh đẹp và cháu nhỏ Maria quý mến 2 tháng trước lại bị giết trong 1 vụ cướp gần San Angelo. Anh đã định ngừng cái cuộc sống hiểm nghèo của mình lại để an cư lập nghiệp với họ, nhưng đám mây đen của số phận hăm hiu che phủ trên đầu anh đã không cho việc đó xảy ra. Tới đây, sau khi lòng giết được đám cặn bã từng trói anh bằng dây thép gai vào 1 thân cây, anh sẽ lập tức sẵn cái băng chịu trách nhiệm về cái chết của Arabella và Maria. Pháp luật sẽ không can thiệp được nếu anh có giết chúng ngay tại trận.

Mặc dù những rối ren và "thái độ đáng buồn" trước đây của anh, anh vẫn luôn luôn cố đứng ở rìa bên phải pháp luật trong khi tìm mọi cách khiêu khích kẻ thù vào 1 cuộc đấu súng hợp pháp. Mong sao anh có thể làm được điều đó với những kẻ đã giết những người thân yêu của anh. Gần như tất cả những người và những vật mà anh thương yêu đều đã bị giạt ra khỏi anh khiến cho nương tựa vào 1 người đàn bà sống ở cạnh anh sẽ là 1 mối nguy lớn với anh. Có lẽ số phận anh vẫn cứ là 1 kẻ độc thân đi dọn cho trái đất sạch quang những loài sâu bọ, do đó cứ phải tiếp tục chiến đấu chống lại chúng mãi chẳng?

Anh liếc nhìn cái hòm đựng vàng ở dưới chân mình. Cái kho báu lớn thế này cảm dỗ được bất cứ ai, kể cả anh. Anh không thể lấy trộm nó. Nhưng Trời, anh có thể mơ ước chuyện lấy nó cùng cái kho báu đỏ rực bên trong nó lắm chứ: sẽ là 1 cuộc đời sung sướng như thế nào

Carrie Sue lén quan sát T.J. Cô thầm hỏi, với người đàn ông này thì cái gì quan trọng hơn những của cải dễ dàng kiếm ra. Khi anh liếc về cô, cô đọc thấy trong con mắt màu xám khói nổi bật dọc và khổ đau trước khi anh lại vội vàng nhìn thẳng về đằng trước. Sự thông cảm giao hoà làm cho cô thấy tim nhức nhối. Cô muốn giúp làm khuây khoả nỗi đau của anh. Những điều kinh khủng chắc đã xô đẩy anh vào cuộc sống thảm hại này. Cô thắc mắc liệu anh có nhận ra anh bất hạnh đến thế nào, nhận ra anh cần và mong muốn tình yêu đến thế nào không. Đúng, bên dưới cái bề ngoài cứng rắn kia là 1 người đàn ông dịu dàng đang đau khổ vì tìm kiếm sự bình yên. Cô chắc chắn như vậy vì cô cũng có cảm thấy tương tự. Anh có là loại người, loại duy nhất, hiểu được cô không, tha thứ được cho những cái cô đã làm và quên được chúng đi không?

Lùi xa ra ngay đi, Carrie Sue! Cô đang múa nhảy ở quá gần lửa rồi đấy, cô tự cảnh cáo. Cô không hiểu nhiều về tình yêu nhưng cô hiểu rằng 1 người đàn ông bị giày vò như T.J Rogue là có thể nung nấu thiêu cháy cô dữ dội được lắm đây.

-Cô Starns, cô đi từ đâu tới thế?-T.J cắt đứt dòng suy nghĩ của cô

Carrie Sue bèn vội gọi luôn cuộc đời của Carolyn Starns vào trong đầu mình. "Nguyên quán ở tít tận miền đông nhưng tôi dạy học ở Saint Louis 2 năm qua. Tôi bị mất việc vào tay con gái ông thị trưởng cô ta muốn việc đó nên ông bố cưng liền dành nó cho con gái. Tôi đọc báo thấy có việc làm ở Tucson. May sao tôi lại là cô giáo duy nhất nhận theo lời quảng cáo. Có nhiều thầy cô giáo và thợ mỏ thành đạt ở vùng này. Tôi đã đi hàng tuần nay rồi nên tôi quá sẵn sàng tới đó nhận lấy những đám quý con."

- Quỷ con? - anh nhắc lại.
- Nếu anh đã đi học, anh Rogue, anh chắc phải nhớ bọn trẻ con chúng xử sự như thế nào khi bị nhốt lại suốt ngày như những con gà trống choai choai rồi chứ.

Hai người cùng cười trước khi anh vui đùa nhận xét "Cô trông không có vẻ cô giáo trong mắt tôi"

-Mà anh có thể nhận được ra từ xa 40 bước chứ? -cô chọc lại

Họ lại cười "Không hề, nhưng tôi chưa thấy 1 cô giáo nào nom giống như cô. Những đứa trẻ sẽ may mắn được nhìn mặt cô suốt ngày".

-Chỉ khi chúng làm bài xong từ tối hôm trước thôi. Tôi có thể rất dữ đấy.

-Tôi biết, cô có thể dữ nhưng tôi sẽ không tin cô dữ nếu như chưa được thấy cô tự điều khiển mình giỏi như thế nào. Chắc cô biết nhiều thứ.

Carrie Sue mỉm cười: "Tôi đọc và học không ngừng mà, 1 tất yếu nghề nghiệp và 1 tai hoạ. Cũng thế, nếu tôi không cứng rắn và làm mạnh thì bọn trẻ sẽ qua mặt tôi liền"

Anh cười một nụ cười đầy nhục cảm; "Tôi hình dung cô có nhiều cách khác để cai quản những người đàn ông hay phá bĩnh. Chỉ cần cho họ một nụ cười là họ sẽ làm bất cứ cái gì cô yêu cầu". Cô mỉm một nụ cười sáng ngời và anh cười:"Tôi không có ý nói cô hãy dùng quyền lực đó với tôi đâu. Cô quên là chúng ta đang ở đây có một mình ư? Nếu cô muốn tôi vẫn là một con người lịch sự thì tốt hơn cả là cô cho khẩu súng vào bao và không rút nó ra trừ khi có ý định dùng đến nó".

Tựa như đang cố nghe theo lời nhắc nhở ranh mãnh của anh, Carrie Sue đưa tay trái che miệng cười phá lên:"Anh thật là một người có duyên anh Rogue ạ."

- Đó là một cái mà từ trước đến nay chưa ai dùng để miêu tả tôi bao giờ. Tại sao cô không gọi tôi là T.J? - Anh gợi ý

- Nếu anh gọi tôi là Carolyn và nói về anh nhiều hơn nữa.

- Sao lại không nói chứ. Ông bà già tôi bị người Apache giết khi tôi còn nhỏ. Rồi tôi được nuôi dạy trong một trại trẻ mồ côi của nhà chung. Tôi đi phiêu bạt từ khi 15 tuổi để tìm xem tất cả những cái rối ren om sòm ở miền Đông là cái gì. Tôi tham gia vài trận đánh và trở về khi chiến tranh kết thúc. Tôi đã làm mọi loại việc có ở trên đời nhưng chẳng có việc nào khiến tôi thú vị và chắc chắn là đều trả cho tôi không đủ để tôi có thể trở thành được ông chủ của chính tôi. Việc cuối cùng của tôi là chăn đàn gia súc ra chợ. Tháng ngày trên một nẻo đường bụi mù và trong mọi kiểu thời tiết. Tôi định đến nghỉ chút ít ở Tucson rồi xin làm bảo vệ ở mỏ. Khi nào chán tôi lại lên đường. Có một điều là cô học được nhiều trong khi lang thang đây đó và thử nhiều công việc khác nhau. Cô goá à?" -anh hỏi thình lình, quay lại câu chuyện về cô.

- Không, tôi chưa có chồng. Anh chưa?

- Đó là cô kén hay là tất cả những người đàn ông cô gặp đều mù và câm hết?

Anh lái cỗ xe rời khỏi đường quan để đến trạm của hãng xe Garrett. Tuy không thể nhìn qua

được lớp cành lá rậm rạp um tùm của các loại cây cối, T.J vẫn biết có một cái gì đó không ổn: chung quanh quá yên lặng mà anh ngửi thấy mùi khói chưa tan. Đúng lúc cảm giác này định hình thì con đường ngoằn ngoèo đổ ra một quãng trống.

Trước khi Carrie kịp trả lời thì anh đã hét lên: "Bám vững, Carolyn, có chuyện đang trước mặt! Ê nào các con!" Trong lúc cô cố ngồi thật vững thì anh dè dặt lên cần phanh kéo giạt dây cương lại, hãm cổ xe đứng vững một cách gọn nhẹ, tài tình. Anh tự trách đã không cảnh giác, một kết quả của cái việc có người đồng hành kỳ lạ ở bên mình. Carrie Sue nhìn khuôn mặt cau lại của anh rồi cảnh tượng ở đằng trước. Nhà trạm đã bị thiêu cháy và rải rác đây đó có những xác người với những mũi tên cắm tua tủa.

- Apache nổi loạn- anh nhận xét- chắc là ở một trại tập trung định cư nào phá ra. Chưa có chim ó lượn vòng bên trên. Cô ở lại đây để tôi đi xem chung quanh nhé.

Anh thông thả tụt xuống, chỉnh lại thắt lưng đeo súng khi ủng chạm đất. Anh rút cây súng dài ra khỏi yên của điều hâu đêm, lên đạn rồi đi về phía nhà trạm. Anh rọi đôi mắt sắc bén khắp mọi hướng rồi áp mình xuống đất dò nghe bất cứ tiếng móng ngựa nào như người Apache đã dạy anh. Anh xem lại các xác chết, những tro than còn lại của ngôi nhà và căn nhà kho, tàu ngựa trống rỗng và những dấu vết người ngựa ở trên mặt đất. Anh quay về cổ xe nói: "Xảy ra tối hôm qua. Không cháy nhanh nhưng mùi cháy thì còn mới. Kiểu này họ không trở lại đâu, chúng ta nghỉ lại đêm nay ở đây rồi mai đi sớm".

Mắt cô mở to để tìm kiếm chung quanh và tai cô động lên để nhặt bất cứ âm thanh khác lạ nào. Nhìn rõ núi ở bốn bề trên những hàng cây rậm rịt bao quanh quãng trống. Môi cô hé ra và hơi thở cô dồn dập. Biết người da đỏ có thể làm được những gì trong việc đánh nhau, cô thấy sợ. Nếu người da đỏ phi theo con đường hẹp này đến thì cô và anh sẽ bị sa lưới." Tôi không thích bị nhốt kín ở đây như thế này đâu. Anh có chắc là an toàn không đấy?"- Cô nhấn mạnh.

- Họ chẳng có lý do gì quay lại cả. Họ đã ăn cắp ngựa, lương thực và phá hoại mọi cái khác rồi. Ngoài ra, ngựa của chúng mình cũng cần được nghỉ ngơi, ăn cỏ trước khi đưa chúng ta tới Tucson chứ. Chúng ta sẽ chất mấy cái xác này lên xe để cho kèn kèn không ăn rồi bỏ cổ xe lại đây. Chúng ta cuỡi ngựa thì được thì giờ hơn. Tôi sẽ để cô cuỡi điều hâu đêm còn tôi thì dùng một trong ba con ngựa này. Cô cuỡi được ngựa không?

- Được, nhưng vàng và hành lý của tôi thì sao? Những tên cướp khác có thể đến lấy cắp đi trước khi hăng xe kịp phái ai đó tới thu hồi về. Chúng ta không thể đưa cổ xe về thị trấn được à?

T.J suy nghĩ về lời khuyên của cô. Vàng quá nặng, họ không thể nhắc ra đem chôn được. Nếu cái gì đó xảy ra với chỗ vàng này thì một người nào đó sẽ chỉ một ngón tay kết tội vào mặt họ và làm đảo lộn mất chương trình của anh.

- Cô nói đúng, Carolyn. Chúng ta không thể liều lĩnh để mất chỗ vàng này cũng như để cho bị nghi là lấy cắp nó. Chúng ta sẽ đưa cổ xe tới Tucson sớm mai.

Tuy anh không nói tới hành lý của cô nhưng cô vẫn cảm ơn vì anh đã đồng ý với mình. Cô leo qua thành thùng ghế ngồi của người lái rồi tìm lối tụt xuống với hai bàn tay của T.J giữ eo. "Cái gì trước?"- cô hỏi.

- Chúng ta hãy để những xác người này vào trong xe. Nhiều quá không chôn xuể, mà gia đình người ta có thể đòi về để làm ma ở nhà cũng nên.

Carrie Sue và T.J khênh 2 cái xác nữa lên xe, thêm vào số mười một cái đã có. Để tránh kèn kèn, họ không còn cách nào khác hơn là chất họ lên các ghế và sàn xe. Cô mong có chần để phủ nhưng kiếm đâu ra giữa tháng 5 ẩm áp này. Cô nhìn anh buông các rèm da che cửa sổ xuống rồi

buộc chặt chúng lại cho côn trùng không lọt được vào.

Sau đó anh tháo ngựa cho vào trong tàu, nơi có cỏ khô không bị cháy và một máng nước. Điều hâu đêm cũng ở lại đó để nó có thể ăn uống. T.J đi đến một khoảng trống ở phía tây, chỗ này không có cành lá xoà xuống mặt đất rắn. " Ta nghỉ ở đây, dưới bóng cây. Mũi cô đỏ lên rồi đấy, cô cần phải có một chiếc mũ, cô Starns ạ."

Cô sờ vào cái vùng nhạy cảm đó:"Bạn rộn, căng thẳng tôi chẳng nghĩ tới việc đó nữa. Ngày mai tôi sẽ mở valy lấy một chiếc mũ."

Carrie Sue đi theo T.J đến một lùm cây, cả hai đều phải cúi tránh các cành lá. Anh trải ra một tấm chăn bảo cô ngồi trong khi anh nhặt củi và chuẩn bị ít "thức nhậu".

- T.J, tôi có thể giúp được đấy, lưng tôi đau ê ẩm, cái chỗ ngồi thô sơ này còn cứng hơn cả cái ghế dài trong xe.

Anh cười khi thấy cô xoa xoa cái lưng ê ẩm. Anh đã quen làm một mình các việc vặt nhưng anh hoan nghênh cô ngồi cùng và giúp đỡ.

Cẩn thận tránh những cây xương rồng lởm chởm lông, những cây yucca nhọn hoắt và cây móng mèo tua tua gai, họ len lỏi vào giữa các bụi lấy cành và cỏ khô làm củi; rồi T.J vén ống quần trái lên lấy ra từ một cái bao dính vào chiếc ủng da bê một con dao găm lớn. Anh đào một cái hố nông và nhóm lửa. Trên miệng hố anh xếp những hòn đá thành một vòng tròn giữ lửa và nhiệt rồi anh cắm một cái kiềng sắt ba chân vào đất để treo 1 cái nồi nhỏ. Anh mở túi, ném mấy nhát thịt khô vào trong nồi, lau sạch lưỡi dao, mở một hộp đậu cho thêm vào nồi. Sau đó, anh đặt một ít cafe vào bên rìa lửa. " Một lúc là được thôi. Cô cần đến cái bọc nào của cô tối nay nào?"

- Sao tôi lại không đi với anh chứ nhỉ? Không cần phải nâng lên hạ xuống một cái bọc nặng xuống khi mà tôi có thể leo lên lấy cái mà tôi cần.

- Ý hay đấy. Nào đi, cô bạn đồng hành.

Họ đi ra cỗ xe, leo lên thùng ghế của người lái. T.J. kéo cái bọc to nhất của cô ra để cho cô với được nó dễ dàng.

Carrie Sue mở cái bọc của Carolyn lấy ra một cái khăn rửa mặt, váy, mũ và quần áo lót cho sáng hôm sau. Cô mừng là đã giấu cây súng dài và súng ngắn xuống đáy bọc nên anh không thấy được. Cô đóng bọc lại, cột các dây vào, để chừa một khe hở làm dấu báo cho hay chiếc bọc có bị lục lọi hồi đêm hay không. Nếu anh có là ai khác cây súng bắn thuê T.J Rogue thì chỉ sáng mai cô sẽ biết rõ thôi. Và nếu thế thì lúc đó cô sẽ lo liệu. Cô hít sâu một hơi đánh lạc hướng anh và nói: "Cafe thơm lừng!"

- Ta xem đã ăn được chưa nào- anh giúp cô xuống xe rồi hai người đi bộ về nơi đóng trại.

"Chưa được, anh vừa nói, vừa khuấy đậu trong nồi."

Mượn anh cái cà mèn, cô rửa mặt và tay lấm lem. T.J đưa thuốc cho cô, bảo chà nhiều vào chỗ sút sứt, cô ngoan ngoãn làm theo.

Tôi chỉ có một bộ đồ ăn. Cô có thể dùng đĩa và đĩa còn tôi thì dùng thìa múc từ trong nồi ra ăn cũng được. E rằng chúng ta phải uống chung một cái cốc mất thôi- anh bảo cô- rất tiếc, tôi chẳng có tí đường nào hết.

- Không hề gì, tôi uống không đường- Carrie Sue đáp, bao nhiêu năm lang thang trên lưng ngựa, cô đã buộc phải quen với cafe đắng rồi. Anh khéo tay nên chẳng thiếu cái gì- Anh thật hào hiệp. Tôi xin lỗi là đã chê anh không lịch sự, rõ ràng là anh lịch sự hơn tất cả.

Anh liếc nhìn cô rồi đùa: " Đừng làm phổng mũi tôi lên. Tôi cho là cả hai chúng ta đã có lúc cáu kỉnh. Xin lỗi!" Anh lấy ra 2 chiếc bánh bích quy đặt lên trên một hòn đá nóng. " Sam cho tôi

sáng nay, cứ suốt ngày nghĩ đến nó mà thêm."

Sau bữa tối với cafe, đậu, bích quy và thịt bò khô, bóng tối vây bọc lấy ngọn lửa trại ấm cúng của họ. "Tốt nhất là chúng ta nên đi nghỉ để lên đường được sớm- T.J gợi ý- chúng ta chỉ có một chiếc giường gấp nên chúng ta phải dùng chung cô thấy sao?"

- Không sao, nếu như anh nhớ anh là một người lịch sự- cô đùa.

- Tôi hứa không quên điều đó, cô Starns. Tôi không muốn hội đồng thị trấn Tucson theo bắt tôi vì đã hành hạ cô giáo của họ.

Carrie mặc nguyên quần áo nằm xuống bên cạnh người đàn ông đẹp dễ này. Cô quay người xa khỏi anh và anh cũng làm như vậy. Nhưng thời gian trôi đi, cô vẫn hiểu rõ là anh đang ở kề bên mình và người nóng ran lên, cô lại cảm thấy bàn tay anh xoa thuốc lên mình sáng nay.

T.J không ngủ được, người con gái ở gần anh đáng yêu quá. Anh muốn quay lại, kéo cô lại trong vòng tay, đặt những chiếc hôn lên môi cô, vuốt ve thân hình cân đối của cô, lùa ngón tay vào mái tóc đỏ lửa của cô. Anh biết đó sẽ là một sai lầm cho cả 2 người, cả cô lẫn anh.

Carrie cố hình dung ra cái vùng đất mọng nước, nơi cô có thể hoà hợp da thịt khô rang của cô vào với da thịt của anh nhưng sự tìm kiếm này không dẫn đến đâu cả. Anh quá ư thực tại. Cô gắng tập trung ý nghĩ vào chung quanh: không xa là một cỗ xe chất đầy xác người. Cô đang đi tới một cuộc sống mới, một cuộc sống không có những rắc rối lôi thôi. Anh là T.J. Rogue, một tay súng bắn thuê lòng danh- có thể huỷ hoại cô mà không hề có ý định như thế. Anh có thể làm cho người ta chú ý đến sự có mặt của cô. Sự kết giao giữa hai người là tai họa, sức hút giữa họ là nguy hiểm.

- Carolyn- anh thì thảo- cô có thức không?

- Có, cô đáp

- Tôi ra ngủ ở cạnh tàu ngựa kéo cả 2 chúng ta đều sẽ không ngủ được. Đừng sợ, tôi ở ngay cạnh đây.

- T.J.....

- Hử?

- Cám ơn!

- Tôi hiểu- anh thì thầm, giọng khàn khàn.

Anh đi và bóng đêm nuốt chửng lấy anh. Cô nghe thấy anh đi qua khoảng trống rồi buông mình xuống đồng rơm cạnh tàu ngựa. Cô bồn chồn muốn gọi anh trở lại với mình nhưng không dám. Bao lâu nữa, cô thầm hỏi, cho tới khi cô cảm thấy chắc chắn thắng những ham muốn của mình? Bao lâu nữa cho tới khi một người đàn ông như thế này nữa xuất hiện?

Carrie nghĩ tới sự thèm khát của Quade Harding. Đã 7 năm rồi từ ngày họ gặp nhau. Tại sao hắn không thể quên cô mà lấy một người đàn bà khác? Tại sao hắn cứ chịu mãi được nỗi ám ảnh của hắn như thế? Hắn đã phải mất rất nhiều tiền thuê thám tử. Ai cũng nghĩ hắn đã mệt mỏi về sự săn đuổi không công nhưng hình như thời gian lại càng làm tăng lên nỗi khát thèm cô của hắn. Lạy trời đất, hắn sẽ làm cái quái gì tới đây để tìm ra chỗ ở của cô nhỉ?

Ý nghĩ của cô gái xinh đẹp chuyển sang tới người anh ruột của mình. Darby và đám người của anh có giữ kín được chỗ ẩn náu của họ không? Nếu mỗi nguy buộc anh lên phía Bắc và cô lại cần đến anh cứu giúp thì sao? Anh sẽ có đến El Paso vào đầu tháng Bảy như đã dự định không? Nếu cô sa vào cảnh khó khăn thì ông già Mexico kia có đưa thư của cô cho Darby như đã hứa không? Darby có sẽ giữ cái băng của anh ở ngoài bang Arizona như đã hứa để cho cuộc sống mới của cô không bị đe dọa không? Và Quade sẽ giữ im lặng trong bao lâu đây? Cũng như tên

cảnh vệ cô đã bắn và phá cái ý hãm hiếp cô năm ngoái? Nếu tên xấu xa đó báo cáo những việc làm của cô thì tin tức về chuyện đó đã được loan đi rồi. Muốn gì thì cô cũng đã bị sa bẫy mà hàng hăn, rồi buộc phải bắn hăn để chạy trốn.

Chương 6

Carrie Sue nhớ lại cái trại của nhà cô ở Georgia trước khi chiến tranh giữa các bang phá huỷ lần đầu tiên cuộc đời của họ. Gia đình cô đã trồng bông và làm rất tốt. Cô còn nhớ cách trồng bông, hái bông và cán bông như thế nào. Sau chiến tranh, những người miền Bắc tham lam đã buộc họ ra khỏi miếng đất quý giá, mất công ăn việc làm, cuối cùng bố cô đã chịu thua một cách luyến tiếc, chua chát và năm 1865 ông bán nó cho người dân Carpetbagger dai như chảo. Lúc đó con người quỷ quyết đó dọn vào nhà họ, bố cô đã cướp hết của hăn, đốt cháy các nhà kho, nhà ở để hăn không thể hưởng thụ được nhờ vào lòng hiểm độc của hăn. Sau đó họ tới Texas cách trở, mua một cái trại vào đầu năm 1868 bằng món tiền lấy cắp của tên quỷ quyết. Có lẽ đó là nơi Darby đã học được động cơ và cách trả thù chính đáng để đến năm 1869 anh áp dụng để chống lại nhà Harding.

Con người, có thể tin ai trong số họ nhỉ? Carrie Sue buồn rầu suy nghĩ. Trước hết, những người lính miền Bắc khủng bố gia đình cô ở Georgia. Thứ đến, nhân dân miền bắc vơ vét của cải đã làm cho cuộc đời họ lui bại, đưa họ ra khỏi nhà cửa ruộng vườn. Rồi nhà Harding lại phá tan cái dịp may mới của họ về hạnh phúc tại Texas. Bây giờ những người của pháp luật, những người sẵn tiền thưởng và những người khác không kể xiết đang muốn thấy cô và băng của anh cô chết ngóm đi.

Chỉ cần họ được để cho biệt lập một thời gian, được phép ngưng cuộc sống tội lỗi và an cư lạc nghiệp thì cô và Darby đến nay đã có vợ, có chồng, gia đình, nhà cửa. Nhưng số phận đã giáng xuống họ những đòn nặng nề. Bất cứ chỗ nào họ đến, chỗ ấy rồi ren liền. Tất cả nhưng ai mà họ yêu mến, số phận đều huỷ diệt. T.J cũng đủ khó khăn cho mình anh, nói gì chuyện gánh những khó khăn của cô.

Carrie Sue nhăn mặt như bị đau về thể xác. Chưa bao giờ cô biết một người đàn ông nào mà cô lại muốn hiểu được sâu kín như lần này. Quá muộn! Khi cô tới Tucson và anh đi rồi, cô chắc sẽ quên anh.

T.J liếc nhìn về hàng cây. Trời quá tối để có thể trông thấy người đàn bà nằm bên dưới nhưng anh chắc cô vẫn còn thức và khổ sở như anh vậy. Anh thấy sự căng thẳng trong không khí, cảm thấy sự pha trộn kỳ lạ của sức hút mạnh mẽ và sức đẩy cần thiết ở cả 2 người, anh và cô. Tại sao anh lại cho phép cô đi đến chỗ ẩn náu cực nhọc của anh? Làm sao anh lại có thể gạch xóa cô đơn giản như là một con dấm quấy quả được? Anh cần không biết đến cô, cưỡng lại sức hút của cô, quên cô. Nhưng anh có thể làm được không?

Cuối cùng cô gái tóc đỏ bồng chồn và ánh mắt màu lam khói day dứt cũng nhanh chóng ngủ vùi và phần còn lại của đêm đang qua mau.

Carrie Sue cựa mình tỉnh dậy trên cái giường gai của T.J. Cô vùi má vào vải giường mang mùi đàn ông cùng với mùi da thuộc và ngựa. Đã quen với các mùi như thế, cô không thấy khó chịu. Thật ra, mùi của T.J. rất rõ.

Cô ngồi lên nhìn chung quanh nhưng không thấy anh chàng Rogue hấp dẫn ở đâu cả. Mặt trời đã nhô cao khỏi những dãy núi xa ở phía đông. Ngoài những tiếng ngựa hí và tiếng lịch kịch vọng từ tàu ngựa ra “góc tây nam của địa ngục” như trước đây người ta đã gọi cái vùng đất khô nẻ và nắng chói này, hoàn toàn yên tĩnh. Thoạt nhìn, người ta có thể tưởng chừng nơi này hoang vắng, thê lương nhưng quan sát kỹ mới thấy nó đầy sức sống và mang một vẻ đẹp hoang dại.

Tiếng kim loại lanh canh làm cô để ý và quay lại, cô thấy người đàn ông tóc đen đang đứng bên bơm nước cạnh tàu ngựa. Cô đứng lên, vượt thẳng váy, lấy khăn mặt từ một cành cây trên đầu rồi đi đến chỗ anh. Quen ở lẫn với đàn ông cởi trần, cô chẳng thấy ngượng khi lại với anh.

“Chào anh Rogue. Chúng ta đã ngủ yên như anh hứa”.

Bắt gặp con mắt tươi tỉnh của cô, anh mỉm cười. “Tôi đang hy vọng không phải đánh thức cô để ăn điểm tâm, nhưng tôi đói lắm”. Con mắt trêu mếu của anh lướt từ khuôn mặt ngái ngủ đến bộ váy nhàu nát của cô. “Tôi tìm thấy một cái chậu ở trong sân, tôi đã đổ nước lạnh vào đầy rồi. Tôi để nó ở đằng sau cỗ xe trong khi tôi sửa soạn cả phê và thứ nhậu chứ nhỉ?”.

-Nghe rất tuyệt đấy – cô đáp, vươn vai ngáp. Cô nhìn T.J. lùa ngón tay chải mái đầu ướt và lấy một chiếc sơ mi bẩn lau khô thân người nở nang cùng khuôn mặt xanh rì râu ria lởm chởm của anh. Lọn tóc ngang bướng rơi xuống đùa với thái dương anh và cô rất muốn quấn nó vào quanh ngón tay mình. Cô nhìn hai hàng sẹo lạ lùng chạy qua bộ ngực đầy lông, cánh tay và cái bụng thẳng mịn của anh. Rồi cô lại thấy những cái sẹo giống thế ở lưng và cổ tay anh. Nom có vẻ như anh đã bị trói chặt bởi một dây sắt có cạnh răng cưa vậy.

Con mắt màu xám khói của T.J. đi từ vẻ mặt tò mò của cô đến ngực và cánh tay mình rồi lại quay về mặt cô. Anh với lấy chiếc sơ mi có yếm vắt trên hàng rào. “Dây thép gai”, anh nói khẽ khi cài khuy áo lại.

-Cái gì? – cô thắc mắc hỏi.

Anh để phen trên somi hở không cài cúc và thông xuống một bên. Khi anh thắt một tấm khăn dài hẹp màu nâu vào cổ, anh lộ cho biết: “Tôi chọi vào một người ở Texas nên hẳn đã cho tay sai phục kích trói tôi vào một cái cây bằng dây thép gai”.

_Trời đất, T.J.! Làm thế nào anh cởi ra được mà không bị xé nát ra thế? – cô hỏi, hình dung ra những cái gai sắc nhọn cắm đau đớn vào thân người nở nang cân đối của anh.

Mắt anh nheo lại rung rung, nhưng anh đùa nhẹ nhàng. “Tôi đã đứng yên thật sự cho tới lúc có người đến cắt dây cho tôi. Không sớm hơn hai ngày trời. Lúc đó tôi đói, khát, điên rồi và dù cho tàn tật hay uống công toi thì trong một hai giờ nữa tôi cũng phải gỡ bằng được cho mình sống ra. Cái tệ nhất là những giống côn trùng hút máu cứ muốn xơi máu của tôi”.

-Ai mà có thể làm được cái điều hèn hạ như thế chứ? Anh có giết hẳn không?

T.J. lấy một cái lược ở trong túi yên ngựa ra chải mái tóc đen như mun. “Về sau tôi có bắt được hai đũa trong bọn chúng, có cho chúng nếm một lúc cũng cái món đó. Bọn chúng sẽ một ngày nào đó vồ phải tôi thôi và tôi chắc chắn hẳn sẽ nhớ ra tôi. Còn về ông chủ của chúng thì tôi không có bằng chứng rằng ông ta đã dính líu và đâu phải ai cũng tin một tay súng bắn thuê hơn một chủ trại đáng kính. Hẳn thậm chí có cả thứ dây thép gai khác hẳn thứ đã dùng trói tôi nên bằng chứng cũng không thể chỉ tay day trán hẳn được. Nhưng có ngày hẳn sẽ phạm một sai

lầm khác và tôi sẽ có mặt ở đây để bắt hẩn trang trải. Tôi biết rõ tìm hẩn ở đâu và hẩn hiện đang không đi đâu cả”

-Hẩn định giết anh vì lý do gì hay chỉ là để hành hạ anh thôi?

-Ồ, tôi đã làm hẩn mất thể diện trước đám đông người. một người đàn ông không quên hoặc tha thứ được cho một sự hạ nhục đâu. Hẩn cố ý làm cho tôi thối thây ra ở cái cây đó, thật chậm thật đau nhưng tôi đã làm cho hẩn ức. – T.J. cười lúc cúc.

-Tại sao anh không lên vào trại của hẩn một đêm nào đó mà trả thù?

-Tôi đang để cho hẩn phải nín thở và toát mồ hôi hột. Sợ hãi là bài học hoàn hảo đầu tiên cho một bữa phục thù ngon lành. Vào cái lúc hẩn thôi nhìn ngó lại đằng sau thì tôi sẽ đứng ngay ở bên hẩn. E là cái đó nghe quá nhần tâm đối với một quý cô lịch sự như cô đây, cô Starns ạ!

-Không, với tôi đó là công bằng. Đôi lúc con người ta cần nắm lấy pháp luật ở trong tay mình để có được công bằng. Những kẻ xấu xa không đáng được sống.

-Trời, bà ơi, bà nghĩ như tôi.

-Có phải vì thế mà anh nổi tiếng là chơi vào đám xấu, cái đám mà pháp luật sợ mó tới hay là không thể mó tới được phải không?

-Việc đó cũng như mọi việc khác thôi nhưng tôi có vẻ thích nó nhiều hơn – anh thừa nhận. Anh nhìn lâu lên khuôn mặt xinh đẹp và mái tóc rối bù của cô. Mắt cô mở to, linh hoạt nhưng dịu dàng một cách rất quyến rũ. Khi cô im lặng quay đi và bồn chồn động dậy, anh biết anh đang làm cho cô bối rối vì cái nhìn của mình – Thôi, làm việc thì tốt hơn là tán dấy.

T.J. đi đến chỗ họ cắm trại, bên dưới lùm cây mesquite thơm ngát rồi ngồi xồm xuống cạnh vòng lửa. Mắt Carrie Sue dõi theo anh, dừng lại ở lưng anh khi anh lấy đồ đạc ở trong cái túi ra. Cô thở dài đi vào nhà vệ sinh trước khi ra đằng sau cỗ xe để tắm và thay áo quần. Cô muốn mình đàng hoàng nhất khi đến Tucson vào chiều tối nay, tưởng chừng cái ấn tượng cô đem lại cho người dân ở đó là hết sức quan trọng vậy. Với “Đồng hàng hóa” ghê rợn và câu chuyện phải kể lại, họ chắc chắn không thể đến đó một cách kín đáo được rồi, điều đó làm cô lo phiền.

Ít nhất cô cũng cần mang về được nghỉ ngơi khỏe khoắn. Hiện cô đang vui thích vì được ngủ ngon quá, cô đã không thấy cả T.J. lịch kịch làm việc lúc sớm mai. Rõ ràng cô cảm thấy thoải mái bên anh. Nhưng, cô thầm nghĩ, cái đó làm cô vui thích hay căng thẳng nhỉ? Lạy trời, tin cậy một người lạ mặt thì thật là đáng sợ!

Cô trườn ra khỏi váy, Carolyn đã vui thích quen mặc quần áo lấy một mình nên tất cả áo quần đều cài cúc đàng trước hết. Cô tắm rửa nhanh và kỹ hết sức. Cô lau khô người rồi mặc quần áo lót và chiếc váy màu xanh lá cây thắm vào. Cô nghĩ, cô Carolyn Starns ưa quần áo màu thắm hơn thì có phải là vì cái vị trí cô giáo không đây. Cô biết chiếc váy tuy kém đơn sơ và mềm mại nhưng cũng chẳng hề làm nhạt mất màu da, nét mặt của mình. Nhưng cô không muốn mình đẹp trước mặt T.J. sáng nay hay trưng diện với hội đồng thị trấn ở Tucson. Cô cần đưa ra hình ảnh một cô giáo đức hạnh và đáng kính.

Mùi thức ăn ngào ngạt xộc vào mũi cô và bụng cô đến cồn cào. Cô leo lên thùng ghế của người lái xe để nhét đồ đạc vào hành lý. Cô mỉm cười nhận thấy cái hòm không bị lục đảo đêm hôm qua. Nếu tay súng bắn thuê không tin cô hay muốn giở trò với cô thì anh đã tìm kiếm trong hành lý của cô khi cô ngủ. Cô nhẹ người và niềm vui lan tỏa khắp người cô. Cô đặt chiếc mũ lên chỗ ngồi cứng đanh, phòng khi trời quá nóng. Cầm lấy bàn chải cô đi đến chỗ của T.J. dưới lùm cây. Anh nhìn cô vừa đi vừa cời bím tóc ra chải. Bộ tóc màu lửa, rậm, dài và lượn sóng trông như những ánh vàng trong nắng. T.J. cảm thấy bụng mình quặn thắt lại trước cái hình ảnh đẹp

mê hồn này. Carrie Sue tết tóc lại và búi thành một món ở sau đầu như hôm qua. Khi cô bỏ lược ra nhìn anh thì anh vẫn mãi nhìn cô. “Có gì không ổn không?” Cô lo lắng hỏi.

T.J. lắc đầu nói khẽ “Không”. Anh trở về với việc của mình. “Trời, cô đẹp quá”. Với mái tóc lửa xõa dài kia, cô trông như một thiên thần đang bị giam trên mặt đất vậy.

Carrie Sue mỉm cười khi cô nhận ra điều đang đầy tràn trong mắt anh : thèm muốn. Người cô cũng bừng cháy. Cô xem anh nấu cái gì và hỏi: anh tìm đâu ra những thứ này?

Không nhìn lên anh đáp: “Một con gà chắc bị xổng khi người Apache đến. Nó nấp trong một bụi cây, nhưng một con cầy hoang đã bắt nó. Không phải mất hoàn toàn, nó để lại ba quả trứng. Tôi rán đủ thịt lợn muối để nhét vào 2 cái bánh cuối cùng, thế là chúng ta không phải dừng lại giữa chừng để ăn. Sam cho tôi sáu cái nên chúng ta có thể ăn hai cái sáng nay. Tôi không thể chờ đến Tucson mới kiếm đôi chút để ăn”.

-Còn ngon hơn thịt lợn rán, trứng tráng, cà phê và bánh nữa chứ! Anh nấu bếp giỏi lắm, anh Rogue ạ. Tôi sẽ thiếu mất sự chăm sóc này khi tôi đến Tucson.

-Săn sóc thì cô có nhiều ở Tucson đấy, cô Starns ạ. – anh lầm bầm, giọng chán nản.

-Không giống sự chăm sóc của anh đâu, T.J. không có đòi hỏi gì kèm theo cả.

T.J. lại liếc nhìn cô. “Tôi nghĩ đó là một vấn đề đối với những bà những cô đẹp như cô”.

-Đổi lại, gặp được một người đàn ông thật sự lịch sự là rất hay.

T.J. nhìn cô từ đầu xuống chân rồi nhún vai. Cái đó có thể là hay nhưng đâu có cô dính vào thì đấy chắc chắn sẽ gay. “Xong rồi đấy”. Anh múc phần thịt và trứng của cô vào đĩa rồi đặt lên trên một cái bánh bích quy hơi nóng. Anh để tách cà phê ở cạnh cô, cầm cúi ăn phần mình.

Khi hai người lặng lẽ ăn xong bữa, cô nhặt đĩa đem ra bơm nước rửa. sau khi cuốn cái túi ngủ và thu nhặt đồ dùng, anh ra chỗ vòi bơm với cô rồi thu dọn đĩa đem đi.

-Tôi đi đóng ngựa vào xe rồi chúng ta lên đường.

Cô gái tóc đỏ quan sát người có cặp mắt màu xám khói khi anh xoay trở rất nhanh nhẹn với những con ngựa, với hàm thiếc và ách cổ. anh đóng yên cho Diều hâu đêm nhưng không buộc dây cương của nó vào xe. “Nào, ta đi” – anh gọi.

Carrie Sue leo lên xe, ngồi vào chỗ của mình bên cạnh anh. Cô buộc mũ che nắng lên đầu và đặt khẩu súng lúc gần mình. Khi anh đưa tấm chăn gấp lại của anh cho cô đặt làm đệm trên ghế ngồi, cô mỉm cười, cảm ơn. Cô vịn chắc vào xe khi anh cho ngựa và xe chạy. con ngựa nòi màu đen phi ở bên, phía anh ngồi.

T.J. để ý thấy khẩu súng ở giữa cô và anh trên ghế, cũng như anh đã để ý thấy cô không mang theo khi ngủ đêm qua. Do đã biết anh là ai thì tại sao cô lại tin anh hoàn toàn như thế chứ? Tại sao cô lại thoải mái ở bên anh? Nhiều phụ nữ sẽ không cởi quần áo, tắm và thay quần áo ở cách một người lạ mặt trong vòng một trăm mét, dù có cả một cỗ xe ở giữa họ. có thể cô là loại đàn bà dụ dỗ những kẻ nguy hiểm, những con sói phiêu lưu. Không, anh kết luận, cô không giống loại đó. Anh thích vì cô không hề phàn nàn lần nào về nóng, bụi, nguy hiểm, thức ăn cùng những vất vả của cuộc hành trình. Anh không hiểu nổi cô là người thế nào và điều đó làm anh lạ lẫm.

Gió thổi tốc mũ và áo quần họ lên. Nhưng anh không nghĩ là có một nguy cơ bão cát nào xảy ra. Anh liếc vào hai bên dốc um tùm những xương rồng tưởng như vô tận. nhiều chỗ nhiều đến độ người hay giống vật không thể chạy lọt qua nổi. mọi cái ở khắp chung quanh hình như đang cảnh cáo con người hãy xa lánh nơi khắc nghiệt này kéo sẽ gặp phải cái chết kinh hoàng. Đó là vùng đất cằn, gồ ghề, nóng, khô, thù địch với tất cả, trừ với người da đỏ biết cách sống sót như

thế nào ở đó.

Họ im lặng đi cho tới trưa, khi dừng lại cho ngựa nghỉ và ăn bánh kẹp thịt lợn muối rán, chiêu bằng nước ở trong bình toong của anh. Có một lúc cô mất hút vào sau các bụi cây ở bên phải cỗ xe trong khi anh cũng mất hút như thế ở bên trái. Khi tiếp tục lên đường, anh gần như ghét việc họ đang đi tới đích, biết rằng cô và hoàn cảnh của hai người sẽ biến hóa đi rất dữ. một khi cô đã tới thị trấn thì những góc cạnh xù xì vụt nổi hiện lên cùng với anh sẽ bị buộc phải biến mất. Cô sẽ lại trở thành người đàn bà bình thản anh gặp trong bữa điểm tâm ở trạm nghỉ giữa đường và giấc mơ kỳ ảo của anh sẽ chấm dứt.

Carrie Sue ghét đến Tucson hôm nay, biết rằng câu chuyện gây hưng phấn với T.J. Rogue này sẽ hết và cô chắc sẽ chẳng còn bao giờ gặp lại anh được nữa. cô đã toan cố kéo dài việc anh tới thăm thị trấn này ra nhưng lại sợ làm như thế. Sẽ dẫn đến cái gì? Chẳng cái gì cả. Anh là một người phiêu bạt mà cô thì cần lập nghiệp an cư. Nhưng cô thèm có thêm thời gian bên anh. Trong khi cô nhìn vào vùng đất hoang vắng, nước mắt cô ứa ra. Cô không nén được, cảm thấy mình đang mất đi một cái gì đặc biệt khi hai người chia tay. Cảm thấy mình sẽ không bao giờ quên hay thôi mong muốn anh. Họ xứng đôi; họ có thể cùng với nhau lớn không thay đổi, chín chắn nhưng cô không được phép quyến rũ anh. Cô có thể đem lại cho anh nhiều khó khăn rắc rối, và anh thì cũng như vậy với cô thôi. Số phận, số phận tàn nhẫn lại đang hủy hoại đời cô thêm một lần nữa. mỗi khi một tia hy vọng và tốt lành rơi vào đời cô thì số phận thích oán thù lại hiện ra để chỉ cho cô thấy cái thực tại vắng lạnh của nghiệp căn cô, cái nghiệp căn bị ruồng bỏ. Cay đắng nghiền nát tâm hồn Carrie Sue. Mù mịt. nhưng cô phải chấp nhận nó.

Có thể, chỉ là có thể, một ngày nào đó hai người lại gặp nhau, gặp khi không có một đe dọa nào cho mối quan hệ của hai người. Nếu cô thật chịu khó cầu nguyện và sống rất tử tế thì có lẽ Thượng đế sẽ đáp lại những lời nguyện cầu của cô.

T.J. gần như có thể cảm thấy cái không khí xao xuyến bao bọc người đàn bà ngồi bên anh. Cô ngẩng nhìn phong cảnh tựa như cô đang ở trên mình ngựa đi tới giá treo cổ. Tại sao nước mắt lại giàn giụa trong đôi mắt xinh đẹp của cô? Tại sao vai cô lại buồn rầu rũ xuống? Tại sao anh lại sợ đặt ra những câu hỏi phiền toái, sợ ngổ ý giúp đỡ giải quyết những vấn đề của cô? Cái con người đầy mâu thuẫn ở cạnh anh đây là ai vậy? Cái gì đã xảy ra trong quá khứ cô? Anh có thể cho phép mình dính líu vào với cô và những vùng tối mù mịt kia được không nhỉ?

Mặt đất trở nên khô hơn, gồ ghề hơn. Cây cối thưa thớt hơn quãng đường họ đã đi qua từ sáng. Cây mesquite lủng lịu những quả màu xanh, màu vàng nặng trĩu, nom giống như những cây Noel trang hoàng khéo léo. Những chùm hoa trắng muốt, chĩa ra ở đầu cành dựng ngược lên trời của loài xương rồng xagaro khổng lồ. Có cây xương rồng già hơn hai trăm năm, cao hơn ba chục mét và nặng hơn một cỗ xe khách. Núi non hiện ra thành một vòng đai xa xa quanh họ. những vũng nước khô cạn thỉnh thoảng nằm ngang giữa đường nhắc nhở mọi người chớ có quên mối đe dọa của những cơn lũ quét chớp nhoáng.

Ở một vài chỗ, đường hẹp và ngoằn ngoèo, xe thường va quệt phải những cành, những bụi cây đan xen nhau. Nhiều khi một biển trắng xóa những yucca trổ hoa trải dài ra hàng dặm ở trước mắt và bên cạnh họ. Trên một số quả đồi trập trùng, xương rồng đứng như những người lính xanh ngắt lập nghiêm, sẵn sàng kiên quyết bảo vệ vùng đất của chúng chống ngoại xâm. Phần lớn hoa rừng cây lớn, cây nhỏ, bụi rậm đều đang giữa mùa hoa, các màu đỏ, vàng rực, lam, vàng, hồng, trắng, da cam và tím hòa trộn vào nhau thành một tấm thảm màu làm cho mùa xuân là mùa đẹp nhất của sa mạc.

Tucson đã lơ mờ ở chân trời, dọc một dãy núi ở phía tây thị trấn, ba mỏm núi nhô lên cao hơn hẳn khiến cho T.J. nhớ đến những cái lều không có cọc chòi ra ở trên đỉnh của người da đỏ. Đó là một trong những cái mốc dẫn khách đi đường đến với vùng đất này trước khi đường sá bắt đầu quang quẻ. “Carolyn, chúng ta sắp tới đó rồi. Cô có cần gì trước khi chúng ta vào thị trấn không?”

-Không, - cô khàn khàn đáp lại. – Cảm ơn, tôi khỏe lắm, chỉ hơi bồn chồn một chút thôi. Tôi mới chỉ trò chuyện với họ qua thư từ. nếu họ không thích tôi thì sao đây? VÀ nếu họ không muốn tôi làm?

T.J. mỉm cười động viên cô: “ Làm thế nào mà lại không có ai thích và muốn cô được chứ? - anh nhẹ nhàng trách, cảm động vì thân phận mong manh của cô.

Carrie Sue mạnh bạo nhìn quỵt vào mắt anh. “Tôi sẽ nhớ anh!” – Cô thú thật và quay mặt đi, tự rầy thăm mình – “ Anh đã cứu sống tôi và săn sóc trông nom tôi rất chu đáo. Cảm ơn, T.J.”

-Tôi cũng sẽ nhớ cô, anh đáp – Nếu như cô muốn là có... một người lịch sự thật sự để cùng khuây khỏa thì tôi sẽ ... ở lại thành phố ít ngày. – Carrie Sue mỉm cười – Như thế thì tốt hơn nhiều – anh nói khẽ, thích thú vì mình đã tác động đến cô.

Ba giờ chiều, thị trấn đằng trước mặt hình như yên ắng. Chốc nữa, chắc sẽ ồn ào tấp nập hơn khi những người cao bồi và thợ mỏ la cà vào trong thị trấn chơi tối. Đọc ghi chép của Carolyn, Carrie Sue biết Tucson ở trên sông Santa Cruz trong một thung lũng rộng có núi viền quanh và sa mạc bọc ngoài. Cuối những năm 1700 Tucson là một pháo đài của quân đội Tây Ban Nha. Nay nó là thủ phủ lãnh thổ và đã tồn tại dưới bốn màu cờ khác nhau: Tây ban nha, Mexico, Liên bang và Hợp chủng quốc Hoa kỳ.

Carrie Sue ôn lại nhật ký cô gái tóc đen để cố nhớ đến tất cả những gì Carolyn đã viết về cái thị trấn này. Với tư cách là một cô giáo, cô nên biết những điều như vậy. Chúng có thể rất mực quan trọng cho cô với tư cách một kẻ đường cùng đang chạy trốn.

Thị trấn mọc lan ra ở chung quanh pháo đài San Agustin đến Tucson do Hugo O’Conner của Quân đội Hoàng gia Tây Ban Nha xây cất năm 1775. Từ năm đó, đàn ông đàn bà mọi nước, mọi kiểu sống đã gia nhập lịch sử của nó: Da đỏ, lính tráng, cha cố, thợ dân Tây Ban Nha, cao bồi , thợ mỏ, dân cờ bạc, kẻ sống ở ngoài rìa pháp luật, con buôn, gái điếm, vợ con, và vân vân không kể xiết.

Vào gần thị trấn, cỗ xe chạy qua những túp lều và nhà xây bằng gạch sống, những tảng bùn phơi nắng được gắn vào bằng vữa trộn rơm, đôi khi có trát lớp vôi mỏng, những ngôi nhà khác, chắc của người Anh, cất bằng gỗ và phần lớn có cổng mái kéo dài ra để tránh được nắng càng nhiều càng tốt. Có các kho hàng chứa lương thực, tàu ngựa thô sơ, nhà xí và một ít cửa hàng. Nền đất khô bụi, quanh các ngôi nhà có đôi chút cây cối. Cô để ý thấy một thói quen sử dụng đá sẫm màu mà T.J. bảo là lấy từ gần Mỏm Lính gác, nghĩ là “núi đen” do đó mà có tên Tucson vậy. Thị trấn lớn và được xây dựng nhiều hơn cô tưởng. Nó hình như lan ra ngoài thung lũng một khoảng lớn. Họ đi qua hai tiệm ăn rẻ tiền im ắng vào lúc còn sáng trời. Họ đi sạt Ngõ Nhà chung dẫn tới Nhà tu kín San Augustin qua các đất trang trại. Nhặt nhiên trước ngôi nhà thị trấn xinh đẹp của chủ trại Francisco Carillo, cô hỏi T.J. tại sao anh biết nó của ai.

-Tôi đã ra vào vùng này tới hàng chục lần: Tôi đã thấy nó từ một cái lỗ trong sa mạc lơ lên thành thị trấn thực thụ. Vùng này tôi biết cũng nhiều bằng các vùng khác. Khi cô an cư rồi, cô sẽ sung sướng là tôi đã chỉ cho cô xem vùng kế cận. Dứt khoát cô không thích tham quan một vùng đất hẻo lánh như thế này mà không có một người lịch sự hướng dẫn.

T.J. tả bên trong của nhà Carillo với những xà bằng gỗ mesquite, gỗ thông, với trần ghép bằng gỗ xương rồng xagaro. “có thể cô sẽ thăm nó khi ông ta đến thị trấn có công chuyện. Tôi đã sẵn sàng cả người lên đấy.”

-Anh gặp ông ta vì việc gì? – cô nóng lòng hỏi, không mau mắn nhận lời anh xin làm người hướng dẫn cho cô. Cô e là cô không thể cho phép “Cô Carolyn Starns” bị người ta thấy đi cùng với anh được.

-Trước đây mấy năm tôi đã làm một ít việc cho ông ta. Nhìn quá về đằng kia – Anh nói với cô về El Ojito và cái giếng phun cung cấp nước cho Tucson từ hồi thực dân Tây Ban Nha. Anh chỉ cho xem Casa de Gobernado một ngôi nhà đẹp đến ngạt thở do Jose Maria Soza xây dựng từ hơn hai chục năm trước. Họ đi qua Calle De la India Triste, tên cái phố có nghĩa “Người con gái da đỏ sầu muộn”

Trụ sở hãng Garret ở gần Calle de la Gardue và Cale Real. – Chúng ta tới đó ngay bây giờ. Tôi nghĩ cô đã nhận thấy người ta đang chú ý tới chúng ta.

Mãi xem cái thành bằng gạch sống ở trước mặt họ, Carrie Sue không để ý thấy đám đông đang tụ tập quanh cỗ xe. Cô biết sự tò mò xem xét này của dân không có liên quan gì đến giờ giấc hơi chậm trễ của cỗ xe cả. Cô và người đàn ông ở cạnh cô mới là trung tâm chú ý. Cô bèn gác việc nghiên cứu toà Pháo đài lại mà quay về với nhiệm vụ của mình.

T.J. dẫn ngựa đi vào trước trụ sở hãng xe. Người ta chạy vội ra, các câu hỏi tuôn ra tới tấp trước cảnh tượng báo trước không lành. T.J. tụt khỏi thùng ghế của người lái và đỡ Carrie Sue đặt chân xuống đất.

Seríp Ben Myers, văn phòng của ông ở ngay bên cạnh, nghe thấy tiếng ồn cũng đi đến. T.J. kể lại chuyện đi không may của mình, mọi người há hốc miệng ra nghe. Myers tự giới thiệu rồi ông nhòm vào đám cướp trong xe để xem có đứa nào trong bọn chúng đang bị treo giải thưởng bắt sống hay giết chết không. Trước khi làm việc đó, ông cho tìm người lo chuyện chôn cất.

mười ba cái xác được đem xuống đặt ở trên đoạn đường ghép ván trước trụ sở hãng Garret. Ben Myers xem xét từng tên và nói: “Như tôi biết thì có ba đứa bị treo giải thưởng đã yết thị. Tôi sẽ xem xét tiếp những đứa khác.

-Chớ vội, Seríp, tôi còn ở thị trấn một thời gian – T.J. báo cho ông hay

Chương 7

Tôi sẽ báo động cho Quân đội về những da đỏ Apache kia. Cho tới tháng ba, chúng tôi không bị lôi thôi gì lắm với người Apache, sau khi Jeffords đã thuyết phục được Cochise định cư. Một số đã quấy phá người Mexico và đánh cướp một vài nơi lân cận. Thống đốc Safford đã cách chức Jeffords tháng trước vì ông ta không kiểm soát được họ và Quân đội đang sắp đẩy họ về New Mexico. Người Apache giận lắm. Tôi được tin một băng đã vượt trại định cư và đi với băng Jeronimo. Có thể họ đang cần lương ăn để vượt biên giới.

T.J. biết Cochise đã chết từ hai năm trước, xác ông ta đã được chôn bí mật ở một chỗ trong dãy

núi Chiricahua yêu dấu của ông. T.J. nhớ lại Jeronimo và không tin người chiến binh vĩ đại đó lại chạy trốn sang Mexico. Viên chức đặc phái đến người da đỏ, Tom Jeffords, là người da trắng duy nhất mà người Apache tin cậy, nhưng Tom lại bị dây rợ của chính phủ trói chặt mất tay rồi. Một thương gia bánh mề đi đến với họ, đám đông tự động rẽ cho người ấy vào. Đến cả tiếng ồn ào cũng lắng xuống. “Ben, tôi đã được tin rồi. Chúng có lấy mất vàng của tôi ở trên xe không?” Carrie Sue nhìn sát người đàn ông và lập tức ghét hẳn. Hắc mắt nâu, tóc nâu, quần áo thì đắt tiền, sạch, là cứng tuy hôm đó trời nóng và đã bốn giờ chiều. Cô nhận ra hẳn là một người có quyền lực, giàu sang, địa vị... giống như đám vét của miền Bắc từng ăn cướp cái trại bông ở Georgia của gia đình cô và đám Harding từng giết bố mẹ cô, ăn cướp trại chăn nuôi ở Texas của nhà cô. Hẳn nhìn thấy các xác chết nhưng không bình luận hay xin lỗi gì về cái tai ương hẳn đã gây nên. Điều hẳn quan tâm duy nhất là vàng của hẳn! “Thưa ông, phải trách ông về việc những người dân lương thiện bị giết chết này”. Cô táo bạo phê bình hẳn. “Tuyến xe Garret vốn không nhận chở những thứ nguy hiểm như vàng. Chính vàng của ông đã kêu gọi bọn thú vật kia tiến công chúng tôi. Tôi sẽ có đơn kiện công ty.”

Người trung niên nọ nhìn cô rồi mỉm cười: “Chắc cô là cô Carolyn Starns, cô giáo mới của chúng tôi? Chúng tôi đang đợi cô. Tôi là Martin Ferris. Tôi có một trại chăn nuôi và một mỏ bạc ở gần đây. Tôi cũng là người đứng đầu hội đồng thị trấn đã mời cô đến”

Tim Carrie Sue hoảng hốt đập loạn lên. Cô không thể trở thành kẻ thù địch của con người quan trọng này, quan trọng với sự bắt đầu mới mẻ của cô ở đây được. Cô lấy lại bình tĩnh và tìm cách gỡ ra. “Tại sao một vị phụ trách như ông lại khuyến khích hãng xe phá vỡ những quy tắc của nó mà gây hại cho nhiều người như thế chứ?” cô hỏi, giọng mềm lại.

-Việc chở vàng của tôi được coi là bí mật, ở đây đang rất cần vàng để mở mang phát triển. Do chỗ ai cũng biết xe Garret không chở thư từ và tiền bạc, nên chúng tôi nghĩ riêng chuyến này thì vàng và hành khách sẽ được an toàn hoàn toàn. Chúng tôi có những người không nhận tiền đô la giấy trả lương hay mua hàng của họ, họ sợ chính phủ nuốt lời hứa không mua lại đô la giấy bằng vàng. Tôi đổi bạc ở mỏ của tôi lấy vàng này để tôi có thể cho ngân hàng địa phương được. Tôi sẽ yêu cầu ông Sêrip điều tra xem ai đã tiết lộ cho bọn cướp việc chở hàng. Ông ta là người duy nhất phải trách cứ về vụ cướp đầm màu này. Tôi hy vọng cô không bị làm sao cả. Carrie Sue chú ý thận trọng để cư xử như cô Carolyn Starns.

-Tôi bình yên, nhờ ở ông có lòng tốt này - hắt đầu về T.J. cô nói rõ.

Martin Ferris liếc nhìn tay súng bắn thuê rồi nói với cô gái tóc đỏ: “Các bà các cô đâu phải chịu đựng tình cảnh này nên tôi sẽ cho người đi với cô đến nhà trọ của bà Thayer. Sáng ngày mai sau khi cô đã nghỉ ngơi và sắp xếp đồ đạc, chúng ta sẽ gặp nhau và nói chuyện. Nếu chúng ta gặp tay đôi thì tôi sẽ mướn cô sau khi nói chuyện”. - Hẳn nói gần như lạnh nhạt với người đồng hành tóc mun của cô: “Tôi sẽ thưởng anh về việc cứu cô Starns và vàng của tôi an toàn. Tôi ngạc nhiên thấy anh lại lương thiện như vậy đấy.”

-Ferris, vàng của ông đâu có phải cái đáng để chết hay mục xương trong tù suốt đời vì nó chứ, - T.J. từng từng đáp lại, giọng anh giấu đi câu chuyện rắc rối của anh trước đây với người này. Anh không thích cách hẳn quan sát Carolyn hay nói năng với cô. Cũng ghét là có một cái gì đó là lạ trong chuyện trù tính ăn cắp chỗ vàng chở “bí mật”.

Hai người nhặt những hành lý Carrie Sue chỉ cho họ rồi cô theo họ tới nhà trọ, sau khi lại cảm ơn T.J. đã cứu sống cô. Một trong hai người đó nói riêng với bà Thayer – như đã nói riêng với Ferris, trước khi bà chỉ chỗ ở mới cho cô. Đó là căn buồng xinh xắn cả sáng lẫn chiều đều

không bị nắng, có nghĩ là đêm ngày sẽ mát hơn.

Bà chủ cho hay có một bồn tắm và một vòi bơm ở phòng tắm dưới nhà, bữa tối được dọn ăn dứt khoát vào sáu giờ tối, điểm tâm thì bảy giờ sáng và ăn trưa mười hai giờ. “Tôi chắc là sau nhiều ngày trên xe nóng bức, cô muốn trước hết là tắm rửa kỳ cọ đã. Cái ăn cái ở tại nhà này đều tốt, cô Starn ạ, ở với tôi cô sẽ hài lòng đấy”.

-Chắc chắn tôi sẽ hài lòng, bà Thayer, - cô đáp lại - Cảm ơn bà. Bà lấy tiền nong thế nào và bao giờ thì nộp trả?

-Tôi lấy mỗi tháng mười lăm đôla tiền ở và mười đô la tiền ăn, tháng nào cô định trọ thì ngày đầu tháng cô cho tiền. Cô sẽ muốn ăn ở đây vì các quán ăn thì ở xa hơn mà cơm nước tôi nấu lại ngon hơn. Bà cười vui vẻ, hai con mắt màu lam nhạt của bà lấp lánh. - cứ thứ hai thì để chìa khoá cho tôi vào thay giường đệm và dọn dẹp trong phòng. Những ngày khác thì cô tự lo lấy. Tôi không cho chải rửa, rượu chè hay thiếu đứng đắn ở nhà tôi. - Người đàn bà năm chục tuổi lại cười tựa hồ đang kể một câu chuyện đùa giỡn vậy. Cuối phố có một hiệu giặt tốt lắm mà giá rẻ. Cô đưa cho bà ta hơn là tự giặt lấy quần áo. Nhưng nếu cô thích thì cô có thể dùng chậu giặt và bàn là của tôi. Nếu cô có một người khách ăn thì mỗi bữa thêm năm mươi xu. Cô có thể tiếp các ông ở phòng khách dưới nhà, nhưng nếu có ông nào vào phòng thăm cô thì cô phải mở cửa cho hàng hoàng. Có hỏi thăm gì thêm không?

Carrie Sue cười trả lại nụ cười đầm ấm của bà. Cô yêu bà chủ trọ có dáng dấp của bà nội bà ngoại. “Hôm nay là ngày mười một, vậy thì tháng Năm, tôi phải nộp là bao nhiêu?

-Hội đồng thị trấn đã trả cho tới ngày mười lăm, vậy thì cô trả có nửa tháng thôi. Cần gì cứ bảo tôi. Tôi phải trở lại với bữa cơm tối đây. Đến bữa nóng sốt, ta lại nói chuyện nữa.

Bà chủ nhà đi rồi, Carrie Sue mới ngẩng xem chung quanh. Buồng ngoài, một phòng khách nho nhỏ, sạch sẽ và trang hoàng đẹp. Một cái đi văng ngắn kê sát bức tường, một cái ghế hợp với nó, bọc vải hoa ở một góc phòng. Bên cạnh mỗi thứ là một cái bàn tròn với một cây đèn thủy tinh. Ở giữa sàn, trước chiếc đi văng là một tấm thảm dày trông cũ kỹ nhưng còn tốt. Ở một góc phòng khác, kê một chiếc bàn và một chiếc ghế. Carrie Sue thầm hỏi đồ đạc bày trong phòng là được dành cho cô giáo mới hay là Martin Ferris đã yêu cầu như thế sau khi gặp cô? Cô muốn biết hẳn và người của hẳn đã nói gì cũng như người này đã bảo gì với bà chủ ngôi nhà trọ xinh đẹp này.

Có một cửa sổ ở một phía buồng trông ra ngoài phố bên cạnh. Buồng ngủ có hai cửa sổ đón gió mát, một nhìn ra cùng cái phố bên và một mở ra đường phố sau nhà an tĩnh. Nằm ở xa khu vực chính của thị trấn Tucson, ngôi nhà chắc êm ả. Nó cao hai tầng, được làm bằng gỗ cứng, Tường vách được dán giấy hoa nhạt và các thứ gỗ đều được sơn màu vàng nhạt, tạo cho căn buồng một vẻ thoáng đảnh, sáng sủa, hợp với Carrie Sue. Sàn được cọ sạch và đồ dùng đánh bóng. Rõ ràng là bà Thayer trông nom chu đáo nhà cửa và mong khách khứa của bà cũng trông nom nó như vậy.

Trong buồng ngủ bày một giường đôi, một chiếc bàn nhỏ với một ngọn đèn dầu ở bên cạnh, một tấm thảm bên, một cái hòm thấp lùn trên cũng đặt một ngọn đèn dầu và một chậu rửa mặt đứng với một cái bình, một cái bát và một tấm gương bên trên.

Carrie Sue đi quanh, nhìn xem mọi thứ một lần nữa. Cái mưu liều lĩnh của cô đã ăn thua! mọi người tin cô cả! cuối cùng giấc mơ của cô đã trở thành hiện thực. Cô đã có một mái nhà.

Cô nhấc một cái túi lên giường để lấy đồ dùng ra. Một tiếng gõ cửa làm cô ngừng lại. Cô rùng mình lo sợ. Rồi cô nghe thấy bà Thayer gọi. Carrie Sue hít mấy hơi dài cho thần kinh thư giãn

trước khi mở cửa ra để trông thấy hai người của Martin Ferris đứng ở đó với bà Thayer.

-Các ông ấy đem lại cái rương cô đã gửi trước đến. Nào, các người hãy khiêng nó vào trong buồng ngủ nào. Sau khi lấy đồ ra mà không có chỗ để nó trong gian xếp hay buồng ngủ, cô có thể cất nó ở trong lán kho của tôi ở bên ngoài sau nhà cũng được.

-Bà Thayer, bà tốt quá. Cả ngày hôm qua và hôm nay căng thẳng, tôi gần như quên khuấy mất nó. Cảm ơn các ông, - cô nói với họ khi họ đi.

Bà Thayer nhận xét: "Họ nói với tôi về vụ người da đỏ cướp xe. Cô đã chịu vất vả để đến đây nhưng cô sẽ thích Tucson đây. Sao không tắm một cái cho tỉnh người trước khi ăn tối? Cô có thể thu dọn ngày mai khi đã nghỉ ngơi rồi."

-Bà gợi ý thật là hay – Carrie Sue đá.

-Cô sẽ thấy khăn tắm và khăn mặt ở trong phòng tắm. Chớ quên đổ nước trong bồn ra khi tắm xong. Có một cái xô, ở dưới gầm giường đây. Cô gái người Mexico sáng sáng lại tới đem đổ nó và giúp tôi các việc lật vật ở đây. Cô sẽ gặp cô ta sáng mai.

Bà Thayer đi rồi, Carrie Sue bèn nhặt cái túi thắt dây lên lấy chìa tra vào khoá rương. Việc đầu tiên, cô cần yên trí rằng không có manh mối nào ở trong đó về căn cước của cô và của Carolyn tất cả. Nếu có thì lập tức huỷ ngay.

Trước con mắt kinh ngạc của Carrie Sue, quần áo bên trong chiếc rương đều đẹp hơn những quần áo ở trong túi du lịch của Carrie Sue. Cô vui sướng, thú vị xem kỹ từng chiếc một. Có cả một cái váy để cưới ngựa và ba chiếc áo ngủ xinh xắn. Dĩ nhiên có nhiều sách hơn và một bức ảnh: Carolyn và gia đình. Carrie Sue xem kỹ thấy nó đã được chụp cách đây nhiều năm. Cô giận là phải bỏ nó nhưng trông cô có giống chút nào bố mẹ Carolyn và cô bé Carolyn trong ảnh đâu. Lấy một con dao ở trong một túi khác ra, cô vào gian xếp cạnh buồng ngủ, quỳ xuống. Cô tìm một chỗ ván long ra trên sàn và đã kiếm ra. Khe khe, cô tháo nó ra rồi giấu bức ảnh và vũ khí vào khoảng trống ở giữa sàn gác và trần của tầng dưới. Khó khăn hơn cả là với cây súng trường vừa lọt khít giữa những chiếc xà đỡ sàn. Cô cẩn thận đặt lại miếng ván rồi để chiếc túi không lên trên cái chỗ vừa bị dỡ ra. Quần áo trong túi thì cô cất vào trong hòm có ngăn kéo.

Sau khi quyết định mặc váy vào tối nay, cô đặt những cái túi khác ở cạnh chiếc rương bên dưới chân giường. Đêm nay, cô muốn tắm tấp, ăn uống vào ngủ một giấc ngon lành. Ngày mai, cô can bỏ nốt đồ đạc ra khi rồi, sau lúc gặp Martin Ferris xong.

Sáng thứ năm, Carrie Sue ăn mặc rất cẩn thận chuẩn bị cho cuộc gặp mặt. Cô lấy trong rương ra một chiếc váy đẹp màu lơ nhạt và đặt một chiếc mũ hợp với váy lên giường. Khi chải đầu, cô nghĩ lan man đến tối hôm qua.

Bữa tắm lâu thật thú vị nhưng cô không gội được đầu vì không đủ thì giờ hong tóc trước bữa ăn. Cô đã gặp những người khách khác của bà Thayer trong một bữa ăn tối rất tuyệt. Bà Thayer không khoác lác về tài nấu nướng của bà, Carrie Sue thưởng thức từng miếng thịt gà và bánh hấp.

Ở tầng hai có hai cặp buồng nữa giống như cặp buồng của cô và hai căn buồng một cho những người qua đường. Một đôi trẻ tuổi chờ căn nhà mới của họ làm xong đang ở trong một căn buồng: họ đang quá mê mệt nhau và kích động vì tương lai tươi sáng nên chẳng để ý gì tới cô cả. Cặp buồng kia thì một đôi vợ chồng vừa bị cháy nhà đến ở, họ lại quá chán nản nên chẳng chú ý nhiều đến cô. Một căn buồng một cho một người thuê – anh ta đang sửa và sơn lại nhà để vợ chưa cưới của anh ta sắp từ El Paso đến ở, suốt ngày anh ta nói đến chị ta. Căn buồng một kia để trống.

Bà Thayer ít mời người lạ vào trong các buồng của bà, mấy căn buồng này ở 1 bên của tầng 1. Bên kia của ngôi nhà to rộng gồm nhà bếp, phòng ăn, phòng khách lớn và 1 phòng nhỏ tiếp khách riêng.

Có 1 lần đồ đạc xây dựa vào 1 kho chứa lương thực nhỏ cho ngựa của khách, đằng sau nó là 1 tàu ngựa nhỏ. Đằng hậu nhà lại có 2 phòng nữa, cả 2 đều đang có người ở trọ, những người sẽ ở lại Tueson đủ lâu nên không thuê nổi phòng khách sạn đắt hơn. Hai người này, 1 đã có vợ, 1 độc thân, đều mê sắc đẹp của Carrie Sue, người nào người nấy ra sức làm cho cô chú ý đến mình.

Trong bữa tối bà Thayer đã giới thiệu cô với 1 người, sau đó cô đi xem trong nhà. Carrie Sue cảm phục tính cách và thành đạt của người đàn bà này. Cô được biết về cái chết của ông chồng bà cách đây mấy năm cũng như về quyết tâm duy trì nhà trọ của bà.

Cô gái tóc đỏ lại tết tóc, quấn nó thành 1 búi ở gần gáy rồi trùm lên 1 tấm mạng dầy màu nâu lấy ở trong rương của Carolyn do đó chỉ thấy những sợi tóc ngắn trước trán mà thôi. Carrie Sue xem là hình mình ở trong gương rồi mỉm cười; đó là cách giấu hay nhất búi tóc của cô đi. Một khi đội chiếc mũ lên, thì chẳng ai còn để ý quá đáng tới tóc cô. Khôn ngoan thì ngày nào cũng sẽ làm như vậy.

Đêm qua đi ngủ cô đã nghĩ đến Darby và T.J., thầm hỏi 2 người đang làm gì. Cô chỉ được phép nghĩ tới họ và điều đó làm cho cô đau đớn. Tự do có đáng trả bằng cái giá quá đắt này không? Cô nghĩ đến những câu chuyện kinh khủng về đàn bà ở trong tù và...

Một người nào đó gõ cửa buồng, cắt đứt dòng suy nghĩ trầm lặng của cô. Cô cảm thấy căng thẳng, nhưng không đến mức như chiều hôm qua. Cô đã ở xa Texas cùng các tội lỗi của mình. Cô đã được nhận là cô giáo ở đây. Cô được tất cả mọi người yêu mến. Cô cần dẹp nguôi đi những sợ hãi và phiền muộn của mình. Bây giờ và mãi mãi, cô là Carolyn Starns.

Nhưng cái gì sẽ xảy ra nếu 1 ngày nào đó mở cửa cô thấy Quade Harding hay 1 trong những người săn bắt mà hần muốn đứng ở đó? Cô tự trách mình nhát gan. Nếu nó xảy ra thì nó cứ việc xảy ra, cô sẽ thanh toán với nó vào ngày đó. Cô không thể sống cuộc đời mới trong nỗi khiếp đảm thường xuyên bị nhận ra và bị bắt được. Nhưng cô biết rằng cô cần phải ngó lại đằng sau trong 1 thời gian dài.

Tiếng gõ cửa lại tiếp. Carrie Sue mở ra thấy 1 cô gái tóc đen đứng đó. " Ngài Ferris chờ cô ở dưới nhà ".

- Chắc cô là Marin Coorbeda, người giúp việc của bà Thayer- Carrie Sue gọi hỏi. Cô gái ngượng ngịu mỉm cười và gật đầu.- Bảo ông ta là tôi xuống ngay. Cám ơn nhé, Maria.

Carrie Sue xem lại 1 lần nữa hình dáng mình, nhặt lấy mũ và túi cầm tay đi gặp người đàn ông kia. Cô cho là hần đến đón cô để tới 1 cuộc họp của hội đồng.

Martin Ferris có những kế hoạch khác ở trong đầu. Carrie Sue thấy hần chờ mình ở trong phòng tiếp khách riêng. " Cô Starns, cô ngồi đi, chúng ta làm xong việc nhanh thôi. Rồi tôi có thể đưa cô đi xem thị trấn. "

-Những vị khác trong hội đồng thị trấn thì sao? Họ không muốn gặp tôi à? - cô hỏi.

-Cái đó không cần thiết. Họ tin vào ý kiến tôi. Cô có muốn uống chút cà phê hay trà không? - hần hỏi tựa như đang ở nhà hần vậy.

-Không, xin cảm ơn. Ông cần biết về tôi những gì nữa, ngoài những điều đã có ở trong thư từ trao đổi giữa chúng ta? - cô hỏi, quay vào công việc.

-Thư thả, cô Starns, không có vội, không phải lo .

Carrie Sue không ưa cái giọng hằn hẩn cái nhìn gian tà của hắn.

-Tôi chắc là chúng ta sẽ trở thành bạn bè tốt của nhau. Nếu cô làm tôi hài lòng thì hội đồng thị trấn cũng sẽ thể theo nguyện vọng của tôi thôi .

Carrie Sue nhận ra loại người của hắn. Hắn là 1 tên bạo chúa độc ác, tham lam lợi dụng ăn hiếp kẻ yếu, đặc biệt là đàn bà con gái vô phương tự vệ. Cô thích, cô muốn và cần công việc tồi tệ này nhưng không đến nỗi phải chiều theo hắn như thế. Với tiền nong và căn cước của Carolyn, với quyết tâm và trí thông minh của cô, cô có thể tìm ra được công việc khác, thậm chí ở 1 thị trấn xa hơn về phía tây nếu cái việc này không được như cô mong muốn. Cô không thể cho phép hắn chơi tay trên sớm như thế trong mối quan hệ của hắn với cô, nếu không cô sẽ bị lôi thôi với hắn kể từ nay. Trước hết cô phải kiên cường nhưng thận trọng.

Chương 8

Với 1 giọng vui vẻ và 1 nét mặt bình thản, cô hỏi : " Tại sao tôi lại run sợ chứ ông Ferris? Hoặc ông muốn tôi hoặc không. Nếu không thì tôi tìm chỗ khác. Tôi tin rằng với kinh nghiệm mới đây của ông, ông đã thấy ngày nay người ta cần rất nhiều thầy cô giáo được huấn luyện tốt và khó mà dễ họ đến thị trấn trong sa mạc. Tôi phân vân 1 điểm: theo tôi hiểu thì ông Payne đã muốn tôi qua thư từ rồi, tôi có làm không đấy ?"

Martin Ferris quan sát cô rất kĩ, đặc biệt tóc và mắt cô.- Không đúng, cô Starns. Nhưng tôi cần hỏi cô vài điều trước khi giao trẻ con thị trấn vào tay cô.

-Thưa ông, ông có mấy con ?

-Không có- hắn đáp nhưng trong con mắt màu nâu sắc sảo không thấy 1 chút buồn phiền nào .

-Ông chưa lấy vợ bao giờ ?

-Vợ tôi bị tai nạn chết cách đây đã nhiều năm và tôi thì không lấy vợ nữa. Tôi phải nói thực rằng vợ tôi không có khả năng cho tôi con cái .

-Đặt các câu hỏi của ông ra đi, vì tôi muốn giải quyết việc của chúng ta càng nhanh càng tốt. Đừng đi quá xa và hiện tôi vẫn còn mệt. Tôi cũng có nhiều việc cần sắp xếp thu dọn và dự định làm.

-Đi thẳng vào đề, tôi thích cái đó. Tôi đã xem xét hết các giấy tờ giới thiệu và thư từ của cô .Cô không nói tại sao cô rời Saint Louis.

-Một người đàn bà khác muốn cái việc của tôi mà chị ta lại có ông bố quyền thế chắc chắn làm cho chị ta toại nguyện. Tôi có thể cam đoan với ông rằng nhà trường ở đây sẽ khổ nếu muốn chị ấy; chị ấy không có năng lực như tôi .

-Tự tin và dũng cảm là những nét tốt cần có, cô Starns. Tôi tin mỗi lời cô nói, cô viết đều là sự thật cả.- Hắn vừa nói vừa chờ xem phản ứng của cô.- Lương là 100 đôla 1 tháng. Tôi biết ở

trong thư viết chỉ có 60 thôi nhưng tôi đã thuyết phục hội đồng rằng như thế không đủ cho 1 quý cô sống được ở Tueson. Nó là 1 thị trấn đang phát triển, đắt đỏ, giá lên hàng tuần.- Dĩ nhiên Martin không bảo cô rằng hẳn chỉ cho 40 thêm kia.

-Ông Ferris, tôi vui mừng thấy hội đồng thị trấn ông hào hiệp và khôn ngoan như thế. Phần đông thầy giáo đang bị trả lương thấp ghê gớm cho cái công việc khó khăn mà họ đảm nhận. Chuyện lương thế là có thể tán thành hơn tất cả. Còn cái khác ?

-Trường mở thứ 2 đến thứ 5, từ 8 giờ đến 4 giờ. Vì đã 1 thời gian dài trẻ con không có thầy nên chúng tôi mong cô bắt đầu lớp học vào ngày mùng 5 tháng 6. Cô có thể cho trẻ nghỉ học tháng 8 rồi lại bắt đầu dạy vào tháng 9. Như vậy cho cô được 3 tuần lễ thu xếp trường sở và việc sinh hoạt của cô ở đây. Tôi chắc qua kinh nghiệm, cô đã biết việc trông nom vệ sinh trường sở là 1 phần trong công việc của cô, nếu cô muốn có người giúp việc thì cô tự trả lương cho người ta. Cô cũng sẽ nhận được 1 ngân khoảng nho nhỏ cho chi phí hành chính. Phần này cũng nhất trí được chứ.

-Chắc chắn rồi .

-Sẽ có 2 tháng làm thử, tháng 6 và tháng 7. Nếu mọi sự đều ổn thì việc của cô sẽ thành chính thức vào tháng 9. Tôi được cử ra để thỉnh thoảng đến xem phương pháp cô dạy và kiểm tra bọn trẻ. Cô Starns, chúng ta cần chờ đợi những kết quả tốt đẹp.

Được cử, có mà...! Carrie Sue thầm bác bỏ. Cô không muốn phí thì giờ và tâm trí vào cái trò tiêu khiển gây go này trong khi cô có bao nhiêu việc phải làm." Tôi bảo đảm rằng ông sẽ có tất cả những cái đó, ông Ferris. Nhưng chủ trương của tôi là mỗi tháng có 1 ngày họp phụ huynh để họ có thể thấy được con cái mình tiến bộ ra sao. Lúc đó, bất cứ vấn đề gì của chúng ta đều được thảo luận và giải quyết. Tôi sợ việc ông đến lớp sẽ làm cho trẻ lơ đãng. Phần lớn chúng nó, đặc biệt là những trò lớn hơn, hay xấu hổ khi có những người lớn tuổi lạ mặt ở trong lớp. Tôi chắc ông không muốn làm đảo lộn lớp học lên vì 1 cái điều mà ông có thể xem xét được vào 1 ngày thứ 7 mỗi tháng."

Carrie Sue cảm thấy người đàn ông khó chịu về sự lạnh trí và ương bướng của mình. Cô đã sắm vai Carolyn Starns hàng tuần nay, cuộc đời cũ của cô có vẻ đã khuất xa rồi nên cô có can đảm chống chọi lại hẳn.

Người đàn ông ăn mặc sang trọng đứng lên nói : " Nếu cô muốn tôi sẽ dẫn cô đến xem trường sở".

Carrie Sue buộc dây mũ vào dưới cằm rồi theo Martin Ferris ra cửa. Một cỗ xe ngựa với người đánh xe da đen ăn mặc cũng sạch sẽ nhưng ông chủ, đã chờ ở ngoài. Martin quay lại đỡ cô lên xe. Carrie Sue không thích ngồi gần hẳn nên gợi ý : " Đi bộ có đến được không? Tôi cũng muốn hoạt động chân tay 1 chút".

-Không xa nhưng cô cần phải học cách giữ gìn với cái nắng thiêu đốt này. Nó có thể giết chết người đấy. Những người mới tới không nhận thấy sự nguy hiểm vì cái nóng làm kiệt cạn rất nhanh việc bài tiết mồ hôi. Luôn luôn nhớ có sẵn nước uống cho cô và trẻ con. Hôm nay chúng ta đi xe để sau đó có thể đi thẳng vào thị trấn.

-Tôi muốn...

Martin không để cho cô nói dứt lời, từ chối : " Nhiều người đang rất mong gặp cô và cô cũng cần biết đường biết sá. Tôi hứa sau khi chúng ta nói chuyện xong, ta sẽ dẫn cô đi để giới thiệu."

Carrie Sue không tin hẳn nhưng không thể gọi hẳn là 1 kẻ dối trá được. Cô lịch sự nói : " Chúng ta không thể để ngày mai hay chủ nhật đi được ư, sau khi tôi đã xếp dọn xong việc ăn ở?"

-Một số vị trong hội đồng và nhân vật quan trọng ở ngoài thị trấn. Tốt nhất là túm được họ ở cửa hàng hay văn phòng.

Carrie Sue cảm thấy bị lừa dối nhưng đành chịu vậy : " Vâng, như ông muốn, ông Ferris". Con người giàu có tưởng đâu mặt trời chói chang đã làm cho cái sắc đẹp ngồi bên hắt phải cau mày, mím môi và đỏ ran má lên. Hắn không biết rằng cô gái tóc đỏ xinh đẹp này có 1 tính khí cũng rùng rợn như tóc của cô, 1 tính khí mà Carrie Sue biết cách phóng xạ ra trong phần lớn cơ hội. Hắn cảm thấy hơi nóng của người cô phả vào hắn từ đầu đến vai và nổi thêm khát cô bùng cháy lên trong hắn.

Trường học ở ngay gần đó, cách 3 khối nhà, ai cũng dễ dàng đi bộ tới được, trừ người không thích đổ mồ hôi hay lao động. Đó là 1 khu nhà bằng gỗ, nổi bật lên so với chung quanh. Ván tường đã bị thiên nhiên khắc nghiệt làm hư hỏng và mặt tiền tối tăm thì không hấp dẫn.

Đất ở quanh trường khô khốc, sỏi đá và gần như trơ trụi , trừ 1 cây xương rồng xagaro cao lớn ở gần cổng chính và vài bụi nho nhỏ rải rác đây đó. Một quả chuông treo trên mái ở gần cổng và có 2 bậc tam cấp trên đó có đóng 1 bảng đề " Trường học Tueson"- dẫn vào trong 1 gian phòng lớn. Sau trường là 1 dãy nhà vệ sinh nom như muốn đổ sụp đến nơi nếu không kịp thời tu sửa.

Như đọc được ý nghĩ cô, Martin Ferris nói : " Tuần tới sẽ có thợ mộc tới làm. Chúng tôi không muốn bố mẹ học sinh lại trách móc cô vì 1 tai nạn nào đó". Hắn chỉ vào 1 khoảng đất có rào chắn 1 phần và bảo cô: " Đây là sân chơi của trẻ trong giờ nghỉ. Những tấm ván gần đất là để ngăn rắn rết và cũng là để giữ trẻ con ở trong 1 khu vực cô có thể kiểm soát được. Ta hãy vào bên trong."

Không có hơi ẩm phả vào mặt Carrie Sue nhưng cô cảm thấy quần áo mình như bị ướt. Rõ ràng lời cảnh báo của người đàn ông này về khí hậu là đúng, 1 cái gì đó cần phải ghi nhớ. Bóng râm của ngôi trường làm cho da thịt và mắt cô dễ chịu lại. Cô để cho mắt mình quen dần với bóng tối rồi mới nhìn chung quanh, có 20 chiếc bàn học tròn xếp thành hàng năm một, tất cả hướng lên 1 chiếc bàn dài bằng gỗ đặt trên 1 bệ cao. Trên tường sao cô giáo là 1 tấm bảng đen có nhưng chiếc giá kẹp ở 2 bên. Một cây sào dài gác ở trong góc tường dùng để đẩy và kéo cửa sổ trên cao xuống. Ở 1 góc khác cắm 1 ngọn cờ Mỹ và 37 ngôi sao. Dây thừng kéo chuông quần vào 1 cái chấu gần cửa và cô chợt rất muốn giật nó. Ở 1 bên lối vào lớp là 1 tấm ghế dài và bên kia là 1 hàng mẫu để mặc quần áo mùa đông.

Sàn, bàn ghế, cửa sổ, giá đựng đèn phủ đầy bụi. Kính cửa sổ mờ đến độ nhìn không rõ bên ngoài. Có vẻ như hàng tháng nay nhà trường không được cọ rửa và cửa đã bị quên không đóng trong 1 trận bão cát dữ dội. Cái đó có nghĩa cô phải quét dọn, cọ rửa, đánh bóng rất nhiều công phu. Có lẽ cô phải mượn Maria đỡ dần trong buổi làm vệ sinh đầu tiên mất.

Carrie Sue đến bên những cái giá ở đằng sau bàn giấy mới của cô. Những bảng đen nho nhỏ, những hộp phấn, bút chì, giấy, sách cùng các thứ khác xếp chồng lên nhau: " Ông cung cấp những cái này chứ không phải là gia đình à ?"

-Bố mẹ trả 1 món học phí nho nhỏ để lập quỹ hành chánh như tôi đã nói với cô đấy. Nếu cô giáo cung cấp những thứ đó vào ngày khai giảng thì dễ dàng cho mọi người hơn. Khi trường học đóng cửa, đã yêu cầu trẻ con để lại các thứ lại đây cho chúng khỏi đánh mất trong lúc chúng tôi tìm người thay Helen Cooper.

-Cô Cooper bị làm sao? Về hưu hay chuyển đi?

-Cô Cooper bị 1 tai nạn kinh khủng.

-Cái gì vậy?

-Nghề mỏ là 1 nghề lớn của lãnh thổ chúng tôi nên cô ấy đã muốn dạy trẻ con về nghề đó. Cô ấy yêu cầu đưa trẻ đến 1 hầm mỏ của tôi sở hữu. Tôi tán thành để cô ấy đến thăm trước cho cô ấy nắm vững được cái điều cô ấy sẽ làm. Khi chúng tôi vào bên trong, bên trong chật hẹp và tối om, cô ấy đã phát hoảng chui nhào ra ngoài. Cô ấy đã ngã xuống 1 cái giếng lò và bị gãy cổ. Do vì là hầm mỏ của tôi và vì tôi quản lý cô ấy nên tôi đã nhận trách nhiệm giúp tìm người thay. Nếu cô cũng muốn làm như cô ấy thì tôi sẽ từ chối đấy. Nhưng tôi có thể cử 1 người của tôi đem các mẫu đến đây để giảng cho học trò.

-Như thế rất tốt và có ý nghĩa, ông Ferris. Chúng ta bắt đầu đi quanh thị trấn chứ nhỉ?

Khi đi ra, hắn nói : " Tôi sẽ có giấy báo gọi các phụ huynh học sinh cho biết đã có cô giáo mới và nhà trường lại mở cửa vào ngày mùng năm tháng 6. Sẽ là như thế nếu cô thấy tán thành với mọi điều hôm nay".

-Mọi sự đều rất tốt với tôi, ông Ferris.- Cô thật sự đang hưng phấn về cuộc độ sức mới này.

-Tốt lắm, cô Starns, tôi hứa là sẽ làm cô yêu thích nơi này.

Cỗ xe đi tới 2 thành phố Cale la Gardue và Cale Real gặp nhau gần tòa Pháo đài thì đỗ lại và hắn đỡ cô xuống xe:- Chúng ta đi bộ 1 lát.

Trong lúc đi bộ, hắn đã chỉ cho cô xem kích thước pháo đài cổ của người Tây Ban Nha, ngôi nhà cổ nhất ở Tueson, Lacas Casa Cordeva cùng nhiều ngôi nhà nổi tiếng khác.

Cô nhận thấy người mọi nước, mọi văn hóa cùng sống và lao động, tựa hồ không có 1 sự khác nhau nào giữa họ cả. Phần lớn nhà cửa đều mới xây trong vòng 10, 15 năm qua, tuy 1 số ít thì lâu đời hơn nhiều. Đây thật sự pha trộn tuyệt vời các nền văn hóa.

-Cho đến giờ cô thích Tueson tới mức nào?- hắn hỏi .

-Ngạt thở và kinh ngạc.- Cô đáp.

-Cũng giống y như cô.- Hắn nói khẽ.

Làm như không nghe thấy, cô quay nhìn chỗ khác với 1 vẻ ngây thơ rồi hỏi : " Thưa ông, ông bảo gì ?"

-Tôi nói là tôi hứa làm cho cô sẽ yêu mến nơi này. Chúng ta sẽ gặp 1 vài người rồi ăn trưa. Đã ba rưỡi rồi, chắc cô đói lắm. Tôi không có ý để cô nhịn đói trong khi đi dạo đâu.

Mãi ngắm phong cảnh, cô quên mất thì giờ, công việc và sự có mặt của Ferris ở bên . " Vốn ham biết cái mới, tôi quên khuấy mất mọi cái. Nào đi, ông Ferris"- cô đùa muốn ở bên hắn 1 chút nữa để quan sát hắn thêm. Và để cô cũng có thể gặp được T.J. Rogue trên đường. Người cứu cô đã nói sẽ ở lại thị trấn 1 thời gian nhưng không biết được cô đang ở đâu, làm việc ở đâu. Nhất định anh chưa gạt được cô ra khỏi đầu óc mình.

Sau khi gặp 1 số ủy viên hội đồng thị trấn, Carrie Sue ngồi ăn với Martin Ferris trong 1 quán ăn xinh đẹp. Bữa ăn ngon lành kết thúc với bánh táo khô và cà phê.

Carrie Sue đứng lên và mỉm 1 nụ cười buồn buồn với hắn :- Bây giờ tôi phải về nhà, ông Ferris, đã muộn rồi và tôi cũng mệt. Có lẽ phải để đến ngày khác mới thu xếp dọn được đồ đạc của tôi mất.

-Nếu cô gọi tôi là Martin, tôi sẽ đưa cô về tới nhà bây giờ.

-Như ông muốn, nào - cô đáp với cái vẻ tênh tênh cô không cảm thấy.

Bà Thayer gặp cô ở phòng khách ngoài cũng vội hỏi " Có sao không, cô Starns? Tôi đang lo sao cô không ăn trưa mà bữa tối thì sắp dọn đến nơi rồi !".

Vừa cười mũi Carrie Sue vừa giải thích:" Tôi xin lỗi, bà Thayer, ông Ferris nhất định không cho

tôi về nếu như tôi chưa thuộc lòng được Tueson và gặp tất cả những vị ông ấy nói là " quan trọng". Ông ấy nài phải ăn vào lúc bốn rưỡi. Ông ấy là 1 người rất trì và tôi không muốn vừa mới đến đã làm ông ấy phật ý".

-Tôi ngỡ đã thấy mặt ông ta lóe lên khi tới đây sáng nay. Cần thận với ông ta đấy, Carolyn, - bà khuyên, gọi cô bằng tên thân mật và hạ giọng để bên ngoài không nghe rõ - Ông ta là người giàu có và quyền thế, ông ta thích muốn gì là được nấy.

-Helen Cooper có trọ ở đây không bà ? Ông ta có quấy chị ấy như thế này không?

Nụ cười của bà Thayer tắt ngấm.

-Chị ấy dọn khỏi đây trước khi chết 1 tháng. Chị ấy có gặp ông ấy luôn nhưng xem ý sợ ông ấy. Ông ấy hay gửi xe và người lái đón chị ấy chứ không trực tiếp đến như 1 con người lịch sự.

-Ông ấy nói chị Helen bị 1 tai nạn ở chỗ ông ấy. Có thật thế không?

-Chị ấy đi từ đây với ông ta để thăm mả nhưng chị ta không muốn đâu. Chị ấy đã cảm thấy người không khỏe. Chị ấy chẳng bao giờ trở về nữa. Ông ấy bảo với mọi người là chị ấy hoảng và đã bị ngã khi tìm cách chạy ra khỏi mả .

-Bà nói nghe vẻ như không tin chuyện đó thì phải .

-Tôi đã nói quá nhiều rồi đấy. Giữ cái đó giữa chúng ta với nhau thôi nhé và cần thận xem xét ông ấy. Lánh cho xa cái mả nguy hiểm đó,- bà cảnh báo cô như 1 bà mẹ - Tôi phải vào làm việc đây.

-Cám ơn bà Thayer, tôi sẽ chú ý cần thận.

Bà mỉm cười, vỗ má cô ." Tôi biết cô sẽ cần thận được, cô gái ạ. Cô thông minh và can đảm... tôi đã thấy: Helen không giống cô chút nào cả. Chị ấy yếu đuối, sợ sệt. Không thể trách chị ấy; chị ấy cần công việc này để khỏi sa vào nhà chứa. Không có nhiều việc cho 1 người con gái cô đơn làm đâu, nhất là nếu lại không có tiền. Có lẽ chị ấy đi đến chỗ an nghỉ cuối cùng như thế lại là hay hơn cả. Chị ấy đã không được ngủ đủ, suốt ngày mệt mệt và căng thẳng và buồn rầu. Chẳng có sáng nào là chị ấy lại không nôn ọe.

Carrie Sue nhận thấy cách nói của bà trở nên thô lậu làm sao khi bà nói vội và lo lắng. Cô thầm hỏi bà có hiểu được cái bệnh bà đang tả đó là gì không: có chữa. Cô thắc mắc, Helen Cooper độc thân và mong đợi hôn nhân mà lại đi gặp người đàn ông mình không ưa rồi bị chết ở trong hầm mả của hấn, việc đó có là tình cờ được không?

-Chắc cô không ăn bữa tối nay được vì cô vừa mới ăn xong, nhưng tôi sẽ để dành lại cho cô ít bánh ngọt và cà phê nhé.

Carrie Sue bất giác ôm lấy bà già." Bà tốt quá, bà Thayer. Tôi sẽ đi gọi đầu, nó hơi quá rồi !"

Carrie Sue ngồi trên sàn buồng ngủ, mớ tóc dài buông ra ngoài cửa sổ không kịp khô trước khi ngủ. Cô đã lấy ra 1 ít đồ dùng, tắm, gọi đầu, ăn chỗ bánh và sữa bà Thayer mang đến buồng cho cô.

Mắt cô nhắm lại và đầu cô lười nhác suy nghĩ lan man. Cô mong anh cô có mặt tại đây biết mấy để hưởng cái vị ngọt ngào của tự do này.

Một ngày yên lành nữa đã qua đi. Ngày mai cô sẽ thăm lại trường học và tiệm giặt là. Và có thể sẽ la cà trong thị trấn xem có gặp được T.J. ở 1 chỗ nào đó chẳng. Dĩ nhiên cái đó cũng mang lại nguy cơ vồ phải Martin Ferris và khó lòng đánh tháo nổi hấn.

" Ai biết được thế nào?"- cô thì thầm- Có thể hấn sẽ làm 1 đồng minh quyền thế nếu như có chuyện rắc rối xảy ra. Nếu như ta lợi dụng được hấn mà không bị lợi dụng nhĩ !"

Sáng sau, Maria đem 1 bọc đến buồng cô. Khi Carrie Sue mở ra, cô thấy 1 cái dù xinh đẹp và 1 bức thư của Martin Ferris:

Carolyn,

Để che mái đầu xinh đẹp khỏi cái nắng của chúng tôi . Xin gặp tôi trong bữa ăn tối nay. Trưa tôi sẽ cho người đến lấy trả lời .

Martin Ferris.

Carrie Sue vội gói cái bọc và buộc dây lại. Cô lấy mũ, túi con, quần áo bẩn và món tặng phẩm lao vội xuống nhà. Cô thấy bà Thayer ở trong bếp, nói rõ với bà cảnh tiến thoái đều khó của mình. Cô cầu khẩn: " Xin bà để nó vào 1 chỗ nào đó cho. Buổi trưa khi ông Martin Ferris hay người của ông ta đến, bà bảo hộ là khi cái bọc gửi đến tôi đã đi rồi và bà không biết lúc nào tôi trở lại hôm nay để nhận thư của ông ta cả."

Bà Thayer mỉm cười về cái mưu mẹo của họ : " Được, Carolyn. Nếu cô thấy xe ngựa ông ta chờ bên ngoài thì lĩnh vào sau nhà rồi lên buồng cô nhé. Tôi sẽ mang bữa ăn lên cho cô sau. Hãy cẩn thận".

-Tôi sẽ ..., nhưng đừng lo cho tôi . Chúng ta sẽ nghĩ ra được có thoái thác tối nay.

Carrie Sue theo lời bà Thayer chỉ, đi đến tiệm thợ giặt. Bà chủ to béo nhận lời giặt là hàng tuần cho cô gái tóc đỏ . Thứ hai Carrie Sue mang đến , thứ sáu lấy về trừ phi cần phải đặc biệt lấy sớm.

Cô đi bộ tới trường. Cô không mở cửa sổ hay để hở cửa ra vào đằng trước, phòng Martin Ferris có thể vào. Cô xem xét lại lớp học, nhắm tính công việc dọn dẹp vệ sinh và chuẩn bị. Cô ngồi vào bàn; cô đi đi lại lại ở trên bệ cao; cô làm như đang viết lên bảng; cô tưởng tượng mình đang giảng cho 1 lớp học đầy những trẻ con.

Tương lai hiện lên trong khi cô cả quyết rằng công việc này sẽ vui và cũng không kém phần vất vả. Cô sẽ làm cho những đầu óc non dại đầy ắp lên, cô sẽ kết bạn với chúng và được kính trọng. Cô muốn những người này - đặc biệt đám trẻ con trong lớp cô - thích cô, tin cậy cô, mang được học ở cô. Cô nhớ lại những ngày còn đi học và những thầy giáo ở Georgia. Vốn yêu mến nhà trường, cô nhớ lại được rất nhiều điều về nó, những kí ức bây giờ giúp ích được cho cô.

Lớp học đang ấm lên, Carrie Sue thấy mình cần phải mở các cửa hoặc phải đi ra. Tiếng 1 cỗ xe lại gần làm cô để ý. Cô nắm lấy chiếc túi nhỏ đến nắp ở dưới chiếc bàn dài, mừng là 3 mặt trước và bên của nó đều kín nên cô sẽ không bị lộ. Cô cũng sẽ không bị trông thấy nếu Martin Ferris đi bộ vòng quanh ngôi trường, vì cửa sổ hậu quá cao.

Cô nghe thấy cỗ xe dừng. Cô kiểm soát hơi thở để nó không tố giác cô. Các bậc thang kêu ken két khi Ferris trèo lên rồi mở cửa. Im lặng trong hi chắc là hắn đang đưa mắt nhìn quanh gian phòng rộng lớn. Cô nghe thấy hắn chửi thề cáu kỉnh. Rồi cô trông thấy 1 mối nguy khác đến... Một con bọ cạp đen đang đứng đưa nhún nhảy ở dưới mặt bàn, treo lủng lạc ở đó, sẵn sàng bổ vào 1 bàn chân hay 1 bàn tay nào. Cô may không bị nó đốt trước đó, khi ngồi trên ghế, chân đặt gần nơi nó ẩn.

Carrie Sue cứ ngồi thật yên, chú ý hết sức đến con bọ cạp, nó hình như vui lòng giữ nguyên cái tư thế của nó lúc này. Cô ngả người sang 1 bên bàn nhưng chân và tay thì vẫn ở dưới con vật. Nếu nó không bám vào bàn nữa mà buông xuống... Cô biết Martin chưa đóng cửa và chưa đi. Nếu cô bò ra khỏi chỗ thì cái mưu tránh né hắn bị lộ. Cô chờ; kẻ thù tí xiu chờ và Martin hình như cũng vì 1 lý do nào đó cứ nấn ná lại.

Một ý nghĩ kinh hoàng nảy ra trong đầu cô gái chạy trốn: nếu như con bọ cạp lại có bè bạn, họ

hàng hang hốc ở gần đây, như ở đằng sau cô chẳng hạn thì sao? Cô không dám quay đầu lại nhìn. Cô đặt yên 2 tay cùng chiếc túi con ở trong lòng. Không có thứ gì quanh đó làm vũ khí được. Tuy khiếp sợ và nguy kịch, cô vẫn biết tốt nhất là không cho Martin được báo động về cái mưu ẩn tránh của mình. Trước đây cô đã từng ở vào những giờ phút gay gắt thì nay cô cũng phải chịu đựng cái giờ phút căng thẳng này.

Cuối cùng cô nghe thấy hần đóng cửa đi xuống các bậc thang nhưng hần lại vòng quanh trường, thậm chí gọi cô lên nhiều lần. Có lẽ hần nghĩ cô đang ở trong nhà vệ sinh. Còn con bò cạp tiến lên vài bước đáng sợ.

Carrie Sue giữ nguyên tư thế. Cô cố thở chậm và sâu càng ít cử động càng tốt. Cô thầm nghĩ con bọ giết người này có ngủ được mùi sợ của cô không đây, có lẽ nó cũng ngủ được như cô từng ngủ thấy ở những hành khách trong vụ cướp đường vậy.

Ngay khi nghe thấy tiếng còi xe rời đi cô còn ngồi yên 1 lúc nữa, con mắt dán chặt vào con vật. Tính lén lút, Martin Ferris có thể vẫn đứng ở bên ngoài xem cô có xuất hiện sau khi hần ra đi không. Con bọ cạp bắt đầu đi thẳng đến phía cô. Cô không còn cách nào khác là thận trọng chui ra khỏi gầm bàn. Lúc váy cô quét sách 1 mảnh trên đất bẩn cũng là lúc con vật rơi vào chỗ đó, còng và đuôi dựng ngược lên dữ tợn.

Carrie Sue cầm lấy 1 quyển sách nặng ném vào con bọ cạp. Cô đi chân lên nó. Khi nghe thấy tiếng "ráu" cô bèn tựa vào bảng đen hít 1 hơi dài. Hết run rồi cô mới đi từ cửa sổ này sang cửa sổ kia để yên trí là người trì dai đã đi hăng. Không nghi ngờ gì chuyện lát nữa hần sẽ quay lại đây tìm cô nếu như hần không thấy cô ở nhà trọ.

Cô rời trường đi thăm 1 cô thợ may do bà Thayer giới thiệu. Cô hiện không cần quần áo mới nhưng cô muốn gặp cô thợ may chuyện trò chốc lát cho qua giờ. Carrie Sue không có ý thay đổi hình ảnh của Carolyn cho đến khi đã chần chẫn là ở đây nhận cô làm. Lúc đó Carolyn sẽ có thể mua 1 ít quần áo tốt và đẹp. Sau khi trừ các khoảng chi dùng hàng tháng, cô sẽ để dành hay tiêu khoảng 35 đến 40 đô la.

Một việc cô cần làm là giấu tiền và vật dự trữ vào trong gian bếp, đề phòng trường hợp cần trốn đi. Và cũng làm như thế ở bên ngoài thị trấn để phóng trường hợp không kịp trở lại qua nhà, khi đã bị lộ mặt nạ. Một con ngựa cho 1 cuộc bỏ chạy gấp là 1 lý do hay, việc cô Carolyn Starns có 1 số con ngựa và cưỡi nó ở cái thị trấn miền Tây này sẽ chẳng gây ra sự ngờ vực nào cả.

Sau khi chuyện trò lâu với cô thợ may, Carrie Sue la cà xuống phố, ở đó cô không lo rơi vào con mắt tìm kiếm của Martin Ferris, cô nhận thấy Tueson là 1 thị trấn mở mang nhanh của những người rất giàu và những người rất nghèo. Một vài cảnh nghèo nàn trông thấy đã làm cô đau lòng. Cô thấy những căn nhà còn nhỏ hơn, những lều bằng gạch thô hay bằng gỗ, quanh đó những đứa trẻ rách rưới, bẩn thỉu nô đùa.

Không khí khô và nóng nhưng cô vẫn ngủ thấy nhiều mùi vị trong đó nổi nhất là mùi bếp núc Mexico. Trong cái nóng, mọi người hình như đi lại và lao động 1 cách chậm chạp. Người Carrie Sue nóng ran và quần áo thì ướt sũng. Cô thấy cần phải tránh nắng 1 lúc.

Cô trông thấy 1 quán cà phê Mexico có vẻ sạch sẽ và an toàn cho 1 người đàn bà, cô đã học được cách đánh giá rất đúng các địa điểm qua những năm lênh đênh trên đường. Cô bước vào, ngồi bên cửa sổ để hóng gió.

Một người đàn bà Mexico béo tròn mỉm cười nghe cô gọi thức ăn, bà ta mau chóng trở ra với bữa cơm của cô: đậu xào lại, cơm chiên cháy cạnh, 1 bánh ngô quấn với thịt gà nhồi và cà phê.

Carrie Sue ăn thông thả để thưởng thức và để tiêu thì giờ. Cô muốn giá có thể gọi được 1 vài nhấp rượu tequila để cho dịu thần kinh lại nhưng cô không dám.

Cô thấy cỗ xe của Martin Ferris đi xuống cuối phố, thầm hỏi hắn sẽ còn tìm cô cho tới bao giờ. Có lẽ cái tính trì của hắn độ được với cái tính trì của Quade! Không thể uống thêm 1 giọt cà phê hay 1 miếng thức ăn nào nữa, cô trả tiền rồi đi.

Cô dừng lại ở hiệu bán yên ngựa, tự nghĩ rằng chẳng ai lại đi tìm cô ở 1 cái chỗ như thế này. Cô bảo người chủ hiệu là cô đang tính mua 1 con ngựa và 1 cái yên nên ông đã vui lòng chỉ cho cô các kiểu yên khác nhau. Cô nói cô biết ít các kiểu yên miền Tây rồi để cho ông nói về chuyện đó 1 giờ đồng hồ. Cô hứa khi mua được ngựa cô sẽ mua yên ở cửa hiệu ông.

Carrie Sue cảm thấy nóng, mệt, căng thẳng. Cô lên về nhà trọ và thấy cỗ xe của Martin đậu ở cửa như cô đã dự đoán. Cô đi vào kho lương, leo lên gác xép. Cô ngồi lên đồng cỏ khô lồng phồng dùng để nuôi ngựa ở trong tàu đằng sau nhà. Cô nằm ngửa ra, nhìn những cái xà ở trên đầu và thả mình suy nghĩ miên man.

Cô đã ẩn trên các gác xép nhiều phen, khi thì trên đường phiêu bạt trong những ngày còn sống ngoài pháp luật, khi thì chơi trốn tìm với Darby trong những ngày ở trại chăn nuôi của gia đình tại Texas. Cái gác xép này đã khuấy lên nhiều kí ức về những ngày đó.

Thình lình cô chồm ngồi dậy. Cô tự hỏi mình đang làm cái gì mà ẩn với náu như 1 đứa trẻ khiếp đảm như vậy. Cô không nợ Ferris hay bất cứ ai ở đây 1 lời giải thích nào về sự lựa chọn của cô cả. Thế này khác nào đang trên đường trốn chạy cơ chứ! Cô mệt. Cô cần tắm. Cô cần sự yên tĩnh của mái nhà mới. Tất cả những gì cô cần phải làm là từ chối dứt khoát lời mời của hắn. Cô không thể ngày nào cũng lẩn tránh hắn như thế được. Cô ghét cái cảm giác bị rình mò, bị theo dõi ở tất cả mọi nơi. Cảm giác đó nhằng nhằng bám lấy cô suốt hôm nay và hôm qua rồi!

"Làm sao vậy, Carrie Sue? Mày quá dễ cáu và quá đa nghi. Chẳng ai nghe mày cả, hãy dẹp cái sợ vớ vẩn lại, lao vào làm 1 cái gì đi thôi !".

Carrie Sue rời căn gác xép, đi vào cổng sau. Cô nghe thấy Martin Ferris nói ở phòng khách ngoài. Cô cau mày đi lên bậc tam cấp. Cô về buồng mình chẳng gặp ai và khóa cửa lại. Lột mũ ra quạt 1 lúc. Phải chờ 1 lát nữa mới tắm được kéo không sẽ đánh động 1 ai đó rằng có người ở trên gác. Không sao, có nhiều thứ ở trong túi, trong bọc cô cần lấy ra, sắp xếp, đủ cho tới lúc Martin về.

T.J. Rogue tựa vào tường nhà cạnh đó. Anh thất vọng vì cách xử sự của cô gái tóc đỏ hôm qua và hôm nay. Một cái gì đã ám cô như ma ám. Nhưng cái gì vậy? Anh nghĩ thầm. Không thể là vì anh đã lòi đuôi ra, anh quá thạo với công việc này nên đã không để tự mình lại làm lộ mình ra được, đặc biệt với 1 người đàn bà! Có 1 cái gì kì quặc ở người con gái táo tợn mà mâu thuẫn này và anh muốn biết điều đó

Chương 9

Sáng chủ nhật, Carrie Sue ăn mặc chỉnh tề để đi nhà thờ với bà Thayer. Cô biết người ta trông đợi ở cô việc này vì cô là tấm gương cho đám trẻ noi theo và nó sẽ biểu lộ cho người lớn ở thị trấn này thấy tinh thần, đức hạnh của cô. Từ ngày bố mẹ cô chết, cô chưa đi nhà thờ và vì những tội lỗi quá khứ cô thấy khó bước được vào nhà thờ. Nhưng sự gian lận hôm nay lại đòi cô làm việc đó và có thể là cô cũng đang cần đến Chúa che chở và dìu dắt cho mình. Cô đi xe ngựa với bà Thayer và một trong hai cặp khách nhà trọ đến đầu đường kia thị trấn, ở đây có một nhà thờ lớn trắng loá. Họ đến vừa kịp buổi lễ bắt đầu. Martin Ferris lách vào hàng ghế bà Thayer và cô đang đứng. Hắn đến bên Carrie Sue, nhìn chòng chọc vào cuốn sách hát 2 người đang cầm. Việc hắn nhòm khiến hắn tựa gần sát vào cô gái tóc đỏ, quá gần đến mức cô khó chịu. Cô chỉ hết nhìn vào trang sách lại nhìn lên Đức cha và hát nhẹ nhàng.

Sau nhiều bài hát, họ ngồi xuống. Hắn nói thào “Chào Carolyn. Tôi nhớ cô suốt cả ngày hôm qua đấy!”

Cô liếc về hắn, mỉm cười lịch sự rồi dịch về phía bà Thayer. Đức cha giảng cho họ 1 bài học nồng nhiệt về 10 điều răn trong sách Tháo Chạy đoạn 20, câu 1 đến câu 17.

Carrie Sue cảm thấy trong lòng bối rối khi Đức cha rao giảng ý Chúa về tội ăn cắp, giết người. Cô không thêm muốn của cải của người khác nhưng cô cần 1 ít của họ để sống. Cô không dẫn đời mình vào tội lỗi vì bản chất xấu xa hay yếu hèn, sợ hãi như thế là để tìm công lý chống lại bọn Harding mà thôi. Cô đã không “chìa nốt má kia ra” hay chờ “Chúa trừng phạt những kẻ phạm tội xấu xa”. Nhưng vì người rao giảng lớn giọng nói hoài, cô phải thừa nhận rằng cô đã nắm lấy pháp luật vào trong tay mình mà tìm kiếm sự phục thù 1 cái tự thân nó đã là tội lỗi.

Đầu óc Carrie Sue lớn vồn nghĩ đến những nạn nhân vô tội của những vụ đánh cướp của băng Stover. Cô đã tự lên án mình tham gia 1 phần cùng với họ, tuy lúc đầu họ cũng hồn nhiên. Tội lỗi cắn rứt cô. Cô hứa, nếu Chúa để cho cuộc sống mới này được trót lọt với con, con sẽ không bao giờ làm việc xấu nữa.

Cuối cùng buổi lễ kết thúc, cô muốn đánh tháo khỏi Martin Ferris. Nhưng vô vẫn bị buộc phải chuyện trò với hắn. Khi hắn lục vấn cô đã làm gì ngày hôm qua, cô nhìn hắn 1 cách kỳ cục, cái nhìn cho thấy hắn đã đi quá xa và quá tọc mạch.

Phản ứng này không làm hắn bối rối hay nản chí. Hắn viện cớ - Tôi lo cho cô, Carolyn. Cô chưa thuộc thị trấn mà lại chưa quen phong thổ khí hậu. Cả ngày hôm qua cô làm gì?

Cô để ý tới việc hắn gọi mình là Carolyn. Cô đang đứng ở trong nhà thờ nên cô cố hết sức trung thực : “Tôi thăm trường học để quyết định xem cần bao nhiêu thì giờ quét dọn vệ sinh. Sau đó tôi la cà đi làm quen với thị trấn và dân chúng. Tôi cũng mua vài thứ lặt vặt”, cô nói, tay sờ vào chiếc mũ mới.

- Rất hay. Cô có thích cái dù ko?
- Ông Ferris, cho tôi cái dù là ông quý hóa lắm nhưng 1 người đàn bà ko nên nhận quà của người lạ. Tôi sẽ gửi lại ông ngày mai.

Hắn cười lục cục, lắc đầu : “Đó là quà của hội đồng thị trấn cô không nên từ chối, cô không nên làm cho tình cảm của mọi người bị tổn thương.” Bằng cái giọng thỏa mãn, hắn bảo cô: “Carolyn, chúng ta cần đi thôi. Tôi định đưa cô đi ăn cơm tối chủ nhật với tôi và vài người bạn.”

Carrie Sue khó chịu. Họ hiện đang đứng ở bên ngoài nhà thờ nên cô nói dối dàng hoàng: “Cảm ơn ông mời, nhưng tôi bao giờ cũng nghỉ và đọc kinh thánh vào chủ nhật”.

- Chắc cô không muốn để Thị trưởng Carlson và vợ ông ấy phạt ý chứ. Hai ông bà chờ chúng ta đến nhà ông bà trong vòng 1 giờ. Tôi tin là cô muốn đến nên đã nhận lời mời cho cả chúng ta.

Carrie Sue lại nhìn thẳng vào mặt hắn rồi thở ra đánh sượt để tỏ rõ mình bực. “Tôi sẽ ăn với ông bà ấy tối nay, ông Ferris. Nhưng sau này, xin hỏi tôi trước khi nhận lời thay cho tôi đấy nhá!”

Carrie Sue được giới thiệu với nhiều người, phần đông là bố mẹ của những đứa trẻ sắp là học trò của cô. Người lớn hay tin nhà trường lại mở vào ngày mùng 5 tháng 6 thì đều mừng như trẻ con, hình như chẳng đứa nào thích cái việc đến trường vào những ngày hè nóng nực này. Carrie Sue cười đùa với chúng cho chúng thoải mái.

Trước khi cô rời nhà thờ, nhiều đứa trẻ đã bị cô giáo xinh đẹp và tài giỏi này chinh phục.

Trên xe, Martin đùa: “Cô không nghĩ thân mật quá với học trò là đại à? Chúng sẽ nghe lời cô thế nào được?”

Carrie Sue không cười. “Ông Ferris, kinh nghiệm của tôi là người ta – đặc biệt là trẻ con - nghe lời vì tình bạn và vì lòng kính trọng nhiều hơn chứ không phải vì sợ và ghét. Vì mình, một người bạn có thể đi thêm 1 dặm đường, còn một kẻ thù thì lại chặn đường của mình hay rẽ sang hướng khác cơ đấy.”

- Cô rất ư là khôn ngoan. Tôi xin chịu trận uốn nắn, thưa cô giáo đẹp mê hồn của tôi.

Carrie Sue không đáp lại lời tán tỉnh của hắn. “Các ủy viên hội đồng khác có tán thành với việc chúng ta đã bàn không, ông Ferris?”

- Xin cô, cô đã hứa gọi tôi là Martin mà – Hắn vờ trách móc.
- Tôi e rằng tôi khó gọi 1 người ở địa vị ông bằng tên thân mật, ở đây tôi chỉ là 1 cô giáo và có người sẽ nghĩ rằng gọi như thế không chính.
- Người ta nói hay nghĩ về tôi thế nào, tôi chẳng bận tâm.

- Tôi ko cho phép tôi làm như thế, ông Ferris.
- Nếu người nào chơi xấu cô, cứ bảo với tôi nhé. Tôi sẽ chop hấn.

Hai người đến nhà ông thị trưởng, 1 người to bè, quai hàm bạnh và bụng phệ chào đón họ. Carrie Sue trở nên cảnh giác.

Ông Lester Carlson mời họ vào trong nhà. “Chúng tôi rất vui mừng là 2 người lại đến ăn tối với chúng tôi. Vợ tôi sắp xong công việc ở trong nhà bếp rồi.”

- Thưa ông, ông đã có lòng tốt cho mời tôi.
- Xin gọi tôi là Lester và vợ tôi là Murton.

Người đàn ông bên cạnh cô pha trò: “Nếu ông làm được kỳ công ấy Lester, thì tôi uất lắm. Carolyn cứ khăng khăng gọi tôi là Ferris. Cô ấy lo dư luận sẽ trách cứ cô ấy.”

- Cái đó ko cần thiết, Carolyn, chúng ta là bạn bè với nhau mà.
- Xem đấy. Tôi bảo cô thế nào. – Martin đùa.
- Chúng ta mới gặp nhau, cần phải có thời gian.

Vợ của Lester Carlson và con cái đến với họ, họ ngồi vào bàn ăn với Martin ngồi kè kè bên Carrie Sue. Người đàn bà nhỏ nhắn mời ăn thịt bò nướng, cơm, đậu khô, bánh ngô và đào hộp. Trong phần đầu bữa ăn, chuyện trò còn nhẹ nhàng. Khi bắt đầu vào tráng miệng-bánh ngọt cake và cà phê hay sữa-câu chuyện trở nên rôm rả, trừ ba đứa trẻ đã được dạy bảo quen ngồi yên lặng.

- Martin là 1 trong những công dân tốt nhất của chúng tôi đấy, Carolyn. Tôi là chủ ngân hàng địa phương này và chúng tôi làm được nhiều việc nhờ đã vay được chỗ vàng ông ấy cho chở trên cỗ xe cô đi. Tôi biết nó đã làm cho cô 1 mẻ sợ nhưng đó là 1 sự cố ko lường thấy trước. – Ông chủ ngân hàng sở tại nói.

Chắc là theo yêu cầu của Martin, Carrie Sue kết luận. Cô trò chuyện với đám trẻ 1 lúc, để ý thấy chúng rất ngoan ngoãn và lễ độ.

Ông thị trưởng tự đắc: “Trẻ nhà tôi ngoan lắm, Carolyn. Có cô là cô giáo mới, chúng thích lắm đấy.”

- Tôi nghe nói Helen Cooper cũng là 1 cô giáo tốt. Thật đáng xấu hổ cho cái tai nạn xảy ra với chị ấy. – Cô quan sát mặt mấy đứa trẻ, nhận thấy chúng yêu người đàn bà dạy trước mình – Cô hứa là các cháu sẽ yêu nhà trường và không ngại đi học trong mùa hè. Học hành có thể là rất vui. Cô chắc cô sẽ ko dạy như cô Cooper đâu, nhưng cái đó ko hề gì cả.

Lester nhận xét 1 cách ko thoải mái: “Chúng ta ko nên nói về cái bi kịch đó, Carolyn, nó làm cho bọn trẻ buồn. Tôi chắc cô cũng sẽ ko để ý đến đâu. Martin bảo chúng tôi cô ở Saint Louis. Ở đấy

chúng tôi cũng có gia đình họ hàng, con cái của họ lớn lên ở đó, có lẽ cô cũng biết chúng: John và Klindice Carlso”

Carrie Sue ko coi chuyện đó là vấn đề nổi cộm nhưng cô vẫn phải chú ý giữ gìn và tỉnh táo. Cô mỉm cười đáp: “Dĩ nhiên có nghe đến họ nhưng chúng tôi ko quen nhau”

- Ko sao. Cô có thể gặp họ khi họ tới đây thăm đây vào mùa thu. John đã viết thư cho biết cô được ở đó yên ổn như thế nào?

- Ông ấy tốt quá, - cô đáp, hy vọng giọng mình ko bị lạc đi. Sao mà biết được liệu Carolyn Starns có biết Carlso ở Saint Louis hay ko vì trong nhật ký ko thấy nói đến? Carrie Sue căng thẳng. Nếu họ đến đây và cho thấy là cô gian lận thì sao?

Trong khi 2 ng đàn bà rửa chén trong bếp, đàn ông thì hút thuốc lá ở phòng khách, Murton Carlso hỏi: “Cô có thích Tucson nhiều ko, cô thân mến?”

- Tucson rất đáng yêu, thừa bà Carlso, cũng như nhà của bà vậy. Tôi cảm kích đã được mời đến và tôi rất ưng bữa ăn cũng như buổi gặp mặt tối nay.

- Martin nói cô trọ ở nhà bà Thayer. Tôi nghe nói đó là nơi tốt nhất đấy.

Carrie Sue mỉm cười, gạt đầu tán thành. – “Bà Thayer tuyệt lắm. Bà y như 1 gà mái mẹ. Tôi ở đó cảm thấy như ở nhà.”

Những lời cuối cùng của bà chủ làm cho cô gái tóc đỏ hoảng hồn. – “Martin rất quý mến cô. Tôi chưa thấy ông ấy để ý tới 1 người đàn bà nào từ ngày vợ ông ấy chết, từ lâu cũng chưa thấy ông ấy sung sướng như hiện nay.”

Carrie Sue cảm thấy như mình đang lọt vào 1 mưu mô nào đấy. – “Ông ấy xem có vẻ tốt và đáng kính trọng. Các cháu nói chúng học lớp mấy?” – Cô hỏi, cố thay đổi câu chuyện.

- Chúng ta có thể nói đến trẻ con 1 ngày khác. Tôi sẽ có liên hoan trong 2 tuần nữa. Cô sẽ đến với Martin, cô đến chứ? Đó là dịp tốt cho cô gặp được mọi người.

Carrie Sue thấy mình ko còn cách nào khác ngoài đáp lại rằng: “Tôi sẽ vui mừng lắm thừa bà Carlso. Bà hãy cho tôi biết còn cái gì tôi có thể làm giúp được ko?”

- Chắc chắn rồi, cô thân mến.

Chương 10

Khi Carrie Sue mất hút vào trong nhà trọ, cô nhẹ người đi vì Martin đã ko đòi vào thăm chốc lát. Cô thấy bà Thayer đi thăm bạn còn các người khách trọ khác thì đều bận. Cô đi đi lại lại trong buồng, cảm thấy bị tù hãm. Cô đã bị xô đẩy vào Martin Ferris và cô ghét các vấn đề khó chịu này. Cuộc đời mới chưa triển khai như cô mong muốn. Cô đã rời bỏ 1 cái bẫy để thấy mình lại đã bị 1 kẻ khác giương bẫy! Martin Ferris sẽ ko buông cô và nếu cô biến nó thành kẻ thù thì sự thể sẽ ko tốt đẹp gì cho cô ở đây.

“Làm gì đây?” – Cô lo lắng – Thôi cái việc này và lên đường cho nhanh ư? Cố làm nản lòng Martin Ferris trong việc để ý đến cô chẳng? Tiếp tục dụ hấn thêm ít nữa cho tới khi hấn mệt về cái cuộc theo đuổi tình ái này của hấn à?

“Ko bằng con bọ chết nháy!”, cô nhạo, nhớ lại rằng Quade Harding đã ko thôi theo đuổi miết trong hơn 7 năm trời. “Quý bắt mày, Martin Ferris! Lạy trời, tôi phải làm gì bây giờ đây?”

Carrie Sue thêm gặp T. J. Rogue. Cô khao khát có vòng tay mềm mại và che chở ở quanh người mình. Cô mong anh sẽ tới song cô ko tin anh sẽ đến. Và chắc chắn cô ko thể đi ngóng dò anh được. Anh chàng Rogue đẹp trai ấy có thể giúp được cô ko? Không thể, trừ chuyện có khi lại làm hoen ố hình ảnh của cô mà thôi. Bây giờ cô phải tự lực, và cái vấn đề mới mẻ này là phải tự giải quyết lấy.

Bữa tối 2 người đàn ông ở trọ buồng đằng sau nhà đều im ắng quá đáng, thậm chí còn hơi ủ ê. Carrie Sue nghĩ thầm có phải Martin Ferris đã nhắc nhở họ hãy lánh xa cô kéo ko hấn sẽ làm cho việc kinh doanh của họ ở thị trấn bị thua thiệt ko. Cô biết người đàn ông hung hăng này thừa sức đe dọa như vậy cũng như cứ tiếp tục làm tới nếu hấn bị thách thức. Sao hấn giống Quade Harding đến thế!

Đáng lẽ ở lại buồng khách dưới nhà sau bữa tối, Carrie Sue trở về buồng mình. Ngồi vào bàn ôn lại giáo trình giáo án của Carolyn, cô nhẹ người đi vì Carolyn đã soạn bài xong cho các tháng đầu tiên. Trong thời gian này, cô có thể học được cách soạn giáo trình giáo án 1 mình.

Cô so sánh những ghi chép với các trang có đánh dấu trong quyển nhật ký. Cô gái tóc đen rất thông minh, các bài của cô rất dễ nắm được. Từ nay đến ngày khai trường, cô cần nghiên cứu hàng ngày mấy quyển sách, củng cố cho mình tất cả những cái có trong đó.

Khi đọc đã mệt rồi, cô ra giường, ngả đầu vào thành giường nhắm mắt lại để nghỉ ngơi. Cô ko gạt đc cái cảm giác bị theo dõi đêm ngày. Nhưng cô chưa thấy ai dò thám cô bao giờ cả. Có lẽ chính là vì cô căng thẳng đầu óc và mệt. Có lẽ đó là hậu quả của quá nhiều năm phiêu bạt lênh đênh. Cô lo cho Darby, cô mong T. J. Rogue. Cô bực mình Martin Ferris. Cô ko quen với cái nóng khô rang này.

Cô sợ Quade Harding còn thủ giấu cái gì ở trong túi. Hấn đeo đuổi cô đến bao lâu nữa? Chắc chắn hấn chẳng có cách nào mà dò theo cô đến Tucson được. Có cách nào không nhỉ?

Sáng thứ hai, Carrie Sue mặc một bộ váy cũ nhất của Carolyn để thực hiện những công việc cô dự định làm trong ngày hôm nay. Khi xuống nhà, cô trả tiền trọ của nửa tháng Năm. Cô mượn giẻ sạch, chổi cọ, mảnh bao tải và xà phòng, dấm chua cùng hai cái xô của bà chủ. Có Maria giúp, cô mang đồ đạc và nước tới trường học.

Sau khi Maria về rồi, Carrie Sue đẩy hết các cửa sổ lên và mở cửa. Cô buộc một cái khăn hẹp lên đầu che bụi. Để được mát mẻ hết mức, cô không mặc váy lót hay sơ mi ở trong chiếc váy vải bông đủ dày dặn cho hợp với công việc cọ rửa, lau chùi lớp học. Cô tụt bỏ giày, mong đừng ai đến trông thấy cô đang ăn vận như thế này.

Việc đầu tiên cô làm là lục tìm bộ cạp, nhện ở dưới gầm bàn, ghế, giá sách. Cô trải tường và quét sàn, những hai lần để yên trí là không còn tí bụi bặm nào. Sau đó lau bàn và cọ sàn.

Trong khi chờ sàn nhà khô, cô ngồi ở bậc tam cấp trước lớp, ăn một vài thứ nhẹ nhẹ bà Thayer cho Maria mang đến. Khi Carrie Sue ăn thì cô gái Mexico đi lấy thêm nước.

Trời nóng, nước hao rất nhanh, Carrie Sue nóng lòng làm được nhiều việc càng nhanh càng hay trước khi phải về nhà tắm và ăn tối. Tay cô, lưng cô đã đau ê ẩm.

Cô leo lên 1 cái ghế rửa kính cửa sổ, dùng nước xà phòng pha dấm. Cô đã rửa xong cửa và 2 cái cửa sổ bên thì chợt cảm thấy có người lù lù ở đằng sau mình. Rất bản năng, tay phải cô vất miếng giẻ ướt xuống, đưa lên sường nhưng dĩ nhiên cô đâu có đeo súng. Cô ko nghe thấy “người ta” lại gần nhưng cô biết “người ta” đang ở đó. Da cô sồn lên và cô thở gấp. Cô khẽ quay lại, thấy T. J. Rogue đang đứng tựa vào khung cửa. Mắt cô mở to rồi cô mỉm cười, tụt xuống ghế nhặt miếng giẻ lên. – “Chào người lạ mặt. Anh đứng đã bao lâu xem tôi khổ sai rồi?”

Anh cười, tiếng cười ngọt ngào. – “Ko lâu. Tôi ko muốn làm cô giật mình ngã.” – Anh thẳng người lên bước tới, nói đùa. “Họ để cho cô làm việc ngay rồi đấy. Cô làm ăn ra sao?”

Carrie Sue cảm thấy mình bần thủ, mồ hôi mồ kê và chung quanh thì bẽ bộn. Nhưng gặp anh cô mừng quá, ko thấy những cái đó làm mình phải bối rối quá nhiều. Cô lau mồ hôi và những vết bần trên mặt, ném miếng giẻ vào trong xô. Cô cúi cái thân người đau nhừ xuống đáp lại: “Tốt thôi, tôi nghĩ thế. Nhà trọ và bà Thayer rất tuyệt. Cuối cùng tôi đã có chỗ ăn ở yên ổn, tôi lại còn đi lễ ở nhà thờ hôm qua nữa đấy.”

Họ cùng cười với nhau, “Họ đối xử với cô tốt chứ?”

Cô hít 1 hơi dài, gật đầu. – Thứ 6, ông Ferris hỏi han trước khi mượn làm, rồi dẫn đi loanh quanh xem. Mấy ngày qua tôi gặp nhiều người quá đến nỗi chẳng nhớ được nổi ai cả.”

- Họ làm cô bận lắm à?

- Thứ sáu thì thế nhưng thứ bảy thì tôi lĩnh đi xem dây đó và mua bán. Hôm qua tôi đã bị ép phải ăn tối với ông thị trưởng và gia đình ông ấy - cô thở dài đánh thượt - Tôi cảm thấy mình gần như là một con rối biểu diễn cho mấy người ấy xem. Cái ông Ferris ấy... - Cô dừng lại, tránh con mắt như muốn nuốt chửng lấy cô của anh - Tôi ba hoa như một con chèo choẹt vậy! Từ thứ năm tới giờ anh làm những gì? Từ hôm chúng ta đến đây tôi không thấy anh ở đâu cả.

- Chẳng làm gì nhiều, - anh lừng khừng trả lời - Chơi bài rồi biếng nhác thế thôi. Tôi đã phải kể

lại chuyện của chúng ta tời hàng trăm lần. Cô hãy nghĩ là những người đó đang chết đi được bởi tin tức và kích động - Con mắt màu xám khói lướt từ mái đầu buộc khăn của cô xuống đến hai bàn chân trần. Cô là một người lao động khoẻ. Và ngay trong lúc áo xống, chân tay mặt mũi thế này, cô vẫn cứ rất đẹp.

Nghe giọng anh và cách anh nói "chúng ta", Carrie Sue nóng ran người lên. Hôm nay trông anh đẹp quá. Mặt anh vừa mới cạo xong, mái tóc mun chải mượt, cho dù cái lọn tóc bướng bỉnh kia vẫn cứ treo ở trước trán. Anh mặc một chiếc sơmi đỏ và một quần Jeans mới xanh thẫm sạch sẽ. Một chiếc khăn màu lơ quấn ở quanh cổ, và hai khẩu Colt Biên giới cột ở thắt lưng.

- Anh định nán lại biếng nhác và vui chơi ở Tucson bao lâu nữa?

Anh nhún vai. - "Cho tới khi móng của Điều hâu đêm khỏi đã. Trên đường vào thị trấn nó đã giẫm phải 1 hòn đá và bị sứt móng. Cần chờ nó lành. Ngoài ra tôi cần chờ lấy những món tiền thưởng kia gửi đến. Với 1 xấp tiền trong túi, tôi mới có thể kén được nghề làm và ông chủ mới cho mình chứ. Tôi sắp có 400 đôla. Cô được 1 nửa trong đó do đã giúp đánh tên cướp cuối cùng; đó là 1 nửa món tiền thưởng cho ai hạ thủ hắn."

- Bắn vào chân hắn thì khó mà kể là việc đáng lấy thưởng. Anh giữ lấy T. J. Tôi có lương khá ở đây rồi. Và tôi lại có tiền để dành từ lúc còn làm việc ở Saint Louis nữa. Nếu tôi có 1 xấp tiền nặng quá ở trong túi thì tôi sẽ tiêu như phá thôi mà. Xin giữ lấy tất cả, vì đã cứu sống rồi đưa tôi đến đây.

Anh lắc đầu cười - "Tôi chưa thấy 1 người đàn bà nào lại đủ tiền bao giờ cả và trông cô cũng không ra con người phá của. Tôi chưa thể rời Tucson khi chưa thanh toán được cái món tôi nợ người bạn đi cùng đường. Không phải kiểu của tôi.

- Thế thì anh còn ở đây mệt đấy! - Cô cảnh cáo vui vẻ.

- Đừng bảo tôi cô là 1 người đàn bà thích làm khổ bất cứ anh đàn ông nào đấy nhé.

- Tôi là 1 đứa đầu bò, đầu bươu lắm đấy - cô thừa nhận - Anh có nghe nói những người tóc đỏ thì bướng bỉnh, xốc nổi và dữ tính không?

- Và họ thích giữ anh cứ mắc nợ họ cho tới khi họ cần đòi lại trong 1 dịp cần chiểu cổ phải ko? - Anh cười to lên án, nhớ lại cô đã ác cảm như thế nào đối với những người săn bắt lấy thưởng đi kiếm những đồng tiền máu - Hãy kể món nợ ra, bà ơi.

- Anh Rogue, tôi sẽ bảo anh đây. Tại sao anh không thanh toán dứt món nợ của anh hôm nay đi? Mà đưa tôi đi ăn tối thứ 5 này? - Cô gợi ý với cái ý táo bạo là giữ anh ở lại thị trấn này lâu thêm 1 chút. Có thể điều đó sẽ cho cô thì giờ quyết định xem nên ở lại đây hay nên xui anh đi. Cô càng gặp và nghĩ đến anh, thì cô càng muốn anh, càng giảm quyết tâm tránh né anh.

T.J quan sát cô rất lâu, ngạc nhiên vì sự táo bạo của cô. "Cô cần gì ở 1 tay súng bắn thuê như tôi chứ, cô Starns? 1 tay súng bảo vệ à?"

Cô muốn nói: Em muốn anh! Và không biết rằng đôi mắt cô đã nói ra điều đó. "Tôi không cần người bảo vệ và chỉ có mỗi một người theo đuổi tôi mà tôi thì lại nắm được hắn ta rồi" - Cô tiết lộ bằng một cái giọng cho thấy mỗi ác cảm của cô đối với Martin Ferris. "Cái tôi cần là một cái thang ở trong kho nhà bà Thayer để có thể lên tới được những cửa sổ kia. Và tôi có thể sử dụng một cái lưng khoẻ để xách nước nữa. Nhà trường không có giếng".

- Còn gì khác nữa, cô bạn? - anh hỏi dịu dàng.

Cô cười to đáp lại. "Tôi sẽ nghĩ thêm trong khi anh đi lấy nước, anh bạn. Tôi không từ chối một sự giúp đỡ không công hay một thiện chí nào bao giờ cả".

- Không công? - anh nhắc lại - Bà phải trả năm chục đôla, thưa bà. Bà nghe rõ chưa? T.J.Rogue không có giá rẻ, phần nhiều là như vậy. Trừ phi hẳn đang đói và cần có một đồng đôla cấp tốc hay đang mắc nợ một ân huệ gì.

Cô nhìn T. J. leo lên 1 con ngựa lạ, chắc là thuê trg khi con ngựa nòi màu đen của anh đang chữa bệnh, rồi đi khỏi nhà trường. Carrie Sue vội sửa sang lại dung nhan, cô làm hết sức để tôn nó lên trg khi anh vắng mặt. Cô cởi khăn ra, bím lại tóc. Cô phủi váy sạch bụi và đi giày vào.

Anh chàng Rogue đẹp trai quay lại, kéo chiếc thang ở sau ngựa, xách lủng lẳng 2 xô nước ở 2 tay.

Carrie Sue cho thêm xà phòng và dấm vào 1 xô nước. Cô nhúng mạnh bao tải vào trong đó rồi rất thông thả rất lo lắng leo lên.

Nhận thấy cái bề ngoài đã được sửa sang gọn gang lại của cô, T. J. nghĩ thầm ko biết cô tự làm đẹp lên vì mình hay vì cô là 1 người đàn bà dỏm đáng. Anh sẽ ko ngại dầm cô vào 1 bồn tắm, tắm rửa khắp người cô trước khi đem cô ...

- Cần thận, cô gái, - anh nhắc gọi khi cái thang oằn lại.

Không nhìn xuống, Carrie Sue bắt đầu cọ rửa các khung cửa. Khi cô sắp xuống thang để lấy nước giũ và một miếng giẻ khô thì T.J. liền cầm cả hai thứ leo lên.

- Tôi giữ chặt thang cho cô để có thể làm được nhanh. Cô làm cho tôi ở dưới này cũng căng lên. Ngã một cái là gãy cổ đấy.

- Tôi cũng căng thẳng. Tôi leo cao hay sợ, - cô lộ cho biết, mỉm cười nhu mì.

- Sao cô lại không nói như thế hôm nọ nhỉ? - Anh nhè nhẹ ghẹo cô.

- Đó là 1 phần công việc của tôi nên tôi phải làm. Ngoài ra anh nên biết là cách tốt nhất để thắng cái sợ chính là đương đầu với cái sợ.

- Ngay cho dù bị gãy cổ hay chết trong khi đó nữa à?

- Tôi đang cẩn thận đây, - Cô căng thẳng thú nhận.

- Xuống đi, tôi lên làm những cái cửa kia cho.

- Thế thì đòi hỏi anh nhiều quá đấy, anh bạn.

- Cô không đòi hỏi: tôi xin việc. Nhận sự giúp đỡ của tôi trước khi tôi cáu lên bỏ cho cô làm lấy tất bây giờ.

Carrie Sue liếc xuống dưới anh. Anh đang đứng cách bậc thang cô đặt chân có vài bậc, mặt anh ngang tầm với eo lưng cô. Mắt họ gặp nhau, tìm tòi tựa như người nào cũng đang tìm kiếm đọc 1 cái gì đặc biệt ở trong mắt người kia vậy. Cô run lên." Chỉ cần cầm xô cho tôi dễ với là tôi sẽ làm nhanh được, - cô nói với anh, quay mắt đi đầy im lặng. Sự đụng chạm của anh làm cho cô hốt hoảng hơn cả cái chiều cao đáng sợ!

Rất nhanh chiếc cửa sổ bên trên cửa ra vào đã lại sáng lấp lánh. Họ chuyển cái thang ra cửa sau

nhà và cọ rửa xong trong vòng 30 phút. Khi chân Carrie Sue chạm đất, cô nhận thấy mình đang run rẩy.

Cả T. J. cũng run.

- Cô luôn luôn sợ lúc leo cao à? – Anh hỏi.
- Tôi nhớ thì là như vậy. Mỗi bận lên gác xếp hay tầng cao tôi không nhìn xuống đâu. Nó làm cho tôi chóng mặt. Tôi nghĩ cứ làm như thế thì cuối cùng hết được sợ như hóa ra không phải.
- Sợ là 1 cách nhắc chúng ta hết sức cẩn thận về 1 vài cái gì đó. Chúng ta thường hổng việc bởi cố sức quá đáng để thắng nó, bởi quá coi thường nó để cho chúng ta nom không có vẻ là điên rồ hay hèn nhát.
- Anh ko sợ gì hay là ai cả ah, có sợ chứ, T. J?
- Sợ tôi thôi, - anh đáp quá nhanh
- Ý anh nói gì? – cô thăm dò.
- Một người như tôi chính là kẻ thù tệ hại nhất của hă, chỉ hă mới làm thương tổn được hă.
- Sao? – Cô đòi câu trả lời rõ hơn nữa.
- Đẹp thôi, cô gái, không thì cô sẽ làm cho tôi trông ra vẻ ngớ ngẩn mất đấy.

Cô gái đáng yêu biết rằng tốt hơn cả là để cho chuyện này qua đi. Cô mỉm cười gật đầu. Khi cô bắt đầu làm đến các cửa sổ dưới thấp, T. J. lại đi lấy thêm nước. Anh có ý nói anh muốn tự hủy hoại mình không nhỉ? Tất cả những tay súng bắn thuê đều như thế cả sao? Chắc 1 người sống bằng cây súng thì sẽ chờ 1 cái chết bằng súng thôi. Cô nghĩ liệu người tóc đen như mun này có khao khát an cư lập nghiệp không đây? Nếu có thì ở đâu, thế nào, và bao giờ? Nếu cô không làm thì cô vẫn thỉnh thoảng đọc được nỗi buồn sâu xa ở trong con người anh. Đâu đó trong quá khứ của anh và hơn 1 lần, anh đã bị thương tổn ghê gớm.

Carrie Sue cảm thấy buồn và đói nhưng không phải là đói ăn uống. Cô biết T.J. không phải là người dễ dàng cởi mở với mọi người. Nhưng hình như anh đang với tới cô, ngay dù anh ko nhận thấy việc đó. Nếu cô quay lưng lại với anh, anh có rút sâu hơn nữa vào nội tâm anh ko? Nhưng cái gì sẽ xảy ra nếu như cô ko ...?

Trg khi cô làm việc và người tóc mun xem xét, T. J đã hỏi : “Cái gì xảy ra với cô giáo trước?”

Carrie Sue kể lại những gì mà cô biết về Helen Cooper. Cô nghĩ mình có nên cho biết những cái bà Thayer đã nói ko đây, rồi cô quyết định lúc này chưa nên nói hết những sự nghi ngờ đó ra vội.

- Tôi biết nhiều hơn cái cô nói ra đấy, Carolyn. Sao vậy?

Cô liếc nhìn anh, ngạc nhiên anh đã đọc đc mình rõ đến như thế. – Anh là gì, T. J. 1 thám tử mà gia đình Helen Cooper thuê để điều tra vụ cô ấy bị giết hay sao hả?

- Ko hề. Nhưng tại sao cô lại nói bị giết? – anh nắm lấy câu cô đã buộc miệng.

Cô ngừng việc, nhìn vào con mắt thẳng thắn của anh. Cô tự dặn mình thận trọng chọn chữ cho kỹ vì có thể có đc 1 sự buộc tội giết người như thế làm trg 1 cuộc điều tra cần đến ý kiến của cô.

- Tôi ko biết gì cả về cái tai nạn thảm thương đó. Tôi chỉ nghĩ có vẻ là 1 tai nạn là lạ thôi.

- Nhưng cô nghi ko phải là tai nạn. Tại sao?

- Tại sao anh quan tâm đến thế?

- Vì cô đến thế vào chỗ cô ấy ở đây và tôi thì ko muốn lại xảy ra chuyện như vậy với cô. Tôi đã trông thấy cô đi với Martin Ferris nhiều lần rồi. Có 1 cái gì đó ở hần tôi ko thích.

Cô gái tóc đỏ há mồm ra nhìn anh, thầm hỏi có phải con mắt anh là con mắt mình đã cảm thấy đang dò thám mình đấy ko, - Anh đã thấy tôi cùng với ông ấy rồi ah?

- Ko bào chữa đc đâu, cô gái, từ hôm chúng ta đến đây hầu như ngày nào cô cũng cùng đi với hần cả, - anh nhận xét, giọng nghe hơi có chút ghen ghen.

Carrie Sue thích thủ mím cười, nhận thấy tầm quan trọng ở bản thân mình, cái đã khiến anh phải bí mật quan sát mình. T. J. đc cho nhiều cơ hội để lợi dụng cô, nhưng anh đã ko làm như thế nên cô có thể tin anh đc. Cô cần nói công khai và trung thực vấn đề này với 1 ai ko dính líu vào đó. - Anh sắc lắm và đã lấy đc long tin của tôi. - Cô nói anh nghe những cái đã xảy ra giữa cô và Martin Ferris, cho biết những ác cảm của mình đối với hần, trừ những lời nói có tính tố giác của bà Thayer cùng những mối nghi thầm kín của bà. - Anh có nghĩ là tôi quá nghi hần ko?

- Ko đủ nghi, nếu như cô hỏi tôi. Tôi nghĩ là cô đã bắt đc trúng mạch hần rồi đấy và tôi nghĩ cô nên lánh hần cho xa. Hần nguy hiểm đấy.

Carrie Sue cau mày - Sao anh lại bảo tôi thế? Hần là 1 trg những ông chủ của tôi, có lẽ ông chủ duy nhất nữa, ai cũng làm theo ý hần cả mà.

- Trước đây cô đã có giao thiệp với 1 ai như hần bao giờ chưa?

Về mặt cô thì nói có nhưng cô lại đáp - Như thế thì khác đi đc cái gì? Chẳng phải mọi sự và mọi người đều khác nhau ở 1 cái gì đó sao anh?

- Đúng thế, nhưng chúng ta biết đc cái gì thì đc việc cái gì thì ko, qu anhững kinh nghiệm chúng ta đã trải qua. Tôi nói là cô nên làm cho hần ko thích cô mà tránh cô đi.

- Như thế nào chứ nhỉ? - cô hỏi nghiêm chỉnh. - Một ng con gái muốn làm cho 1 ng đàn ông sợ mà xa mình ra thì ko gì bằng nói um lên rằng mình đang kén chồng. Song với Martin Ferris, tôi nghĩ cái mảnh đó cũng chẳng ăn thua đâu.

- Cô ko muốn lấy chồng thật sao?

- Ko muốn lấy hần thôi. Với lại thật tình tôi chưa gặp đc 1 người đàn ông nào mà tôi muốn lấy.

- Carrie Sue nói tiếp rồi thầm mong rằng với cái sự thật đã hiện lên trên mặt mình lúc này thì

câu trả lời của mình nghe cũng ko đến nỗi xạo lắm.

Lờ đi lời tuyên bố của cô, anh gợi ý. – Tìm chỗ yếu của hấn rồi tác động vào đó. 1 người đàn ông ko tài nào chịu nổi đc 1 ng đàn bà xem thường mình bằng bất cứ cách nào đâu. Chọc tức hấn điên lên thì hấn sẽ xéo.

- Nghe thì hay nhưng đến nay vẫn chẳng kết quả gì. Hấn chỉ nghe và xem cái gì hấn thích thôi. Tôi đã làm mọi cái trừ tát vào mặt hấn ở trước mặt mọi ng.

- Chiều thứ 5 vừa rồi khi 2 ng nhòm quanh nhòm quẩn thì xem kiểu ko giống như cô nói,. Cả 2 như khoái trá lắm.

- Phải ... tôi nói ko đúng, - cô bực mình ngắt lời. Mắt cô nheo lại, môi mím chặt, má đỏ bừng – Tôi ko thích cảm thấy như có 1 cái thong lọng ở quanh cổ mình. Hấn yêu cầu rồi hấn trì, hấn hống hách, hấn giục giã. Hấn còn thấp hơn cả bụng con rắn cơ! Nhưng hấn là 1 người có quyền thế ở đây, nên tôi ko thể cho phép tôi xúc phạm đến hấn đc.

T. J. cười than thiết. – Cô dữ tính thật đấy, cô Starns, nhưng chớ cáu với tôi. Tôi ko phải cái người theo đuổi cô. Cô có nghĩ nắm đc hấn khi tôi đi rồi ko?

- Tôi phải nắm nhưng sẽ gay đấy, - cô đáp, cố nén cái tính khí man dại của mình lại. Cơn giận của cô thì dữ dội. Cô vót lên 1 cái giẻ ướt rồi quay về với công việc. Cô đã quá lắm chuyện với cái người lạ mặt dễ thuyết phục mình này.

- Tôi ko thích hấn và ko tin hấn, Carolyn. Tôi lo hộ cho cô đấy.

Cô ngừng tay, quay lại phía anh. Trong giọng nói và vẻ mặt anh có 1 cái gì đó làm tim cô thất lại. – Tôi cũng thế thôi, T. J. Nhưng tôi cần phải lượng thứ cho hấn. Tôi ko thể kiểm đc việc làm rồi lại bỏ đi như anh. Đàn bà khó đi lang thang lắm. Đàn ông các anh có thể tìm ra việc ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào nhưng với đàn bà ko như thế. Ít nhất thì cũng ko phải là thế với loại công việc chúng tôi muốn. – Cô lại bắt đầu cọ rửa cửa sổ, đưa nhanh miếng giẻ lên, những khung cửa sổ hơi hám để làm dịu đi nỗi căng thẳng của mình.

Bàn tay T. J. đặt lên bàn tay cô giữ nó lại. Anh cảm thấy cô run lên, vì tức giận, vì phật ý và vì tay anh chạm vào. – Nếu cần đến bất cứ cái gì, bất cứ sự giúp đỡ nào, cô hãy cho kiểm tôi nhé, đồng ý ko?

Carrie Sue tì trán vào cửa sổ. Cô muốn nhào vào trong tay anh, van anh đưa cô đi khỏi mọi khó khăn này, đi khỏi nỗi cô đơn và đau khổ, đi khỏi cái quá khứ tối mù của cô. - Ở đâu ra chứ? Anh lang thang suốt mà?

Bàn tay kia của T. J. đưa ra vỗ nhẹ lên tóc cô nhưng rồi anh dừng lại và buông tay cô ra. Sức hút của cô có thể nói là cực kỳ mạnh và anh hoảng lên khi thấy cô yếu mềm đến như thế. Đùa với ngọn đuốc rừng rực này là khinh suất! Anh có thể bị thiêu cháy. (biết thế muh có chạy đc ko mới là quan trọng phải hôn mấy sis BT_Biggrin)

- Tôi sẽ chỉ cho cô biết chỗ tìm tôi để cô có thể tìm ra tôi khi có khó khăn ở đây.
- T. J... - cô mở miệng nói nhưng dần long nín lặng.

Anh dịu dàng gọi : “Gì vậy, Carolyn?”

- Anh có bao giờ muốn ở yên 1 chỗ ko? Muốn an cư lập nghiệp ko, muốn rời bỏ con đường phiêu bạt ko? Ko đau khổ và cô đơn nữa? Ko giết nữa! Mà tìm 1 nơi anh đc chấp nhận và kính trọng? Ở đó sẽ ko còn những mưa gió, giá rét, bụi bặm và đói khát nữa? 1 nơi mà anh có thể tự do và sung sướng?
- Tôi đang thử như thế phen này đây! – Lòng thông cảm của cô gái buộc anh trả lời như vậy.
- Cái gì khiến cho anh dừng chân đc? – Cô nhìn thẳng vào mặt anh.

Trời, cô đẹp và đáng yêu làm sao! Cảm tình bùng cháy lên ở trong mắt cô. Nếu tình hình khác đi thì anh có thể có ng đàn bà này đc nhưng tình hình lại ko thể khác đi. Anh chưa chát bốn cột: “Số phận! Số phận tôi ko hay, cô có nghe rõ ko đấy? Những ng như tôi ko an cư lập nghiệp đc.” – Khi anh nhìn thấy đôi mắt cô hoe hoe ướt, anh mỉm lòng nói – Tôi phải đi đây. Có ván Pôkơ đang chờ.

Carrie Sue đoán về lý do anh quay lại. Cô cũng thế, cô sợ cái tình cảm mãnh liệt đang truyền sang qua lại ở giữa 2 người, sợ hàng phục và sợ chạy trốn. Bằng kinh nghiệm cô hiểu rằng thúc đẩy 1 ng đàn ông hay đáp lời 1 cách giả dối là nhẹ dạ, khinh suất. Ko có tương lai với 1 tay sung bắn thuê đi lang thang đâu – Cảm ơn đã giúp đỡ, cả 2 lần.

Anh hít vào 1 hơi dài rồi từ từ thở ra. Anh lấy mũ và bao súng để ở ghế lên, - Bất cứ lúc nào nhé, cô Starns.

Khi anh buộc súng vào người, cô pha trò cho nhẹ đi lúc chia tay. – Với những bạn đường trước đây của anh, anh cũng lịch sự như thế chứ?”

Anh mỉm cười, nháy mắt – Sẽ gặp, Carolyn.

- Tôi cũng mong thế. Trước khi đi khỏi đây, anh sẽ cho tôi biết với chứ?

Từ bậc tam cấp, anh nhìn ngoái lại cô – Đã hứa thế rồi mà.

Chương 11

Carrie Sue làm việc đến năm giờ. Lúc này cô đã thấm mệt và mồ hôi ướt sũng người. Cô để đồ đạc trừ hai xô nước ở lại trường rồi về nhà trọ.

Bà Thayer gặp cô ở cổng sau với một nụ cười ân cần: "Tôi thấy cô về nên đã bảo Maria đổ nước đầy bồn tắm cho cô rồi, Caronlyn. Cô không dọn sạch cái đồng bụi bặm ấy trong một ngày được đâu. Tôi đánh cuộc cô đã như xương ra rồi đấy."

Cô gái tóc đỏ tựa vào cánh cửa một lúc. "Mệt, nhưng nhiều việc phải làm quá. Tôi nghĩ ngày mai thì làm xong được phần lớn. Toàn bụi là bụi."

- Bây giờ người cô cũng toàn bụi là bụi- bà pha trò- cái người đẹp trai giúp cô hôm nay ấy là ai thế? Tôi nhớ là chưa thấy anh ấy ở thị trấn này.

Carrie Sue kể cho bà nghe T.J là ai và họ đã gặp nhau như thế nào.

Thích thú và tò mò hiện lên trong con mắt và giọng nói của bà: "Thế là có một người đàn ông đã biết tự vệ và che chở cho người đàn bà của mình rồi đấy, cô ah."

Carrie Sue cười: "Tôi không phải là người đàn bà của anh ấy đâu. Từ hôm đi trên xe với nhau, đây là lần đầu tiên tôi gặp lại anh ấy."

- Nhưng cô có muốn thế không?- người đàn bà tóc hoa râm hỏi?

- Thật thà là tôi không biết. Chúng tôi gần như là xa lạ với nhau và tôi nghĩ giữ như thế tốt hơn. Anh ấy là một tay súng bắn thuê hoang dã còn tôi là một cô giáo được trọng nể.

- Nhưng cô thích anh ấy, có không?

- Có, nhưng T.J Rogue có một tiếng tăm um xùm, bà Thayer ah. Anh ấy là một người khác thường và bí mật nhất đấy. Anh ấy có thể làm cho tôi phiền phức. Nếu tôi bắt đầu gặp gỡ anh ấy thì người ta sẽ lại có thể nghĩ giữa chúng tôi đã có một cái gì đấy không hay với nhau ở trên đường mà sự thật thì không. Hơn nữa anh ấy sắp đi rồi và chắc tôi sẽ chẳng còn gặp lại anh ấy nữa, cho nên chuốc lấy cái nguy cơ bị tai tiếng làm gì chứ bà?

- Con người ta có thể thay đổi được, Carolyn!

- Không phải tất cả ai cũng thế, hãy xem Martin Ferris. Ông ta là tặc bằng đá.

Thứ ba cô lại đến trường cọ rửa dọn dẹp nữa. Cô đánh bóng bàn và phui bụi sách vở. Khi nghe thấy tiếng búa gõ, cô đi ra sau nhà xem cái gì ở đó.

Một người thợ mộc bảo cô rằng Martin Ferris thuê ông đến chữa nhà vệ sinh và hàng rào sân chơi. Cô cảm ơn ông rồi lại quay vào, thầm lo sợ Martin có thể đến.

Thứ tư, Carrie Sue ở nhà, nghỉ ngơi và chuẩn bị cho công việc mới. Cô ghi những thứ nhà trường cần mua ngày mai cũng như những đồ dùng bí mật của riêng cô dành cho việc chạy trốn gấp khi có chuyện lôi thôi. Cô đã cất thư từ, nhật ký của Carolyn vào chỗ giấu trong gian xép. Cô quyết định mua một con ngựa và để nó trong tàu của bà Thayer. Có lẽ ngày mai cô phải tìm quanh quẩn lấy một con trong khi sắm sửa các thứ.

Đóng kín cửa lại, cô lau sạch, tra dầu cho các khẩu súng rồi đặt chúng vào trong cái khoang bí mật. Cầm đến súng, cô lại nhớ đến nhiều kỷ niệm, ngày Darby cho cô mấy khẩu súng lục và cây súng trường, những ngày anh và cô tập bắn bia hàng giờ liền. Cô bắn giỏi, gần như trăm phát trăm trúng.

Cô nghĩ lam man đến băng cướp của anh mình. Trong nhiều năm, cô đã sống cùng hay ở gần đó với 6 người đàn ông: Kadry Sams, Walt Vinsont, Tyler Parnell, Dillon Holms, John Griffin và Kale Rushton. Cô biết họ thích cô và sẵn sàng làm bất cứ cái gì cho cô vì cô là e gái của Darby. Cô mến họ nhưng không bao giờ coi họ như gia đình mình, trừ với Kale. Cô gần gũi với anh cướp lai da đỏ này và anh coi cô như một đứa em gái. Cô có thể nói chuyện thật thà với Kale.

Hầu hết các tài nghệ mà hiện cô có trong tay đều nhờ anh rèn giũa. Không nghi ngờ gì, để bảo vệ cô, kale có thể chết được lắm. Nhưng, cô thừa nhận, những người khác cũng có thể như thế được.

Ý nghĩ của Carrie Sue quay lại những người ở đây. Từ chủ nhật đến nay chưa nhìn thấy hay nghe đến Martin Ferrí, cô có hơi ngạc nhiên về sự vắng mặt bất thành linh này. Không nghi ngờ gì là hắn đã có mảnh mủng để làm cô để ý tới hắn nhưng cái đó cũng chỉ uống công thôi.

Còn với T.J Rogue, cô thất vọng rằng thứ 3 anh chẳng đến trường và hôm nay cũng chẳng đến thăm cô. Nhưng cô lại mong anh giữ khoảng cách. Cô đã thấy trong mắt anh loé lên ánh cảm nhận rằng cô đã đến quá mau và quá thân thiết với anh.

"Tôi cuộc rằng chưa bao giờ anh nói nhiều thế với một người đàn bà, anh Rogue hay hài hước ạ. Tôi liệu có thể thử thuần hoá anh, thật sự tin anh không nhỉ?"

Cô hình dung ra anh, người cô nóng bừng và bụng cô thắt lại. "Mày làm sao thế Carrie Sue Stover? Mày có như thế này bao giờ trước đây đâu?"

Mặt cô tái lại và cô nghe thấy tim mình đập gấp: "Yêu anh ấy ah?" - cô thì thầm giọng khàn khàn- "Mới biết người ta thôi mà, có thể vì anh ấy đẹp và khoẻ. Nhưng không phải, mình đã gặp quá nhiều những người như thế nhưng có bị thế này đâu!" Rất nhiều đàn bf sẽ bắn giết để chiếm lấy được Kale, Dillon hay Kadry nhưng chẳng ai trong đám họ đã tác động đến cô như thế này. "Không, chính T.J Rogue đã làm cho mình mắc vào lưới đó."

Carrie Sue vật vã bối rối. Bây giờ thừa nhận với mình sự thật này rồi thì cô sẽ làm gì với nó đây? Cô có liều làm rối loạn cuộc đời mới của cô lên vì anh không? Cô có dám liều mất đi mãi mãi con người duy nhất này để được ở lại đây không? "Điên rồi, Carrie Sue Stover! Sao mày nghĩ mày sẽ chiếm được anh ấy nếu như mày cố? Anh ấy là một người cô độc, một kẻ giang hồ, một tay súng bắn thuê nổi tiếng. Nếu phát hiện ra mày là ai thì anh ấy sẽ quanh quẩn ở Tucson chờ giải thưởng về mày gửi đến đấy."

Anh ấy sẽ không làm như thế- lòng cô bác lại.

"Thì cho mày nghĩ anh ấy sẽ hiểu và tha thứ cho mày?" - cô châm biếm- "Anh ấy sẽ để cho hàng nghìn đôla tuột khỏi tay để có thể vuốt ve được mày đấy!"

Anh ấy yêu mày, con điên- lòng cô nhắc nhở cô.

"Anh ấy yêu cô Carolyn Starns, một cô giáo tử tế chứ đâu phải một con sống ngoài vòng pháp luật!"

Không, anh ấy yêu mày, chính vì thế mà anh ấy vẫn luẩn quẩn ở Tucson. Mày thấy anh ấy nhìn mày và cư xử với mày như thế nào rồi đấy.

"Tôi không thể yêu anh và theo đuổi anh được, quá nguy hiểm."

Để vì ai chứ, con nhát, con nói dối.

"Vì cả hai, đồ ngu, T.J là một tay súng bắn thuê đang đi ở trên đường biên giữa cái xấu và cái tốt. Nghĩ xem yêu mày thì anh ấy phải trả cái giá gì? Mày là một đứa chạy trốn đang bị truy nã. Mày cũng lại cho anh ấy cái cuộc đời cay đắng ấy nữa à?"

Điều này thì quá rõ ràng chẳng cần phải bàn cãi. Tim cô chợt lắng lại. Những lời cuối cùng này của cô đã không còn bàn cãi được gì nữa.

Chương 12

Thứ năm, Carrie Sue dậy muộn vì không ngủ được sau khi đã đấu tranh với chính bản thân. Quyết định của cô là để T.J đình đoạt chuyện này. Nếu anh còn quanh quẩn ở Tucson và xem về cũng có tình cảm như cô có với anh, nếu cô cảm thấy có thể tin anh hoàn toàn thì cô sẽ nói sự thật với anh rồi hai người sẽ quyết định làm gì cho tương lai của họ. Cô đã dặn mình cần kiên nhẫn với anh vì cô không muốn anh sợ mà xa lánh. Anh cần thể nào đó khác chứ không phải là cần ở cô một người đàn bà hấp dẫn, anh cần phải yêu cô, đủ yêu để gác đi được quá khứ của cô như đối với một quân bài poker không mong chờ vậy.

Cô đi đến cửa hàng bách hoá cách đó vài khối nhà. Cô nói dăm ba câu với người chủ rồi bắt đầu chọn mua. Đi quanh một quầy hàng lớn tới đằng kia cửa hàng, Carrie Sue gần như vồ phải con người bây giờ ám ảnh cô suốt cả ngày lẫn đêm: "T.J, anh làm gì ở đây thế?"

- Tôi cần một ít đạn và một cuộn dây thừng. Tôi thấy cô vào nên định lảng lảng đến bên thử phản xạ của cô xem sao- anh đùa, làm cô ầm người lên bởi nụ cười loé sáng.

- Hôm nay chúng bị liệt vì đi mệt- cô cười thành tiếng và nói- thứ bấy này tôi có thể lại cần anh giúp dọn dẹp ngôi trường. Anh có tin là anh đã thanh toán xong món nợ của anh trong một buổi chiều thôi không?

- Không, tôi còn phải đưa cô đi ăn tối mai nữa. Cô muốn tôi gọi cô lúc nào, cô Starns?

- Tôi tưởng anh quên khoản đó rồi.

- Mời một quý cô là một việc mới mẻ đối với tôi nhưng tôi sẽ cố hết sức làm tốt việc đó. Có chỗ nào đặc biệt cô muốn tôi đưa cô đến không?

Nghĩ đến việc cùng anh qua một buổi tối, cô hồi hộp: "Tôi chắc anh rõ thị trấn này hơn tôi. Anh hãy chọn và làm cho tôi ngạc nhiên đi."

- Một chỗ nào đó yên tĩnh thoải mái, xa cái đám đông đáng yêu của cô nhé- anh gợi ý, con mắt màu lam khói của anh lấp lánh.

- Tuyệt!

- Hôm qua cô làm gì?- anh hỏi để được tiếp tục chuyện trò và ngắm nhìn người con gái đẹp mê hồn này.

- Chuẩn bị bài dạy và cố nghỉ ngơi- cô pha trò rồi thở dài chán nản- hai tuần nữa khai trường nên tôi cũng phải chuẩn bị cho mình.

- Để đương đầu với đám trẻ tinh quái- anh chọc.

Carrie Sue nhìn xung quanh trước khi nhẹ nhàng đáp lại: "Có muốn giúp tôi thuần hoá chúng không anh Rogue?"

- Không có ở trong đời cô đâu, cô gái. Cô không có đủ tiền để trả cho tôi quay lại đi học được đâu. Tôi luôn luôn ghét học. Cha Ortcga quen lối đứng bên tôi với cái roi để giúp tôi làm bài. Tôi đã không may mắn học được một cô giáo như cô. Thầy giáo tôi thật nghiêm khắc và lạnh lùng.

- Anh đi học khi ở khu nhà chung tại San Antonio ư?

- Đúng, cha cố cho tất cả trẻ mồ côi học. Nhưng ông đặc biệt dữ với tôi, bảo tôi quá man rợ, cần phải kèm cặp.

- Có ăn thua không?- cô hỏi, cố nén cười.

- Cô nghĩ thế nào, cô Starns?- anh nói thêm, đùa cô.
- Carrie Sue mỉm cười: "Vớ cả hai."
- Họ nhìn nhau, thỉnh thoảng cả hai cùng mỉm cười.
- T.J, tôi thích anh, thật là dễ nói chuyện với anh- cô thừa nhận- anh đi rồi thì ở đây sẽ ảm đạm đấy.
- Carolyn, tôi biết cô định nói gì, cô cũng dễ nói chuyện lắm- anh hắng giọng và hỏi- cô có cần tôi mang các gói bọc này về nhà cho không?
- Cảm ơn, cửa hàng cho người mang phần lớn về trường học hộ rồi, phần còn lại thì tôi tự lo lấy được, tôi chưa về thẳng nhà ngay mà. Tôi còn phải đến vài chỗ nữa. Tôi muốn mua một con ngựa nên hôm nay định đi loanh quanh trong thành phố tìm xem. Trời thì nóng mà nhiều chỗ đi bộ thì quá xa.
- Tại sao tôi lại không tìm hộ cho cô nhỉ? Người ta thường kiếm lời ở khách hàng đàn bà bằng cách bán cho họ một con ngựa xấu hay đòi giá quá cao. Tôi sẽ chọn lấy hai con để cô xem trong vài ngày tới.
- Thế thì tốt quá, nếu anh không thấy có gì là phiền phức.
- Dĩ nhiên là chẳng có gì phiền phức, vì hai lẽ- anh không muốn cô biết cô bị lừa, anh không thể để cô thăm nơi tàu ngựa bán, nơi Điều Hâu Đêm đang ở đó, cô đến sẽ phát hiện ra là anh đã nói dối về việc nó bị thương. "Nhận lời cho tôi được vui, thưa bà!", anh nói theo cái giọng miền nam nặng trĩu, kéo dài. "tốt nhất là bây giờ tôi đi đã. Tối mai tôi sẽ gặp cô vào lúc 6 giờ."
- Lại cảm ơn anh, T.J Rogue. Khi nào tôi cần giúp đỡ thì anh đều có mặt cả.
- Bận bè thì để làm gì cơ chứ.- anh nói khẽ rồi quay mặt đi.

Chương 13

Thứ sáu hình như là một ngày đặc biệt dài vì Carrie Sue cứ dự định hoài cho buổi tối hôm đó trong khi cô cố nghiên cứu, tắm táp, ăn vận. Cô đã chọn một chiếc váy đáng yêu màu vàng nhạt ở trong rương của Carolyn.

Cái màu dịu dịu của chiếc váy hắt một ánh vàng óng lên mái tóc đỏ rực của cô, tôn thêm màu da cô. Nó còn làm cho màu mắt cô thắm lại. Carrie Sue soi gương, thầm hỏi tại sao mình không bị tàn hương như những người tóc đỏ khác. Cô cũng nhận thấy da mình không xanh tái hay đỏ một cách khác thường mà lại hồng vì nắng. Lông mày cô đỏ như vàng mười nhưng lông mi thì nâu sẫm. Cô biết các nét mũi, môi, mắt của mình đều quá to nhưng chúng lại hoà vào với nhau rất đẹp.

Carrie Sue quay đi quay lại ở trước gương. Cô ngạc nhiên khi thấy mình mặc váy thì khác đi như thế nào, khác với một chiếc sơ mi vải bông, quần jean và đôi ủng. Cô hi vọng T.J sẽ thích cô tối hôm nay.

Cô đi đi lại lại chờ anh, anh đã tới muộn mất mười lăm phút. Cô lo anh đã thay đổi ý kiến, không đến nữa, và tệ hơn thì cái gì đã xảy ra với anh? Anh là một tay súng nổi tiếng và những người như anh thường bị thách thức bởi những kẻ muốn đề cao tên tuổi chúng lên bằng cách hạ được những nhân vật có truyền thuyết như anh. Nếu T.J chết thì ai quan tâm, trừ cô? Cô run rẩy... cô nghĩ rằng, cô có thể giết chết đứa nào mà....

Tiếng bà Thayer gọi: "Carolyn, anh ấy đây, cô xong chưa?"

Carrie Sue nhào ra mở cửa: "Cảm ơn bà Thayer, tôi đang lo!"

Carrie Sue ra cổng gặp T.J. Cô mỉm cười như anh hình như không thể rời mắt ra khỏi mình, không thể nói nên được lời. "Xong rồi!" - cô nói để đưa anh về với thực tại.

T.J nói đã thuê một cỗ xe, Carrie Sue theo anh và anh đỡ cô lên. Carrie Sue phải tự dặn mình rằng chớ gục đầu vào đôi vai rộng của anh như cô đang có ý như vậy. Lòng cô tràn ngập niềm vui khi cỗ xe lăn bánh, cô kín đáo quan sát anh.

T.J mặc một chiếc áo sơ mi xám thẫm, vừa khít với bộ ngực nở nang của anh tựa như nó bọc ốp lấy vậy. Anh mặc một chiếc quần đen và chân đi đôi ủng bóng loáng. Chỉ nhìn thoáng qua màu sắc và chất vải, cô biết là chúng còn mới tinh. Cô thầm nghĩ: có phải anh sắm chúng cốt để cho mình ngắm không đây và cô muốn tin rằng anh đã cố ý như thế thật. Chiếc thắt lưng đeo súng vĩnh viễn bất ly thân trĩu xuống dưới eo anh, bao súng cột chặt vào bên đùi.

- Cô Starns, cô có thích ăn cơm Mexico không?

- Thích, anh Rogue!

T.J nghĩ một cô gái miền đông, ngay là một cô ở Sain Loius, thì học ở đâu ra thích cơm Mexico chứ. Anh đã thấy cô vào ăn tại một quán cafe Mexico nho nhỏ ngày nọ và lấy làm lạ. Anh lái xe đến đầu kia thị trấn và cũng kín đáo quan sát người đàn bà ngồi bên mình. Nom cô sinh động và lạ hẳn ở trong chiếc váy vàng này, nó làm cho cô sang trọng hẳn lên. Anh mừng là cô đã không tương vào chiếc quần thẫm màu đáng nản mà hình như cô thích vì một lý do nào đấy.

Màu váy này sáng và ấm như bản thân cô. Tối nay nom cô nhẹ nhàng tinh tế như miếng ren ở trên váy cô vậy...

T.J dừng xe ở sau một toà nhà cao to. Anh đỡ cô xuống và dẫn cô vào.

Một người đàn bà tóc đen chào đón họ, mỉm cười với T.J rồi dẫn cả hai người tới một cái bàn lui về sau. T.J kéo ghế cho cô và đã được thưởng bằng một nụ cười rực rỡ. "Trời- anh nghĩ- đôi mắt cô khi cười sao đẹp thế!" Anh hăng giọng hỏi: "Tôi chọn chỗ này cô có thích không?"

Carrie Sue liếc nhìn xung quanh. Nhà hàng trang hoàng bằng những tấm thảm Mexico, những chiếc mũ __brero, một cái đầu bò đực, những chiếc áo choàng __ngcô sắc sỡ, những dây thòng lọng tế bện, nhữngđinh thúc ngựa bằng bạc và những thứ khác mang hương vị Mexico.... "Thật tuyệt, T.J"- cô nói. Cô gọi các món mình thích bằng tiếng Tây Ban Nha. T.J nhận thấy điều đó nhưng anh gọi bằng tiếng anh. Dẫu sao cô cũng là một cô giáo và các thầy giáo thường biết nhiều ngôn ngữ. Anh nhìn cô nghe nhạc gập gù, đánh nhịp theo, tựa như đó là một việc tự nhiên thôi. Tại sao, anh nghĩ thầm, cô có vẻ là một người sinh ra và lớn lên ở miền Tây nhưng lại núp sau một vẻ mặt miền Đông? Nếu thật là như thế thì vì lý do gì? Cô ẩn tránh cái gì hay ẩn tránh ai? Cái đó có ảnh hưởng gì đến anh không?

- Cô bao nhiêu tuổi và đã dạy học bao lâu rồi?- anh hỏi.

- Tôi hai mươi mốt, gần hai mươi hai. Tôi dạy học được gần hai năm- cô đáp, không nhìn anh. Nói dối T.J khiến cô cảm thấy miệng mình có vị không hay nhưng cô không thể dừng được.

- Cô đã đi vào nghề này như thế nào?

- Ở miền Đông, bố mẹ tôi là thầy cô giáo. Chúng tôi sống ở Charlston. Nhưng sau chiến tranh ở Nam Carolina có nhiều vấn đề lắm, những dân vơ vét ở miền Bắc cố lấy tất cả mọi thứ đi. Họ thậm chí còn muốn kiểm soát cả việc trẻ con học hành ở trường và các bài học đều ám chỉ chống miền nam. Một trong số những người mới tới đây đã ức hiếp mẹ tôi, bố tôi buộc phải giết hắn. May mà không có ai làm chứng bênh hắn nhưng pháp luật cảnh cáo chúng tôi rằng cách tốt nhất cho mọi người là chúng tôi hãy rời đi khỏi Carolina. Chúng tôi đã đến nhiều thị trấn ở các bang lân cận nhưng đều không đi đến đâu. Bố tôi quyết định đi tới Saint Loius và mở một trường tư ở đó. Mẹ tôi và tôi sắp sửa dạy rồi thì có một tai nạn xảy ra. Cổ xe một ngựa của chúng tôi bị lật, bố mẹ tôi bị chết và tôi thì bị mê man bất tỉnh. Khi hồi phục, tôi nhận việc tại một trường sở tại, cho tới khi một đứa thối tha lại muốn tranh lấy.

T.J thầm hỏi sao nghe cô cứ như đang đọc thuộc lòng một bài học chứ không phải kể lại chuyện mình. "Thế là cô tìm ra việc này và đi tới Tucson?"

- Đăng trên báo và tôi đã trả lời.

- Đòi một cô giáo thì như thế nào?

- Tôi sẽ có từ lớp một đến lớp tám. lớp học từ thứ hai đến thứ sáu, hịc từ tám giờ đến bốn giờ. Tôi được bảo bắt đầu khai giảng từ mồng năm tháng sáu và dạy cho đến tháng tám. Nếu trong hai tháng đó tôi dạy tốt thì tôi được mướn thường xuyên kể từ tháng chín. Tôi được trả một trăm đôla một tháng, một món lương khá đấy.

- Một công việc và một đồng lương như thế nhưng nghe cô nói thì cô không có vẻ gì là sợ cả?

- Anh có thể trách tôi ư? Martin Ferris muốn đến quan sát nhưng tôi hi vọng là bảo được hần thôi rồi.- cô kể lại điều cô đã bảo Martin Ferris- T.J, tôi cần phải làm tốt. Đây có thể là dịp mà.....- cô giật mình trước con mắt cảnh giác của anh- dịp may tự mình chứng minh cho mình. Cái đó với tôi là quan trọng đấy. Anh hãy nói nhiều về anh đi.-cô khuyến khích anh khi nhạc ngừng.

- Chẳng có gì để nói nhiều hơn những cái cô đã biết rồi đấy. Tôi là người bình thường. Tôi sống, thở, đi đây đi đó.- anh thầm nói thêm ở trong đầu: Và muốn cô đến phát điên, cô gái ơi.

- Và anh là người kín đáo, hay ngượng- cô nhìn anh cười và nói thêm. Carrie Sue nhìn anh cười và nghe thật giống tiếng cười lúc lúc đáng yêu của anh, một phản ứng làm cho con mắt màu xám khói của anh dịu đi và những nét trên mặt anh mềm lại. Cô muốn đưa ngón tay lên mái tóc, lên khuôn mặt rám nắng của anh. "Hãy giữ gìn, cô gái, nếu không thì cô sẽ làm cho cô thành một con điên trước mặt mọi người, đặc biệt là anh ấy đấy!". "Anh ở đâu?"- cô hỏi bồn chồn.

Mắt anh nhìn lên trần: "Trên kia, vì thế tôi biết ở đây ăn uống ngon."

- Tôi nghĩ người đàn bà kia cười với người lạ mặt này lâu quá rồi- cô đùa.

- Ghen?- anh gợi ý, khe khẽ cười.

- Dĩ nhiên, tôi không thích đàn bà nhìn vào bạn của tôi như thế.

- Tôi thấy,- anh nói khẽ, cười toét đến tận mang tai- Chiếm hữu, hà!

- Tôi cho là cái tính xấu đó đi cùng với sự bướng bỉnh, sốc nổi và tính khí dữ dằn: cái số phận hẩm hiu của những ai tóc đỏ.

T.J nhào người lên bàn. Ngón tay cái của anh chạm qiaou hàm trong khi hai ngón đầu tiên thì cặp lấy cằm anh. Mắt anh nhìn lướt lên bộ tóc đỏ và anh thích cái cách cô chải bới nó tối nay.

"Thật thà mà nói thì cô có tính xấu nào không chứ cô Starns?"

Carrie Sue rạo rức lên vì cái các anh nhìn mình. Cái nhìn đó có nghĩa là cô đã gây cho anh cái tác động giống như cái tác động anh đang gây ra cho cô và điều đó làm cô thích. Cô thoải mái hơn khi đáp lại: "Rất nhiều. Anh không để ý thấy àh?"

T.J nhìn thẳng vào mắt cô nói: "Không!"

- Tốt, như thế tôi không phải cố lo giấu chúng đi.

- Cô có để ý thấy tính xấu của tôi không?- Anh hỏi.

- Anh có không?- cô đánh trống lảng, vui vẻ vờ ngây thơ.

- Dĩ nhiên là không- anh trả lời rồi liếm môi....

Thức ăn đã được mang lên. "Gracias!"- cô nói với người đàn bà phục vụ. Thức ăn nhiều gia vị nhưng ngon, Carrie Sue ăn ngốn ngấu.

- Ngon?- anh hỏi, quan tâm nhìn cô.

Cô gái nhận thấy anh cầm đĩa bằng tay trái. Hoặc anh thạo cả hai tay hoặc anh muốn những người thách đấu với anh tưởng anh thuận tay phải. Nếu thế thì đó là một cái thạo thông minh đánh lừa đối thủ cứ nhằm vào tay phải của anh khi đấu súng. Cô nói: "Bữa ăn ngon nhất của tôi, anh Rogue. Anh chọn chỗ này rất đúng."

Anh cười, hỏi cô có muốn thử một chút rượu tequila của anh không. Cô nhìn quanh, mỉm cười và vờ tay lấy ly rượu. Cô nhấp một ngụm nhỏ, đảo lưỡi nuốt, "nặng"- cô nói thầm.

Vừa lấy chai rượu để trên bàn rót vào ly anh vừa nói: "Nó làm bằng cây agava, cây thù, cái thứ cây cao màu vàng cô thường thấy ở các sườn đồi. Nó mạnh nên phải uống từ từ. Nếu cô uống nhiều thì cô sẽ bị khát thật sự và ngày hôm sau đau đầu bằng chết."

- Có lẽ tôi chẳng uống thêm nữa đâu.

- Có lẽ. Tôi không muốn cô bị say vì tôi- anh nói.

- Hội đồng thị trấn sẽ thích cái tin này đấy- cô đùa.

- Tôi cuộc là họ thích, đặc biệt là Martin Ferris.

- Đừng nói đến hẳn làm cho bữa ăn của chúng ta mất ngon đi- cô nói. Tối nay, tất cả các điều cô

thích chỉ là nghĩ đến anh, cùng với anh, được là duy nhất trong tâm trí anh. Cô muốn và cô cần biết mọi cái về anh, mọi cái về những xúc động anh đang khuấy lên trong cô.

Cô uống nốt chỗ nước màu vàng óng ở trong ly. "Đến lượt ngày nói một ít rồi đấy ạ."

Anh lại rót đầy các ly của họ. "Nói gì nhỉ?"

- Khi nào thì anh lòng đuối các người đã trói anh bằng dây thép gai? Và anh định làm ở mỏ nào? Chắc không phải mỏ của Ferris.

- Không, không phải của hấn nhưng tôi cũng chưa thăm thú. Tôi còn thư thư việc trả thù lại ít lâu. Hấn chắc vẫn đang còn rình rập tôi. Trước hết tôi cần tìm ra cách tốt nhất để làm tàn lụi hấn, tóm được hấn bất ngờ.

- Nếu hấn là chủ trại chăn nuôi thì đánh hấn chỗ nào làm hấn đau nhất đấy. Cắt rào, đốt kho, đốt cánh đồng, cướp tiền, ăn trộm gia súc của hấn...

Mắt T.J mở to: "Một cô giáo dễ thương học đâu ra được những cái trò như thế? Toàn là những trò bất hợp pháp."

Carrie Sue đẩy ly rượu qua bên, với lấy ly cafe. "Tôi đọc thấy ở trong các quyển sách mười xu, trong đó có một số ý hay. Người tốt bao giờ cũng tìm ra cách đánh bại kẻ thù, kể cả những người của pháp luật xấu xa, những trùm sò nuôi gia súc và những nhà chính trị. Anh cần phải dám liều với kẻ thù kẻ không chúng sẽ rũ hết được tội. Có bao giờ anh bị cám dỗ trở thành một kẻ sống ngoài pháp luật không? Chỗ vàng hôm nọ có cám dỗ anh không?"

- Có, có cám dỗ nhưng không đủ mạnh để chọi lại với pháp luật.- Anh không nói thêm: "cái cám dỗ tôi nhất chính là cô, cô gái ời, nhưng bắt giữ cô lại còn nguy hiểm là lấy chỗ vàng kia cơ."

Carrie Sue thình lình nhớ lại một điều: Anh đã từng ở vùng này "đến một chục lần" và anh đã có lần làm việc cho Francisco Carillo. Cô nghĩ, liệu anh đã biết Martin Ferris trước khi cô đến đây không nhưng cô không hỏi. "Anh có gia đình không, T.J.?"

- Không, thế cô?

Cô buồn rầu lắc đầu, định ninh mình sẽ mất anh ruột của mình nếu mình cứ là Carolyn Starns. "Anh định làm gì khi thôi làm tay súng bắn thuê và người giang hồ?"

- Chưa biết- anh tự hỏi làm sao một cô giáo ở tận Saint Louis lại nghe nói đến anh được và tại sao cô lại kể "những chuyện lừa trại"? Từ nay anh cần chú ý hơn nữa tới các lời lẽ của cô. Anh thử một vấn đề khác. "Chắc cô đã phải vất vả lắm mới đến được Tucson. Tôi ngạc nhiên là cô đã không quay trở lại."

Chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, cô nói: "Vụ da đỏ đánh cướp không phải là chuyện không hay duy nhất trên đường đi tới đây. Lúc tôi còn đi trên xe hãng Butterfield, cỗ xe đã bị đổ khi nó cố chạy thoát khỏi bọn cướp ở bên ngoài Sher. Một người cảnh vệ Texas đã bị giết. Tôi sống được là nhờ kỵ binh đến đuối chúng đi. Đáng sợ. Nhưng tôi không muốn kể đến những cái đó. Hãy kể về các cuộc đi của anh ấy."

- Tôi đã đi nhiều nơi nhưng chẳng nơi nào đủ đặc biệt để giữ tôi lại được. Cái nơi nóng bức này chắc cũng không.

- Tôi hiểu ý anh. Tôi cũng không chắc sẽ thích chỗ này đâu.

- Cô sẽ làm gì nếu cô thay đổi ý kiến?

- Tìm một chỗ mát hơn, hay hơn. Có thể là Colorado hay Califonia hay ở tuốt miền Đông, miền Nam đẹp và thú vị.

- Trong chiến tranh tôi đã thấy thế nhưng tôi vẫn thích là một người Texas.

- Một người Texas?- Cô lặp lại, giọng căng thẳng. Nếu anh nghe thấy vụ cướp ở gần Sher thì

sao? Nếu anh biết đó là băng Stover cướp thì sao? Nếu anh nghĩ sao lại có hai cô gái tóc đỏ dính dáng vào cái vụ đó thì sao? Cô đang bị truy nã tại Texas, Oklahoma, New Mexico và Kansas mà. Nhưng bọn thám tử của Quade chưa lộ ra ở Santa Fe hay Laredo nên chưa ai ở các thị trấn đó nhận ra được mặt mũi của cô. Cô cần phải giữ mồm giữ miệng, giữ đầu cho tỉnh táo.

- Phần lớn những người tôi thân nhất đều sống ở đó, có nhiều việc và lương cao. Đó là một cái bang lớn nên có đủ chỗ cho tôi duỗi chân, duỗi cẳng.

- Vùng nào ở đây anh thích nhất?

- Trung.

- Vì sao?- cô thăm dò.

Anh cười lúc cú. "Tôi đã bảo cô tại sao rồi. Cô bị mớ vì cái rượu tequila này rồi. Có lẽ tôi nên đưa cô về bây giờ thôi." - anh gợi ý đùa.

Carrie Sue coi câu này như một gợi ý rằng buổi tối tuyệt vời đã kết thúc nhưng cô đùa: "Vì anh có việc khác hay vì tôi tọc mạch quá?"

Anh muốn có được những việc khác cho tối nay, khác chứ không phải đưa cô về sau bữa ăn.

Nhưng cô là một cô gái tử tế nên anh không được làm gì để cô sợ mà lánh anh hay làm cô bị tai tiếng và anh thì không thích cái đó xảy ra. Nhìn vào mắt cô anh nói: "Cả hai!"

- Tốt, một người trung thực và can đảm- cô mỉm cười nói- Tôi đã xong nên chúng ta có thể đi được rồi.- cô ngập ngừng nói. Cô không nghĩ rằng anh kết thúc đột ngột như thế này là vì anh chẳng có cái gì vui để làm mà lại hiểu ra rằng mình đang làm cho anh ngại. Một người như anh thương trọng cái sự riêng tư của mình.

T.J muốn đưa cô về nhưng sợ nói chuyện với cô. Anh chẳng có gì nhiều để nói, anh lại không muốn ngồi căng thẳng trong im lặng hay hỏi dồn cô những câu tò mò về cô. Trời, cô làm anh căng thẳng, như một chàng lính mới trong trận càn đầu tiên vào người da đỏ vậy. Cũng thế, anh đã làm cho cô căng thẳng ghê gớm. Nhưng tại sao?

Họ im lặng về nhà trọ.

- Nào, đến rồi!- Vừa dừng xe anh vừa hỏi- Mai tôi đến đưa cô đi xem một con ngựa có được không?

Cô mỉm cười: "Lúc nào?"

- Khoảng mười giờ, để cho cô có thể cưới khi trời chưa nắng. Tôi không muốn mặt trời đem rang cái đầu đẹp đỏ của cô lên đâu.

- Cảm ơn, tôi sẽ chờ- Cô nói trong khi anh đỡ cô xuống xe. Cô nhận thấy anh đã không thử hôn cô. Anh quá lịch sự dù cuộc sống khổ ải của anh. Điều đó cũng cho cô hay anh tin cô là một cô giáo thật sự tuy anh là một người khó lừa được nổi. Kết luận này làm cô tin vào thành công của mình trong cuộc sống mới ở Tucson.

T.J muốn kéo cô vào vòng tay mình và hôn cô nhưng anh lại nhìn ánh trăng nhảy nhót trên người cô, vuốt ve mặt cô. Anh mỉm cười, hẩy mũ và đánh cổ xe đi.

Chương 14

Carrie Sue nhìn anh đi khuất, nghĩ tại sao anh lại nín thinh như vậy. Cô chẳng biết được gì hơn về anh. Tại sao anh kin thế chứ? Sao anh muốn cùng cô vui chơi tối nay mà lại chẳng nói năng gì? Có thể anh không biết cách trò chuyện với đàn bà hay là cô đã làm cho anh khó chịu? Thôi, ít nhất anh còn trở lại gặp cô sáng mai. Cô mơ màng lý sự với mình, đó chắc chắn là một dấu hiệu tốt.

Khi vào nhà, cô được bà Thayer cho biết tin không hay: Martin Ferris đến thăm và một trong những người khách trọ đã bảo hắt là cô đi với T.J tối nay rồi.

- Ông ta tức đỏ cả mặt lên. Anh ấy chắc sẽ rắc rối đấy Carolyn.

- Tôi cũng sợ thế.

- Ông ta nói bảo với cô là ngày mai sau bữa ăn trưa ông ấy sẽ lại tìm cô.

- Tôi sẽ đi với T.J để thử một con ngựa tôi định mua. Mười giờ sáng mai anh ấy đến gọi tôi. Bà có nghĩ là tôi nên mang theo một làn thức ăn để không phải quay lại sớm mà gặp phải Martin Ferris không?

- Tôi tự lo cái đó cho cô- bà vui vẻ đáp- cô với anh ấy nom đẹp đôi đấy, Carolyn. Tôi đánh cuộc cô là người đàn bà đầu tiên làm cho anh chàng đẹp trai đó ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đấy.

- Tôi chỉ biết anh ấy là người đầu tiên làm cho tôi ra như vậy mà thôi- cô thú thật- Nhưng tôi ngại gặp anh ấy, để cho khỏi tai tiếng.

- Ở đây người ta nói cái gì cũng đừng ngại. Thanh danh cô thế nào thì cứ thế nấy chứ lời thiên hạ đồn cũng chẳng làm được gì đâu. Cứ vui vẻ thoải mái, cô gái. Họ đang rất cần cô giáo nên không có lý do chính đáng, họ sẽ không đuổi việc cô đâu.

- Nếu Martin Ferris có ý thì hẳn sẽ thuyết phục họ bằng lý do chính đáng là trông thấy tôi đi với một tay súng bắn thuê. Bà chờ đó xem, bà Thayer, tôi cuộc một tháng tiền trọ đây này.

- Tôi không chịu thua cuộc như thế đâu, cô gái ơi.

T.J đến đúng giờ với hai con ngựa. Cô gặp anh ở tàu ngựa với một nụ cười và một làn thức ăn. Anh bảo cô con vá lên 2 tuổi và mã đẹp. "Cô có biết cưỡi thế nào không?"

- Có, anh Rogue, ngay các cô giáo cũng phải biết cưỡi ngựa quanh quần chứ lại.

Trong khi cô vồ vồ và xem xét tận nơi con ngựa loang trắng nâu, anh đùa: "Tôi tưởng các quý bà, quý cô đều ngồi xe ngựa cả?"

- Cưỡi ngựa thì rẻ hơn và dễ trông nom hơn. Trước đây tôi đã có nhiều ngựa rồi nên tôi biết cách trông nom nó.

- Về cưỡi thì sao? Cô quen yên bên không?

- Ở chỗ khác thì yên bên là dành cho các quý bà và tiểu thư đấy.

- Một khẩu súng thì thế nào? Cô có biết bắn không? Khi cô ngạc nhiên nhìn, anh giải thích:

"Miền tây là một miền nguy hiểm, cô Starns. Cô nên biết cách tự vệ. Hôm nay tôi sẽ bảo cô một vài bài, nếu như cô muốn. Tôi đã chọn một khẩu súng nhỏ để cho cô thử nhưng chúng ta phải ra xa thị trấn mới được. Serip Mayer không thích chúng ta bắn ầm ầm trong thị trấn của ông ta và làm cho dân chúng của ông ta sợ."

Carrie Sue khó chịu. Anh đang hỏi cô những cái đáng hoảng sợ. Anh lại định kiểm tra bản lĩnh cô bắn súng và cưỡi ngựa nữa ư?

- Cô sợ súng àh, cô Starns? Chúng không nguy hiểm nếu cô học cách bắn và giữ gìn đúng. Tôi sẽ yên tâm hơn khi tôi đi khỏi đây nếu như biết cô đã có thể tự vệ được.

- Trước khi chết, bố tôi đã dạy tôi cách tự vệ. Tôi còn đi săn với cả bố tôi. Nhưng như anh nói với tôi hôm ở trên đường đấy, nếu anh rút súng ra nhắm vào hai người thì anh phải dùng đến nó thực sự.
- Một số người bị dọa thì lùi bước.
- Nhưng phần lớn thì không, nhất là những ai nguy hiểm.
- Cô định nói là cô không thể bắn được một ai ngay cả khi tính mạng bị uy hiếp sao?
- Anh đã quên chuyện xảy ra trên đường rồi sao? Đúng, tôi có thể bắn một người được nhưng tôi thường chỉ làm người ta bị thương thôi. Chúng ta có những người của pháp luật bảo vệ chúng ta và tài sản của chúng ta cơ mà.
- Như cái cách họ làm với cô ở đây đấy. Chàng Pháp luật không hề luôn luôn có ở bên mình anh khi anh cần đến hắn đâu, mà có khi hắn còn xấu hơn cả bọn xấu đấy.
- Cái đó thì đúng- cô nói khẽ, nhớ lại người cảnh vệ tồi tệ.
- Được, cô có muốn tay Rogue tai tiếng dạy bắn cho cô không?
- Nếu anh chàng Rogue.....tên tuổi như truyền thuyết cũng ăn ở ngoài trời với tôi nhỉ.- cô nói. Người theo đuổi tôi tối hôm qua lại đến và bức tức vì tôi đi với anh. Trưa nay hắn sẽ lại đến. Nếu anh không ngại thì hôm nay tôi sẽ về muộn. Anh có nghe thấy không, có gà rán, bánh bích qui và hoa quả hộp nữa cơ đấy!
- Nếu cô chịu học cưỡi ngựa và bắn súng thì đó là chuyện đã thương lượng xong.
- Anh làm một cuộc mặc cả sít sao quá, anh Rogue àh. Thế là ta đã thương lượng xong rồi đấy nhé.

Carrie Sue nhanh nhẹn lên ngựa và Rogue gật đầu tán thưởng. Anh trượt nhẹ, văng mình lên yên và giật lấy chiếc làn thơm lừng. "Đi nào, cô bạn đường." Anh tuyên bố và dẫn đường ra ngoài thị trấn.

Martin Ferris nhìn theo họ cưỡi ngựa đi rồi nén cơn thịnh nộ; mắt hắn long lên sòng sọc..... Họ đi ra ngoài thị trấn về hướng tây. Một con đường bụi bặm dẫn đến những quả đồi không xa nổi lên trên một phong cảnh bằng phẳng cằn cỗi. Đất khô, cát, đá, những khe sâu rải rác cắt vạc vào mặt đất. Xương rồng rậm rạp ở hướng này, đặc biệt là những loại xương rồng lớn. Hoa trắng và đỏ mọc trời lên ở ngọn những phần xương rồng dựng đứng. Họ càng đi xa thì các quả đồi càng vươn cao lên trời. Không trông thấy chút nước mặt những vũng cạn ngoằn ngoèo trên mặt đất gồ ghề nhưng họ nhớ rằng vùng này không phải luôn luôn đều khô cạn cả.

Họ đi nước kiệu ra khỏi thị trấn rồi chuyển sang nước đại. T.J. thích thú thấy cô cưỡi thạo và điều khiển con vật giỏi như thế nào. Chậm bước lại, anh hỏi: "Cô ưng Charlie không?"

Carrie Sue cười: : "Ai đặt cho nó tên Charlie đấy? Nó là một con cái mà."

Cô yêu mến vỗ vỗ nhẹ vào cổ con vâ. Vơ lấy nắm bờm trắng, cô xem kỹ lưỡng. Rồi cúi xuống kiểm tra mắt con ngựa. "Bao nhiêu tiền con này?".

- Một trăm hai mươi lăm. Nó có vẻ được rèn tốt và khỏe.

Cô nói thêm: "Chân khỏe và da mượt. Răng tốt, móng chắc. Mắt thì sáng. Đáng từng ấy tiền đấy".

T.J. ngạc nhiên trước sự thành thạo và tài cưỡi ngựa của cô. Cô như để ra ở trên yên ngựa vậy. Nếu cô là con một chủ chăn nuôi thì anh hiểu nổi nhưng một cô giáo sao lại biết được nhiều về ngựa như thế chứ.

- Tôi thích cưỡi ngựa – cô mơ màng nói thoảng – Con ngựa tôi có ở Saint Louis già quá không đi tới đây được. Tôi thích là anh đã tìm được cho tôi con này. Nó đặc biệt đấy.

- Tôi mừng là cô thích nó – T.J. đáp – tự dạn cần phải từ từ, kéo lại không biết được gì thêm về cô nữa.

- Tôi yêu nó – cô chữa lại – Tôi sẽ mua nó.

- Cô định đổi tên nó không? – anh đùa.

- Không. Tên Charlie nghe hay cho một con vá mắt sáng. Anh muốn ăn chưa? Tôi bỏ bữa điểm tâm nên đói lắm.

T.J. dẫn cô vào một khe vực, những bụi cây và các dây thấp lùn ở bờ phía đông phủ bóng râm lên lòng khe hẹp và ngoằn ngoèo. Anh xuống ngựa đến đỡ cô nhưng cô đã tụt khỏi lưng ngựa nhanh nhẹn lạ lùng. Anh đặt cái làn xuống đất, rải tấm chăn của mình lên đất đầy những rãnh những khe. “Nào ta ăn.”

Carrie Sue ngồi lên tấm chăn gần T.J. và mở làn lấy gà, bích qui ra. Khi họ bắt đầu ăn, anh nhận xét: “Cô dậy sớm để rán gà nướng bánh thế này thì giỏi quá.”

Cô cười thú thật: “Không phải. Bà Thayer nấu. Bà thích anh chứ không thiết chút nào Martin Ferris sắt cả, bà thích giúp tôi tránh hấn.”

Anh ngừng ăn hỏi: “Tại sao?”

Carrie Sue quyết định hết sức trung thực trong chuyện này. “Helen Cooper trước trọ ở nhà bà, Thayer không thích cách Martin Ferris đối xử với chị ấy. Bà không tin Helen Cooper chết vì tai nạn.”

- Tại sao cô nghĩ là hấn giết chị ấy?

Carrie Sue nhìn kỹ anh. “Anh có bảo đảm chị ấy không phải là một người bạn của anh không đấy? Anh có tới thăm chị ấy khi anh đến đây không?”

- Không. Tôi không biết chị ấy.

- Vậy tại sao anh quan tâm đến cái chết của chị ấy như thế?

- Vì cô, Carolyn, vì sự an toàn của cô. Tại sao cô nghĩ là hấn giết?

Cô mừng thấy anh quan tâm là vì lo lắng cho mình. “Tôi nghĩ chị ấy có mang mà hấn thì không muốn lấy chị ấy, không muốn để xảy ra tai tiếng cho hấn”.

Ngạc nhiên hiện lên trên mặt anh. “Cái gì làm cô nghĩ như thế?”

- Bà Thayer bảo tôi sáng nào chị ấy cũng bệnh, tới khi chết. Bà cũng nói trước đó ít ngày Martin đã gọi chị ấy đi, chị ấy không muốn nhưng hình như lại sợ hấn không bằng lòng. Chắc hấn đã dọa cho chị ấy thôi việc và chị sợ hấn, sợ bị mất việc.

- Cô không sợ hấn sẽ làn như thế với cô sao?

- Không, vì tôi không cho hấn đến gần tôi đâu, cô nói với vẻ tự tin – Tôi thích tránh xảy ra bất cứ chuyện gì với Martin Ferria nhưng cái đó là tùy hấn. Anh có mở được cái hộp này không? – cô nói, chìa cho anh cái hộp.

Anh lấy ra và nói: “Hấn sẽ điên lên khi hấn phát hiện thấy cô đi lại với tôi.”

Như thế thì quá tệ vì tôi không thể để cho hấn kiểm soát cuộc đời mới mẻ của tôi, không thể đi ẩn hấn suốt đời này được. Lần trước tránh hấn, tôi suýt bị bộ cặp cắn. – Cô kể lại chuyện nguy hiểm ở trường cho anh nghe.

T.J. lại phải ngạc nhiên về lòng can đảm và sự thông minh của cô. Người đàn bà này không phải một cô giáo thông thường. “Cô rất dũng cảm và thông minh, Carolyn!” – anh nói.

Cô đưa cho anh một cái đĩa rồi đặt hộp hoa quả ở giữa họ. – Cảm ơn. Nhưng tôi phải thể chứ. Bố mẹ tôi dạy phải độc lập. Tôi đã phải học tự lo liệu lấy cho mình. Tôi đang lo rằng tuần sau sẽ như thế nào đây.

Sau khi ăn một miếng đào, anh hỏi: “Tuần sau sẽ có cái gì vậy?”.

- Ông thị trưởng mời những người gọi là quan trọng ở thị trấn đến dự liên hoan. Tôi phải dự.

- Phải? – anh nhấn có dụng ý.

- Trừ phi tôi muốn xúc phạm mọi người thì mới không dự. Anh chưa bao giờ phải làm một cái gì mà anh không thích nhưng lại cảm thấy cần phải tránh các sự lôi thôi à?

- Tôi xoay mọi cách để làm cái gì tôi thích. – Anh cười lúc cục – Cô biết là Ferris sẽ không để cho cô yên thân vì mình đâu. Hấn muốn cô, Carolyn, và hấn muốn cái gì thì hấn bám sát. Hấn có thể quỷ quyệt, nguy hiểm hơn đấy.

Đôi mắt lam thâm của cô mở to và môi cô hé mở. Cô liếm môi. “Anh đã gặp hấn trong các lần anh đến thăm đây ngày trước chứ, có không?”

Anh thấy cần nói một ít điều về anh để cô cởi mở với anh hơn, anh muốn được biết tất cả về cô. Ngoài ra lại có thể sẽ biết về mối quan hệ của anh với hấn qua miệng hấn. “Có. Vấn đề tôi giải quyết cho Carillo là một vụ tranh chấp đất cát với Martin Ferrí, là quyền dùng nước. Cô cần thấy nước ở đây giá trị như thế nào mà Ferris thì lại muốn độc chiếm. Carillo trả lương cho tôi để đảm bảo sao cho gia súc của ông có nước cho tới khi tòa án giải quyết vụ này, mà theo tôi thì Carillo có lợi. Ferris tức vô cùng”.

- Lạ chúa, hai người là kẻ thù cũ của nhau! Cái đó làm cho việc cho hấn thấy tôi gặp anh càng thêm tệ hại. Tôi cuộc là hấn đang giận sôi như một đám cháy rừng.

- Cô có ngại gặp tôi thì làm cho hấn ức không?

Cô đắn đo: “Tôi mong là không. Tôi không thể sống cuộc sống mới của tôi mà lại cứ phải làm vui lòng một thằng ...súc vật như thế. Hoặc Tueson được việc cho tôi hoặc không. Tôi vẫn có thể đi tới thị trấn khác”.

T.J. nghĩ tại sao cô cứ hay nói “cuộc sống mới” cũng như dễ buộc miệng nói những chữ thô lỗ nhiều như thế.”Trở thành một người lang thang như tôi?”.

Cô nhìn vào vùng đất sa mạc. “không, tôi muốn an cư. Tôi đã quá già để có thể đi quanh mãi như thế”

- Quá già ở hai mươi bốn tuổi? – anh đùa.

- Không, tôi.....Carrie Sue nhìn vào đĩa thức ăn để trong lòng. – Tôi vừa mới bén được rễ. Tôi chưa hề có một ngôi nhà thật sự từ hồi ở.....tít tận miền Đông.

- Đàn bà muôn và cần có một ngôi nhà à, cô có thể không?

- T.J., đến một lúc nào đó ở trong đời, ai mà chẳng như thế. Anh không thích phải sạch bụi ở đôi ủng của anh đi à?” Anh không thích có một nơi tử tế để chạy đến, thay vì một nơi tồi tệ để bỏ chạy đi à?

T.J. giữ mình không nhìn cô. Carolyn kích động đến anh rất lạ. Nhưng anh cảnh giác vì cô là loại đàn bà có thể khẳng khẳng đòi ở người đàn ông tình yêu, cưới xin, cam kết. Những điều, lúc này, trong đời anh, anh chưa có thì giờ dành cho nó được. Nhưng anh lơ đãng nói khẽ: “Một ngày nào đó”.

- Đây hiện là một ngày nào đó của tôi, anh bạn. Tôi hy vọng sẽ có kết quả nhưng tôi sợ Martin Ferris sẽ làm đảo lộn lên mất.

Cô nom có vẻ buồn rầu và run rẩy, điều đã làm cộm trái tim cay đắng của anh. Anh chịu trách nhiệm về cái chết của Arbella và Maria vì anh đã yêu cầu hai mẹ con gặp mình ở Pháo đài Worth, nơi họ có thể lập thành một gia đình và định cửa ở đó, nơi anh có thể làm trọn nghĩa vụ của mình đối với người đàn bà và đứa bé. Số phận đã không cho anh trở thành một người chồng, một người bố, tìm thấy bình yên và hạnh phúc. Bây giờ anh muốn Carolyn Starns định cư cùng với mình vì cô làm anh cảm thấy yên lòng và hưng phấn, vì cô kính trọng anh và anh như thế nào thì cô chấp nhận anh như thế đấy, vì cô tạo nên ngọn lửa bùng cháy ở khắp người và tâm trí anh. Nhưng anh sợ ngọn lửa căm đốt đó sẽ thiêu cháy anh và hủy hoại cô mà anh thì coi thường sự sợ hãi và yếu đuối. Bằng việc gặp cô, anh làm cho cô bị nguy, đặc biệt ở nơi mà Martin Ferris dính dáng vào. Lúc anh rời khỏi cô là Ferris liền áp tới bên cô như một con ong đói thèm đến với một bông hoa đẹp vậy! “Cô có thể thuê tôi làm bảo vệ để không bị hấn quấy rầy không?”

Cô nhìn vào mắt hấn. Anh không cười. “Anh nghiêm túc đấy chứ? Anh làm gì được để hấn không bám theo sau lưng tôi? Một cách hợp pháp.”

- Không muốn tôi phá luật vì cô hử? – Sau khi cô lắc đầu, anh gọi : Chúng ta có thể tìm một cách bắt hấn phải thú nhận đã giết cô giáo.

- Chuyện xảy ra lâu quá rồi. Chúng ta không tìm được bằng chứng hay nhân chứng nào chống lại hấn dính líu vụ ấy đâu. Đây là một cái tội mà hấn sẽ thoát được.

- Còn buộc cho hấn tội dính líu đến vụ cướp kia. Chở vàng là một bí mật, vậy thì hấn phải đứng đằng sau thì mới lộ ra với bọn cướp được chứ. Người ta đồn rằng họ không chịu trách nhiệm về chỗ vàng chùng nào cỗ xe chưa chở đến tận tay hấn. Nếu cỗ xe không tới, mà công khai thì sẽ như vậy, hấn sẽ được cả bạc lẫn vàng. Một cái mưu rất lâu. Hấn chắc biết rằng tôi có ngờ hấn.

- Anh có sợ hấn theo lưng anh không? – cô lo lắng hỏi

- Hấn quá thông minh, không dám thách thức tôi đâu

Chương 15

Carrie Sue biết anh không khoác lác mà chỉ là tin ở tài nghệ và đầu óc mình thôi. “Chúng ta chứng minh như thế nào được là hấn có dính líu?”.

- Tôi sẽ nghĩ. – anh muốn gạt Martin Ferris ra trước khi anh để cô ở lại đây một mình.

Họ im lặng ăn một lúc rồi cô hỏi: “Trong chiến tranh anh chiến đấu ở phía nào?”.

- Tôi chiến đấu với một người tên là Grant. Ông hôm nay là tổng thống.

Cô có vẻ choáng. “Anh đứng ở bên Liên Bang, miền bắc?”.

- Thì cho là thế. Tôi đã cứu mạng Grant một lần. Cái người tên là Sharp chơi trò hai mang suýt nữa thì đã giết được Grant. Chuyện đó xảy ra vào tháng Tám năm 1864 ở City Point, Virginia. Một vài tên gián điệp bên Liên Minh miền Nam đã lọ được vào trong trại đặt mìn. Các thứ bắn tung tóe tứ linh, Grant vẫn ngồi đấy, bình tĩnh như thường.

- Nhưng tưởng là anh cứu ông ấy cơ mà

- Cứu! Một tên gián điệp định bắn ông ta trước khi chạy đi. Nhưng tôi bắn nó trước. Từ đấy, tôi là bảo vệ của Grant, cho tới khi hết chiến tranh thì tôi quay về Texas.

- Tại sao người Texas lại theo miền Bắc?

- Bắt đầu chẳng đứng về bên nào cả, chỉ là đến đó xem ra sao. Vì tôi không chịu được chế độ nô lệ mà miền Nam lại chuộng nó nên tôi theo bọn Yankees.

Carrie Sue không muốn tranh luận về lý do cuộc chiến tranh vì cô tin là cả hai bên đều sai, một phần do hiểu lầm nhau. Cô phát hiện ra một sự lạnh lùng, một sự chua chát ở trong cách nói đến chữ chế độ nô lệ. Một người bắn thuê mà lại có người tình cảm mạnh đến thế về cái đó thì thật là lạ.

- Sau chiến tranh thì sao nữa” – cô thích thú hỏi.

Anh nhún vai đặt đĩa và khăn ăn xuống. Kể lại những chuyện cô đã biết, những chuyện có vẻ logic thì không đau lòng. “Không có chuyện gì nhiều. Tôi luôn luôn ở trong cảnh khó khăn. Hình như chẳng hợp với đâu cả. Tôi mất tất cả gia đình vào năm lên bảy nên tôi phải học sống độc lập ngay từ lúc còn thò lò mũi. Tôi nghĩ rằng tôi đã lớn quá nhanh và quạ vất vả. Chưa mười chín tuổi đã nổi tiếng là một tay súng bắn thuê nên tôi đi bước nào là người ta nhớ bước ấy”.

- Anh có bao giờ bị lôi thôi với pháp luật không? – Cô hỏi. Nếu có thì anh có thể hiểu được cô bị sa vào lỗi lầm ở đâu và như thế nào.

- Có. Vị cha cố giúp dạy dỗ tôi bị giết, nhưng kịp bảo Tôi ai giết và vì sao. Đó là một tên phó Sêríp lừa đảo, tôi theo lòng và giết nó. Bắn một người nổi danh như hấn thì pháp luật không để yên, nên tôi vào tù. Tôi có thể bảo cô, cô gái ạ, chỗ đó không phải là cái chỗ hay ho đâu. Cô có thể nói tôi cứ luôn luôn đứng ở giữa đường biên như vậy là vì sao, tôi không muốn lại qua cái

cửa tù một lần nữa.

Tim cô đập mạnh. Cô thở khó khăn. Cô đeo lấy từng lời anh nói. “Nhất định là đáng sợ rồi”.

- Hãy cố trở thành một truyền thuyết nhưng đừng bằng cây súng. Đứa tù nào cũng định xâu xé tôi, tên gác tù cũng thế. May mà tôi còn sống sót để được tha. Cẩn thận xem từng bước đi của cô đấy, vì với đàn bà nhà tù còn tệ hơn nữa, nhất là với những người mặt mũi như cô. Bọn gác kia chúng sẽ nuốt cô như nuốt gỏi.

Nếu anh biết sự thật của cô thì ít nhất anh cũng hỏi tại sao cô lại muốn tránh bằng mọi giá nhà tù. Khi cô vướng mắc với pháp luật, cô còn non dại, nhẹ dạ và chua chát. Cô đã bị mù quáng vì căn thù nhà Harding, bị lầm lạc vì yêu anh mình. Cô chỉ nghĩ tới trước mắt, tới việc trừng trị bọn giết bố mẹ mình thôi, không xem xét hay nhìn trước cái tương lai làm một người sống ngoài pháp luật. Nhưng ngay cả một người như Rogue cũng còn cố đứng ở bên phía pháp luật cơ mà. Anh có trách cô là không làm như thế không? “Lam sao anh lại được ân xá” – Cô hỏi.

- không , tôi nói tất cả với họ khi tôi bị bắt. Cố một người đại diện cho pháp luật muốn công minh nên đã dò tìm ra sự thật. Nếu không nhờ ông ta thì tôi chết rồi. Dĩ nhiên ông ta đã cho lòng bắt tôi và tống tôi vào tù trong khi tôi đang lẩn tránh.

- Anh may nhưng vô tội.

- Nhà tù đầy những người vô tội, Carolyn.

- Cho là cái đó có đi. Thế người người đã làm sai nhưng muốn sống tử tế trở lại thì sao? Họ làm thế nào để được khoan hồng?

- Đừng hỏi tôi. Chưa nghe thấy ai trước đây đã làm như thế bao giờ, cả với bất cứ ai tôi quen.

- Đáng xấu hổ. Tôi tin là nhiều người sẽ sống tử tế nếu như được tạo cơ hội. Khi làm một cái gì đó tốt lành, anh có thấy thích không, như khi anh cứu mạng ông Grant ấy?

- Anh nhìn cô kỳ cục. “Anh biết tôi muốn nói cái gì rồi, T.J. Anh không thích làm những việc nó làm cho tên tuổi anh hay ho lên à?”.

- Tôi chẳng có một tên tuổi hay ho nào để mà lo lắng cho nó sắt cả.

- Anh có thể nếu anh làm cho nó. Anh không lạnh lùng hay không thô dữ như người ta nói đâu. Tại sao anh không cho người ta thấy cái khía cạnh tôi thấy ở anh?

Anh nhìn đăm đăm vào cô. Trời đất, anh gần như không kiềm chế được nổi mình nữa. Anh cảm thấy như đang ở trong một lò lửa hun đốt bằng con mắt nấu nung Và vàng sáng đỏ rực kia. “Khía cạnh nào chứ, Carolyn?”

Cô nhận thấy anh đã nhìn mình lâu như thế nào, cơ thể anh đáp lại cử chỉ, lời lẽ có dụng ý của mình, như thế nào. Cô cần được biết hôn anh, ở trong vòng tay anh thì giống như cái gì. Cô cần giúp anh học biết cách thanh nhàn, tin cậy, tìm lấy sự êm ả và khuất phục tình yêu. Cả anh và cô cùng được học chung với nhau thì tuyệt vời biết bao. Nếu anh đi tới bước yêu cô, mong muốn cô thì quá khứ tối tăm của cô cũng sẽ chẳng còn mùi gì với anh cả. “Anh tốt, dễ thương và lịch sự. Chất người anh là đa cảm, hào hiệp, anh Rogue, nhưng anh cứ giấu đi. Tại sao?”.

- Những tính đó làm cho con người ta có vẻ như yếu mềm đi mà những người yếu mềm thì bị giết như chơi. Tôi không tốt như cô tưởng đâu.

Carrie Sue lắc đầu: “Anh không thuyết phục nổi tôi về cái đó đâu. Anh quá nghiêm ngặt với bản thân đấy, T.J.”.

Anh nhìn ra chỗ khác, đùa: “Vậy thì tôi cứ để cho cô làm một cách ngoaan cố. Thức ăn ngon lắm. Cảm ơn Thayer hộ tôi”.

Cô thử kéo anh sang chuyện khác: “Anh định làm ở chỗ nào?”.

- Chưa đâu. Tôi có việc phải làm xong trước ở đây đã.

- Về việc tôi học bắn thì sao?

- Một hôm khác.

- Có điều gì..., Tiếng súng cắt ngang câu cô hỏi.

T.J. vắt các thứ ở trong tay sang một bên. Anh ôm lấy đầu cô, vùi mặt cô xuống tấm chăn, hét: “Nằm im!”. Mắt anh nhìn theo đường đạn đến một đồng đá lớn bên khúc lượn của cửa cái khe sâu. Anh kết luận rằng người này ở ngoài tầm súng ngắn – Hoặc là những tay súng tồi, chỉ cốt dọa họ hoặc muốn ghìm họ lại.

- Anh có thấy được ai không? – cô hỏi.

- Nom như có 3 người ở sau người những tảng đá đằng kia. Nằm im đây để tôi đi lấy súng trường, - anh ra lệnh. Nhưng khi anh định di chuyển đến phía 2 con ngựa, đạn lại bắn vãi tóe ở trên mặt đất kho chung quanh như mưa rào. Chúng ta không thể nằm trông như thế này ở đây được, chúng bắn vào khe này không bị cản. Đếm đến ba tôi sẽ đẩy cô lên bờ vực. Hãy nấp vào sau các bụi cây và nằm bẹp xuống.

Carrie Sue chuẩn bị để leo lên được bờ dốc dựng đứng. Khi anh đếm đến “ba”, cô vật lộn với bờ vực đầy những cát và cuối cùng nhờ T.J. đẩy đằng sau đã lên được tới trên. Cô chìa tay ra. Anh vừa ném cho cô một khẩu súng vừa ra lệnh: “Nằm xuống! Đừng lo cho tôi!”. Anh nhào đến chỗ

2 con ngựa rồi mất hút vào trong một chỗ lượn vòng của khe rãnh. Anh muốn lợi dụng quả đồi gần đây để nhìn được gần hơn và có lợi thế hơn. Qua cách họ bắn gấp vào anh sau khi Carolyn đã ẩn kín, anh biết họ lòng anh và cô sẽ được an toàn một lúc.

Carrie Sue hiểu anh đang định làm gì: đi tới đằng sau bọn công kích. Nhưng chúng cũng có thể kết luận như vậy và đề phòng. Cô bèn chĩa khẩu súng ngắn của T.J. bắn về phía chúng để thử tầm của nó. Không có súng bắn lại. Viên đạn không tới được chỗ kẻ thù nấp. Đó là súng tầm trường, mà cô thì không có bộ yểm hộ cho anh. Cô quan sát địa hình giữa cô và bọn kia. Do chỗ bọn chúng có vẻ đang chú ý vào T.J. cô quyết định đi đến gần hơn nữa cho vừa tầm súng lục.

Cô gái tóc đỏ nhìn các bụi cây chung quanh để tính được đi tới các tảng đá. Cô phải bụi, phải sạch hai bàn tay rướm máu, nắm chặt lấy báng súng, nhìn thấy chữ “T.J.R” khắc ở đó. Cô thở mấy hơi dài đoạn chạy ào đến các tảng đá. Ba phát đạn cảnh báo bắn về phía cô.

Carrie Sue lom khom một lúc rồi ló ra khỏi rìa một tảng đá lớn nhất. Đưa mắt tìm T.J., cô thấy anh đang trườn tới đằng sau một chỗ đất nhô cao. Để anh có thì giờ và chệch chắn, cô bắn 2 phát về phía kẻ địch, trúng vào cánh tay một đứa. Thành linh cô nghe thấy một âm thanh làm cho cô lạnh toát. Bất động cô dõi tìm trong khe đá con rắn đuôi chuông vừa bị cô đến quấy rầy.

Nếu súng của T.J. nạp đủ đạn khi anh đưa thì cô còn. ba viên. Cô không dám giơ súng lên xem đạn, vì cử động sẽ làm cho con rắn độc bực tức nhào mổ ngay.

Cô biết mình không thể nhấc chân lên mà không bị ở trong tầm ngắm của con rắn. Nếu bán nó thì không còn đạn để tự vệ chống lại bọn xấu. Lúc này, bọn chúng hình như chỉ chú ý tới T.J. nhưng cô không dám chắc.

T.J. bắt đầu nổ súng từ vị trí anh mới tới. Carrie Sue tin ở tài bắn của anh nên cô bắn luôn hai phát vào con rắn đuôi chuông đang bò đến phía cô để dọa. Con rắn bị thương quần quai trên mặt đất, vật vã lần cuối cùng rồi chết.

Tiếng súng của cô làm cho T.J. ngạc nhiên. Anh quát: “Carolyn, gì thế?”.

Một con rắn đuôi chuông nhưng bắn chết nó rồi! Tôi không sao cả! – cô hét to.

Ba tên bắn lén chạy vội đến ngựa của chúng rồi phi tới một quả đồi che khuất cho chúng. Biết không đuổi kịp bọn kia nữa, T.J. chạy đến chỗ cô ngồi, anh liếc con rắn rồi nhìn cô. “Bắn giỏi lắm, cô gái”.

- ỞCharlston cũng có rắn. Xin lỗi, chẳng giúp gì được cho anh.

- Có mà ngốc mới giúp tôi.. Cô chơi với nguy hiểm cứ như cô có những chín mạng sống vậy. Chúng chạy rồi nhưng hai thằng đã bị thương. Chúng ta hãy đi mau đi kéo chúng trở lại.

Cô biết bọn kia không quay lại và biết T.J. không nghĩ thế. “ bao giờ thì dạy tôi học bắn đây?”.

- Theo con mắt tôi thấy thì cô không cần học bắn lần cuối người nữa. Bị thương à? – anh hỏi, nhận thấy vết thương trên váy cô.

- Chỉ xây sát tay thôi. Về nhà sẽ bôi thuốc. Anh nghĩ chúng muốn cái gì thế?

T.J. nhìn về phía bọn đánh úp trốn chạy. Anh tò mò nghĩ sao cô giáo này sử dụng cây súng để dàn và giải giang đến thế. Nhưng lúc này anh còn những việc khác chờ xem xét. Anh nghĩ có Martin Ferris đứng đằng sau vụ bắn trộm liều lĩnh này. Hẳn rõ ràng chưa quên chuyện hai người đụng nhau cách đây mấy năm và hẳn không thích anh quan hệ với người con gái hẳn đang nhắm dành cho hẳn. Ferris chắc muốn tỏ cho Carolyn thấy cô cần đến sự che chở của hẳn, một con người thế lực, giàu có một khi T.J., người cứu sống cô đã đi rồi. Nhưng nếu hẳn muốn làm cho anh có vẻ kém cỏi trước mặt Carolyn thì chuyện đó không thành công, trong chốc lát nữa thôi bọn người bắn thuê sẽ cho hẳn biết sự tình. Hay Ferris muốn cho anh chết thật?

- Thế nào? – cô hỏi. – Anh nghĩ sao?

- Chắc Ferris muốn dọa cho tôi sợ mà xa người đàn bà của hẳn đi.

- Tôi không phải người đàn bà của hẳn, - cô phản đối.

- Chúng ta biết là thế nhưng hẳn thì không. Tôi sẽ điều trị bọn bắn này khi về đến thị trấn.

- Anh nhìn rõ chúng chứ?

- Không, nhưng hai đứa bị thương thì đâu có dễ núp ẩn! Nào đi. Tóc đỏ.

- Đừng gọi tôi như thế! – cô gay gắt yêu cầu.

- Xin lỗi, cô Starns, tôi nói không có xấu gì đâu!

Carrie Sue nói dối để đỡ cho mình buột miệng.

- Lúc còn bé tôi thường bị gọi trêu như thế nên ghét nhưng tôi không có chĩa vào anh đâu.

- Khỏi lo cái đó, tôi hiểu.

Họ thu dọn rồi lên ngựa, im lặng trở về thị trấn.

Carrie Sue liên hệ đến tên thám tử đã hai lần dò ra cô cho Quade Harding. Hẳn thích gọi cô là “Tóc đỏ”. Nếu có một mảy may cơ hội hẳn sẽ gạt ngay cả tiền thưởng lẫn mệnh lệnh của Quade

Harding để giữ rịt cô cho hẳn. Cô căm ghét hai tên đều cáng này.

T.J. liếc trộm người con gái đi bên. Có một cái gì đang cắn rứt cô, một cái gì cô đang kiềm chế. Cô càng kể càng bày tỏ về mình thì anh càng đâm ra bối rối. Cô thoải mái với anh nhưng nay cô lại bắt đầu canh chừng và anh thầm hỏi tại sao cô như vậy.

Ở tàu ngựa nhà trọ, cô hỏi T.J. có thể bảo với người bán Ngựa rằng thứ hai cô sẽ mua con Charlie khi ngân hàng mở cửa được không. “Anh có nghĩ ông ta sẽ không bằng lòng nếu tôi tới giữ ngựa mà chưa trả tiền ngay không?”.

- Tôi đã trả cho ông ta hôm nay rồi, cô sẽ trả lại tôi thứ hai này, khi tôi đem giấy tờ mua bán đến cho cô. Tàu ngựa mua bán không phải cái chỗ để các bà các cô lui tới”.

Cô mỉm cười cảm ơn anh. Anh không nhắc tới khẩu súng anh mang đi cho cô thử hôm nay nên cô cũng không nói tới. Cô nhìn anh quay gót rồi vào nhà gặp bà Thayer.

Bà nghe chuyện cô kể rồi cau mặt. “Tôi đánh cuộc là Ferris đã báo hiệu cho cô biết là hãy tránh xa ông Rogue nếu không ông ta sẽ bị giết. Cả hai người phải cẩn thận đấy”.

Carrie Sue cau mày, nếu cô không đưa vụ bắn trộm ấy ra ánh sáng và nếu Martin Ferris nguy hiểm và quyết tâm thì hẳn sẽ giết T.J. không một chút thương tiếc.

T.J. nhìn thấy ba người đi ra ở cổng sau của văn phòng Ferris. Chúng đã mặc những quần áo khác. Một người xoa xoa cùi chỏ như vẻ có một vết thương ở đó, một người khác thì có một cái gì dày cộp ở trong ống tay, cỡ như quần băng. Anh mò theo họ đến một quán rượu, nhìn họ bước vào. Anh cẩn thận cho ngựa lại gần chỗ buộc ngựa. hai cái yên mang những vết máu mới.... Anh đã có được câu trả lời về câu hỏi ai dính kếu vào vụ bắn lén. Nhưng anh chưa biết được động cơ thật.

Chương 16

Không có tang chứng cung cấp cho ông sếp Sêríp để bắt chúng, anh chỉ còn một cách khiêu khích chúng vào cuộc đấu súng để trừng trị chúng mà thôi. Anh tự dặn mình chớ thách đấu bọn đó. Nhưng trước khi anh rời Tueson, Ferris và bọn tay chân sẽ phải trả món nợ này.

Sáng chủ nhật Carrie Sue lại đi lễ nhà thờ với Thayer. Lễ xong, hai người toan rời đi cho nhanh nhưng vẫn không tránh khỏi được Martin Ferris. Hắn hấp tấp đi theo họ, gọi tên cô. Cô đành dừng lại.

- Tôi cần nói chuyện riêng với cô, cô Starns, - hấn nói.
- Mai chúng ta sẽ có thể nói chuyện ở nhà trọ được nếu ông muốn.
- Cái này không chờ được, hấn nài, nắm lấy tay cô tách khỏi đám đông và bà Thayer.
- Gì đó vậy, ông Ferris? – cô ngậy thơ hỏi.

- Tôi nghĩ cô không nên đại dột đi cùng với cái người bắn thuê kia ở ngoài đường. Một số bạn bè đã thấy cô và anh ta đi ăn tối hôm nọ, họ đang bàn tán về việc đó nên chú đến cách xử sự của mình. Sau vụ cướp trên đường chỉ có mình cô và anh ta, người ta có thể nghĩ những cái không hay cho cô nếu như cô còn tiếp tục gặp một dân giang hồ như thế. Là cô giáo của chúng tôi, cô cần để cho không ai chê trách được mình. Tôi không muốn cô bị mất việc vì cái tình bạn thiếu suy nghĩ với một tay bắn thuê.

- Người bắn thuê đó đã cứu sống tôi mà, ông Ferris. Và tôi thích anh ta.

Martin cau mày. “Tôi đã thưởng cho anh ta việc cứu cô và chỗ vàng của tôi rồi, cô cũng cảm ơn anh ta rồi. Một người như anh ta, thế là đã đủ. Bữa ăn người trời hôm qua mới là đại dột nhất. Cô xem người dân sẽ nói thế nào về việc hai người lại kéo nhau ra tận chỗ hoang vắng một mình như vậy?”.

- Tôi không biết lại có những hạn chế đối với cuộc sống riêng của tôi đấy, ông Ferris. Tôi không quen được bảo ban là chơi với ai, nên gặp ai ở ngoài xã hội, chừng nào tôi vẫn tự xử sự như một người đàn bà đáng kính trọng.

- Giải khuây một mình với một người như T.J. Rogue thì không giống như một người đàn bà đáng kính trọng đâu.

- Ông có quen anh ấy không?

Hấn giẫm giẫm chân xuống nhìn xuống đất. “không nhiều nhưng tôi biết loại người anh ta. Tôi biết anh ta đẹp trai và làm cho đàn bà con gái các cô mê tí nhưng anh ta không hay ho gì cả. Những người như thế thường lợi dụng đàn bà tốt bụng và làm cho họ mang tai mang tiếng. Tôi thân ái nhắc cô, Carolyn. Anh ta có thể làm cho cô bị rắc rối ở đây. Nếu cô cần ngựa, tôi sẵn sàng vui lòng cấp cho cô một con. Nếu cô quá giữ gìn không nhận nó như một món quà thì tôi sẽ tính giá rẻ để cô trả dần hàng tháng”.

- Tốt quá, ông Ferris, nhưng không cần ông ạ. Hôm qua tôi đã mua một con, một con vá đẹp lắm của một người chủ trại chăn nuôi địa phương. Ông Rogue tìm cho tôi và tôi đã cưới thử hôm qua rồi.

- Tôi biết. Cô hãy suy nghĩ về lời khuyên của tôi trước khi hội đồng thị trấn nghe thấy câu chuyện xúc phạm kia mà triệu tập cô dự một cuộc họp nghiêm túc.

- Dĩ nhiên, - cô trả lời, giọng bình thản. – Nhưng tôi không thích biện bạch cho những việc làm vô tội của mình với người lạ. Nếu họ thấy có thể can thiệp vào đời sống riêng của tôi thì tôi có thể sẽ xem xét việc xin dạy học ở đây. Tạm biệt, ông Ferris, Chủ nhật sẽ gặp ông tại nhà thờ.

- Tôi sẽ đón cô vào sáu rưỡi chiều thứ bảy để dự buổi liên hoan tại nhà ông Thị trưởng Carlson. Cô chưa quên chứ, có phải không?

- Chắc chắn là không rồi. Tôi đã sửa soạn. Cảm ơn ông đi cùng.

Carrie Sue bước đi trong khi hấn còn hả hê về việc thắng lợi nhỏ mọn này. Cô sẽ nhận đi xe với hấn đến buổi liên hoan. Có lẽ việc ấy sẽ giữ cho hấn thỏa mãn được lâu! Có một điều cô biết hấn đã nói dối, đã tự lộ mặt mà không hay: bà Thayer không bảo cho hấn biết là cô ăn ngoài trời mà chỉ bảo là cô đi xem ngựa với ... Rogue. Chỉ có một cách làm cho hấn biết được bữa ăn ngoài trời mà thôi.

Chương 17

Carrie Sue tắm xong. Người cô bụi bặm và đầy mồ hôi sau cuộc tản bộ lan man với bà Thayer và các người khách trọ khác sau bữa cơm tối. Chiều hôm nay, cô ở yên trong buồng, nghiên cứu bài vở. Bây giờ chín giờ phần lớn khách trọ đã về buồng để ngủ. Cô ra khỏi buồng tắm, quay về buồng mình, khóa trái cửa lại.

Cô tựa vào cửa, nhắm mắt lại thở dài. Buồng khách ngoài lò mờ tối vì chỉ có một ngọn đèn dầu thấp nhỏ như hạt đậu. Cô cảm thấy có người. Mắt cô vội mở to. Tay phải cô đưa nhanh về sườn bên phải trong khi chuyển chỗ thật mau để kiểm tra cái góc trước của gian buồng.

Carrie Sue không biết nói thế nào với anh chàng đẹp trai ngồi uể oải ở trong góc buồng như thể đang ở chính trong buồng của anh ta vậy. Một khuỷu tay anh đặt lên tay ghế làm cho một bên vai hơi nhô lên, tay kia đặt trên bụng. Đầu ngả vào lưng ghế, hai chân dài duỗi ra đằng trước và bắt chéo lên nhau ở cổ chân. Dáng ngồi thì nhẹ nhõm như thế nhưng nom anh không hoàn toàn thoải mái. Anh không động đậy, không nói năng. Cô cũng vậy.

Ánh đèn mờ mờ tỏa một vầng sáng hồng hồng lên gian phòng và mặt anh. Anh vẫn nhìn cô. Cô cố gỡ ra khỏi cái nhìn đang kìm giữ chặt lấy mình. Thắt lưng súng của anh vắt lên trên ghế ở

chạm bàn làm việc, nơi anh đặt mũ. Sờ mi anh không cài cúc ở ngực, để lộ một bộ ngực rắn chắc, lông lá.

Cô cảm thấy sự căng thẳng trong gian phòng, ở bên trong ngay người cô và toát ra từ T.J. nhưng đó lại là một sự kích động kỳ lạ. Tựa như hai người đang giao lưu với nhau ở cấp độ tâm linh. Cả hai đều có vẻ phải gọi đến lòng dũng cảm để nói và làm một cái gì đó quan trọng.

T.J. đứng lên đi tới cô. Họ nhìn vào mắt nhau. Anh biết cô mặc như thế nào lúc này, bộ váy ngủ và khăn tắm choàng. Chân vừa tắm xong không giày, còn mát. Những món tóc ướt lòa xòa xuống trước mặt cô, phần còn lại như một dòng thác lửa rực rỡ đổ xuống lưng cô. Cô ngập ngừng nhưng không sợ. Lần này, khi anh khuấy động cô thì cô không quay mắt đi khỏi con mắt anh nữa.

Con mắt của anh đi từ mắt xuống ngực, nơi anh thấy đc nhịp đập của tim cô, nó cho anh biết cô hồi hộp đến mức nào. Trời, lên vào tận đây để nói chuyện với cô mới thật ngớ ngẩn làm sao! 'Nếu anh k ra nhanh khỏi đây, anh sẽ làm dờn cô, dờn, cũng như các công việc đang chờ anh bị rầy rà. Rouge hãy mau mau đi ra thôi!

Carie Sue biết mình muốn và cần con người anh. Anh sắp đi ra và cô k chịu nổi điều đó. Cô cần anh, anh biết cô nghĩ gì về anh, về 2 ng` và hy vọng với sự hiểu biết đó sẽ dụ dỗ đc anh về với cô 1 ngày nào đó. 2 tay cô ôm lấy 2 bên hàm anh và cô ngửa đầu anh lên để 2 hướng mắt khoá chặt vào nhau. "Ôi TJ" cô thì thào rồi hôn anh.

Cô bị đè vào cửa, tay anh lùa trong tóc cô, giữa miệng cô còn gán chặt vào miệng anh hơn. Họ run lên.

- Anh cần em biết bao nhiêu, em- anh nói khẽ

Lửa lan cháy trên ng` Carie Sue. Cô ngẫu nhiên hôn anh, miệng như muốn cướp lấy, giựt lấy cổ áo ngực anh, Anh đến em mừng lắm - cô thì thào

sau những cái hôn say đắm, anh bế cô vào bên trong và đặt lên giường

HỌ đã mong đợi giờ phút này ngay từ buổi sáng tại ngôi nhà trạm ! Anh cởi chiếc áo ngủ của cô và cô để anh làm k phản đối.

Anh muốn nhìn đc rõ cô nhưng giang buồn wá tối. Nhưng anh vẫn nhớ rõ từng nét mặt cô và ng` cô. Anh nhắm mắt lại, nghĩ tới buổi hoàng hôn đẹp nhất anh đã từng trông thấy. Cô còn đẹp hơn cả thế, êm ả hơn, nhiều màu sắc hơn và gợi cảm hơn. Tóc cô bùng cháy lên như những tia nắng quai vàng son rực rỡ như những ngày hè. Đôi khi mắt cô làm anh nghĩ tới cái bóng râm lam thắm của bầu trời lúc bình minh hay tới quầng hào quang lấp lánh ở trên đường chân trời nhấp nhô. Có lúc nó lại giống như 2 bông hoa màu lam tím nở trong mùa xuân. Da thịt cô thơm mát mùi mưa ban mai cùng hương vị những bông hoa dại

Khi anh hôn và vuốt ve, carrie sue cảm thấy như mật ấm tan chảy dưới nắng, tựa như mình bị mềm rũ đi đến nỗi có thể hoà lẫn vào trong chiếc giường ở bên dưới họ. Trước đây cô chưa hề có cảm giác này và cô muốn vùi sâu mỗi 1 giây phút cô đang hưởng vào tâm tưởng

TJ đi vào lãnh địa đàn bà của cô, biết rằng đối với cô đây là lần 1. Anh thận trọng để k wá hấp tấp hay ép uống. ANh k thể tin mình lại là ng` đc cô chọn. Cô đang ở đây với anh hoà làm 1 với" anh như chưa ừng có ai khác làm thế bao giờ Anh kô hiểu nhiều về tình yêu nhưng đã nghe đủ để biết đc cái anh đang cảm thấy đối với ng` đàn bà này chính là tình yêu và cô đáp ứng lại anh

chính là vì cô cũng cảm thấy nó như anh vậy Nhưng ngày mai cô sẽ cảm thấy nó như thế nào về anh? Tuần sau? Sang năm? Anh có những lời nguyện phục thù fải giữ. Cô Sẽ nghĩ sao khi fát hiện ra anh chỉ hơn 1 thợ bắt tù có chút? 1 ng` dùng tài nghề và cây súng di giải quyết công việc của ng` khác

Cô sẽ ghê" anh khi anh sắp sớm rồi xa cô, ghét anh đã lừa dối cô đêm nay. ANh đã lừa cô = việc để cô tin rằng chuyện này sẽ dẫn đến cưới xin vì cô là đàn bà như vậy. Anh chưa thể cưới cô khi chưa thanh toán xong vài món nợ cũ ... Trong khi đó, do anh kô thể giải thích đc với cô, có thể cô sẽ k là của anh mãi mãi. Nhưng vì 1 lý do nào đó, anh kô có sức rời Tucson đi mà lại chưa đc bít cô, đến cái mức này

Đầu Carrie sue ngã trên ngực anh và cô nghe tim đập của tim anh rõ ràng cũng đang cùng 1 nhịp với những xúc cảm tràn đầy trong cô. Cô yêu anh và giờ này anh thuộc về cô. Cô đã ghi dấu lên = tình yêu của mình và anh k còn có thể chạy nhả tự do như con ngựa rừng như trước đây đc nữa. Đi đến với cô đêm nay, anh đã buông bỏ tự do của anh, đã fá bức tường quanh anh, đã bộc bạch tc của anh đối với cô

Khi thấy ng đàn bà ngủ trong tay mình, anh nâng cô sang chiếc gối bên, ngồi lên và mặc quần áo. Anh nhìn xuống cái hình mờ tối trên giường mà tim anh đau nhói. Cô đã rất trung thực cho anh rồi nhưng anh chưa làm đc như thế với cô. Cô đã không canh chừng cho anh đi vào đời cô nhưng anh ko dứt ra khỏi sổ phận của mình. Anh lấy súng và mũ. Anh khoá cửa từ bên ngoài rồi ném lại vào phòng cô. Anh lén lén rời khỏi ngôi nhà k bị ai nhìn hoặc nghe thấy

Carrie Sue lười nhác, vươn vai ngáp. Cô biết TJ đã đi rồi, nếu kô cô đã cảm thấy anh, ngửi thấy mùi đàn ông của anh khi cô thức dậy. Tay cô đưa trên giường, nơi cô vừa trải qua lần đầu 1 tình yêu sung sướng. Đúng thế, tình yêu, cô êm ả thừa nhận, bây giờ cái gì xảy ra với cô cũng chẳng sao hết . Cô yêu TJ và anh yêu cô mà

TJ kô cảm thấy như cô thì sao? và nếu cảm thấy như cô thì cô sẽ nói với anh về mình như thế nào? Lúc nào mới bày tỏ sự thật tối tăm ra với anh? NÓ có sẽ thay đổi sự tình giữa 2 ng` hay k? Nếu cô vẫn cứ là Carolyn Starns và k nói với anh về wá khứ tội lỗi của mình thì sao? Nêu" như k bao giờ cô bị rơi mất nạ ... k, cô cãi lại với mình, cô k thể cho tương lai của 2 ng` tiếp tục bị đối trá xen vào . Nếu hàng tuần, hàng tháng, hàn năm sau khi anh mới biết đc sự thật thì quan hệ của 2 ng` sẽ bị bại hoại mất

Cô đang đi wá nhanh trên 1 con đường k wan thuộc đấy, Carrie Sue. Trước hết cần thăm do ý định của anh đã rồi hãy vạch ra hướng đi theo

Cô lại nhớ đến 1 cái khác, cô chưa bảo TJ điều cô nghe Martin Ferris nói hôm wa. Có lẽ cô nên đên" ngân hàng rút tiền mua Charlie rồi tới tàu ngựa xem anh có ở đây sẵn sóc ngựa của anh kô. Nếu ko, cô có thể ... la cà ở nơi anh đang ở rồi gặp anh lấy có là đến ăn tại đó

Sêrip Ben Meyer đang ở ngân hàng . Ông vui vẻ chào cô. Carrie Sue cũng đáp lại như vậy vui" ông. Mơ" tiền thưởng là cái giữ ng` yêu của mình ở lại Tucson. cô ngậy thơ hỏi

"Ông nghĩ bao giờ tiền thưởng của những tên cướp kia gửi đến ? Tôi chắc anh Rouge muốn lĩnh thưởng trước khi rời khỏi đây ?

Sêrip Myers nhướng lông mày lên "Anh Rogue wên chia với cô à ?Hôm cô và anh ấy tới tôi đã trả cho anh ấy rồi cơ mà . Ngân hàng luôn luôn giữ 1 khoảng làm tiền thưởng để cho những ng` bắt thuê ko fả chờ đợi. khi tiền thưởng đến, tôi lại đem bù vào cái chỗ tôi đã lấy ra. Anh ấy có lừa mất fần của cô k?

-Ồ kô, thưa ông, kô - cô nói - tôi đã bảo anh ấy là tôi kô muốn cái tiền máu đó. Tôi đang nghĩ tại

sao anh ấy lại còn nán lại đây lâu đến thế . Nhưng ng` đi lang thang kô fải như thê" fải kô ông? Carrie Sue hy vọng rằng mình nói ra nghe kô giống như 1 con ngu lắm nhảm

- À kô thưa cô, họ k như thê" đâu. Tôi nghe anh ấy muốn nghỉ ngơi chút ít trước khi lại đi. Anh ấy kô gây lòi thôi rắc rối gì ở đây nên tôi để cho anh ấy ở lại . Đàn ông hay uống rượu đánh bạc khi có đc đồng tiền trời ơi ở trong túi

Họ chuyện trò thêm vài ba phút nữa thì Carrie sue đi với món tiền mua con Charlie, trích từ khoảng của Carolynn Starns gửi . Cô bực vì TJ đã nói dối nhưng cô có lý do nào trách đc anh khi cô còn giữ anh những điều tệ hơn nữa? Có thể anh đã mượn tạm tiền thưởng chỉ để giải thích tại sao anh quanh quẩn ở đây, vì kô muôn" cô biết" anh có cảm tình với cô như thế nào

Cô gái tóc đỏ xinh đẹp đi đến nơi bán ngựa ở cách đó kô xa. Ng` chủ gặp cô ở cửa khi ông ta đi ăn trưa. Khi cô hỏi TJ đã trả tiền con Charlie chưa, ông gật đầu . Cô cảm ơn ông đã tìm cho cô đc con vá rồi hỏi thăm chỗ đau của con Diều hâu đêm.

Ông chủ to béo có nhiều cơ bắp hơn đầu óc, thân mật cười với cô "COn ngựa nòi đen của Rogue khoẻ mạnh lắm . NÓ có bị thương ở chân ở chỗ nào đâu ."

- "1 hòn đá đâm vào móng trước chân nó mà "

Ông gãi đầu trả lời "Kô, nó kô sao hêt" khi Rogue đem nó đến đây và từ đấy nó vẫn cư" như thế. Dĩ nhiên nó vẫn cần chạy đc tử tế. Vì lí do điên rồ nào đó Rouge có thể của tôi 1 con ngựa . Con ngựa nòi này khoẻ chẳng cần nghỉ ngơi gì đâu"

Carrie Sue cười "có lẽ tôi hiểu sai, tôi nghĩ con ngựa của anh bị thương vì thấy anh cười 1 con lạ

- Cô có muốn nhả gửi gì Rogue khi anh ấy tới đây kô?

- Kô, cảm ơn. Tôi sẽ có ng` mang tiền đền" khách sạn cho anh ấy . Vì ngân hàng đóng cửa thứ 7 mà tôi kô muốn con ngựa về tay ng` khác nên anh ấy đã cho Tôi vay tiền trả cho ông.

- Cô mua đc hời đấy . Đó là con ngựa tốt nhất ở vùng này"

Carrie sue về fòng trọ lấy quần áo bẩn đến thợ giặt trước khi đi mua cái yên. Cô ngạc nhiên về 2 điều nói dối của TJ. Nếu anh đã lĩnh thưởng và Diều Hâu đêm chẳng đau đớn gì thì cái giữ anh lại ở Tucson. Nếu anh cần 1 ng` đàn bà thì các wán rượu đã sẵn ê hề ra đấy mà anh lại lăm tiền . Anh ở lại vì mình ư? Vì lí do gì ? vì anh cần đến cô như anh đã nói hôm wa hay vì anh biết" hoặc ngờ cô là ai rồi ?

có thể ng` yêu của cô có 1 công việc bí mật ở đây nhưng anh k nói ra với cô đc. Có thể anh đã đc hăng Carett hay 1 ai đó thuê bảo vệ món vàng chở trên xe, cái đó giải thích đc tại sao sau vụ cướp thất bại đó anh lại k lấy cắp chỗ vàng đó, tại sao anh lại kiên quyết đưa nó đến Tucson như thế . Cái gì cũng giải thích đc vì sao anh lại ở gần cỗ xe để ứng cứu. Hay vì anh đang làm công việc bắn giết lấy thưởng nên đã theo gót đám ng` định ăn cướp cỗ xe.

Hay có thê anh lại đang bám lấy Martin Ferris 1 lần nữa. Anh đã hỏi nhiều câu về cô giáo bị ám hại . Có thể anh đang làm việc cho gđ hay 1 ng` bạn của Helen Cooper. Có thể Martin Ferris lại gây thù oán đó với 1 ai khác hay lại quấy fá Carillo. 1 cái gì đã xảy trước đây đã lâu giữa 2 ng` và chưa đc giải quyết như TJ mong muốn . 1 ý nghĩ đáng sợ đang nảy ra trong cái đầu đầy cảnh giác của cô, chắc" Martin Ferris kô fải là kẻ chịu trách nhiệm về cái cụt trời dây gai kia. Nếu fải thì Martin đã có lí do để sợ TJ và muốn cho anh chết . Hay muốn anh chết vì đã can thiệp vào việc của hắn nhiều năm trước đây. Quan tâm đến Martin Ferris TJ đã hỏi nhiều câu về con ng` gay gổ này

Nhưng tất cả các khả năng đó điều ko cho thấy tại sao TJ lại làm cho cô cảm thấy rằng anh quây

quần ở Tucson là vì 1 lí do quan trọng tựa như i đang chờ đợi 1 cái gì xảy ra hay 1 ng' nào đó tới. Phần nhiều tg cô cảm thấy như đang bị theo dõi, nhưng bởi ai? Bởi Martin Ferris vì những lí do cá nhân hay vì cô làm việc với Martin Ferris? có thể cô đang bị cả 2 cùng lợi dụng để wa cô lần đc kẻ thù củ của mình chẳng? Là cái gì đi nữa ở giữa 2 ng' hùng mạnh này thì cô cũng k đc để cho mình dính líu vào đó đc.

Từ đầu cô đã dặn mình rằng TJ có thể nguy hiểm cho tương lai của cô. Anh có thể tình cờ hay cố tình làm lộ cô ra. Cô đã nhẹ dạ quá gần gũi với 1 ng' như anh, đặc biệt vội như thế sau khi vừa mới gặp anh xong. Nhưng cô đã đem lòng yêu anh rồi, cô kô ngăn nổi đc mình mất rồi. Trời đất hãy che chở cho cô nếu như TJ đang dối lòng Ngọn Lửa Texas. Cô sẽ k bao giờ đưa anh hay chỉ cho anh đưong tới bằng Stover đâu.

xa lánh anh đi, carrie Sue, hãy chờ xem đã. Nếu anh kô có những động tĩnh đáng sợ hay đe dọa thì sẽ biết đc rằng kô phải anh đi theo mây để lấy" thưởng. Nếu anh đi theo mây vì bản thân mây thì anh sẽ vật lộn để lấy mây. Nhưng nếu anh định đến chỗ Daraby thì anh sẽ tự lộ mặt ra và trôi tuột

- Carolyn - martin ferris gọi fía sau

Carrie Sue nghiêng rắng lại trước khi quay lại nói, chào ông Ông Ferris

- Cô bạn? hấn hỏi và nhìn cô với vẻ dò xét

- Tôi có vài việc vặt đang làm, - cô đáp, kô muốn vướng fải hấn chiều hôm nay

- Nếu tôi đi cùng và ta nói chuyện với nhau thì có đc kô? - hấn tán.

- Có 1 số việc riêng, ông Ferris. Trước khi khai giảng trong 2 tuần tới tôi có nhiều việc wá. Tôi hy vọng ông kô cảm thấy" cần thiết" fải nhắc nhở đến lần thứ 2 là đừng gặp ông Rouge.

- Cô là ng' thông minh nên nhắc 1 lần là đủ. Cô có còn gặp anh ta nữa kô? - hấn hỏi trắng trợn

Carrie Sue kô cười, nhìn vào mắt hấn. Hấn nhìn sang trọng, chải chuốt nhưng đồ mồ hôi và đỏ ran mặt "Ông có quyền hỏi và can thiệp à?" - cô lạnh lùng đáp

Hấn mỉm cười buồn bã 1 cách giả dối. "tôi e rằng là có đấy. Hội đồng thị trấn yêu cầu tôi nắm vấn đề mà."

- Tôi kô cho đó là 1 vấn đề, thưa ông.

Hấn rút ở trong túi ra 1 chiec' khăn tay thật đẹp thấm mồ hôi trên mặt và trên mu bàn tay.

"Nếu cô vẫn kiên trì giữ cái tình bạn ghê gớm đó thì tôi bảo đảm với cô là có vấn đề đấy"

- Hãy giá thích tại sao lại như vậy, - cô tán bằng 1 giọng cầu van - Tại sao ông Rouge lại kô đc yêu mến và kính trọng ở đây?

- Vì cô là 1 quý cô đáng kính trọng còn anh ta la 1 kẻ lang thang kô ra cái gì hết

- Ông có chắc ở điều ông nói 0, thưa ông?

Nom Martin Ferris có vẻ ngạc nhiên về thái độ và lời lẽ của cô. Rồi hấn khó chịu. " Tại sao cô cứ quyết tâm gặp 1 con ng' như thế chứ nhĩ?"

- Ông hiểu lầm, 0 fải cái đó. Cái chính là tôi 0 thích bị bất cứ ai ra lệnh cho tôi. Tôi 0 fải là 1 nô lệ ở đây, thưa ông. Tôi đc mượn để dạy học và tôi sẽ dạy có hiệu quả. Như tôi thấy tân mắt thì ông Rouge là 1 ng' lịch sự, có lễ độ và tốt bụng

- Carolyn, cô 0 bít anh ta hay loại ng' như anh ta đâu. Cứ mỗi lần anh ta đến thị trấn lại có chuyện lôi thôi. Việc nh ta ở đây đã xong, vậy anh ta nên đi tiếp. cô có cặp kè với anh ta, anh ta cũng 0 ở lại đc lâu đâu mà những ng' tử tế ở Tucson thì 0 thích loại ng' như anh ta lẩn quất trong thị trấn

Carrie Sue cười to. "Ông Rouge 0 fải lẩn quất vì tôi. Ông ấy là chủ của bản thân ông ấy. Ông ấy đi

hay đến là theo ý ông ấy. Tôi 0 dụ dỗ hay khuyến khích ông ấy ở lại đây. Ông ấy thông minh nên ông ấy hiểu 1 cô giáo đoan trang & 1 tay súng bắn thuê lang thang thì 0 hoà với nhau đc. Như tôi đc biết, ông ấy định kiếm 1 việc ở 1 cái mỏ nào gần đây hay xa hơn về phía bắc."

- Rouge 0 fải thợ mỏ,- hấn bác, cái kỉnh

- Công việc bảo vệ hay đánh xe tải. Ông có 1 mỏ bạc. có thể anh ấy sẽ thăm dò ông về 1 việc làm đấy.

- Anh ta sẽ uống công thôi! Tôi 0 thích bất cứ tay súng bắn thuê nào ở quanh đây hết

Cô gái tóc đỏ quyết định làm 1 chút công việc thám tử

- có 1 ng' nào đó thích đấy vì chúng tôi đã bị 3 tay súng tiến công trong khi đang cưới ngựa ngày thứ 7 vừa qua. Tôi suýt bị giết

- Ai bắn vào cô chứ? hấn nghi ngờ hỏi

- Tôi không rõ nhưng rõ ràng là 1 vụ phục kích có tính toán chứ không phải mưu toan ăn cướp. chúng chú ý giữ 0 tiến lại quá gần

- Có thể họ theo Rouge. Anh ta đến đâu là gây chuyện đến đó mà

- Thế tại sao khi chúng tôi tách ra rồi họ vẫn bắn vào tôi

Cô để ý thấy sự ngạc nhiên và bức bối loé lên trong đôi mắt sẫm màu của hấn ta, cho hay cô 0 fải là mục tiêu hôm đó. "Tệ hơn nữa là tôi suýt bị 1 con vật chuồng nắp trong đá cản. Tôi 0 dám di chuyển sợ họ bắn vào tôi. Vậy ông thấy đấy, thưa ông, anh ấy đã cứu tôi 1 lần nữa. Nếu anh ấy có kẻ thù ở đây mà họ lại tiến công anh ấy thì họ điên. Anh ấy là cây súng giỏi nhất, thông minh nhất tôi đã đc gặp"

- Nếu có ai theo lòng anh ta thì lại là 1 lí do để cô hãy lánh xa anh ta. Cô có thể bị thương hay chết trong lúc họ bắn nhau.

Carrie Sue ra vẻ suy nghĩ về câu cuối cùng này của hấn. "Có lẽ ông nói đúng. 0 sao, tôi có quá nhiều việc, đâu có thì giờ chơi bời với anh ấy hay bất cứ ai. Tôi chắc anh ấy cũng sắp sửa lên đường rồi"

Cùng lúc đó, cô & Ferris trông thấy TJ ở trong bưu điện ra, đi xuống cuối phố. 0 quay đầu, cô nhìn Martin Ferris đang cau mày, con mắt nâu lạnh và quái hàm bệnh ra. Nhìn thấy họ, TJ dừng lại trên con đường ván gỗ rồi anh đi tới họ

Carrie Sue không muốn đối diện với anh trong lúc mình đứng cùng Martin Ferris. "Tôi xin lỗi, tôi có việc fải làm" Cô way lại đi về phía cửa hiệu yên cương, cho 2 ng' thấy rõ là cô bỏ đi vì TJ đến Martin Ferris ngăn TJ lại khi anh đi ngang qua để đuổi theo cô gái tóc đỏ. "Rouge, để cô ấy đấy. Cô ấy 0 fải loại của anh đâu"

- sao ông biết, Ferris? - TJ hỏi diều

- cô ấy quá tốt 0 bảo anh lánh xa cô ấy đi nên tôi fải bảo hộ. Anh lại gây ra lời thôi ở đây 1 lần nữa và tôi 0 thích như vậy. Hội đồng thị trấn muốn cô ấy 0 dính 'dáng đến những ng' như anh. Nếu anh không muốn làm rầy rà cho cô ấy thì hôm nay anh hãy rời Tucson ngay

TJ cười khùng khục, chọc đối thủ. "Hội đồng thị trấn muốn hay ông muốn"

- Cả 2,- Martin lạnh lùng đáp - Anh 0 bao giờ có đc 1 ng' đàn bà như cô ấy đâu, nên thôi đi trước khi gây ra tai tiếng cho cô ấy

TJ đùa tưng tửng: "các ng' ở đây không thể sai bảo cô ấy đc đâu mà"

- chúng tôi muốn cô ấy làm cô giáo do đó chúng tôi có thể bãi miễn cô ấy vì hạnh kiểm xấu. Cả chúng tôi & cô ấy đều biết dân sẽ nghĩ gì, nói gì về cô ấy nếu cô ấy cư gặp anh. Cô ấy đang công việc nên đừng làm cho ấy bị mất việc vì anh.

- Ông yêu cầu hay bảo ?

- cả 2 - Martin đáp, mắt nheo lại

- Đôi khi tôi nghe 0 rõ lắm, Ferris, - TJ chọc tức

- Lần này tốt 1 anh nên rửa tai đi vì anh sẽ 0 lại làm cho tôi tức giận đc nữa đâu. Tôi sẽ bảo đảm cho cô giáo có đc sự bắt đầu tốt đẹp ở đây, dù cái đó có nghĩa là phải thách thức anh 1 lần nữa

- Giống như những đũa ông thuê hôm thứ 7 chứ gì ?

- Anh nói như vậy với Carolyn phải không? tôi đã cuộc rằng chúng là đám bạn của anh định bày cho cô ấy nghĩ anh lại đã cứu cô ấy 1 lần nữa

- Ông nói với cô ấy đúng như vậy ?

- Tôi chẳng cần thế. Cô ấy đang bắt đầu nghi anh. 0 thấy cô ấy chạy vội đi như thế nào lúc thấy anh đấy ư? Cô ấy cố tử tế với anh nhưng đã nhận ra là anh đã lợi dụng lòng tốt của cô ấy

- Đừng có mà nói với cô ấy những điều bịa đặt về tôi đấy, Ferris- anh cảnh cáo

- Giờ thì cô ấy đã mở mắt rồi, nhưng có dịp tôi lại sẽ giúp cô ấy

- Tôi đánh cuộc ông sẽ làm như vậy - TJ cười kháy. Từ sau cửa sổ nhà bưu điện anh đã trông thay ng' đứng ở đây chuyện trò với nhau như những ng' bạn cũ. Có 1 cái gì lạ lùng ở 1 ng' đàn bà mà anh không mò ra đc. Chắc chắn cô 0 dụ anh đến bữa ăn ngoài trời để chôn ng' của Ferris giết. Cô đã dò hỏi anh rất nhiều về Ferris nhưng phải chăng là để xem anh biết đc về hắn bao nhiêu? 0 thể nào, anh kết luận, ng' con gái táo tợn này lại làm ăn cùng Ferris đc!

Martin cảnh cáo lần cuối cùng trước khi đi. "Đừng lại gần, Rouge, kẻo anh sẽ rắc rối đấy"

TJ hướng về phía Carolyn đi nhưng 0 trông thấy cô đâu. Anh có nên đi theo để xem có xảy ra gì 0 hay với cô hôm nay 0? Anh nói gì với cô để làm dịu đi những nỗi lo phiền, e sợ của cô? Có thể cô đang nghĩ đến sự thật về tình cảnh bế tắc của 2 ng', đang giận anh đã cámcỗ cô, đang giận mình đem wa đã khuất phục anh. Có thể cô cần công việc này, dạy là thích nó. 1 khi anh bảo cô anh 0 có ý kết hôn và sắp sửa lại lên đường thì sự thể giữa 2 ng' sẽ xấu đi. Có lẽ tốt 1 là để cho cô nhặt đi hay cho cô tin rằng anh xấu thật để sự chia tay của 2 ng' sẽ đc dễ dàng

Carrie sue đi vội đến chỗ TJ đang ở. Cô để tiền và bức thư cho ng' đàn bà đã dọn cho họ ăn tối hôm nào. Trong thư gửi TJ, cô yêu cầu anh đừng gặp cô nữa trước khi cô bị rắc rối ở đây. Cô viết rằng 2 ng' làm bạn với nhau là 0 thể đc, là nguy hiểm. Để tránh cho cô những lời bàn tán xì xào và 1 mối quan hệ nông nổi 0 tương lai, 2 ng' không nên gặp nhau nữa. Cô mong anh hiểu và làm theo lời yêu cầu của cô

Sau đó, cô quay về nhà trọ, lấy quần áo bẩn đưa đến tiệm giặt là. Rồi đến cửa hàng yên cương mua 1 bộ yên. Ng' chủ hiệu hứa sẽ cho ng' mang đến nhà bà Thayer trước tối

Carrie Sue đến 1 cửa hiệu tạp hoá nhỏ ở 1 phố hẻo lánh mua những thứ dùng cho những chuyến đi dài, phòng trường hợp cần phải lên đường. Cô way về nhà giấu những thứ đó vào trong cái rương lớn của Carolyn cô đặt ở trong góc buồng ngủ

Cô ghét việc phải nghi ngờ TJ, ng' mà cô yêu và đêm hôm trước cô đã trao cho anh tất cả. Nhưng tin anh hoàn toàn thì cô lại sợ. Dù anh đã lộ ra 1 ít điều về anh, anh vẫn thật là bí mật wá, vẫn có thể là nguy hiểm

Ngày hôm sau, Carrie Sue ở nhà học trừ các buổi thì xuống tầng dưới. Cô bảo bà Thayer cô 0 tiếp khách, cô nói cho bà hay những mối nghi ngại của cô về việc làm bạn với TJ. Bà Thayer xem ý thông cảm với buoc*' tiến thoái lưỡng nan của cô, bà tán thành việc cô quyết định tránh gặp anh.

Thứ 4, Carrie Sue thấy mình cần dọn dẹp phòng khi buộc phải chạy trốn gấp. cô chưa gặp lại TJ

hay Martin Ferris. Cô cầu cho 0 gặp 2 ng` khi ra đường mua bán tại vẫn cái tiệm tạp hóa nhỏ hôm nọ. Cô cũng cầu chon g` bán hàng sẽ 0 thấy lạ lung khi cô mua những thứ đó. Cô đã có cái ăn dự trữ, 1 con ngựa, 1 cái yên và súng sẵn sàng dung đc ngay nhưng cô còn cần đạn, dây thừng và bao đựng sung nữa

Có 1 cái gì 0 rõ ràng đang day dứt cô. Hôm nay cô cảm thấy mình wá ư căng thẳng. Hình như có 1 cái gì giống 1 đám mây bão treo lơ lửng trên đầu cô. Thường thường cô đều nhận ra đc chính xác các cảm giác nhu* thể” ở trong mình, Kale Rushton, đã dạy cô cách tin cậy vào bản năng và cô đã tin cậy nó. Nhưng đối với TJ thì thật khó. Tim cô vẫn cu*’ đập rộn ràng và hơi thở cô vẫn cứ dồn dập. Cô cảm thấy 0 yên. Bản năng đang mach cô 1 cái gì đó nhưng cô 0 biết nó là cái gì

Có thể là nỗi đau với TJ và cũng có thể là nỗi khắc khoải tại sao hôm nay anh 0 tìm gặp cô, trực tiếp hay bằng thư từ. 2 ng` đã ăn nằm với nhau nhưng rồi cô lại hất hủi anh. Anh có sao 0? Anh có muốn giải quyết rắc rối giữa 2 ng` 0? Tại sao anh 0 tiếp xúc, và yêu cầu cô giải thích về bức thư điên rồ của cô sau cái đêm đắm đuối nọ? Sao anh có thể chiếm hữu cô rồi lại bỏ đi tựa nhu* cô chẳng là cái gì với anh?

Lòng cô cải lại. Có thể anh cũng sợ và hoang mang chứ. Có thể thư này yêu cầu 0 tiếp xúc đã xúc phạm anh. Có thể/ anh lạnh đi như mây đã đòi hỏi. Hay có thể anh cho mây thôi*` gian để thay đổi ý kiến mà đến với anh

Đầu óc sắc nhạy cô wát lên. Hay là lấy đc cái ân cần ở mây rồi thì hẳn bỏ đi. Hay hẳn 0 còn muốn 1 cô gái tơ dại đột nữa

Tim óc Carrie Sue ngừng ngay cuộc tranh cãi khi cô trông thấy Curly James đi tới. 1 nỗi lo âu menh mang dâng lên trong ng` cô. Ng` bắn thuê tóc vàng này đã đi với băng của anh cô cho tới lúc hẳn cứ toàn đẩy họ vào những chuyện lời thôi chết ngg`. Curly luôn luôn là 1 tên tồi tệ 0 thể kiểm soát nổi, Darby 1 hôm đã fải bảo hẳn buộc khan* túm gói lại mà chia tay với băng của anh.

Hẳn làm gì ở Tucson đây, cô nghĩ thầm, trong khi hẳn toét miệng ra cười đi thẳng tới cô. Ng` dân sẽ bảo sao khi thấy 2 ng` trò chuyện với nhau? Nếu có ai đó nhận ra hẳn rồi chấp các manh mối lại thì cô sẽ bị lời thôi to

Chương 18

Hẳn dừng lại trước cô, nhìn cô từ đầu đến chân, “Sao lần nào gặp cô tôi cũng thấy cô đẹp ra thế nhỉ, Carrie Sue. Cô làm gì ở đây? Darby bảo tôi là cô đã rời băng nhóm. Cô nghĩ là sống công khai thì được an toàn hơn à?”

- Anh có gặp Darb? – cô lo lắng hỏi.
- Có, cậu ấy ở Texas. Cô nhớ cái chỗ ẩn ở trong núi chứ. Hẳn ở đó khi tôi đi qua.
- Tôi lại nghĩ anh ấ đến Oklahoma lánh một thời gian – cô nói để moi tin. Cô không muốn con người đặc biệt này biết những điều nguy hiểm như thế về cái băng của Darby.

- Chạy trên đường với họ bây giờ gay lắm. Họ đã nằm mọp ở Guadelup. Tôi định đến với họ vài ngày sau khi rời đây đi. Darby nói tôi có thể đến với anh ấy.

Carrie Sue nhớ lại chỗ ẩn trong núi, nó nằm một nửa ở đất Texas, một nửa ở đất Mexico. Vậy là anh ấy bây giờ ở gần với cô hơn nếu cô cần đến giúp đỡ. Nhưng cô không tin Darby sẽ lại muốn hắt như hắt vừa nói, song Curly nom không ra vẻ nói dối, điều này làm cho cô lo ngại. “Darby ổn chứ?” – cô bồn chồn hỏi, và nhìn chung quanh xem có ai đang nhìn không nhưng chẳng thấy. Cô cần phải gấp lên.

- Vẫn dữ dằn như xưa. Tại sao cô lại chia tay với anh cô?

- Già quá rồi không thể suốt ngày chạy trên đồng, sau lưng là dân binh đuổi được nữa. Không ai ở đây biết tôi, Curly. Tôi được mượn làm vô giáo, với tên là Carolyn Starns. Xin đừng tố giác tôi. Tôi đang thử bắt đầu một cuộc đời mới.

Hắn tựa vào cây cột bưu điện, cuốn một miếng thuốc lá.

- Cái đó gay gắt vì băng Darby đã bị treo yết thị truy nã khắp cả rồi, trừ cô chưa có hình vẽ rõ về cô mà thôi. Cô may đấy, vì tôi ngờ là xem hình cô thì ai cũng nhận ra được cô ngay. Nếu Darby đi khỏi Texas như tôi mách thì sẽ được an toàn. Tôi bảo cậu ấy thôi cái thằng Harding đi. Nó là một thằng chó đẻ đê tiện. Tôi đã làm một vài việc cho nó nhưng nó sẽ giết tôi liền nếu như có dịp. Tôi lĩnh tiền công rồi bỏ luôn nó.

- Anh có làm việc cho Quade Harding? – cô khinh khỉnh hỏi.

- Tôi cần tiền mà lại không làm được việc gì hợp pháp cả. Pháp luật chụp lên đầu tôi và rình tôi như con diều hâu đuổi theo con thỏ vậy. Tôi không để cgo mặt tôi giáng lên trên yết thị họ truy nã được. Người ta thuê tôi làm thằng bắt thuê và săn lấy thưởng. Tôi kiếm được một việc ra tiền ở đây. Rồi tôi lại đi với Darby và anh em mà.

- Anh chống những bạn bè trước đây? – Cô lo lắng hỏi.

Carrie Sue thầm hỏi tên cướp quỷ quyết này liệu có chống lại mình không đây?

Curly lắc đầu mỉm cười, tựa như cô đã hỏi to câu đó “Tôi không khi nào làm cho cô đau khổ, Carrie Sue. Cô luôn luôn tốt với tôi. Trước đây tôi bộp chộp, giờ không bộp chộp nữa. Chính vì vậy mà Darby đã cho tôi có một dịp may mới. Nếu Harding không theo lòng cô ở đây chắc cô cũng an toàn phải không?”

- Anh đừng bảo hắt chỗ tìm tôi, đồng ý chứ Curly?

- Hà, thật ra thì phải tự tôi giết nó cơ đấy. Hai đứa cùng với tôi làm việc cho nó quay ra chết tôi mất rồi. Tôi đang nghĩ Harding đã bỏ rơi hai đứa và nếu có thể được thì bỏ rơi cả tôi. Chẳng thấy chúng thò mặt ra mà lại nghĩ chúng đã bị giết chết rồi. Làm tôi mất một việc làm nhưng lại có việc khác rồi. Tôi nghĩ trong khi anh cô nằm im hơi lặng tiếng thì tôi có thể kiếm được chút đôla. Theo lời Darby thì anh em sẽ nằm khan độ chừng một hai tháng gì đó.

Giọng nói, vẻ mặt Curly có vẻ là lạ, cô thấy nhưng không để lộ ra. “Hãy lánh xa Quade Harding, hắt là thằng ma quái” – Cô nhắc nhở. “Nếu không vì nó và bố nó thì tôi và Darby đã chẳng phải lâm vào cảnh khó khăn này. Tôi đang muốn phá ra khỏi cuộc đời trước đây. Người ta đang tin tôi là cô giáo. Nếu chuyện này không thành thì hoặc tôi vào tù hoặc chết mất. Hãy giúp tôi với nhé, Curly.”

- Đừng lo tí nào về phần tôi, Carrie Sue. – Trung thực, hắt thề.

- Tôi tin anh – cô nói dối với một nụ cười rạng rỡ. Cô biết không thể tin được Curly Jame. Tiền – đặc biệt món tiền thưởng lớn như tiền thưởng về cô- có cách làm cho một con người thành ra mù lòa được lắm. Nhưng làm gì được hắt, cô nghĩ. Hắt có thể nộp cô cho pháp luật hay

Harding, khi tiền cạn, hẳn có thể làm như vậy và cô biết.

Cô biết chữ cho là một sai lầm với tên xấu xa này nên nói: “Nếu anh cần tiền, Curly, tôi có thể cho anh vay một ít hay báo anh ở đâu có vàng”.

Mắt hẳn sáng lên. “Đâu?”. Hẳn ham hố hỏi.

- Trong quỹ của Martin Ferris. Tìm ra văn phòng của hẳn khó đấy, hẳn là người quyền thế ở đây. Cô để ý thấy một lóe bất mãn và chán nản trong con mắt hẳn – Anh biết hẳn không?

- Hôm nay tôi đến lĩnh lương ở hẳn, nên mới đứng đây. Trước đây tôi có làm vài việc cho hẳn, hẳn vừa lại cho tìm tôi. Tôi hy vọng hẳn ưng thích công việc tôi làm.

Người Carrie Sue run lên và mềm nhũn: “Tại sao? Hẳn cũng xấu như Harding mà!”

- Để loại bỏ cho hẳn một con rắn tên Rogue.

- Tại sao? - Cô lại hỏi, tim đập thình thịch.

- Hai lẽ - Hẳn hít một hơi thuốc dài.

- Như thế nào, Curly? – Cô hoảng hốt giục. Nếu cô báo T.J. thì anh sẽ nghĩ làm sao cô lại biết điều này. Nếu cô không....

- Một, tôi đang được trả kha khá để làm việc đó và hai, tên tuổi tôi sẽ nổi như cồn. Thịt được Rogue thì tôi sống cả đời.

- Đừng làm thế, Curly. Anh ấy tốt, tốt lắm đấy. – Cô bảo hẳn về vụ cướp hụt xe và T.J. cứu cô như thế nào – Anh biết tôi đã gặp những tay súng giỏi nhất xa gần, Curly, nhưng họ đều không sánh được với anh ấy đâu. Anh ấy bắn nhanh như chớp và lì. Đừng có chọi với anh ấy vì bất cứ món tiền hay danh giá nào.

- Tôi hạ được hẳn hay bất cứ ai đến độ súng.

- Martin Ferris có bảo anh là đã cử ba người chống lại anh ấy cùng một lúc mà rồi cuối cùng thất bại không, Curly, tôi đã ở đó mà, và tôi không nói dối bạn bè đâu. Xin thối lui đi.

- Không thể. Tôi đã lấy tiền và hứa rồi, Curly Jame không có chạy lòng.

Carrie Sue nhận thấy tay tóc vàng này không có thôi cuộc đấu súng với T.J. Rogue, dù món tiền trả công hẳn chẳng bõ bèn gì. Gã điên rồ bánh trai này tin một cách thật thà rằng hẳn hạ được T.J. trong đấu súng.

- Cô có chuyện với Ferris ư? – hẳn hỏi.

Cô cố lừa hẳn, kéo hẳn về với mình. “Hôm tôi vừa đến hẳn đã thích tôi ngay, từ đó hẳn không để cho tôi yên. Hẳn đang cố ép tôi thành nhân tình của hẳn. Tổ tình không xong, hẳn đã dọa tôi bằng việc làm của tôi. Hội đồng thị trấn nghe hẳn, nên hẳn dọa làm cho tôi bị sa thải nếu tôi không tử tế với hẳn. Hẳn nghĩ tôi là bạn của Rogue vì anh ấy đã cứu sống tôi, hẳn sợ Rogue bảo vệ tôi chống lại sự đeo đuổi của hẳn.”

- Thật chứ?

Cô nói dối như thật: “Rogue thích tôi và cứu mạng nhưng giữa hai người chỉ có thể, tôi thề như vậy. Xung đột thật sự là đã có từ lâu rồi giữa hai người đó và đều lấy tôi làm người trung gian. Nếu anh loại bỏ Rogue thì tôi sẽ chịu sự định đoạt của Martin Ferris. Nếu chống Ferris thì hẳn sẽ biết tôi là ai và lấy cái đó chống lại tôi. Curly, xin cho chuyện này qua đi, tôi van anh. Anh có thể tìm thấy Rogue một ngày nào khác, ở một thị trấn khác, khi không có tôi dính dáng vào. Anh ấy sắp rời đây đi rồi.”

Cô bỏ vấn đề phiền toái này nói sang chuyện khác cho đỡ lo lắng: “Darby đang nắm im hay làm việc?”, cô hỏi. Nếu băng Darby không ở lại bên kia biên giới bang láng giềng thì sự có mặt của họ sẽ nguy hại cho cô. Darby đã hứa không đến gần Arizona. Cô hy vọng anh giữ lời hứa.

Người đàn ông tóc vàng nhìn cô trừng trừng. “Phần lớn nằm im. Cô có muốn tôi mang thư cho cậu ấy khi tôi rời đây đi không?”.

- Chỉ nhắc anh ấy đừng đến Arizona k3o tôi bị rắc rối. Bây giờ tốt hơn hết là tôi đi đã, để cho không ai trông thấy anh và tôi đứng với nhau. Tôi sẽ liên hệ với anh sau.

Curly nắm lấy khuỷu tay cô giữ lại, gợi ý: “Nếu cô mách tôi chỗ để vàng và ở với tôi vài ba đêm, tôi sẽ quảng cái tiền công Ferris mà quên Rogue đi như cô nói”.

Carrie Sue hiểu mình không thể nào làm như hấn yêu cầu được. Cô nghĩ, làm thế nào đây? Nếu cô lạnh lùng cự tuyệt hấn thì tất cả cũng sẽ mất hết. Nếu cô lừa Curly thì sẽ làm lộ chỗ ở của Darby ra và cô sẽ bị bắt. Cô tuyệt vọng đáp: “Cho tôi một hai ngày nữa để xem cụ thể thế nào. Giữ cẩn thận cho không ai thấy anh và tôi gặp nhau hay một ai đó tò mò về hai chúng ta nhé”.

Curly James mỉm cười trước triển vọng đặt tay vào được kho vàng và cô gái tóc đỏ này. Bao lâu nay hấn vẫn muốn cô nhưng Darby luôn luôn giữ đám người trong băng, kể cả bạn anh là Kardry Sams, không cho ai bén mảng đến em gái mình... Nay cô đang trong bước đường cùng, không còn cách nào hơn là nương tựa vào hấn. Nếu trên giường cô thích hấn thì sau khi hấn xong việc của Ferris mà hấn không có ý buông, cô có thể sẽ bốc đi cùng với hấn lắm. Dĩ nhiên lấy Carrie Sue đi sẽ làm cho ông chủ Harding của hấn bức tức dữ dội, nhưng hấn đã phản bội bất cứ ai, kể cả những người nguy hiểm như Harding và Ferris, vì một món lớn: Vàng và vì Ngọn núi Texas. Hấn đã định trong khi chờ Darby lại ngoi ra để đi theo thì hấn cứ làm công việc của Ferris đã. Sau khi tìm ra chỗ Darby ẩn và biết dự định của họ rồi hấn biết hấn có thì giờ hoàn thành việc của Ferris trước khi quay về làm việc lại cho Harding. Nay thì hấn không cần đến công việc của Harding. “Thỏa thuận rồi đấy Carrie Sue”.

Cô cẩn thận: “Đừng có gọi tôi Carrie Sue nữa kẻo có người nghe thấy được. Tôi là Carolyn Starns, cô giáo. Tôi sẽ sớm liên hệ với anh. Anh ở đâu?”

- Khách sạn Morris, phòng mười. Thứ sáu này cho biết tin của cô.

- Sẽ có tin, một lời hứa đấy, Curly. Cảm ơn – cô mỉm cười và đi.

T.J chứng kiến mối quan hệ kì lạ giữa cô gái người đẹp anh yêu và tên cướp hung ác anh đang chờ ở đây để giết nó. Sáng nay anh trong thấy Curly James trong thị trấn và đang nghĩ cách trêu hấn tạo cơ hội gây ra một cuộc đấu súng hợp pháp. Anh thắc mắc họ đã nói gì với nhau, làm sao họ lại quen nhau vì hình như họ chuyện trò thân mật lắm. Cô có biết người tóc vàng này là ai và là thứ gì không? Có cái gì không hay trong việc này...

T.J. cố ý đâm sầm vào Curly James. Curly há hốc mồm ra nhìn anh, nhớ lại đã gặp nhau ở đâu, trong trường hợp nào. T.J. thấy rõ ngón tay Curly đang gõ gõ lên báng súng và hấn căng thẳng. Martin Ferris đi tới, bình luận: “Tôi thấy là anh đã tìm được anh ta rồi đấy, James. Người này đang kiếm anh đây, Rogue”.

T.J. để ý thấy ánh ngạc nhiên trong mắt Curly.

Tên cướp chật vật nuốt nước miếng, cố kìm cơn sợ đang dâng lên dữ dội. “Anh là T.J. Rogue?” – cuối cùng hấn hỏi, thầm nghĩ tại sao Quade lại không bảo trước hấn, tên cái người hấn đã trói bằng dây thép gai vào cây. Nếu biết thì hấn đã giết Rogue ngay từ hôm đó rồi.

- Phải, chúng ta có vài khoản cũ cần thanh toán, đúng không? – anh nói với một nụ cười lạnh lùng.

- Hai người biết nhau rồi à? – Martin ngạc nhiên hỏi.
- Trước đây đã gặp nhưng chưa được giới thiệu đúng thể thức với nha. Có phải không Curly? – trong giọng nói và con mắt T.J. có một cái gì sắc nhọn như thép.
- Tại sao lại không ra đường mà làm cái việc giới thiệu đó đi chứ nhỉ? – Curly cười mỉa, hẳn đã lấy lại được lòng can đảm giả tạo của hắn. Hăng rủa Quade đã đưa hắn đến bước đường này.
- Anh đang thách tôi hả? – T.J. hỏi to lên cho những người đang quay đến nghe thấy rõ.
- Nếu anh không là một thằng hèn, Rogue, thì anh đã làm cho tôi được hài lòng đấy.
- Tôi buộc phải đẩy anh trở về cái vạch của anh ở bên dưới kia, ông có đếm cho chúng tôi được không, ông Ferris?
- Không còn gì vui hơn – Martin mỉm cười trả lời, Curly đã quá muộn trong việc chiếm chỗ xe chở vàng do đó gây phiền hà không ít cho hắn nhưng hôm nay mọi việc gạt bỏ đi cho hắn cái đối thủ đáng gờm này thì là không quá muộn.

Hai tay súng bắn thuê bước ra giữa đường chờ Martin đếm bước đo khoảng cách rồi hai người đứng nhìn nhau. “Đến ba!”. Martin hết lớn, hai tay nón ran xoa xoa vào nhau.

Bàn tay trái T.J. buông thõng ở bên sườn. Bàn tay phải đặt gần thắt lưng tựa như anh định dùng nó. Vì anh biết Curly James sẽ theo dõi cái bàn tay này. Anh chờ.

Carrie Sue đã nhìn thấy từ đâu việc này từ trong cửa sổ nhà hàng. Cô đã chạy gấp ra cửa nghe câu chuyện giữa họ. Cô lo lắng nghĩ tại sao T.J. và Curly lại biết nhau? Nhưng Curly có vẻ giật mình khi biết người đàn ông tóc đen là Rogue! Hắn nghĩ anh là ai chứ? Và thù hận giữa hai người xem ra đen ngòm và quanh như bùn dưới đáy hồ. “Khoan cũ” cần thanh toán giữa họ là cái gì vậy? Rogue có giỏi như truyền thuyết nói không?

Martin đếm đến ba và liền diễn ra một loạt động tác. T.J. rút khẩu súng bên trái ra, bắn hai phát rồi tra vào bao trước khi súng của Curly tuột khỏi tay. Thình lình Curly nằm thì lù một đống ở giữa đường bụi bặm. Cô chưa từng bao giờ thấy một ai rút súng, nâng búa kim hỏa rồi bắn nhanh và chính xác như T.J. Rogue vừa rồi. Nếu lúc đó cô chớp mắt là cô sẽ chẳng thấy được cái gì hết. Cô thầm hỏi có phải Curly là cái lý do khiến T.J. đến Tueson không, phải chăng anh đợi “cái khoản cũ” và cuộc đấu súng này rồi mới đi? Anh có biết Ferris thuê Curly giết anh không? Đáng sợ thật, nhưng cô đã nhẹ người đi vì kết quả của cuộc đấu súng, bây giờ Curly không còn phản hay dọa cô được nữa, mà T.J. thì lành lặn. Mỗi nguy của cô đến nay chấm dứt.

Ông Sêríp chạy xuôi xuống. Ben Myers đi đến chỗ T.J. đứng dưới nắng, yên bình như một ngày lặng gió. Hai người nói với nhau một chút rồi bắt tay. Cô liền cảnh giác. Tại sao T.J. lại luôn luôn bắn hạ những tên cướp như vậy chứ nhỉ?

Carrie Sue đi vội về nhà trọ để suy nghĩ nhưng T.J. đã đuổi kịp.

- Khoan một chút, cô gái – anh nghiêm nghị ra lệnh. Cô quay lại nhìn anh, anh đọc thấy sợ hãi và ngờ vực trong mắt cô – Tôi trong thấy cô ở đây về.

Carrie Sue hiểu lầm lời anh. Cô thanh minh: “Anh ta hỏi tin và đường đi nhưng em bảo em không giúp được vì em mới đến. Anh ta bắt đầu tán tỉnh em nhưng em chỉ lại anh ta. Em nói em không thích những người bắn thuê. Anh chắc là đã bắn giết nhiều lắm rồi” – Cô nói khê.

T.J. biết cô nói dối, anh cần hiểu vì sao nhưng hãy gác lại đã. “Tôi nói là tôi đã trông thấy cô trong và sao cuộc đấu súng. Tôi ân hận cô đã phải xem một việc như vậy. Tôi làm thế nào được, Carylyn? Hắn khiêu khích thách thức tôi trước mặt mọi người. Ngoài ra hẳn là một trong những đứa đã trói tôi vào cây bằng dây thép gai ở Texas. Một cái nợ cũ phải giải quyết. Myer nói có một giải thưởng về hắn nên hẳn đâu có trong trắng như hắn tưởng. Ông ấy cảm ơn tôi đã

nhận thách thức của hắn vì Sêrip thì già rồi và chắc chắn Curly James sẽ giết ông ta nếu đấu súng”.

- Có phải anh nấn ná ở Tueson vì Curly James không?

Biết cô đã rõ sự thật về tiền thưởng và Điều hâu đêm, T.J. đoán hiểu ra đó là lý do khiến cô gửi bức thư kia cho anh. Đã để cô yên từ chiều thứ hai, anh đã định gặp cô đêm nay để thanh toán sự hiểu lầm, giải thích việc anh có mặt lâu ở đây. Cô không muốn anh để cô yên một mình, anh lập luận, mà cũng chẳng sợ Ferris, hội đồng thị trấn lẫn mất việc gì cả! Cô đã rất giận, đau khổ, hoảng sợ vì những lời nó dối của anh mà thôi. Cô phải nghĩ tại sao anh lại lừa dối cô và những người khác, cô phải ngờ vực tình cảm của anh đối với cô có trung thực không. Nhưng tại sao cô không hỏi thẳng anh về những lời lừa dối đó? Cô can đảm và thẳng thắn nhưng cũng kiêu hãnh và thận trọng. Bất kể như thế nào, anh cần phải lấy lại lòng ti và sự kính trọng của cô.

Anh thận trọng đáp lại: “Đúng nhưng anh không hề bảo em là đang nói dối trong khi thật ra thì chỉ một người. Anh đuổi bắt được bọn bạn hắn, chúng nói chúng đi gặp hắn ở El Paso để rồi tới đây có một số việc. Lưỡi chúng dẻo như kẹo khi anh trói chúng đầu lưng vào nhau bằng dây thép gai. Anh lo Curly không thò mặt ra khi hai đứa kia không đến tìm hăm như dự kiến. Anh đoán Ferris đã thuê chúng làm vụ cướp xe nhưng Curly lại la cà ở đâu mất. Em có thể đánh cuộc được rằng trước đây hắn đã làm việc cho Ferris. Anh chắc Ferris đã thuê Curly giết anh vì anh đã làm hỏng kế hoạch của hắn về chỗ vàng kia và về em”. Anh hít một hơi dài rồi tiếp. “Em đã biết là anh không nói thật về tiền thưởng và Điều hâu đêm. Có phải vì thế mà em giận anh không?”.

- Anh sắp lên đườn rồi phải không? – Cô không trả lời câu hỏi của anh và anh cũng không ép. Bức điện anh nhận được cho hay rằng Curly đang đi tới Tueson và Darby thì lại bắt đầu di chuyển. Anh cần phải tới Texas. “Sáng sớm anh sẽ lên đường nhưng anh sẽ gửi giấy báo em chỗ tìm anh phòng lúc xảy ra chuyện lời thôi với Ferris mà cần đến anh. Anh ghét thằng khốn kiếp ấy chơi nước trên với anh nhưng em biết là chúng ta không thể chứng minh được rằng hắn đứng ở đằng sau vụ cướp xe cũng như hắn thuê Curly bắn chết anh. Tốt nhất là anh đi, ngửa trước chuyện rắc rối, cho cả hai chúng ta”.

Chương 19

Carrie Sue nhận thấy cô cần để cho mối quan hệ của anh và cô chấm dứt ở đây, giữa thanh thiên bạch nhật chứ không phải trong buồng cô tối nay. Cô hết sức muốn anh nhưng cái đó chỉ làm cho việc mất anh càng thêm đau khổ. Việc anh đã xong và anh không quần quanh ở đây được vì cô do đó cô cần giữ lòng tự trọng và đầu óc tỉnh táo. “T.J., anh là một người bạn tốt, em mong anh đến đâu cũng đều được may mắn. Chạm tạm biệt”, cô nói và bắt tay anh.

T.J. xiết chặt tay cô rồi nhìn vào mắt cô: “Anh mong sự việc sẽ khác đi, Carolyn, nhưng không được, em hiểu chứ?”.

- Có, em hiểu – Sarrie Sue cố giữ không để lộ ra đau đớn đang giằng xé lòng mình.

- Em tin chắc là em sẽ tốt lành ở đây chứ? – Anh hỏi với con mắt trù mến dịu dàng.

Cô mỉm cười nói đùa. “Dĩ nhiên chứ, Ngài Rogue. Trong khi xem anh bắn như vậy, Martin Ferris sợ quá không còn ăn hiếp em được nữa đâu”.

T.J. nói thầm thêm trong đầu. Đặc biệt sao khi mà anh loại bỏ ba đứa tay chân hăn thuê đêm nay, “Em có muốn ăn chia tay tối nay không?”.

Cô lắc đầu: “Như vậy sẽ không hay cho cả hai chúng ta”.

- Em không buồn chứ?

- Không, chỉ buồn là chúng mình khác nhau quá.

T.J. thở dài. “Nếu như một trong hai chúng mình thay đổi...”

Carrie Sue chìa tay ngắt lời. “Đừng nói thế vì chúng mình không thay đổi được đâu, T.J. Chúng ta không thể thay đổi và cũng không thể sống sót. Hãy đi mừng chiến thắng của anh đi – Người ta sẽ uống suốt đêm trong quá rượu mừng anh đấy”.

- Em là người con gái duy nhất, Carolyn Starns – Anh thì thầm.

- Hãy cẩn thận T.J., Martin Ferris căm ghét anh, cho anh biết lời hăn buột miệng về bữa ăn ngoài trời. Xem kĩ sau lưng, Rogue Một kẻ thù như thế không dễ dàng bỏ cuộc.

- Anh sẽ cẩn thận, cô gái, và em cũng nên như vậy.

Cô tươi cười quay gót, để anh đứng lại đó. Cô mừng là sau cuộc đấu súng anh đã theo cô để giải thích, để xin lỗi và để chào từ biệt. Nó cho cô thấy anh quan tâm đến cô.

T.J. nặng nhọc thở dài. Trời, anh ghét phải bỏ cô lại ở đây nhưng anh không thể yêu cầu cô đi cùng. Và cố gặp cô tối nay là không hay cho cô. Khi anh hoàn thành vụ cuối cùng này có thể anh sẽ thôi cuộc sống hoang dại này mà lập nghiệp. Và có thể lúc đó cô vẫn còn muốn cho anh một cơ hội. Nhưng đó là hàng tháng, hàng tháng nữa kia.

T.J. trần trọc trên giường, cố ngủ chút ít trước khi sáng trời. Anh đã muốn lên gặp Carolyn nhưng anh lại không muốn việc lên đường của mình làm cô khổ tâm hơn. Anh đã đọc được trong con mắt cô sự đau đớn và thất vọng, bản thân anh thì cũng chẳng khác gì.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Chắc chắn không phải Carolyn liều lĩnh đến gặp anh lần cuối cùng rồi!

Anh mở cửa. Một người đàn ông bước vội vào và cài then cửa. T.J. nhìn dò hỏi: : “Anh làm gì ở Tuesob thế?”.

- Định yểm hộ cho anh, Thad. Đại úy MacNelly nhận được điện của anh đã phái tôi đến gặp anh về việc đó. Tôi đang ở Tombstone theo dò bọn Kale nên được điện tôi đến đây ngay. Không kịp cho vụ anh và Curly James bắn nhau hôm nay mà tôi nghe lúc tối. Bây giờ chuyện đó đã xong, anh có thể chuyển sang vụ Stover rồi đó. Tôi được lệnh giúp anh.

T.J. nhìn cảnh vệ Texaz Joe Collins, một người anh gần gũi đã lâu. Joe là một trong số ít biết được tung tích thật của anh, anh và Joe đã làm việc với nhau nhiều lần trước đây.

- Đại úy MacNelly bằng lòng cho tôi làm việc đó? Ông ấy giằng co với tôi chuyện ấy. Tôi bảo nếu ông ấy không mềm mại đi thì tôi sẽ xin từ chức rồi bằng mọi cách làm việc đó một mình.

Joe Collins đáp: “Ông ấy nghĩ bản thân anh dính dáy khng quá nhiều, quá sâu, khó bình tĩnh được. Ông ấy không muốn anh bị giết. Ông ấy nghĩ tóm được băng cướp có Thadues Jamison thôi! Curly là một trong mấy đứa đã trói anh bằng dây thép gai phải không?”.

- Đúng, đứa cuối cùng, trừ Quade Harding. Win Clark và Đại úy MacNelly vẫn theo dõi Quade Harding đấy chứ? – Win Clark là Sêríp Texas vòn Đại úy MacNelly, một trong những cấp trên của anh, thì ở lực lượng đặc biệt Cảnh vệ Texas. Khi anh bị bắt vì một phó Sêríp, Tổng thống Grant đã cứu anh, cho hưởng ân xá nếu anh nhận làm nhiệm vụ mật đặc biệt và Cảnh sát trưởng. Thadues Jerome Jamison nhận hai công việc cặp díp này trong nhiều năm. Để bí mật, anh đã dùng tiếng tăm của một người đánh thuê lấy lòng cùng cái tên Rogue (tiếng ỹ có nghĩa là thằng quỳ con, thằng bé nghịch ngợm), anh chọn nó vì trong những ngày sống mồ côi anh vẫn thường bị gọi là một thằng nhóc tinh nghịch man dại. Hai năm trước anh đã nhận thêm việc Cảnh vệ Texas, một vị trí cho anh có mọi quyền lực ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào anh cần đến để hoàn thành các nhiệm vụ khó khăn, nguy hiểm nhất, khi mà ẩn danh với cái tên Rogue thì anh không thể nào làm tròn được.

Joe đáp: “Các ông ấy biết Harding chiếm đất phi pháp rồi. Bây giờ mọi cái khác ông ấy cần là bằng chứng chống lại hắn. Anh không thể tiếp tục việc này vì bọn Harding đều đã biết mặt anh cả rồi. Ngoài ra, với cái tên Rogue anh làm được nhiều việc hơn với cái tên Thad Jamison, Cảnh vệ Texas”.

Quả là đến một nửa thời gian anh cảm thấy mình đúng hệt như một kẻ giết mướn được trả công và được lệnh phải dọn dẹp cho sạch sẽ cái miền Tây bẩn thỉu này. “ Đúng thế, với cái tên Rogue tôi có thể giết quang minh được vô khối đứa cặn bả đấy. Chỉ cần họ tóm lấy thằng Harding cho tôi thôi, kéo khôn tôi lại phải lên đường một phen vì nó cho mà xem”. – anh báo trước. Joe, trước khi đi với mình, cậu hãy liên hệ với Charlie nhé. Bảo cậu ấy kiểm tra cho mình một người tên là Martin Ferris. Hắn có một trại chăn nuôi lớn và một mỏ bạc”. T.J. thuật lại những sự việc và những nghi ngờ của anh về vụ cướp vàng hệt cùng vụ giết hại Helen Cooper. Anh muốn Sêríp quận Pima tiến hành điều tra. Nếu Rogue tiếp xúc với một Sêríp ở Arizona thì

nom nó lạ quá. Mà vì tôi không thể sùng diện mặt mã nên tôi ngại Ferris có thể lấy được diện của tôi. Tôi đang định điện cho Charlie trước khi rời đây”.

- Trước đây anh có chuyện lôi thôi với Ferris khi anh làm cái vụ Carillo phải không?

- Đúng. Nhưng hắn còn bám lấy một người bạn của tôi nữa, Carolyn Starns. Cô ấy là người tôi đi nhờ chuyển xe và hai chúng mình thân thiết với nhau. Tôi muốn Charlie trông cho hắn không ức hiếp cô ấy. Nắm lấy việc đó hộ tôi trong khi tôi tìm băng Stover. Tư lệnh đang có một hồ sơ về các vụ đánh của chúng. Tôi cần biết chúng đã làm những gì kể cáo Pháo đài Uso hôm thứ hai. Sau khi gặp Charlie hãy tìm tôi ở El Paso, nhà hàng Mích nhé.

- Chính vì thế mà tôi đến đây. Vụ cướp mà ***(mất chữ) thoát chết ở gần Sherman là do băng Stover gây, lần ấy có thể cho chúng ta một ít tin về chúng. Jacob bạn anh bị giết trong chuyến xe đó nên ...cũng muốn tóm cái băng ấy như anh vậy.

- Chúng giết Arabella và Maria tháng Ba, sau đó chúng giết Jacob. Chúng mà gây rắc rối cho tôi, tôi không có đem chúng về nộp sống đây đấy nhé.

- Tôi biết, Thad. Tôi buồn cho chuyện gia đình bạn anh.

Joe Collins nghĩ đến ba phù hiệu của T.J.: Cảnh sát trưởng, Bộ pháp luật cho Tổng thống Grant, Cảnh vệ Texas cho MacNelly của lực lượng đặc biệt. Ít ai nghĩ đến Thad Jamison nhưng lại nhiều người biết tay súng bắn thuê tên tuổi đã trở thành truyền thuyết tên gọi T.J. Rogue. Anh làm những việc người khác không muốn àm và làm không nổi. Joe không yêu quý, tôn trọng hay tin cậy ai hơn con người này.

- Harding bố là người đã treo giải thưởng lớn cho việc băng cướp Stover. Đám này quấy rầy hắn đêm ngày. Quade là người cung cấp tên tuổi, hình ảnh cho các cáo thị truy nã mới đây, nói rằng các bức ảnh do một thám tử hắn mướm dò la đám này. Hắn rất muốn bắt băng này, cả em gái của Stover nữa. Nhưng có một cái lạ ở đây – trên yết thị truy nã cô lại nói: “Chất thì không có thưởng”. Hắn nâng mức thưởng lên tới cả anh lẫn em gái mỗi người những mười ngàn đôla, còn những đứa khác chỉ năm ngàn một. Ngộ lửa Texas đập thật đấy, Thad. Tóc đỏ rực xuống tới tận eo, mắt thì xanh lạ lùng. Tôi có mang theo một cáo thị mới truy nã cô ấy. Xem qua một cái đi nào, - Joe nói – Đã thấy tóc ai, mắt ai đẹp hơn chưa? Nom trong trắng như một thiên thần ấy. Dĩ nhiên bọn tôi biết cô ấy không phải là một thiên thần như thế”.

Trước khi nhìn vào bản cáo thị, T.J. đã cảm thấy bụng mình thắt lại. Carolyn đã ở trên xe bị băng Stover gặp, người sống sót duy nhất, một cô gái tóc đỏ như lửa, mắt tím lam. Cô đã xuất hiện đúng vào lúc băng cướp biến mất. Mọi điều về cô vụt hiện ra như chớp ở trong đầu anh. Anh nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Carrie Sue Stover, nhả mặt lại. Bây giờ mọi sự đã rõ cả rồi.

T.J. nhớ lại những gì anh đã biết được về người con gái bí mật. Những bản báo cáo trước đây kể về một người con gái tóc đỏ đi cùng với băng cướp nhưng ít khi tham gia tội ác. Nhiều báo cáo

cho rằng cô là một người em hay vợ, sống và giúp việc cho cả bọn. Sau thì cô luôn đi cùng nhưng chỉ đứng ngoài cuộc, chắc là để không lộ mặt. Cô là một tay súng giỏi, cưỡi ngựa tài. Cô là một trong những kẻ đã giết Arabella, Maria. Anh đang theo lùng cái băng khét tiếng này đây. Bây giờ đã gặp Carrie Sue, có tội hay không, đang ở trên con đường lùng đuổi của anh.

- Sáng mai việc đầu tiên là lùng bọn chúng - Joe Collines hãy nói với MacNelly việc này là của tôi, hoàn toàn thuộc về tôi - anh nói

Nhìn T.J ủ rũ, người cảnh vệ nói: "Chúng hiện đang nằm im hơi lặng tiếng. Cho đến lúc chúng nhoi ra chúng ta mới có manh mối dẫn đến chúng được."

- Đúng, nhưng tôi có thể tìm được, qua cô ấy-T.J. nói.

- Nhưng sao mà anh biết được cô ấy ở đâu?

T.J ném bản cáo thị lên giường. "Tôi biết rõ cô ấy nhưng ko nhận ra . Cô ấy đang nhận là Carolyn Starns, Cô ấy mới đến đây và T.J. Rogue sẽ giúp cô ấy trốn về với anh trai rồi tôi sẽ bắt tất cả. Joe, tôi cần làm như thế. Anh giúp tôi với, anh xem liệu có thể hủy các tờ cáo thị về cô ấy đi được ko ? Tôi thích làm xong việc này chứ ko phải luôn luôn cứ ngóai lại xem có bọn săn người lấy thưởng hay dân binh hung tợn theo gót tôi.

- Cô ấy là người con gái anh đã điện báo cho ngài MacNelly đẩy phải ko ? Carolyn Starns kia chắc chắn là Carrie Sue Stover à ? -Joe hỏi ngờ vực và T.J. gật đầu.- Cô ấy là một người nhẹ dạ mới ra sống ở giữa ban ngày ban mặt thế này.

- Không hề nhẹ dạ khi chưa có bức hình này. Tôi đoán là chúng đã giết cô Starns và em gái Darby thế nào đó. Tôi sẽ lừa cô ta dẫn tôi tới băng anh ta. Có thể cô ta ở đây để chờ băng của anh ruột đến và tìm hiểu để biết về chỗ vàng của Ferris và đã quen với Tueson, mục tiêu mới của chúng có thể là ở đây và cô ta đang làm trợ thủ cho chúng.

- Dùng cô ta như thế thì thật là thông minh – Joe lầm bầm.

- Tên Darby là một con rắn thật sự. Cô ta dễ làm cho mọi người nghe tin lắm. Tôi cần phải tỉnh táo với cô ta.

- Anh có tin cô ta không, Thad? Cô ta có thể đưa anh vào tròng đấy.

- Một khi trông thấy cáo thị này thì cô ấy phải tin tôi, cái đó mới là cốt yếu. Tôi muốn băng Stover chết.

- Tôi sẽ xin phép thu hồi các cáo thị n. Tôi có thể nói chúng sai. Mai tôi sẽ làm chuyện đó.

Sau khi bàn thêm kế hoạch, Joe Collins lén đi ra khỏi buồng T.J. và T.J. nằm vật ra giường. Anh giận điên lên. Anh tự rửa mình đã dính líu vào với Carrie Sue Stover. Anh cảm thấy như cô đã

lừa anh. Anh yêu và muốn cô nhưng nay thì không thể được nữa rồi.

Anh cầm lấy bản cáo thị truy nã, dăm dăm nhìn vào hình ảnh đáng yêu in ở trên đó. Có thể là cô đã bỏ bằng cướp và đang cố gắng bắt đầu cuộc đời mới không? Có phải vì thế mà cô nói hai người quá ư khác nhau và không thể cùng nhau xây dựng tương lai được không? Cô đã không còn cạnh tranh với anh nữa và tại sao? Anh nhớ lại cô đã lao động chịu khó thế nào ở nhà trường, cô đã tránh mặt Ferris thế nào. Nếu như dò thám Ferris thì cô đã không tránh mặt hẳn. Cô lại chăm chỉ đọc sách à chuẩn bị cho mình tựa như muốn dạy học ở đây thật lòng. Có lẽ chuyện gì đó trong quá khứ đã buộc cô vào cuộc đời mà cô không hề muốn. Có lẽ cô đã bị sa bẫy vì việc làm của anh ruột. Có lẽ cô đang cố thoát ra cuộc đời cũ của mình.

- Nếu em thật lòng thì anh rất buồn vì anh đang cần em để đưa anh tới được bọn kia, Carrie Sue Stover! Lần này, anh là người phản em đây.

Chương 20

T.J nhận ra mỗi nguy anh có thể đem đặt cô vào đó một khi anh đã lên đường nhưng với các bản cáo thị kia nhan nhản ở khắp nơi thì cô chẳng thể nào an toàn được, ở anh gồm những ba người của pháp luật. Anh có thể để cô tuột ra khỏi tay anh trong lúc đã nhìn thấy bằng cướp ở trước mắt anh rồi được không? Anh có thể bắt giam cô vào tù trong khi anh biết rõ nhà tù là như thế nào với đàn bà con gái được không? Anh làm gì được bây giờ? Tay anh đã bị trói buộc vào sổ phạn cô thì đã bị định đoạt mất rồi, bởi lẽ cô là một kẻ sống ngoài pháp luật, một thành viên của cái băng cướp anh đã thề là tiêu diệt nó. Cô quả là có tội và đang bị truy nã như bọn cướp kia, còn anh, anh phải làm tròn phận sự của mình.

Sau điểm tâm, Carie Sue về buồng thì thấy T.J chờ mình ở đó. “Em tưởng lúc này anh phải đi rồi chứ.” - cô nói, con mắt dụi lại khi nhìn lên mặt anh. Cô đi đến phía anh rồi dừng lại. Cô biết có cái gì không hay vì anh lặng lẽ một cách kỳ lạ, xem vẻ anh đang suy nghĩ triền miên. Có lẽ anh cần rời đây đi nhưng rồi vì cô nên anh lại không thể rời được. Một vẻ phân vân do dự toát ra từ người anh. Tay cô chạm vào môi anh khi cô hỏi: “Anh có chắc chắn nán lại được một ít nữa ở Tucson không? Sau khi anh đi rồi, em không sợ Ferris làm được gì em đâu. T.J, em muốn anh, ít nhất cũng là được ở với anh lâu hơn một chút nữa. Em không giục anh cam kết. Em chỉ sợ anh đi rồi chúng mình sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa thôi. Có nhiều cái em muốn cùng chia sẻ cùng anh lắm. Nhưng em không thể. Nếu như chúng ta là những con người khác”, - cô thì thầm.

T.J nắm lấy bàn tay cô đưa xuống. Sự lựa chọn này là ác độc với anh, nhất là sau những lời vừa

đứt ruột đứt gan anh. Anh hít vào một hơi dài như phải có quyết định khó khăn rồi nói : “Bọc một ít đồ đạc, quần áo lại Carrie. Em đi khỏi đây với anh”.

Cô tái nhợt, run rẩy. Con mắt đờ đẫn của cô gắn chặt lấy con mắt dữ tợn của anh. Anh có súng, cô không. Anh có lợi thế, vì cô không nghi ngờ anh phản bội mình. “Thế đấy – cô thì thảo – anh là một kẻ săn bắt lấy tiền thưởng và anh đã biết tôi là ai. Tôi lẽ ra nên biết như thế chứ không nên tin anh hay bất kỳ một ai khác. Lần nào, tôi tin con người, tôi đều bị rắc rối hơn. Anh chết rấp đi.

Con mắt và vẻ mặt cô làm cho người anh cộm lên những cảm giác phạm tội và đau buồn. “Không, Carrie, anh không là một kẻ săn bắt lấy thưởng. Nhưng họ sẽ dò ra được em ở đây đi cùng với anh.” Anh để bản cáo thị ra để trước mặt cô. Anh thấy mặt cô càng tái nhợt và con mắt hốt hoảng mở thật to. “Quade Harding đã đưa ra chân dung thật của em. Ở dưới bản cáo thị có nói như thế. Lúc chuyển xe thư tới đây, anh ở văn phòng ông Sêrip để ký giấy nhận tiền thưởng về Curly James. Myers phải lấy nó ở ngân hàng. Khi ông ta đi lấy, anh tò mò mở chiếc phong bì ở Texas vì bao giờ anh cũng thích biết ở đó đang có chuyện gì. Ông Sêrip được lệnh in thêm cáo thị và đem dán lên. Anh đã ăn cắp nó nên ông ta chưa được biết gì về em cả đâu. Rồi thì ông ta cũng biết thôi nên em ở đây không còn an toàn nữa rồi”.

- Nếu đâu cũng dán cáo thị này lên thì em chẳng còn chỗ nào để yên thân nữa rồi. – cô chua chát châm biếm. – Em đã nghĩ lần này thì mọi việc sẽ xong xuôi, mọi cái đều đang tốt đẹp cho một cuộc đổi đời, trừ Martin Ferris ra. Tại sao lại không thể để cho em yên? Nếu họ để cho em yên, em sẽ chẳng gây rắc rối lôi thôi nữa làm gì. Lẽ ra em phải biết Quade Harding sẽ giở trò này. Em ngu ngốc tưởng đâu cái mẹo của em đã thành. Em chỉ khao khát là được thoát ra khỏi cuộc sống kia. Trời, những 10.000 đô la vàng. Với em sẽ là chấm hết mọi cái từ nay.

- Anh đã muốn trong thấy em đau khổ, Carie. Anh không biết trước đây ở Texas có cái gì đã làm cho em phải rắc rối. Nhưng trước khi em thanh minh được với họ thì họ đã có thể bắn chết em mất rồi. Em cần đi khỏi đây và nằm im hơi lặng tiếng một thời gian. Và em cần có một người nào đó mà em tin cậy để trông nom đằng sau em. Anh mong được làm cho em như thế.

- Anh không giúp gì cho em được đâu, T.J, không ai giúp được em. Em đã nhúng quá sâu mất rồi. Trời, nếu như em có thể lùi trở lại năm 1869, rẽ theo một nẻo khác được chứ nhỉ! Em mong anh hiểu rằng đó là cái điều mà em không thể chia sẻ cùng với anh được, T.J., đó là cái có tại sao em luôn bực dọc. Thôi, em cần phải lên đường gấp đây.

-Cô gái, em không có cơ may đi một mình nổi được đâu. Anh sẽ đi với em, anh nói trước là anh sẽ không nghe theo một kế hoạch liều lĩnh nào để húc đầu vào tường đâu.

-Anh không hiểu là anh đang dây vào cái gì đâu. Em là một kẻ ngoài vòng pháp luật. Bốn bang đang truy nã em. Các lời kết tội giội lên đầu em còn nhiều hơn cả ve trên người chó. Tên khốn kiếp Quade Harding là đứa chịu trách nhiệm về mọi cái đã xảy ra cho em. Lẽ ra em đã phải giết chết nó từ lâu rồi kia, giết cả tên bố lì lợm của nó. Nó sẽ không bao giờ để cho em yên đâu mà.

T.J. rất cần biết tại sao kẻ thù của anh lại quá hăng hái lung đuổi cô gái tóc đỏ đến thế. “Tại sao bố con nhà Harding lại muốn em ghê gớm đến thế? Mà lại muốn bắt sống nữa!” - anh hỏi- “chúng đã treo một giải thưởng rất lớn, đưa ra một yêu cầu điên rồ. Chúng lấy được phác họa của em ở đâu ra?”.

Carie Sue nhìn thẳng vào anh và hỏi: “Tại sao anh lại muốn giúp em chạy trốn? Anh đâu có muốn trở thành một người bị pháp luật truy nã chứ?”

-Em biết tại sao anh lại cần phải giúp em rồi, Carie-anh nói dịu dàng, vuốt nhẹ lên má cô đang đỏ bừng vì giận dữ.

Cô đang sợ hãi, cô đang cảnh giác, cô đang bị giằng xé về tình cảm giữa lòng tin của yêu thương và nỗi ngờ vực bản năng. “Còn về giải thưởng lớn về em thì sao?”

Anh nắm lấy tay cô, khẽ lay lay. “Cô gái, hãy nghe anh cho rõ nào. Nếu anh hám tiền thật thì anh đã ăn cắp chỗ vàng của Ferris ở chỗ chiếc xe kia từ lâu rồi chứ em. Anh đã lấy tiền thưởng giết bọn xấu kia vì lấy như thế chẳng có gì xấu xa, nhưng với em thì anh không bao giờ lại đem bán em cho pháp luật như bán một miếng thịt có giá được. Em chắc đã ở bên anh đủ lâu để có thể tin được anh. Anh đã cởi mở và thật thà với em hơn bất cứ ai trong đời anh. Trời đất, Carie Sue, anh biết nhà tù là thế nào rồi, anh không thể để cho em bị bắt đâu.”

Lời lẽ và con mắt chân thành của anh đã có kết quả, chúng đã lừa được cô gái. “Anh không hiểu ư T.J.? Nếu bị bắt với em thì anh cũng sẽ khổ như em thôi. Em không cho để cho đời anh bị đảo lộn lên vì em.”

Anh ngẫm cái câu hỏi khôn ngoan anh sắp nêu ra với cô đây là một câu vô hại. “Tất cả anh chỉ cần biết là làm thế nào em lại có được giấy tờ căn cước của Carolyn Starns thôi. Anh cần nghe chính em nói rõ là không phải đã vì cuộc đời mới của mình mà em đã đi giết một cô gái vô tội.”

Carie Sue nặng nhọc hít vào một hơi dài, cố ngăn những giọt nước mắt vốn không quen thuộc với cô. Cô nói rõ lại tai nạn của xe cùng hành động xốc nổi của mình. “Thật ra em có thể làm một cô giáo tốt được lắm. Em gần như là gặp được dịp may thoát được ra khỏi cái băng kia nên em đã nắm ngay lấy nó. Nhưng Quade lại ngăn cái trò chơi độc ác mà nó đưa chân dung của em ra. Bây giờ thì như thế nào đây?” Cô nói thì thầm với chính mình. “Họ sẽ truy đuổi em ở khắp mọi nơi.”

T.J. biết Carie Sue sẽ nghi ngay nếu anh gợi ý đưa cô tới ẩn lánh ở chỗ Darby. “Rồi ta sẽ tính cách – anh nói – bây giờ ta cần rời khỏi Tucson này ngay lập tức. Xếp đồ đạc đi cô gái. Tranh luận chỉ làm mất thời gian quý báu. Em thế là dính vào với anh rồi đấy.”

-Em không thể để anh hủy diệt đời anh được, - cô yếu đuối cãi lại, tuy rất cần đến anh trong lúc này.

-Nhưng đó là đời của anh đấy chứ em. Nếu có gì xảy ra đối với em thì sẽ là lỗi của anh. Em thích hay không thì anh cũng phải giúp em qua khỏi cái bước này. Bây giờ vào trong kia sửa soạn để rời đây đi. Nhanh lên, cô gái.

Theo lệnh anh, Carrie Sue chạy vào trong buồng ngủ. Cô mặc một chiếc váy đi ngựa, một đôi ủng cao su và một chiếc sơ mi vải. T.J. vào cùng với cô. Cô lấy sung ra khỏi chỗ giấu ở trong gian xép và lương khô cùng đồ dung để trong rương ra. T.J. ngồi trên cái rương xem cô sửa soạn.

Thình lình có tiếng một người ở buồng ngoài nói vọng vào.

-Tôi là Charlie Sibel, sê ríp quận Pima. Tôi đến để bắt cô, cô Stover. Hãy đứng xa những vũ khí kia ra.-Joe Collins cảnh cáo. -Hôm nọ tôi đã trông thấy cô ở trong thị trấn nên khi tiếp được bản cáo thị tôi liền nhận ra cô tức thì. Tôi muốn đưa cô khỏi Tucson đến nhà tù trước khi đám săn tiền thưởng kịp trông thấy các bản cáo thị mà tìm cách giật cô ra khỏi tay tôi.

T.J. ra hiệu cho Carrie Sue im lặng về việc anh có mặt ở trong góc buồng ngủ. Khi Joe đi vào, anh lấy báng súng đánh vào đầu Joe, theo đúng như kế hoạch của anh và Joe đã bàn. Cũng như bàn trước, Joe quay nhìn T.J. rồi ngã quay xuống. "Hắn trông thấy anh rồi, thôi, ta hãy ra ngay khỏi đây mau. Bây giờ chúng mình cùng một cảnh ngộ với nhau rồi." T.J. nói.

-Anh ta chết mất rồi ư?-Carrie Sue sợ hãi hỏi-Em không thích vì em mà anh giết bất cứ ai đâu, T.J.,-xin đừng. Thà vào tù hay bị treo cổ chứ em không thích anh phạm pháp.

T.J. xem người bạn của mình và mong cái nhìn và lời lẽ của cô không làm anh mủi lòng. "Không, chỉ bất tỉnh một lúc thôi. Nào, đi, cô gái. Anh đã thắng yên cương cho ngựa rồi."

-Không, cô phản đối, Anh kín đáo ra khỏi đây rồi gặp em sau ở đầu phía đông nam thị trấn. Em sẽ đi đường phố trong còn anh thì đi từ chỗ bán ngựa. Em không muốn người ta thấy chúng mình đi cùng với nhau. Nếu ông Sê ríp kia chết, em không muốn ai biết là anh đến giúp em. Nếu ông ta không chết thì sau này anh phải cãi lý với ông ta. Chớ hành động vội vàng. Em không thích anh chạy trốn. Đó là một cuộc sống đáng sợ.

-Ngộ nhỡ em vồ phải Ferris thì sao chứ? Hắn có thể nghi ngờ và giữ em lại bằng được.

-Em sẽ sai khiến được hắn. Em sẽ gặp anh ở trên con đường chúng mình đã đến đây bằng xe ngựa, năm dặm ở ngoài ngôi nhà cuối cùng.

Anh thấy mình không thể cãi nổi. "Anh để đồ đạc và Điều hâu đêm ở chỗ bán ngựa. Hãy nhanh nhanh và cẩn thận đấy nhé. Cho tới khi được an toàn hẳn, em vẫn cần phải có anh trông nom đằng sau và anh hết sức muốn được làm tốt công việc đó."

-Em sẽ có mặt ở đó ngay. Bây giờ anh đi khỏi đây đi, Rogue.

Sau khi T.J. đi, Carrie Sue xem lại cho yên tâm là ông Sê ríp vẫn còn sống. Cô lấy cáo thị ở trong túi Joe đút vào trong túi đồ đạc của mình. Cô viết một lá thư ngắn cho bà Thayder, bảo bà cô hài lòng với mọi cái bà đã làm cho mình, cô sẽ mất đi một người bạn mới là bà. Cô nói cô đang gặp khó khăn cần phải rời khỏi thị trấn gấp, bà sẽ hiểu được nguyên do vì sao nay mai thôi. Cô cho hay cô đang muốn thử cuộc sống mới ở Tucson nhưng quá khứ tội lỗi của cô đã không cho cô được thử như vậy. Cô để bức thư trên bàn, thu nhặt đồ đạc rồi lên đi ra lối cổng sau. Sau khi thẳng yên cương cho con vác, cô đi ra khỏi Tucson theo hướng bắc, dọc theo các phố khuất bên trong, mặc dù hôm đó cỗ xe và thị trấn là từ mạn đông nam.

Chương 21

Carrie Sue chưa đi được bao lâu thì thấy mình bị theo. Cô lấy ống nhòm rọi vào người cưỡi ngựa đang bám mình. Đó chính là T.J. Cô thở dài nhẹ người. Cô vẫy tay cho anh, báo hiệu cô đã nhìn thấy và chờ anh đến kịp với cô.

Cô cười to lên án: "Anh không tin em à, Rogue? Anh đã nói là chờ em ở đầu kia thị trấn cơ mà. Anh làm hỏng cái chiến lược tài tình của em mất rồi. Em muốn được người ta trông thấy đi khỏi thị trấn về hướng bắc, một mình. Nếu có ai thấy anh thì họ sẽ biết là anh đi cùng với em". Anh cau mày với cái quyết định tệ hại này rồi mỉm cười.

- Đừng lo, họ sẽ nghĩ là anh mắc lừa em và anh đang tránh em để bắt được em. Anh lo cho em thì có. Anh sợ em lĩnh khỏi anh để bảo vệ cho anh.

Bây giờ hai người đã ra khỏi Tucson và có thể lên đường dễ dàng, cô đỡ căng thẳng hẳn đi. Cô cảm thấy an toàn hơn trên yên ngựa, giữa trời mây bao la, cách biệt với những người xa lạ và súng ống đầy đủ bên mình. Cô đang đi cùng với người yêu, anh quyết bảo vệ cô, giúp đỡ cô, sát cánh cùng cô. Nếu tình cảm của anh cũng mạnh như tình cảm của cô đối với anh thì có lẽ họ có thể trốn thoát và cùng nhau xây dựng tương lai. Cô sẽ cho anh vài ngày để chứng tỏ tình yêu của anh rồi cô sẽ gọi ra kế hoạch góm ghê của cô. Cô vui vẻ thừa nhận: "Em có thoáng nghĩ lĩnh đi như thế nhưng em nhớ anh đã dọa sẽ lung ra em. Em chắc chắn không muốn đụng phải cái mặt xấu xí của T.J. Rogue rồi. Như thế này em cũng đã đủ lười thôi quá còn gì hả anh".

Anh thích thấy cô thoải mái và tin cậy. Anh đùa: "Anh mừng là em đã quyết định không lừa anh, cô gái. Nghĩ rằng anh đã đánh ngã ông Sê ríp kia để rồi lâm vào cảnh rắc rối vì một lý do không đâu thì anh ghét lắm đấy".

- Anh vẫn còn thì giờ quay về kịp mà. Có lẽ ông ta không nhận được ra anh đâu.

- Ông ta biết anh quá. Một tối hai người đã có một cuộc cãi cọ tầm bậy tầm bạ tại một quán rượu với nhau. Nếu ông ta nhận được đúng ra anh, ông ta cũng sẽ không bảo ai ngay đâu, ông muốn săn lùng chúng ta để có thể nói là ông đã bắt được Ngọn lửa Texas và anh chàng Rogue nổi tiếng, ông cũng sẽ không muốn ai biết chuyện ông đã bị chúng ta đánh gục.

Cô thú vị mỉm cười với anh. "Chúng ta hãy đi mau kéo ông ta đuổi kịp. Em đã toan trói ông ta lại nhưng em lại cần dây thừng cho việc khác".

T.J. mừng là cô đã không trói Joe Collins vì bị trói thì Joe khó lòng mà giải thích. "Đi đâu, Carrie?"

- Em là Carrie Sue nhưng thôi, gọi thế không sao cả. Chúng ta hãy đi đến New Mexico. Chỗ đó hẻo lánh và em biết một vài chỗ chúng ta có thể ẩn náu được.

- Chúng mình là bạn đường và đối với anh điều ấy thật tuyệt.

Họ cười với nhau rồi đi ngang đồng để tránh các đường cái quan. Họ đi được mấy tiếng đồng hồ qua những cánh đồng hoang vu đầy xương rồng xagaro rồi lọt vào dãy núi Rincon. Họ mãi miết đi về phía trước cho tới khi mặt trời đã gần như thiếu cháy tóc họ và làm quần áo họ ướt đầm. Họ tìm được hai cây cao, bèn xuống ngựa nghỉ ngơi. Trong khi Carrie Sue đi đi lại lại cho đỡ nhàm chán thì T.J. để nước từ bình toong vào mũ của anh cho hai con ngựa uống.

Do không lên yên ngựa đã hàng tuần nay rồi cô xoa xoa hông và cử động vai. Cô vén hết tóc vào bên dưới mũ cho mát. Cô lấy một bình toong nước nhấp nháp rồi chìa cho anh.

Anh uống một ngụm dài rồi lấy ngón cái hất mũ lên "Anh đoán khi biết là em đi mất rồi thì Martin Ferring đã nói và làm những gì".

Phá lên cười, Carrie Sue vặn lại: "Anh muốn nói khi hắn phát hiện ra em là ai chứ gì? Anh không tưởng tượng được ra mặt hắn khi xem cáo thị à? Hắn chắc nhẹ cả người vì đã chưa đại thử trâu vào em".

T.J. đẩy lại nắp bình toong treo vào mấu đầu yên ngựa "Anh thì biết, khi xem cáo thị anh nghĩ gì, cảm gì".

Cô nhìn anh hỏi: "Gì là gì chứ?".

Con mắt màu xám khói của anh hoạt lên khi anh cười và nhìn cô từ đầu đến chân. "Sao cái hình ở bảng cáo thị lại không cho em hưởng lấy sự công bằng sắc đẹp! Anh không tài nào đẩy được em ra khỏi cái đầu của anh, từ khi gặp em lần đầu tiên".

Cô mỉm cười: "Tất cả đã vào được hết trong đầu anh rồi ư?"

- Không. Anh thấy em đang gặp nạn, cần anh giúp đỡ, nếu như anh thuyết phục được em. Chúng mình đã ở bên nhau khá nhiều thời gian, anh nghĩ anh đã hiểu được em. Có lẽ em đã làm vài điều rồ dại nên bị truy nã chứ không đến nỗi đã làm mọi cái như người ta tưởng, có phải thế không?

- Em đoán một người như anh thì chắc phải hiểu rằng một nửa những điều viết hay nói về chúng em là không đúng hoặc đã bị thổi phồng lên quá quắt. Chuyện bắt đầu một cách ngây thơ lắm, T.J. ạ. Lúc đó, em chỉ cần có công lý và trả thù thôi. Nhà Harding giết bố mẹ em nhưng luật pháp chẳng làm gì chúng cả. Em cay cú và lại quá non nớt nên không hiểu được rõ hơn. Darby cũng vậy. Thế rồi, trên đường đi, ở một chỗ nào đó, mọi sự đã tuột khỏi tay, không kiểm chế được nữa và xong, hết đường quay trở lại! Em đã hai lần thử bắt đầu lại, nhưng đám thám tử của Quade, cứ luôn luôn tìm được ra em, đẩy em vào cảnh trốn chạy – Cô gục đầu vào thân cây, nhắm mắt lại nghỉ.

T.J. rất ghét đã phải lừa cô như thế này nhưng đó lại là cần thiết. Bản thân anh đã có lời thề trả thù băng cướp Stover, rồi lại thêm nhiệm vụ pháp lý của anh là phải đánh bại băng đó. Để đến được với Darby và băng cướp, anh cần củng cố mối liên hệ với Carrie Sue, cần để cho cô tin anh hoàn toàn rồi đưa anh tới những tên giết người kia. Nếu cô gái xinh đẹp này nói đúng về sự dính líu của cô với anh ruột thì khi chuyện này xong xuôi, anh sẽ cố tìm cách giúp cô tuy việc

đó chẳng dễ dàng gì. Vì muốn gì cô cũng là một kẻ phạm tội, một người bị truy nã. Nếu cô chỉ mắc vào tội duy nhất là chống lại nhà Harding thì xin ân xá cho cô chẳng thành vấn đề. Nhưng lại có những lời buộc tội khác, nhiều vô kể, trong đó có ba vụ giết người mà bản thân anh cần phục Anh biết cô không bao giờ giết người nhưng cô lại là tông phạm. Cô biết những đứa khốn khiếp kia làm nhưng cô vẫn sống cùng với bọn chúng.

Con mắt sắc bén của T.J. lục tìm mọi hướng ... trời. Nếu có ai đó nhớ cô gái tóc đỏ ở trên xe – mà ai quên được một sắc đẹp như cô chứ, thì chắc nay đang có nhiều người lòng sục cô. Anh đã sa vào bẫy như bất cứ ai khác, cô đã không thú thật bất cứ điều gì ngay cả sau đêm ân ái, chỉ cho tới lúc này khi cô buộc phải trốn chạy mà thôi. Nhưng bây giờ cô vẫn giữ gìn và cái đó làm anh khó chịu khi cô vừa định lên ra ngoài thị trấn và bỏ rơi anh. Tránh cho anh một cuộc sống tội lỗi vì yêu anh? Hay là trốn chạy một mình đến chỗ anh ruột?

Anh liếc về phía cô, cô có vẻ đang lơ mơ ngủ ắt, cô nom ngây thơ và mong manh làm sao. Nhưng anh đã chứng kiến lửa bốc ở trong cô, anh đã biết đến tiếng tăm cô. Nếu cô lại yêu anh hơn cả anh yêu cô thì sao? Nếu cô nghi ngờ anh nhưng lại nói là không thì sao? Nếu cô chỉ để anh cặp kè theo cho tới khi cô thoát được khỏi anh thì sao? Tệ hơn thế, có thể anh đang tự lừa dối, tự che lấp mắt vì anh muốn tin vào chuyện của cô, muốn tin ở cô, muốn cứu cô sống để sau đó được cô. Nhưng sau khi lừa cô, lợi dụng cô rồi thì anh có được cô không cơ chứ? Cô có hiểu và tha thứ cho anh không?

Carrie Sue cảm thấy những xúc động mãnh liệt trong không khí bao quanh hai người. Bây giờ lại được ở trên con đường lưu lạc, bản năng của cô đang sống trở lại. Cô muốn, cô cần tin T.J. biết bao nhưng cô có thể cho phép mình như thế được không? Cô cảm thấy có lỗi đã làm cho anh phải tự chứng minh về anh nhưng đời cô lại lệ thuộc vào chuyện đó. Cô thở dài đứng thẳng dậy.

T.J. tiết lộ: “Bây giờ anh cũng có thể nói thật một điều. Quade Harding là người đã cho trói anh vào cây bằng dây thép gai. Khi nghe tin em đi cùng với anh, hắn sẽ cuồng lên cho mà xem. Một ngày nào đó anh sẽ giết hắn. Hắn phải trả giá cho những cái hắn đã gây ra cho cả hai chúng ta”. Anh mỉm cười khi cô đi tới gần anh. “Chúng ta cùng có một kẻ thù và cuộc đời của chúng ta cũng tương tự. Chúng ta đều mất bố mẹ và cả hai chúng ta đều đang trong bước khó khăn, cả hai chúng ta đều giải quyết công chuyện ở cùng một lúc trong cùng một nơi. Hình như có một sức mạnh nào đó đang đẩy chúng ta lại với nhau thì phải”.

- Có lẽ vì thế mà chúng ta không cưỡng lại được nhau, - cô đùa.

- Có lẽ, cô gái. Hãy lên đường kéo Sibel đuổi kịp mất.

Họ đi cho tới lúc trời gần tối thì cắm trại ở một mảnh đất có cây cối gần bờ sông San Pedro, cách phía bắc con đường giữa Suối Rừng và Tucson khoảng sáu đến mười dặm. May sao con sông - thường gần như khô cạn - lại cuộn chảy hiền hòa vào lúc này trong năm. T.J. săn sóc ngựa trong khi Carrie Sue nhóm lửa chuẩn bị nấu bữa ăn với đậu hộp và cà phê.

Cùng với bích quy Carrie Sue lấy vụng ở trong bếp bà Thayer khi ra đi, cô và T.J. ăn đậu sông, uống cà phê không đường. Anh rửa đĩa ở sông còn cô lấy nước vào bình toong. Mọi thứ đều xếp gọn vào túi phòng phải lên đường gấp. Hai con ngựa ở gần bên hồi hả gặm cỏ, uống nước và T.J. lẫn Carrie Sue đều thấy trong người thanh thản hẳn lại.

- Em có muốn tắm một cái cho mát trước khi đi tiếp không?

Cô mỉm cười đáp: “Em luôn luôn tranh thủ xuống nước mỗi khi được ở gần nước. Sau đó chắc chúng ta ngủ sẽ ngon hơn đấy”.

T.J. mỉm cười: “Anh sẽ gặp em ở dưới sông”.

Carrie Sue biết mình muốn cái gì đêm nay, muốn anh, và người run lên vì dự cảm. Có thể tình thế rất nguy hiểm và điên rồ, nhưng cô cần có anh! Do cuộc sống bảo tấp của cô, hai người có thể chia tay hay bị giết chết bất cứ lúc nào. Còn bây giờ, trong một khoảnh khắc, cô không thể rời bỏ anh hoặc cưỡng lại anh được. Cô ra sông. Cởi quần áo ở gần một gốc cây. Cô biết ... anh nữa, vào giờ này chẳng còn ai tới chỗ này làm gì, cô bước xuống nước mát lạnh, dìm mình tới tận gáy, cô thích cái cảm giác cát mịn ở dưới chân và nước vỗ khêu gọi vào da thịt trần trụi.

T.J. ngoi lên khỏi mặt nước ở phía trước cô, cách cô rất gần. Cô há miệng ra ngạc nhiên và đứng thẳng lên, nước còn đến cổ trên eo. Cô nhìn trùng trùng vào khuôn mặt anh, mặt trăng đang đùa giỡn trên những đường nét khỏe khoắn, làm tăng thêm vẻ đẹp của nó. Chỉ thoáng thấy anh hình như cũng đã làm thức dậy mọi xúc cảm im ngủ trong cô, kích thích nỗi khát thèm tình yêu mà riêng anh mới đem lại cho cô. Con mắt anh hình như hun đốt vào tận sâu tâm hồn cô, hình như làm cho các cảm quan của cô tóe lên thành niềm ham muốn bốc lửa. “Em không ngờ anh lại ở ngay đây”.

Một mánh xua của người da đỏ Apache, - anh đùa với một nụ cười tinh quái, ánh mắt vuốt ve cô. Không có ngọn lửa đam mê nào sáng hơn, rùng rục hơn ngọn lửa đam mê của anh đối với cô. Cô đã thối lên ngọn lửa ở trong anh ngay từ phút đầu tiên anh nhìn thấy cô và anh ngỡ ngọn lửa man dại ấy sẽ không thể nào tàn lụi được. Em còn đẹp hơn cả điều anh tưởng tượng ra dưới chiếc váy đơn giản em mặc hôm ở nhà tạm. Hai tay anh quàng lấy eo cô và anh khế dầm vào trong nước để áp má phải của mình vào má cô, ghì những đường cong mềm mại của cô vào bộ ngực nở nang của mình. Anh nhắm mắt lại, hít mùi hương nồng nàn của cơ thể cô mang vị mằn mặn.

Các ngón tay của Carrie Sue đưa lên nằm nhẹ trên vai T.J. Ngực cô đè vào xương quai xanh anh, bụng cô áp vào vùng bụng rắn chắc của anh. Mặc dù nước lạnh, cô vẫn cảm thấy người nóng rục lên vì thèm muốn. Cô run lên khi mớm vào tai cô, từ từ trượt qua quai hàm xuống cằm trước khi đến gần vào miệng cô. Cô đã tự hứa với mình là không bao giờ tin một người đàn ông nào, sau những kinh nghiệm tàn nhẫn đã trải qua. Nhưng làm sao cô lại không thể tin được người đàn ông cô yêu và khao khát này chứ nhỉ? Lạy trời, cô có thể tin được cả chính cô không đây?

Họ sờ lần nhẹ nhàng, dò hỏi, nhàn hạ. Người họ đau nhức vì muốn hòa vào làm một nhưng không ai thúc đẩy gấp giây phút này lên.

Tay Carrie Sue lùa qua tóc anh, vuốt ngược cho ... mặt anh hơn. Tóc anh dày rậm, dài đến gáy, đen như mun. Mắt cô lướt trên các đường nét của mặt anh và các ngón tay cô lần theo sau, thúc giục môi cô môi cô hòa vào cùng với cuộc hành trình đầy kích động. Cô thấy người anh cứng lên rồi mềm lại khi một tiếng rên khe khẽ thoát ra khỏi cổ anh. Mặt trăng lóa lên thân người anh anh và ánh vào con mắt màu xám khói. Anh giống như một con ngựa nòi hoang dại, một con ngựa rừng bất kham đã cho phép cô lại gần và cưỡi lên mình. Người anh rắn chắc nhưng mềm dẻo. Cô lấy tay vẽ một đường trên lồng ngực rắn chắc của anh.

Anh kéo cô vào mình. Anh cần cảm, người, hít thở cô. Môi anh tìm má cô trước rồi môi mớm, nhằn chún, và lặng lẽ mời mọc cô cùng làm như mình.

Carrie Sue run lên khi anh vục người vào dưới nửa để miệng anh có thể hưởng được những búp nâu hồng mơn mớn đang nở dần ra trong đôi môi hoạt động của anh. Miệng anh đặt lên da thịt cô những vết, những đường nóng bỏng có thể làm cho cô điên cuồng lên được. Chúng lướt

lên ngực cô như những cánh bướm nhẹ nhàng. Những cảm giác không kể xiết tràn ngập khắp người cô. Người cô nóng ran, căng thẳng và bùng bùng lên.

Anh đứng ở đằng sau cô, hai bàn tay run rẩy tháo chiếc khăn buộc đầu để cho tóc cô xoã tràn ra. Anh đưa mái tóc rục rở lên quanh vai cô và ngắm nó. Mái tóc đỏ biểu tượng của bản chất nồng nhiệt của cô, tâm hồn căm thù của cô, cái tôi bí ẩn của cô, cái tôi giam nhốt xa khỏi tất cả những người đàn ông, trừ anh. Cô chỉ có thể hiến cô cho anh vì yêu mà thôi. Anh yên lặng bế cô đến tấm chăn anh đã trải sẵn trước khi xuống nước. Anh đặt cô nằm lên đó ngắm nhìn cô. Cô với lấy anh, kéo anh xuống, táo bạo, chiếm hữu và căm dỗ...

Hai người nằm im không nói, chung hưởng sự gắn bó mật thiết của giây phút sau đó. Đêm đang lạnh dần. Hơi thở của họ trở lại bình thường và người họ dịu đi.

T.J. biết người con gái kiêu hãnh không thể yêu cầu và chắc là sẽ không đòi hỏi một điều cam kết ở anh. Nhưng cô cũng là loại người không thỏa hiệp với yêu, với lòng tin. Anh biết anh là người đàn ông duy nhất dành được tình yêu của cô, được chia sẻ nó mãi mãi dù không có hôn nhân. Nhưng anh cũng là người đàn ông duy nhất có thể làm cô đau khổ nhất, có thể lợi dụng cô một cách ích kỷ rồi hủy hoại cô một cách tàn nhẫn.

Anh không thể cứ lênh đênh với cô, bất kể anh muốn cô đến thế nào hay yêu cô nhiều đến đâu. Anh không thể thành ra một người bị săn đuổi luôn luôn phải nhìn ngoái lại qua vai. Anh không thể để cho băng cướp Stover tiếp tục gây tội ác hoặc phủi tay với những vụ giết Arabella và Maria, giết Carolyn Starna và người cảnh vệ Texas, một người anh quen và đã làm việc cùng trước đây. Anh cần bắt chúng, anh cần trừng phạt chúng. Và cô gái này là lỗi nẻo duy nhất dẫn được tới chiến thắng.

Carrie Sue êm ả thở dài và ngồi dậy. Cô nhìn xuống T.J. đang nằm gối đầu lên một bàn tay. Cô mỉm cười nói: “Em đi tắm rồi mặc quần áo. Trời đã lạnh và chúng ta có thể phải bốc đi đột ngột. Em sẽ về ngay”.

Anh nhìn cô trần truồng đi ra song. Một cảm giác cô đơn kỳ lạ dầy vò anh. Anh nhắm mắt lại, tưởng tượng ra cuộc đời mình không có cô. Anh đã trải qua nhiều những giờ phút chua chát như thế. Anh đã từng chịu đựng cảnh bần cùng và nỗi đơn độc. Bây giờ anh đã tìm ra được người đàn bà có thể thay đổi được đời mình nhưng anh lại sắp đánh mất người đó, điều này ... lòng mà tránh khỏi. Tại sao số phận phũ phàng lại đẩy họ vào với nhau sau khi đời cô đã bị tàn phá, khi chỉ còn chút hy vọng nhỏ nhoi được sống còn và được tự do? Tại sao hai người không gặp nhau khi những việc làm phạm tội của cô mới chỉ là chống lại bọn Harding?

Anh đã đi một quãng dài từ đứa bé lạng lẹ và kh... khiếp bị người da đỏ Apache bắt cóc và nuôi dạy. Anh đã đi một quãng dài từ người chiến binh Apache da trắng mà anh đã trở thành từ chưa mười ba tuổi. Trong những điều kiện đòi hỏi và khắc nghiệt, một đứa trẻ sẽ trưởng thành nhanh nếu không nó không sống sót nổi. Anh đã đi một quãng dài từ “thằng nhóc nửa man đại” tại một trại trẻ mồ côi ở nhà chung .. Antonio kia. Anh đã đi nhiều hơn thế nữa kh... người thanh niên cứng rắn, chưa cay từng rời bỏ tất cả để ra trận, nơi anh đã gặp con người sau này trở thành Tổng thống của Hoa kỳ. Cuộc hành trình của anh đưa anh qua những tháng ngày khó khăn rồi vào tù, lại được Tổng thống Grant cứu ra, rồi kết bạn với những người làm pháp luật. Lòng tin của họ đối với anh đã biến đổi được anh mãi mãi. Anh không thể phản Grant, MacNelly, Collins, Peterson, Cark và những người khác gần gũi với anh. Anh không thể phản lại anh và cái mà anh tin là đúng, là công bằng vì một người con gái mà anh không thể có được.

Nhiều người không biết cái đó nhưng anh vốn có một đạo luật của riêng anh về lòng danh dự, nó đã được bố mẹ và những người Apache chắt lọc tinh luyện cho anh. Anh đã ngang dọc tung hoành trong các dịp công cán, để lại đằng sau anh tiếng tăm một tay súng đã đi vào truyền thuyết. Đôi khi anh cũng mong đợi mọi người biết sự thật của mình để anh hưởng lòng kính trọng và sự tiếp nhận của họ. Nhưng như thế thì anh lại không làm được nhiệm vụ quan trọng của anh.

Chương 22

Trời đêm qua với đêm nay xem vẻ đã cách nhau những mấy năm ròng rồi. Sau khi chuyện trò với Collins, anh đã lòng giết ba tên bộ hạ của Martin Ferris. Anh hy vọng Charlie Sibel, Sêríp quận Pima và là bạn thân của anh, sẽ tìm ra được bằng chứng chống lại Rerris để hấn không thể gây rắc rối cho hai người lênh đèn trên đường. Anh muốn Ferris phải trả các món nợ máu của hấn. Anh nghĩ có thể Martin Ferris sẽ cho người lòng đuổi khi hấn phát hiện ra Carrie Sue và anh đã mất tâm, dù hấn biết hay không biết sự thật nhưng một khi đã xem thấy cáo thị về Carrie Sue thì tên chủ mỏ ở Tucson sẽ quyết phải chiếm lấy cô gái tóc đỏ, cô gái đã lừa hấn, đã kêu gọi dục vọng của hấn.

Kỳ lạ, thực tại vào lúc này lại có vẻ như xa cách và không quan trọng gì.

Tắm xong Carrie Sue lau người bằng chiếc sômi bẩn. Cô giặt nó, vắt lên một cành cây để sáng mai khô, cùng với chiếc váy cưới ngựa và quần áo lót. Bất cứ lúc nào có thể được, cô đều tắm giặt vì cô không thể luôn luôn cầm chắc ở đâu cũng có nước.

Khi thu nhặt đồ để về với T.J., tâm trí cô lại rối bời. T.J. đã làm cho cô phân vân, xáo trộn. Anh là người đàn ông duy nhất cô tin và gần gũi nhất, ngoài Darby và Kale. Nhưng cô đã nói dối anh và anh biết điều đó. Cô là một kẻ ngoài vòng pháp luật tai tiếng còn anh thì không. Cô thừa nhận cô cần phải có sự giúp đỡ của anh để chạy trốn vì cô không thể tưởng tượng được ra có bao nhiêu người hiện lúc này đang săn đuổi cô. Nhà tù và sợi dây treo cổ đang chờ đón cô và cô sợ, đúng, chỉ có người điên mới không!

Nhưng kéo người yêu vào những mối nguy hiểm như vậy thì có đúng không? Không có tương lai cho hai người và cô chẳng hiểu T.J. có muốn một cái gì bền vững với cô không? Bất cứ chỗ nào cô tới cũng đều có người sẽ biết chuyện cô, sẽ xem cáo thị về cô, sẽ gây nguy hiểm cho bất cứ cuộc đời nào cô định bắt đầu làm lại. Những người săn bắt lấy thưởng sẽ cay cú lòng sục cô vì mười ngàn đôla, những người của pháp luật nôn nóng bắt trúng Ngọn lửa Texas vì danh vọng.

Nhưng có một cái gì đó đang dày vò cô, T.J. không hỏi gì cô về Darby, anh cô, băng cướp của Darby và những hành động trước đây của anh em cô. Chẳng lẽ không có người nào, nhất là người yêu, muốn biết những cái cô đã làm và tại sao cô làm hay sao? Anh nằng tâm trí cùng ruột gan cô dễ như rút một khẩu súng ra khỏi bao vậy. Anh đã lên đến gặp cô đêm chủ nhật để giải phóng nỗi đam mê của cô đối với anh, rất kịp thời để gắn chặt mối quan hệ của hai người

lại trước khi bước lên thôi rắc rối này bắt đầu. Cô cũng lại thấy anh đi ra khỏi nhà bưu điện ở Tucson. Tại sao chứ nhỉ?

Nhưng còn cái làm cho cô lo ngại hơn nữa. Ông Sêríp lên vào buồng cô đúng lúc hai người sắp bỏ trốn, trói T.J. chặt hơn nữa vào với cuộc đời trôi nổi của cô. Anh chàng Rogue đẹp trai ở nhà trạm cho một cuộc gặp gỡ tình cờ và tình cờ lại quanh quẩn ở bên khi cỗ xe bị cướp để có thể cứu được cô. Rồi, ngay sau khi cô nói chuyện với Curly James, một thành viên cũ của băng Stover, T.J. đã lại bắn hắn liền.

Nếu tất cả các cái đó chỉ là một cái mẹo khôn ngoan để đến được với cô thì sao? Nếu T.J. không phải là người như anh nói thì sao? Nếu bản cáo thị đưa cho cô xem là giả thì sao? Nếu anh in nó rồi cho cô xem để đẩy cô lên đường đi tới Darby thì sao? Nếu anh dùng cái vẽ đẹp của anh để gần cô trước khi lừa cô thì sao? Nếu cô quay về cùng với T.J. thì Darby sẽ nói gì đây nhỉ?

Không tin anh trong những điều kiện như thế này thì thật là đáng sợ; nhưng cô đã được rèn để cảnh giác. Trước khi có được kết luận cuối cùng, cô phải tìm ra sự thật về người yêu. Nếu anh theo lòng Darby và băng Stover thì một khi cô bảo cho biết họ đang ở đâu hay dẫn đến chỗ họ thì chuyện tình này sẽ chấm dứt và cô sẽ mất anh. Carrie Sue về trại và thấy hai chiếc giường cuộn đã được trải ra.

T.J. mỉm cười nói: “Nếu định ngủ thì phải ngủ ngay, ngày mai chúng ta sẽ đi dài và vất vả đấy”.
- Được, ngủ riêng nào Rogue.

Sớm sau, họ dậy ăn vội vàng và lên đường sau khi mặt trời mọc. T.J. và Carrie Sue cưỡi ngựa nhanh chóng nào mà đường và nhiệt độ cho phép, không làm cho bản thân và ngựa bị quá nóng, quá mệt, họ nhìn khung cảnh nhấp nhô, đồi núi trập trùng lên xuống. Trong một lúc, đất bằng cũng như các cây ... nhiều không đếm xuể, lê gai xòe nhài quạt ra ở trên mặt đất khô cằn, phủ kín một vùng khoảng một... hơn một mét. Cây thì cao lớn hơn và giống cây ... nhiều hơn. Đá xói mòn rơi xuống chất thành đồng nằm dài hai bên lối đi. Cô căng thẳng vì đó là những chỗ thuận lợi cho việc tiến công hay đặt bẫy, nhưng họ vẫn tiếp tục đi.

Hôm thứ năm họ đi không nhiều được bằng hôm trước. Họ hạ trại ở dãy Núi Rừng Con, trong một lũng nhỏ kẹp giữa những cánh đá dựng đứng, chỗ này cỏ mọc xanh rờn và có một vũng nước ngầm nông. Cô gái tóc đỏ mừng vì người yêu của mình quen thuộc vùng đất này.

Một chặn đường đi vất vả ban ngày cũng nhiều nên khi cắm trại nghỉ đêm họ ít nói. Cả hai đều biết đó không phải hoàn toàn do mệt. Tuy cái lũng giữa lòng vách này xa đường, họ vẫn cẩn thận xem xét và nghe ngóng xe cộ, người ngựa khi họ thay phiên nhau ngủ.

Sáng sau họ lại dậy sớm. Khi rời cái lũng đi tiếp Carrie Sue không thể không thầm hỏi tại sao T.J. không hỏi những câu cô nghĩ là anh phải hỏi. Ít nhất anh cũng sẽ hỏi tại sao họ lại đang đi tới những bang cô bị truy nã tại đó! Anh sẽ phải hỏi cô có biết chỗ tìm anh cô không và cô có đi tới đó không. Hôm đó càng đi cô càng lo ngại, sợ hãi và nghi ngờ.

T.J. dẫn đường qua Suối Rừng và trạm xe hàng Butterfield an toàn. Anh bảo cô cần phải đi nhanh qua vùng này, nó quá gần với cái địa điểm cuối cùng người ta gặp cô mới đây. Anh hứa sẽ dừng lại nghỉ mười ngày ở dãy núi Chiricahua: cách họ một đến một ngày rưỡi nữa.

Thời tiết nóng, khô, quá khô để cho mồ hôi mát có thể đọng lại được ở trên người họ. Mặt trời rực lửa hình như xuyên thấu qua sơ mi, quần Jeans và đốt cháy da thịt cô và bằng kinh nghiệm,

cô hiểu rằng ngay cả có áo quần, da thịt con người cũng vẫn có thể bị bỏng lên dữ dội. Cô cảm thấy chiếc mũ chẳng làm được trò trống gì mấy cho mình vì đầu óc cô đang bị đun lên từ từ. Cô quá khát nhưng lại hiểu mỗi nguy uống quá nhiều và quá nhanh, nhắm luôn thì an toàn hơn là uống từng ngụm lớn. Cô cũng không muốn dùng hết nước dự trữ trước khi đến được nguồn nước sau. Cô kết luận sa mạc đẹp một cách man dại nhưng cũng lại chết người.

Ngay sau bữa trưa, họ đi vào giữa vùng tập trung người da đỏ và lập tức bị vây chặt rất nhanh bốn bề. Carrie Sue sợ tái mặt. T.J vẫn ngồi thẳng trên yên và ngạo nghễ.

- Chớ đụng vào vũ khí, người Apache đấy- anh nhắc- Jeromino đang đi đến. Cứ im lặng để anh gỡ ra. Nếu em nói, cô gái, là họ coi như bị lăng nhục và họ sẽ giận lắm đấy.

T.J. giơ tay chào những người nổi dậy bằng lời lẽ và tín hiệu chính xác của người Apache. Anh chạm tay vào ngực cho biết: “Biishe, nagushnltiye cochise Shitaa’daalk’ida”. Anh nói họ rằng anh là “Điều hâu đêm, con trai nuôi của Cochise, người bố đã lâu đời”

Carrie Sue làm như người yêu ra lệnh: im lặng không động dậy. Cô ngạc nhiên vì T.J. hiểu ngôn ngữ và tín hiệu Apache, vì anh đã bình tĩnh đến thế ở giữa những người chiến binh từng giết bố mẹ anh nhiều năm trước đây. Có một cái gì đó anh chưa nói với cô chẳng?....

Một chiến binh to bè bè đi đến. Những người khác vây chặt họ, nhìn họ chăm chú. Người đó nói: “Benasi’nldai”, nghĩa là “Điều hâu đêm đã quên anh rồi đấy”.

“Duuda”, T.J. bác lại. Anh giải thích rằng anh quay về Keeya – quê hương của anh để tìm gia đình và tiếp tục nói bằng tiếng Apache: “Tôi cần biết về người da trắng và lịch sử của tôi. Tôi không bao giờ quên những người anh em Apache với lịch sử của họ, tôi không bao giờ quay lại chống hay đánh nhau với họ”.

“Andi”, một chiến binh thứ hai vừa ra khỏi chỗ ẩn nấp đi đến với họ vừa nói. “Điều hâu đêm có nói với tôi những đói khát của anh ấy trước khi rời bỏ tôi đi”.

T.J. mỉm cười gật đầu với Naiche, con trai thứ của Cochise và bây giờ là thủ lĩnh sau khi Cochise chết, một thủ lĩnh huyết thống đang buộc phải chia quyền với Jeronimo nổi tiếng. Vì lợi ích của Jeronimo và những người khác, T.J. nói: “Tôi nghe tin bố chết, tôi rất đau lòng. Người là một thủ lĩnh vĩ đại”.

Jeronimo châm biếm, “người trắng ép ông ta vào một khu tập trung, cái đó nó giết trước hết tinh thần ông ta rồi đến thể xác ông ta. Cái đó xấu!”, “Ntu” – ông lạnh lùng, chua chát nhấn mạnh.

- Nhưng ông mong hòa bình và sống còn cho dân ông. Đó là khôn ngoan.

“Naogundzu!” – Jeronimo quát lớn, có nghĩa hai bên trắng đỏ vẫn đang đánh nhau.

T.J. quay nhìn người anh em nuôi của mình: “Bắt đầu lại cướp phá và đánh nhau là xấu đấy, Naiche. Anh nên tìm sách hòa để dân có thể sống được như bố chúng ta mong muốn. Người

trắng nhiều và mạnh. Họ sẽ sẵn lòng dân của anh thôi”.

Jeronimo hung hăng khẳng định, “Bọn áo xanh (lính Mỹ thời đó mặc áo màu xanh lơ thẫm) cố dồn lùa chúng ta vào trại và rèn chúng ta như những con ngựa rừng. Họ lùa chúng ta như những con vật”.

Carrie Sue quan sát kĩ hai người Apache đứng gần nhất. Người trẻ hơn là một người đẹp trai. Đôi mắt đen của anh long lanh và linh hoạt, đầy thông minh, dũng cảm, thấy rõ là không có một chút căm ghét hay nguy hiểm nào đối với cô và người yêu cô. Cái duy nhất làm cho anh giảm đẹp trai đi là quai hàm bên phải hơi trễ xuống làm cho mép trái anh khểnh lên, nom lúc nào cũng như cười nửa miệng vậy. Anh mặc một sơmi vải kẻ sọc, quần ống túm bằng da, một tấm chăn dài đến đầu gối và đôi ủng da sang trọng, lúc cần thì được kéo lên tới đầu gối để che xương rồng và những cây có gai khác. Một mảnh vải đỏ cuộn lại buộc ở quanh mái tóc đen, tạo nên một tương phản rõ rệt về màu sắc. Nó làm cho cô nhớ đến Kale Rushton, một người lai da đỏ cũng để tóc dài và quấn một miếng khăn đỏ quanh trán. Người thứ hai thì khác hẳn.

Anh ta độ trung niên, da anh ta bị nắng Arizona làm cho đen sạm lại. Anh ta trông có vẻ nghiêm nghị, giống như con mắt sắc sảo của anh ta. Tóc anh ta, rẽ đúng giữa đỉnh đầu chỉ dài tới ngang tai, không giống như tóc của những người da đỏ khác. Miệng anh ta như một khe nứt ở giữa mặt, một đường thẳng xệ xuống ở hai đầu tựa như thường xuyên cau có. Những nếp nhăn vạc lên trên trán và ở giữa hai lông mày nhưng cô không biết đó là tại chồi nắng hay tại vì khó chịu với hai người mới tới.

Carrie Sue chú ý vào con mắt nằm tịt trong hố mắt sâu và dưới hàng lông mày rủ dài của người nhiều tuổi. Chúng bé và long lanh những xúc động mạnh. Cái nhìn và vẻ mặt của người này cho thấy đó là một người thiện cận, đa nghi, dửng dưng, một người có tinh thần bất khuất và một lòng dũng cảm mãnh liệt. Không cần ai giới thiệu cô biết đó chính là Jeronimo. Cô hy vọng có thể hiểu được người người đàn ông này đang nói gì tuy cô không biết qua một tiếng Apache nào. Kale không định dạy cho cô.

Người côn thú của Cochise và thủ lĩnh của băng phiến loạn này nói: “Anh biết tại sao chúng tôi phải đánh nhau lại rồi đấy, Điều hâu đêm. Họ xâm chiếm đất đai chúng tôi, bắt tù chúng tôi. Họ bắt những người trong khu tập trung làm việc như nô lệ. Đàn bà và trẻ con thì được họ cho một đồng tiền bằng sắt để nhét cỏ cho ngựa họ ăn nhưng đồng tiền trắng ấy không mua được nhiều. Họ bảo chúng tôi thu nhặt những đồng cây bông và mesquite lại nhưng chỉ cho chúng tôi tí ti để đốt lửa trại. Chúng tôi bị buộc phải xếp hàng để xin khẩu phần bột mì và thịt bò như hiệp ước đã hứa hẹn nếu như chúng tôi ngừng cướp phá. Quân đội nói là suất ăn cho bảy ngày nhưng chỉ mới ăn có bốn ngày đã hết. Chúng tôi bị cấm chơi bài săn bắn trên những mảnh đất thuộc về chúng tôi từ thời ông nội tạo dựng nên. Đàn ông phải đào các hố trên người mẹ Đất để làm cái gọi là tưới nước cho lòng của mẹ Đất, mọc lên các thứ xấu xa để người trắng ăn. Người Apache không làm ruộng, người Apache chúng tôi không cần những thức ăn như thế. Nếu chúng tôi không chịu bám chặt vào trong đất thì chúng tôi chẳng có gì để làm ngoài uống rượu, đánh bạc và nhắc lại những vẻ vang xưa. Nhiều chiến binh đi làm thám báo cho bọn áo xanh

nên được tự do đi lại. Chúng tôi không được nghỉ ngơi và chúng tôi phải bỏ trốn”.

T.J. kiên nhẫn hỏi: “Tom Jeffords thì sao, Naiche? Anh không tin được ông ta như bố đã tin ư? Anh không có thể có một hiệp ước mới nữa với ông ta cho dân của anh được yên ư?”.

- Người trắng đưa ông ta đi nơi khác vì ông ta đứng về phía chúng tôi. Jeffords ép người trắng cho chúng tôi những núi non thiêng liêng của chúng tôi, coi như phần đất dành riêng cho chúng tôi nhưng họ đã rút lời, lấy lại cả đất của chúng tôi. Ông ta đã đi rồi, không thể giúp chúng tôi đánh lại bọn quý trắng nữa”.

T.J. biết rằng Cochise chết vào cái ngày cái giờ ông đã bảo trước cho Tom Jeffords – đặc phái viên làm việc cho người da đỏ hay. Dân ông đã đem sơn màu vàng, màu đen và màu đỏ lên người ông, bọc ông vào trong một tấm chăn rồi đưa thi hài người thủ lĩnh vào trong núi thiêng hỏa táng tại một địa điểm bí mật không thể nào tìm ra được.

Trong hai năm cuối cùng, Tom Jeffords đã duy trì được hòa bình nhưng cái chết của Cochise đã làm cho ông gặp khó khăn. Khi Jeronimo và các thủ lĩnh khác bắt đầu đánh phá qua biên giới Mexico thì lời thôi rắc rối cũng bắt đầu.

T.J. đã không ở vùng này một thời gian dài nhưng anh luôn tìm cách giữ quan hệ với những sự kiện xảy ra tại đây cùng với cái bộ lạc đã nuôi dạy anh. Anh ghét cái ý quét sạch người Apache nhưng anh không làm được mấy chút giúp phòng tránh cái xem ra là số phận đen tối của họ. Mấy tháng vừa qua, tình hình xấu đi.

Chính phủ Mexico đã khẳng khái đòi Jeffords và các nhà cầm quyền Mỹ phải xác nhận các cuộc đánh cướp của người Apache sang đất Mexico. Tháng Ba một vụ xảy ra đẩy cuộc xung đột đến đỉnh cao. Đồn rằng những người da đỏ cướp phá đã ăn cướp vàng bạc cùng ngựa và gia súc. Người trắng đã bán rượu whisky cho họ uống say và họ đã tiết lộ chỗ giấu. Khi người da đỏ không tuân theo và những người trắng phản trắc không cho họ rượu nữa, những người da đỏ say túy lúy đã giết những người này. Mùi vị của máu đã làm thức dậy những ký ức xưa và quân đội đã không bắt nổi những người nổi loạn, ngăn nổi các cuộc tiến công của họ, và tất cả người Apache bị buộc tội.

Tháng Tư, tờ Công dân Arizona của thị trấn Tucsón tuyên bố: “Loại chiến tranh người Apache ở Chiricahua cần đến là loại chiến tranh lâu dài, tàn nhẫn, tuyệt vọng và không phân biệt đối xử giết hại đàn ông, đàn bà, trẻ con cho tới khi mỗi thung lũng, mỗi mỏm núi, mỗi vách đủ lở chồm và mỗi pháo đài đều bốc lên trời cao thăm thẳm mùi vị dễ chịu của dây Chiricahua lở loét và thối rữa”. Washington đã nghe thấy những lời la hét của Arizona, thống đốc Anaon Safford và Tom Jeffords liền bị cách chức. Người ta quyết định giải tán khu tập trung Chiricahua, đưa dân ở đó đến khu tập trung San Carlos, chỗ này đã có bốn nghìn người Apache thuộc đủ mọi bộ lạc sống chung với nhau. Nghe phong thanh thấy kế hoạch tiến công này, Jeronimo đã bỏ chạy, rủ theo bốn nghìn người.

T.J khi nghe tin cách chức Jeffords và giải tán khu tập trung, anh đã phản đối cả hai việc này với Tổng thống, biết rõ phản ứng của người Apache sẽ như thế nào. Nhưng lúc đó Grant có quá nhiều công việc và sức ép, không thể làm theo yêu cầu của T.J., những gọi của anh sẽ tránh được cho cả hai bên đổ máu. Bấy giờ tác động tới Tổng thống thì đã quá muộn mất rồi chiến tranh đang tiếp diễn.

- Người anh của tôi, tôi không nói gì hơn với anh được nữa. Anh phải đi cái con đường anh biết là tốt nhất cho Naiche thôi. Anh có vui lòng cho hai chúng tôi yên ổn đi qua lãnh thổ của anh không?

- Người đàn bà này là ai? – Jeronimo hỏi, nhìn phắt vào Carrie Sue.

- Kada’ultan – T.J. đáp, nói cô là cô giáo. “Shiis-dzaa.” Anh nói thêm, tuyên bố cô là người đàn bà của mình.

Cả hai người Apache lại nhìn chăm chú vào cô, làm cô căng thẳng.

- Cô ấy phải thông minh, can đảm thì mới là người đàn bà của Điều hâu đêm được – Naiche nhận xét – Chúng ta đang cần thêm đàn bà. Có đổi hay bán cô ấy không?

T.J. mỉm cười lắc đầu. “Duuda!”.

- Litse’i’nagu’akahugal, - Naiche nói, mời hai người về trại nói chuyện và ăn uống trước khi rời khỏi vùng này.

Jeronimo quát to: “Duuda!”.

Hai thủ lĩnh tranh luận một lúc, làm cho Carrie Sue hoảng hồn, không hiểu cuộc bàn bạc gay gắt này làm việc gì, nhưng chắc chắn có dính dáng đến cô và người yêu của mình. Cuối cùng Jeronimo nghe theo nhưng với điều kiện hai người phải bịt mắt lại trong cả hai lần tới và rời khu trại giấu kín của họ.

T.J. gật đầu bằng lòng. Anh bảo Carrie Sue: “Họ muốn chúng mình đến trại họ ăn uống, ngủ đêm để chứng minh là chúng mình không gây lời thôi cho họ. Họ sẽ thả chúng ta sáng mai. Nếu chúng ta không nghe thì họ coi như bị sỉ nhục vì chúng ta không tin và khinh họ.”

Carrie Sue nhìn hai người thủ lĩnh: “Chúng ta có an toàn không?”.

Anh đáp: “Có, anh biết người thủ lĩnh này. Lời anh ấy là danh dự. Chúng ta trước hết phải để cho bịt mắt lại đã. Đừng sợ!”.

Carrie Sue lại liếc nhìn Naiche. “Em không sợ. Mắt anh ấy chân thành. Với lại nếu họ muốn thì họ đã bắt giết chúng ta ở đây rồi. Em không thấy anh ấy nguy hiểm. Anh ấy là ai?”.

- Con thứ hai của Cochise, anh nuôi của anh. Anh sống với người Apache từ năm lên bảy tới năm mười ba. Tên da đỏ của anh là Điều hâu đêm.

Carrie Sue nhìn anh hồi lâu. Anh có nói thật không? Anh có được nuôi dạy như một người bị da đỏ bắt không? Có phải vì thế anh đã phản ứng mạnh như vậy với chế độ nô lệ và đứng về phía Liên bang không? Hay anh là lai nhưng không nói với cô? Anh có thể là con của Cochise với một người đàn bà da trắng không? Có phải vì thế mà hai người vào được căn cứ của người da đỏ an toàn không?

- Em có ổn không? – thấy cô chăm chú nhìn mình anh hỏi.

- Không, em chẳng có gì chống lại người da đỏ cả. Thật ra em chẳng tránh được những cái người ta đã làm. Nếu chúng ta đối xử với người ta tử tế thì chúng ta có thể chung sống yên lành với họ được lắm. Người da đỏ có tốt có xấu cũng như người trắng vậy thôi. Em chẳng có vấn đề gì với họ trừ khi tự họ tuyên bố em là kẻ thù vì em là người da trắng. Em cũng chẳng bận tâm anh có lai da đỏ hay không, xem tóc và mắt anh đen như thế thì anh có thể là thế lắm. Nhưng với anh, em vẫn như vậy mà.

Naiche muốn mỉm cười nhưng như thế có khác gì báo cho cô gái biết là anh hiểu cô nói gì. Lúc này, nếu cô không biết vẫn tốt hơn.

Nhưng T.J. biết điều đó và anh mừng vì cô đã trả lời như vậy.

Carrie Sue và T.J. bị bịt mắt lại rồi đưa đi. Đoàn người cưỡi ngựa qua vùng đất trống, rải rác có cây Mesquite và các bụi rậm che phủ. Mặt đất tương đối bằng phẳng và có cỏ nên đi cũng dễ, tuy bị bịt mắt. Họ vào một tường thành bảo vệ có mái vòm bằng đá hoa cương và vách đá thẳng đứng. Họ đi tới cái pháo đài thiên tạo mà Cochise đã biến thành nhà ở của ông cũng như từ đó ông tiến hành những cuộc hành quân thám khốc. Những năm trước đây, các cảnh giới của ông đều ở trên những mũi đá dựng đứng để xem kẻ địch hay mục tiêu dưới thung lũng, một cứ địa người Apache có thể từ đó bất thần nhào xuống đánh những xe lớn chở hàng và xe khách cùng các người đi đường khác.

Carrie Sue không được nhìn thấy những cấu tạo kinh người bằng đá của dãy Núi Rừng, lối vào được giấu kín dẫn tới một khe hẻm hẹp dài sáu cây số thình lình mở ra một thung lũng rộng bốn chục mẫu (mẫu Anh = 0.4 ha) có cỏ cây, nước nổi và an toàn tựa hồ một đấng tối cao nào muốn người Apache sống sót đã đem đến ban cho họ vậy.

Khăn bịt mắt được cởi ra, cô gái tóc đỏ có thể xuống được ngựa. Có nhiều lều lán và tàu ngựa ở trong lòng thung lũng. Cô ngạc nhiên thấy người da đỏ bỏ chạy khỏi khu tập trung lại nhiều đến thế. Họ được đưa tới một chỗ trú giống như cái mái vòm làm bằng vải bạt lấy căng từ các cỗ xe lớn chở hàng.

T.J. bảo cô là họ được lệnh ở lại đây trong khi người da đỏ họp với nhau. “Họp về chúng ta?” – cô thăm dò.

- Không, chiến lược sinh tồn, Cứ nghỉ ngơi thoải mái, cô gái, họ không làm rầy em đâu.

- Em chắc sau khi bố mẹ anh bị giết một thời gian dài anh không phải là tù nhân của họ nữa. Tại sao họ đối xử với anh tốt thế. Tại sao chúng ta không bị tước súng ống?

- Vì Cochise thích anh, đã nhận nuôi anh. Anh được họ trọng, được cho đi cùng với họ cho tới năm mười ba tuổi.

- Anh không phải là người được quân đội cứu à?

- Có một phần nào.

Cô bỏ mũ ra quạt. “Anh có muốn trở về với họ không? Đã thử chưa?”.

- Không. Anh không muốn tìm anh ruột. Sau khi hai anh em bị bắt, anh ấy bị những người da đỏ Mescaleros lấy đi. Vì lãnh thổ của họ là ở New Mexico gần đông Texas nên anh nghĩ nếu được cứu hay trốn thoát ra thì anh ấy sẽ được gửi đến một trong những nhà chung ở Texas kia.

Nhận ra con mắt anh đang sầm tối lại, đầy một vẻ lo ngại ám ảnh, cô thấy thương anh. Cô đã biết thế nào là mất gia đình, mất một người anh duy nhất, “Anh có tìm ra được không?”.

- Anh tìm khắp các nhà chung khi đã lớn hơn những không đâu nghe nói đến anh ấy. Mùa đông năm ngoái anh tình cờ được tin về anh ấy, nhưng anh ấy lại bị bọn cướp Mexico giết trước khi hai anh em được đoàn tụ lại”.

- Xin lỗi, T.J., thật là đau lòng.

- Đúng, sồ phạn đã quyết đánh gục anh nhưng anh không để nó muốn làm gì thì làm đâu.

- Người da đỏ hình như không tức chuyện anh trốn đi không trở lại với họ. Trở về thế này thì anh nói với họ thế nào?

- Naiche và Cochise biết có ngày anh sẽ bỏ đi. Họ hiểu anh sẽ tìm con đường của anh, họ chấp nhận việc anh khao khát tìm hiểu sự thật.

Vẫn có một cái gì không khớp hẳn. Cô hỏi. “Sao anh lại có thể chấp nhận được một bộ lạc đã giết bố mẹ anh?”.

T.J. liếc nhìn cô, hiểu sự bối rối của cô. “Họ là những người lính đang đánh nhau, những người vô tội đôi khi đã bị vạ lây. Họ không phải là người duy nhất giết đàn bà, trẻ con trong khi

đánh nhau đầu”. Anh nói với cô bài báo và những sự kiện đã kích động người da đỏ phá rào tại khu tập trung.

Điều đó không phải là điều làm cô ngạc nhiên “Nhưng anh là người Texas. Tại sao anh lại đến Arizon để rồi bị bắt? Nếu khi rời khỏi họ anh mới có mười ba tuổi thì làm sao sau từng ấy năm họ vẫn nhớ được ra anh?

- Mười sáu năm tất cả, khi anh hai mươi chín. Em quên rằng anh đã ra vào vùng này nhiều lần à? Từ khi bỏ đi anh đã gặp họ nhiều phen rồi. Anh ra đi như một người bạn và anh quay về cũng như một người bạn.

Cô muốn thấy anh nói “ra đi” chứ không muốn nói “bỏ trống”. Cô chờ anh nói tiếp.

- Người Chiricahua đang giúp người Mescaleros đánh lại người trắng. Họ hiểu rằng nếu người trắng qua được đất của các anh em mình thì rồi sẽ tiến đến vùng đất của mình. Gia đình anh đi đến El Paso bán gia súc, người da đỏ thì lại cần gia súc. Lần ấy, lần đầu tiên bố đưa tất cả nhà đi theo cùng. Nếu bố để cho người Apache lấy gia súc mà không đánh nhau thì bố mẹ còn sống.

Để thôi gọi lại quá khứ đau buồn, anh bắt sang chuyện khác cho Carrie Sue khuây. Anh nói rõ cách bọn trai trẻ được rèn luyện như thế nào về tài nghệ và sức chịu đựng, hai tính cách quan trọng nhất cho sự sống ở một vùng đất khắc nghiệt. Anh cho cô hay đã được học mưu mẹo như thế nào, cái chiến lược còn tốt hơn cả lòng can đảm thuần túy. Lấy cắp được ít ngựa nghèo, thực phẩm nhưng không thiệt hại về người thì người thủ lĩnh và băng của ông lại được ca ngợi hơn là lấy cắp được lắm nhưng thương vong cao.

Chương 23

T.J. đứng lên nhìn về dãy núi bên tay trái mình. Anh kể lại đám trẻ đã bị buộc phải thức hàng thời kỳ dài như thế nào để thắng được mệt mỏi. Chúng bị bắt chạy qua hàng dặm đất nghiệt ngã, ngậm suốt dọc đường một ngụm nước ở trong miệng. Nếu chàng trai nào nhổ hay nuốt ngụm nước đó thì sẽ phải chạy bốn dặm nữa, chạy cho tới lúc nào thành công. Một chiến binh trưởng thành có thể chạy một ngày bảy chục dặm qua bất cứ địa hình nào. “Bọn anh được tập cung tên, súng cao su và được tập đánh nhau, tập cướp phá. Bọn anh được bày cách dùng địa hình để che dấu chính mình, được dạy cách sống sót chỉ chờ vào y chí, đầu óc sức mạnh và tài ba”.

Thở một hơi dài, anh nói tiếp. “Một thiếu niên lên mười hai hoặc phải sẵn sàng trở thành một chiến binh đã được rèn luyện hoặc phải đi lại từ lớp dự bị vỡ lòng. Để chứng tỏ tài nghệ, anh

được đưa ra khỏi trại nhiều dặm rồi tự tìm lấy đường về, hạn trong bao lâu nếu không rơi vào tay những người nấp phục rình bắt”.

- Anh làm được thế phải không? Cô hỏi tuy đã biết trước câu trả lời.

- Được, phải làm được. Anh là người da trắng nên phải tỏ ra mình không phải chỉ có dáng là con nuôi của Cochise mà thôi.

Chợt một cô da đỏ xinh đẹp gọi T.J. ra ngoài nói chuyện. Hai người cười nói với nhau khoảng một giờ. Carrie Sue cảm thấy trong người bưng bưng khi thấy sắc đẹp với mái tóc đen kia nhìn ngấm, đụng chạm người yêu của mình. Chắc những chiến binh mười tuổi thì chưa đem con gái lên giường hay lấy được đâu. Hay là có?

Khi T.J. quay vào, cô hỏi: “Ai đó?”.

- Windsong, tiếng hát của gió, một người bạn cũ, lớn lên xinh thế!

- Lấy ai chưa? – Carrie Sue hỏi, cô ra giọng bình thường.

- Chưa lấy lại. Chồng bị giết chết, cách đây mấy tháng, vì rượu whisky và bệnh của người da trắng.

Cô nhìn cô da đỏ mắt hút vào trong một cái lều đấy. “Cô ấy làm gì thế? Định dụ anh trở về với họ rồi thế vào chỗ người kia chứ gì?

T.J. nhìn cô, mỉm cười nghịch ngợm. “Đúng, nhưng anh bảo anh đã có nhiều đàn bà đến nỗi không nắm xuể”.

Anh đùa không làm dụ con mắt cô lại được. “Em thấy rồi”.

Anh cười: “Em thấy cái gì, cô gái táo tợn?”.

- Một người gian xảo đang lừa em!

- Anh làm thế nào được nếu như một cô gái tán tỉnh anh? Đừng làm anh buồn. Trong thế giới da trắng anh không có được như thế đâu. Đàn bà ở đó sợ anh.

Cô cau mày. “Em có thể nói là anh đang vui vẻ lấy cho một mình anh”.

T.J. ngồi xuống tắm chăn với cô, vén bím tóc đỏ lên. “Khi em làm như thế với một người đàn ông khác, anh sẽ nhớ lại cách đối xử của anh vừa rồi”. Cô nói khẽ, cảm thấy điên lên. “Nếu như chúng ta được sống lâu”.

- Anh bảo em là họ không làm gì chúng ta đâu mà – anh an ủi.

- Em không lo về những người Apache – cô đáp lại rõ ràng.

T.J. cầm lấy tay cô nói: “Anh sẽ không để cả cho người da trắng làm khổ em nữa đâu, Tsine”.

- Anh không nên hứa những điều anh không làm được, anh Rouge. Cả hai chúng ta đều biết tình cảnh em là khó, cũng giống như tình cảnh người Apache vậy thôi.

- Chúng mình phải tìm lối ra chứ. Hãy tin anh – anh cầu khẩn.

Naiche hợp xong trở lại, cùng với T.J. nói chuyện một lúc bằng tiếng Apache. Rồi một chiến binh khác đến. Anh ta nói với T.J. và chỉ vào Carrie Sue, làm những dấu hiệu không hiểu là gì. Cô nghe thấy hai câu “Naaki” và “Tai” nhưng không dịch được.

Người kia giơ bốn ngón tay lên nói “Di tii”. T.J. lắc đầu, mỉm cười thân mật. Người kia giơ tám ngón tay lên nói “Tsaabi lii” rồi đi vội đến chỗ cô.

- Duuda, Naaldluushl, T.J. vui vẻ đáp.

Người kia nhìn lâu Carrie Sue rồi cau mày với T.J. trước khi quay gót đi.

- Anh ta muốn gì vậy? – cô hỏi, biết người ta tranh luận về mình.

T.J. cười to: “Anh ta muốn mua em làm vợ”.

- Mua em? – cô rùng mình. Khi T.J. cười to lên thích thú, cô nói thêm – Em hy vọng anh đã bảo với anh ta anh không thể bán được cái gì không thuộc về anh!

- Anh ta mặc cả từ hai con ngựa lên ba con, bốn con rồi tám. Cái giá lớn đấy, em thật sự đã lọt vào tầm mắt anh ta. Anh bảo anh ta là anh ta sẽ không muốn một người phun ra lửa như em đâu.

- Và em không muốn là một con.....

T.J. vội cắt lời cô. “Bình tĩnh, Tsine. Đàn bà không được phép cáu kỉnh với đàn ông ở chỗ đông người. Em chắc là không muốn tính nóng nảy và xốc nổi của em làm cho chúng ta bị lôi thôi. Nếu em xử sự như một đứa trẻ hư thì anh buộc phải trừng trị để giữ thể diện và bảo vệ cho mà xem”.

- Rogue, anh mà thử làm bất cứ cái gì là em lập tức chẻ đôi cuống họng anh ra cho mà xem.

Naiche nhận xét bằng tiếng Anh: “Người anh em, tính cô ta bốc lửa như mái tóc của cô ta vậy.

Tại sao anh lại đi đường với một người đàn bà đáng ngờ như vậy? Anh có muốn mượn tôi cái roi da để trị cô ta không?”.

- Đôi khi miệng cô ta mau hơn đầu cô ta nghĩ, Naiche. Cô ta quên mất cô ta đáng giá như thế nào với một người đang cần tiền để sống. Thường thường cô ta không như thế đâu. Cô ta đang mệt và đói. Cô ta sẽ nguôi thôi, nếu không tôi sẽ trị”.

Carrie Sủ nhận được lời cảnh báo ngay từ câu đầu anh nói, bèn im lặng. Cô không được làm phật ý những người da đỏ này hay làm cho họ đánh giá thấp cô. Cô không ngờ Naiche lại biết tiếng Anh, cô cần cẩn thận hơn mới được. “Em sẽ như thế, anh bạn”.

Naiche và T.J. cười vui vẻ với nhau. Hai người ngồi trên chăn trải ở trước chỗ trú, ăn thịt sơn dương rán, bắp cải Apache, quả xương rồng khô, và bánh mì nướng trong than. Đàn ông uống inaada, một thứ rượu, còn cô thì uống tl’uk’axee’, trà đại.

Cô mỉm cười cảm ơn Naiche. Người thủ lĩnh gọi tiếng hát của gió đến đưa Carrie Sue ra sông vệ sinh, tắm giặt. Cô nhặt đồ đạc theo người con gái da đỏ.

- Cô ấy can đảm, em – con trai Cochise nhận xét – Bịt mắt lại làm cho cô ấy ức là khôn ngoan đấy. không người lạ nào được biết lối đi giấu kín dẫn vào thung lũng bí mật của bọn anh, ngay cả người yêu của em. Nhưng như Jeronimo tin như thế, em thì không quên đâu. Từ lần em tới thăm trước đến nay đã lâu rồi. Tại sao em lại quay về?

- Em đưa cô ấy về quê cô ấy, ở đây có nhiều nguy hiểm cho cô ấy quá. Anh cô ấy là một người xấu gây rắc rối chuyện lời thôi cho người da trắng. Người ta sợ cô ấy, lòng đố kỵ cô ấy để đến được tới người anh.

- Nhưng em phải bảo vệ cô ấy chống lại họ, như em đã cố bảo vệ bọn anh chống lại những người da trắng xấu xa. Em đã sống chung với bọn anh khi bố chúng anh cho phép xây dựng trạm Butterfield ở gần núi của chúng ta. Bố để cho người da trắng dùng nước nô, đất đai của chúng ta nhưng lòng tham của họ lại càng tăng thêm lên. Em đã đi rồi, khi một người da trắng tên là Budscom phá hoại hòa bình giữa hai bên.

- Em đã vạch chuyện đó ra với họ nhưng muộn quá mất rồi. Không ai cố thể xóa đi được một việc đã qua.

- Budscom sỉ nhục bố khi bảo bố là ăn cắp và nói dối. Hắn làm nhục Cochise trước mặt người da đỏ và người da trắng. Hắn cố bắt bố, đổ những việc đen tối của người da đỏ bộ lạc Paine lên đầu bố. Budscom treo cổ chú ruột anh cùng hai đứa con trai của chú lên. Bọn anh đã bị thách thức.

- Anh ơi, cuộc chiến tranh mới này có đáng làm không? Trong cuộc chiến lớn đánh lẫn nhau của người da trắng, họ phái lính đến đây với những khẩu súng rất mạnh gọi là Howitzer (một thứ

đại bác). Anh có muốn họ trở lại với những khẩu súng ấy không?

- Em có nhớ một lần em tới thăm, bố chúng ta bảo sao không? Bố nói: chúng ta giết mười thì một trăm đứa tới. Chúng ta phá súng nhỏ thì chúng mang súng lớn đến mạnh hơn cung tên dao mác của chúng ta. Sau khi em đi, người da trắng đổ vào vùng đất Apache như lũ mùa hè. Họ không muốn chia sẻ, họ muốn lấy cả. Cái đó không được.

T.J. biết năm 1870, số dân da trắng đã lên tới ba mươi bảy ngàn, gấp mười lần dân da đỏ. Anh nhớ lại Cochise đã bảo anh là ông ngạc nhiên về lòng can đảm của người da trắng. Đó là lý do người thủ lĩnh vĩ đại gặp gỡ Tom Jeffords, một người dũng cảm sau này trở thành người bạn suốt đời của ông.

- Bốn mùa hè trước, em đã nói chuyện với Bố trắng vĩ đại (người da đỏ gọi Tổng thống Mỹ thời đó) về việc lập lại hòa bình với bọn anh. Bố đã đi lòng và nói chuyện với tướng Howard trong mười một ngày. Bố nói: “Người da trắng và người da đỏ uống cùng dòng nước, ăn cùng chiếc bánh như nhau thì cần phải hòa bình”. Bố tán thành hiệp ước và tập trung dân lại sống cho tới khi trời gọi bố đi hai mùa đông qua. Bọn anh cố giữ hòa bình, em biết đấy, nhưng không thể được. Bọn anh sẽ không bao giờ đi tới nhà tù San Carlos đâu.

Như Naiche nói, T.J. đã nhiều lần cố giúp giữ hòa bình giữa người da đỏ và người da trắng, đặc biệt sau khi anh tiếp xúc và đi làm việc cho Tổng thống Grant vào những năm 70. Nhưng anh không thể thay đổi được lịch sử hay kiểm soát được tương lai.

Anh hiểu người Apache, những người từng nuôi dưỡng anh. Họ đã dạy anh nhiều điều cứu sống mạng anh khi anh bị thiên nhiên hay con người đe dọa. Anh đã nắm bắt được nỗi tuyệt vọng của họ để sống còn, để chống chọi lại những người mà họ coi là kẻ xâm lấn đất đai của họ, giết người dân của họ. Người da đỏ đã rèn cặp anh nhưng không bao giờ lạm dụng anh, họ đã nhận nuôi anh. Thế nhưng đôi khi anh vẫn cảm thấy nung nấu trong lòng nỗi hận về bố mẹ bị người Apache giết và anh hiểu đó là điều bình thường mà thôi.

- Lần này khi em rời đây đi, chúng ta sẽ không còn gặp lại nhau nữa đâu – Naiche kết luận.

- Anh nói đúng và em đau lòng.

Người thủ lĩnh mời: “Nếu em muốn ở lại đây với người đàn bà của em cho an toàn thì ở người Apache nào đụng đến cuộc sống của hai em cả”.

T.J. thở dài. “Anh, em không thể. Có một vài cái em phải làm. Em sẽ không nói với ai lỗi vào cú điểm này. Anh đánh nhau với người da trắng, đâu có vui em”.

- Lời nói của em là danh dự của em, Điều hâu đêm. Cái gì cay đắng cắt đứt lòng em thế?”

T.J. nhìn Naiche và đáp. “Việc em cần phải làm rất khó đấy, Naiche. Em phải bắt giết người anh

của cô ấy”.

- Cô ấy không biết điều đó – người thủ lĩnh nói to.

- Không, và nó sẽ làm cho cô ấy đau đớn. Công việc của em sẽ làm cho cô ấy bị nguy hiểm. Người trắng muốn cô ấy chết. Em mà đưa cô ấy quay về để đến được chỗ anh cô ấy thì cô ấy có thể sẽ bị pháp luật bắt và giết mất.

- Em có làm được việc đó không, Điều hâu đêm?

- Em phải, vì anh cô ấy đã giết những người thân thiết và bạn của em. Chúng đi lang thang như bọn ngoài pháp luật, giết và cướp những người vô tội. Em đã hứa với Bố Trắng vĩ đại là đánh bại chúng. Cô ấy là đường đưa em tới chúng.

Naiche biết sự thật về Thad Jamison. “Em là một người có quyền lực, pháp luật da trắng trong tay em. Không có cách nào cứu cô ấy ư?”.

- Trước đây, cô ấy đã đi với băng cướp của anh ruột. Cô ấy có tội, theo pháp luật da trắng cần phải được trừng trị. Quyền lực của em không cứu được.

- Em không thể để cho cô ấy chạy thoát, khi bắt được anh cô ấy ư?

- Lời em là danh dự của em, Naiche, em đã thề trả thù trước khi biết cô ấy mất rồi. Làm cho cô ấy thất vọng và phản bội cô ấy thật đau lòng, nhưng không thể lùi được nữa.

- Em không được bỏ mất con đường lòng đuối đã được vạch ra cho em, Điều hâu đêm. Em không được vì bất cứ lý do nào tỏ ra yếu đuối hay mất thể diện.

- Em biết, - T.J. nói khẽ, - Lần này là một đường lòng đuối tối tăm nguy hiểm em phải đi, nó sẽ đòi hỏi nhiều ở em.

- Nếu có một cách nào để đem lại ánh sáng và an toàn cho nó thì em sẽ tìm thấy và sử dụng. Nhưng đừng có yếu mềm hay phải bội lại chính em.

- Sức hút của cô ấy mạnh đấy, Naiche, - anh thú thật.

- Nhưng em lại khỏe hơn, tài nghệ hơn. Em đã quên mất cách làm thế nào cho một kẻ thù trở thành một người bạn rồi ư? Em đã quên mất rằng em đã căm ghét người Apache thế nào và em thề trả thù như thế nào không? Chính vì lòng can đảm và sức mạnh đó mà bố anh đã nhận nuôi em. Điều hâu đêm đã tìm ra sự thông cảm. Nó đã trở thành một đứa con, một đứa em, một người đàn ông. Hãy sử dụng những cái em đã học được ở bọn anh. Nếu em có thể chạy được bảy chục dặm trong sa mạc dưới nắng gắt thì chắc chắn em sẽ đi được con đường lòng đuối đó. Em đã tìm ra cách trở thành một người của bọn anh. Khi em ra đi, em lại học được cách trở

thành người da trắng trở lại. Em không thể tìm được cách cứu người con gái đã làm cho tim em cháy lên hay sao?

- Lần này khác, Naiche. Cô ấy đã tạo ra nhiều kẻ thù quá.

- Nhiều hơn cả người Apache đã làm ra? – anh ly luận sắc sảo – Thế mà chúng tôi vẫn tìm cách sinh tồn, để chống chọi lại với kẻ thù đấy.

- Đúng, Naiche, cô ấy có nhiều kẻ thù hơn cả người Apache. Chúng tìm cô ấy khắp nơi. Cô ấy không có căn cứ địa như thế này. Cô ấy không thể ẩn náu mãi mãi. Cô ấy là đàn bà không như anh, một chiến binh. Cô ấy giống anh: cũng ở trong một cái bẫy của người da trắng.

- Nghe em thì không có cách nào cứu cô ấy cả. Em phải làm cái mà danh dự em đòi. Hãy tìm lấy hạnh phúc cho tới khi cái chết bắt đi mất cô ấy, như với bọn anh. Hãy đi cùng với cô ấy một thời gian rồi đi tiếp một mình khi nào mất cô ấy nhé.

- Anh ơi, em đã mất nhiều rồi – T.J. nói – Em muốn người con gái này.

- Như người Apache muốn sống sót và yên ổn. Đôi khi thế mà lại không xong.

Carrie Sue nhắm mắt dưới con mắt tò mò của Tiếng hát của gió, cô này hoặc không biết hoặc không muốn nói tiếng Anh với cô. Cô cảm thấy người con gái da đỏ này giận dữ và tò mò, cô thầm hỏi T.J. sẽ làm gì nếu như mình không đi cùng với anh trong dịp thăm viếng này. Cô đã biết thêm một đôi điều mới mẻ về người yêu.

Cô cân nhắc những kinh nghiệm và mất mát anh đã trải qua, hiểu được cái gì đã làm cho anh thành ra như bây giờ. Nhưng không thấy nói đến cái gì khác đã xảy ra với anh để tạo nên một tay súng bắn thuê T.J. Rogue truyền thuyết. Anh đã bị buộc phải trở thành một người đàn ông tự lập, khỏe, đơn độc, một người bị những người ở cả hai bên pháp luật e sợ. Có lẽ vì thế mà nah đã đứng về phía cô và giúp cô chăng?

Biết T.J. thích tóc mình để xỏa, Carrie Sue đã để nó chảy thông xuống lưng như một dòng nước man dại màu đỏ. Cô mặc chiếc váy duy nhất cô đã mang theo vì cô còn có thì giờ thay quần áo trước khi rời nơi nấu ăn của người da đỏ này lên đường. Cô muốn hết sức đẹp để cám dỗ anh, cô nhủ thầm.

Carrie Sue theo tiếng hát của gió về trại. Trời đã gần tối, T.J. bảo cô im lặng ngồi xuống tấm chăn gần lửa trại. Cô chăm chú quan sát lễ hội âm nhạc và nhảy múa. Cô nhìn lại những người đàn bà nhìn cô, chú ý đặc biệt đến bộ tóc đỏ rực.

Về khuya, cô đã mệt. Tiếng trống âm nhạc như len đầy vào đầu vào ngực cô, cô bắt đầu ngủ chập chờn, cảm thấy lâng lâng, mềm rũ và ấm áp.

- Sao không đi ngủ đi Carrie Sue? – Tiếng T.J. hỏi.

- Ở đâu? – cô đáp lại, quá mệt không thể bàn bạc hay tỉnh hẳn dậy.

- Trong lều Naiche. Chúng ta là khách của anh ấy.

- Ngủ ngon, - cô thì thào rồi đi về phía đó. T.J. không đi theo. Cô ngã xuống giường cuộn và ngủ thiếp đi liền.

Cuối cùng T.J. về gặp Carrie Sue ở trên giường cuộn. Cô nép vào anh nhưng không thức dậy. Anh nằm cạnh cô suy nghĩ, nghiền ngẫm về cuộc đời của hai người sao lại vướng mắc vào nhau đến thế.

Mùa hè trước, Quade Harding đã hay anh là Thad Jamison, Cảnh vệ Texas ẩn danh, do một sĩ quan vô tình để lộ tên và nhiệm vụ của anh ra trong một cuộc chuyện trò mà người này ngỡ là riêng tư tại chỗ bán ngựa ở Brownwood. T.J. đang điều tra những tin đồn về nhà Harding, về những việc làm phi pháp của chúng như anh lần đầu tiên đã buộc phải bỏ dở công việc vì việc buộc mồm buộc miệng của con người nhẹ dạ kia. May sao bố con Harding lại không bảo đảm người chúng thuê mướn – Curly James và hai tên khác – cái bí mật đó khi chúng ra lệnh phải giết được T.J. vào cuối tháng chín. T.J. cũng chẳng bảo cho Curly James và hai tên kia sự thật này, vì nó cũng chẳng thay đổi được cái điều anh sẽ làm với chúng, trừ phi kích thích chúng giết anh nhanh hơn, chắc chắn mà thôi.

T.J. biết rằng Quade Harding định ninh anh đã chết và không khi nào tên chủ trại chăn nuôi xấu xa lại tiết lộ sự dính líu của hắn vào cái chết của một cảnh sát Texas do đó tên tuổi bí mật của anh vẫn cứ nguyên như cũ. Nếu có thể được, anh sẽ ở xa tầm mắt của Quade, nghe ngóng lâu hơn một chút nữa. Rồi sau đó sẽ giết con rắn ấy cho anh và cho cô gái!

Nỗi niềm cay đắng dần vặt anh. Tháng Giêng, anh được cái tin choáng người là Tim, anh ruột anh còn sống, trước khi anh hoàn thành nhiệm vụ của mình lãnh thổ Oklahoma. Rồi anh phong thanh bầy đàn Quade Harding đang ở Santa Fe. Tháng Hai, Tim bị bọn cướp Mexico thường qua biên giới cướp phá phục kích và giết chết. T.J. được cái tin này mấy ngày sau khi anh toan gác việc lùng đuổi bọn Harding lại để đi gặp anh ruột.

Anh đã điên lên và ân hận một dạo. Anh đã định thôi cái công việc bề bộn làm cho nhà nước, cho Tổng thống. Anh đã có ý an cửa lập nghiệp với một người đàn bà xinh đẹp cùng đứa con gái của chị, nhưng băng Stover đã giết mất hai mẹ con họ. Anh không bỏ công việc nữa, anh thề trả thù băng Stover và bọn Harding. Tháng Tư, anh được manh mối về bonh Curly James và đã lùng đuổi chúng, hay tin chúng sẽ đến gặp chủ chúng tại El Paso vào ngày mồng một tháng Năm. Một lần nữa số phận lại ngăn anh đến ngày mồng hai. Cho rằng Curly đã rời El Paso đi, anh liền tới Tieson chờ thẳng khốn khiếp đến đó.

Dọc đường, anh đã gặp Carolyn Starns, tức Carrie Sue. Trước đây thì không nhưng bây giờ cuộc

đời anh đang bị rối rắm vì một người con gái đã chiếm mất trái tim trí não của anh và té ra người con gái đó lại có quan hệ với cả hai kẻ thù của anh. Cô còn biết cả Curly James, một việc lạ lùng khiến anh suy nghĩ ngay là Curly đã làm việc cho kẻ thù của Stover.. Chắc chắn là người yêu của anh đã đi cùng với một vài kẻ xấu xa tồi tệ. Nhưng anh cũng biết cô không vui vẻ thân mật với bất cứ tên giết người nào. Cái đó có nói lên được điều gì quan trọng và tốt đẹp về người con gái anh yêu và ao ước không?

Có một cái gì đó khác mà Thad Jamison mong muốn, chiếc phù hiệu Cảnh vệ Texas có tên anh khắc ở mặt sau. Qua các báo cáo, anh biết Darby Stover hay một đứa trong băng đó thích lấy các phù hiệu ở ngực một loại nhân viên pháp lý bị giết chết để làm sưu tập. Người Cảnh vệ bị giết cùng với Carolyn Starna trong vụ cướp xe ở gần Sherman đã giữ chiếc phù hiệu đó cho anh tới khi anh hoàn thành cái mưu lừa chúng của anh. Phù hiệu đó rất quan trọng với anh, anh muốn thu hồi nó về, Thật sớm, anh tự hứa như vậy.

Anh nhìn người con gái ngủ trong tay anh. Anh sắp làm cái tội cái nợ gì cùng với em đây, cô gái ơi?

Cái đầu cảnh giác của anh quát lại. Thad, mày muốn nói là mày định đưa cô ấy xuống địa ngục âm ty phải không?

Chương 24

T.J. đánh thức Carrie Sue để có thể lên đường sớm. Cô rửa mặt rửa tay và mặc bộ váy cưới ngựa. Sau khi nhặt nhanh đồ đạc, cô nhắc tấm rèm che cửa lều đi ra gặp hai người đàn ông đứng ở bên ngoài.

T.J. và Carrie Sue ăn ít l'anaasdidze và banxei, nấm Apache và bánh mì rán. Họ được cho tsguust'ei và biibitsii, bánh ngô Apache và thịt nai khô làm thức dự trữ ăn đường. Ăn xong, người yêu cô đi chào tạm biệt bạn bè cũ.

Carrie Sue hỏi Naiche: “Tsine nghĩa là gì?”.

Người thủ lĩnh da đỏ cười nửa miệng đáp: “Nó chỉ là người con gái mà người đàn ông yêu. Người da trắng các cô có nhiều chữ để gọi cái tên đó nên khó dịch ra. Đừng nói với em tôi là chúng ta đã nói đến cái chữ đó kéo nó lại gần tôi”, anh đùa.

Sau một vài phút chuyên trò bằng tiếng Apache, Naiche bịt mắt hai người lại, đưa ra khỏi thung lũng qua cái khe núi bí mật. Xa mấy dặm mới được cởi khăn bịt mắt mà họ chia tay.

T.J. và Carri Sue đi qua một vùng hầu hết là cây Yucca, chỉ có vài bụi cây và cỏ hoang vu. Núi ở khắp bốn bề. Đường khá dễ đi, trừ cái đầu nhức nhối vì rượu và miệng khô khốc. Đi đc khoảng 20 dặm, họ dừng lại nghỉ và uống nước. T.J. biết cô k đc khoẻ nhưng họ cần đi cho nhanh tới đèo Apache, nơi anh có thể giấu cô lại trong dãy núi Chiricahua trong khi anh đến pháo đài Bowie đánh 1 bức điện quan trọng. Anh cần làm tròn nghĩa vụ với Naiche và bộ lạc của Naiche trước khi tiếp tục công việc với Carrie Sue. Anh cần báo cho T.T. biết cái gì có thể xảy ra ở đây nếu như k mau lẹ ra những quyết định đúng đắn.

Anh cũng cần biết chắc rằng các bản báo cáo thị về cô gái đẹp đẽ này đã đc thu hồi, rằng cấp trên của anh cần hiểu là mọi việc về vụ Stover đều ổn cả. Anh cũng muốn có 1 nhân viên đảm đương việc điều tra những lời cô kết tội quade Harding. Vì những việc đó xảy ra từ tháng 6 năm 1869 nên bằng chứng sẽ khó tìm - nếu k phải là k thể tìm đc. Nhưng chính mình đc những điều đã làm ho cô trở nên hư xấu đi là cơ may duy nhất của anh.

Để cho Carrie Sue có nhiều thì giờ nghỉ ngơi, T.J. nói anh đi lên trước trình sát 1 lúc. Anh bảo cô ngồi lại dưới bóng cây, uống nhắm nhấp nước từ từ. Anh mỉm cười khi cô đau khổ gật đầu

Nhìn anh chàng Rouge đẹp trai di, Carrie Sue cau mày. Cô hiểu việc anh đang làm và cô bực vì nó lại là điều cần thiết.

Cô ngả đầu vào thân cây nhắm mắt lại tránh ánh nắng gay gắt. cô thích có T.J. chăm chú và nhạy cảm ở bên, cô thích anh gọi cô = cái tên lãng mạn Tsine, dù cho anh vẫn k biết rằng cô đã hiểu nghĩa nó. Trước khi cô tới EL Paso rồi sau đi tới Guadelup, nơi Darby đang ẩn náu như curly james nói thật - công việc của T.J. Rouge sẽ đc giải quyết = cách này

Tiếng ngựa phi cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Cô đứng phắt dậy, rút súng, tìm thế tự vệ. T.J. hiện ra, xuống ngựa, chạy nhào đến. Cô dứt lại súng vào bao.

- Lôi thôi ở đằng trước, cô gái! Anh cần giấu em lại ở đây trong khi anh phóng về trại Naiche báo động cho anh ấy. Từ những tảng đá này em có thể nhìn xa đc hàng dặm k cần ống nhòm. Nhiều trung đoàn đang đến đây với những trinh sát ng` Apache và súng Gatling. Em biết thế nghĩa là thế nào rồi. Họ sẽ đưa thẳng tới trại của Naiche và những anh em da đỏ khi k thể nào chống lại nổi súng ống như vậy đâu.

Tim T.J. đã đập loạn lên khi anh nhìn thấy những khẩu súng nhiều nông chở trên những cỗ xe dã chiến. Anh biết chúng có thể bắn hàng trăm fát 1 fút. Nếu lính vào đc trong thung lũng bí mật hay chở bên ngoài cho bên trong chạy ra thì sẽ là 1 cuộc thảm sát. Anh phải làm cái gì để tránh cuộc đổ máu đó nhưng anh k thể thuyết phục đc quân đội. " Anh cần thuyết phục Naiche hãy lánh sang bên Mexico cho bao giờ tình hình rắc rối này yên lại đã".

- Anh làm sao tìm đc ra trại của họ nữa chứ ? - cô hỏi

- có nhiều ng` gác nhìn thấy đc mọi sự xa gần. Anh bít cần đi theo hướng nào đến. Có nhớ k, mặt trời lúc đó ở về bên trái chúng mình rồi sau thì ở sau lưng. Anh có thể đoán đc chúng mình đã đi đc bao nhiêu dặm và đi đường nào. Mọi cái anh cần làm chỉ là làm sao cho họ trông thấy anh thôi. Họ sẽ bít là có cái gì đó k hay.

Carrie sue hoàn toàn k tin rằng anh k bít vị trí của trại da đỏ, nhưng cô k muốn thách thức danh dự của anh. "Cái đó có nghĩa là anh trung thành với ng` da đỏ hơn với ng` da trắng?"

- k, thường thường là cứ bị chia sẽ ra như vậy bởi vì anh bít cả đôi bên. Nhưng anh k thể để cho đổ máu khi anh có thể ngăn đc nó. có đàn bà, trẻ con, ng` già trong trại còn các khẩu Gatling kia đâu có bít chỗ khác nhau giữa họ với chiến binh. Nếu họ sang nằm bên Mexiho 1 thời gian thì tình hình có thể sẽ dịu đi với 1 đặc phái viên mới phụ trách ng` da đỏ đến đây. Ít nhất thì anh cũng làm cái điều anh có thể làm đc.

Carrie sue thầm hỏi tại sao mình lại k ngạc nhiên về thái độ này của anh. "Tại sao những thám báo Apache kia lại giúp quân đội lùng sục chính ng` mình như thế?"

- Họ cũng bị kẹt. Và đó là cách duy nhất để họ có thể bay nhảy tự do ở ngoài trại tập trung. Ngoài ra có thể họ là ng` bộ tộc khác k thấy phải trung thành với bộ tộc này

- Anh có luôn luôn giúp đỡ những ng` xấu như chúng em khi họ gặp chuyện khó khăn k?

- cái gì làm em nghĩ là 1 bên nào đó thì hoàn toàn hay hoàn toàn sai? - TJ hỏi - Anh k tin rằng em và ng` Apache là hoàn toàn đáng quở trách những cái đã xảy ra trong đời em và đời họ. Ai cũng có lúc phạm sai lầm. ANh nghĩ em và ng` Apache đã kẹt vào bẫy của ng` khác, nhưng anh k làm đc gì mấy cho em và ng` Apache, trừ việc giúp cho em và họ sống sót đc cho ti*' khi tình hình thay đổi, nếu như nó thay đổi

- Cô gái tóc đỏ ngạc nhiên nhìn anh. "Anh làm thế thì đc cái gì TJ?"

- Anh nhún vai, cười mỉm. "Với em, anh sẽ trả đc công vất vả nguy nan = việc đc sống với 1 cô gái xinh đẹp. Còn với ng` Apache thì anh nợ họ những cái họ đã làm cho anh trước đây."

- Cô cãi . "Nhưng trong cả 2 trường hợp anh đều fa.m pháp luật. Em nghĩ anh thường thích đứng cách biệt với những mối nguy thế cơ mà."

- Anh cần phải làm những gì anh thấy là đúng, là tốt nên có gì nói thêm nữa thì còn phải chờ sau đấy. Ng` Apache chỉ có đc vài giờ thu dọn trước khi quân đội vào vị trí tiến đánh. Bây giờ họ đang phải trú nấp và khi lên đường thì họ đi chậm vì súng ống nặng nề. Em sẽ chờ anh ở đây cho tới lúc anh về chứ? Anh đi 1 mình thì nhanh hơn.

- Carrie sue đùa cho anh đỡ lo:"k có ng` bạn đường che chở thì em chỉ còn cách chờ anh ta trở về thôi." giọng> nói và vẻ mặt cô trở nên nghiêm trang. "Em sẽ đi ẩn. ANh nên cẩn thận TJ, và xin thuyết phục họ bỏ đi lẹ lẹ lên nhé"

- Cô gái, hãy có mặt ở đây khi anh trở lại, nếu k anh sẽ lột trần em ra trói vào cây xương rồng đầu tiên sau khi tìm thấy em - Anh kéo cô về fía mình, hôn cô say đắm, cho thấy anh thèm khát cô, anh sợ cô k giữ lời.
- Carrie sue vuốt má anh nói đùa. Anh co muốn lấy súng của em đi để yên tâm là em fải chờ anh k?
- k, vì có thể em cần đến khi lại có rấn chuồng k chân hay có hai chân hiện ra. Anh sẽ cố về thật sớm.
- Carrie Sue nhìn anh phóng khuât đi rồi thở dài mệt mỏi. Cô để con vá ấn trong cái đầm nói sâu gần đấy, rồi nằm dài trên tấm chăn ở bên dưới những cành lá của 1 cây mesquite rậm bóng.
- Thời gian trôi đi trong khi cái nóng, cái ngọt ngọt, im lặng và tiếng côn trùng vo ve mướt mà ở trong những lùm cây đang mùa hoa thơm lừng dụ dẫn cô vào 1 giấc ngủ yên lành.
- Thành linh cảm thấy nguy hiểm, Carrie Sue ngồi fất dậy, 1 bím tóc móc fải 1 cành mesquite. Tay cô vội đưa vào bao súng, thấy nó rỗng k. khi gỡ đc tóc ra cô bức bội nhìn thấy 1 ng` đứng trước mặt cô, miệng cười toét đến tận mang tai. cô nhận ra cái làm cô tỉnh giấc nồng - hấn nằng mất khẩu súng của cô rồi.
- thế nghĩa là sao, Martin
- Ông chủ trại chăn nuôi lớn kiêm chủ mỏ bạc cười khùng khục
- Thế ra tôi đã tán tỉnh 1 truyền thuyết mà k hề hay- hấn lằm bằm - Lẽ ra tôi fải bít cô wá dữ tợn, wá xấc xược làm k nổi cô giáo kia mới đúng - Con mắt màu nâu của hấn lười biếng đi lướt khắp ng` cô gái tóc đỏ
- ông đến để bắt tôi lấy thưởng - cô châm biếm - Làm sao ông tìm ra đc tôi?
- Bắt cô chứ, ngọn lửa Texas? - hấn ngửa cổ ra đằng sau, cười fá lên gần như man dại
- k, cô Stover tôi đến đây để bắt cô cho tôi thôi. Còn tìm đc ra cô và nhanh như vậy là tôi nhờ thằng thám báo Apache của tôi, nó giỏi nhất vùng này đấy - hấn nói, hất đầu vào 1 trong số 2 ng` đứng" cạnh đó - ngay sau khi Ben Myers cho tôi xem cáo thị chiều thứ 3, tôi liền theo lòng co6 ngay. Dĩ nhiên ông sêrip già nua của chúng tôi k muốn thách thức 1 tay súng nổi tiếng như thế, dù đó là 1 cô gái - Hấn bửu môi khinh bỉ và nói. Nhưng cô đã cao chạy xa bay với thằng Rouge kia. 2 ng` có là bạn ủa nhau trước vụ cướp xe k thành khia k nhỉ? - hấn hỏi, giọng lạnh lùng và hách dịch
- k gặp nhau trước đây bao giờ, nhưng tôi đã tính khi có khó khăn thì nhờ anh ấy đi cùng, trước

khi thuyết phục đc mọi ng` tôi là cô Starns. Đàn ông là những mục tiêu dễ hạ khi họ nghĩ họ có thể lấy đc cái gì ở anh, coi như trả công cho họ - cô nhận xét, lấy giọng lạnh lùng, đàng hoàng như hắc. Nếu có nắm đc tình thế, 1 là thoát đc, thì có cần phải lừa Ferris, làm như cô cũng giống hắc mà thôi.

- cô giáo bé tí con ấy đang làm cái gì vậy? - hắc hỏi

Carrie Sue nhìn mồ hôi lã ở trên mặt hắc, wá nhiều đến nỗi cái nóng cũng k làm kịp. Má hắc đỏ bầm như có máu, môi hắc thì sắp nứt mẻ. rõ ràng hắc k phải là ng` wen hoạt động ngoài trời. Nom hắc thảm hại trong bộ quần áo ướt đầm và nhàu nát. Và bao súng bên hông hắc trông thật k đúng chỗ. Cô suýt bật cuoi8` vì cái cảnh tượng khôi hài nhưng lại biết rằng mình k đc đại dột vì hắc là 1 kẻ thù nguy hiểm, cho nên cô nói ra điều có vẻ là rõ ràng và dễ nghe đc hơn cả. "Tôi đi tìm băng Stover. Tôi đc cử đến để xem liệu có mục tiêu nào có lợi ở Tucson 0. Nếu xem ra có vẻ tốt thì ngày mùng 1 tháng Sáu tôi sẽ gửi cho anh ấy bức điện. Hình như chuyện này tôi làm hỏng hết mất hết cả". cô khe khẽ cười, vòng tay ôm lấy 2 đầu gối co lên, muốn tỏ ra thư thái và tự tin.

- Mọi cái đang ổn thì những bản cáo thị truy nã kia tới. Tại sao cáo thị chưa tới thị trấn mà cô lại biết đc? cô bỏ đi như đã đc báo động vậy.

Cô mỉm 1 nụ cười láu lỉnh rồi đáp: "Trước khi bị ông Rouge bắn chết, Curly James đã báo cho tôi biết. Hắc vốn vẫn đi với băng của anh tôi. họ đã là bạn cũ của nhau. Trước khi hắc chết có 1 phút thì chúng tôi đâm sầm vào nhau, hắc cho tôi hay là hình vẽ của tôi đã đc tung ra, tôi cần phải đi đi. Sáng sau, tôi bỏ đi từ sớm nhưng Rouge trông thấy đã đi theo tôi. Tôi thuyết phục anh ta rằng Darby sẽ chuộc tôi với cái giá hơn cả \$10,000 nên anh ta = lòng đưa tôi đến với anh tôi. Dĩ nhiên, trong khi đi đường tôi sẽ tìm cách thoát khỏi anh ta, sau khi đã đ anh ta và các khẩu súng của anh ta đã bảo vệ an toàn.

Carrie sue hạ chân xuống, gần như quỳ cô nhô ng` về đằng trước gần với mặt của Ferris hơn. Sau khi gửi cho hắc 1 nụ cười và 1 cái nhìn quyến rũ, cô hỏi: "Được, martin, ông định làm gì với ng` bị ông bắt k 1 tắc sắt trong tay đây?".

- Tôi có 1 trại chăn nuôi lớn và rất kín. K ai tìm đc ra cô ở đó trừ phi tôi muốn. Nếu cô nghe lời và làm theo thì cô sẽ đc ra an toàn. Tôi chẳng thiết gì cái phần thưởng ấm ó về cô đâu.

Carrie Sue nhìn thấy ánh dâm dăng trong con mắt hắc, nó làm cho mặt hắc càng đỏ lên. Cô nghe thấy hơi thở của hắc trở nên dồn dập dù chỉ mới nhìn thấy cô, gần bên cô, kiểm soát đc cô thôi. Đó là những điểm yếu cô có thể lợi dụng đc nếu cô thông minh và thận trọng. "Vì tôi đang bị 1 sợi dây thừng hay 1 gian xà lim chò nên lời ông mời nghe có vẻ hấp dẫn đấy. Thật ra là rất hấp dẫn" - cô nói thêm, dịch lại dần hắc. Khi TJ lên đến, điều cô hy vọng sắp xảy ra, cô cần ở đủ gần bên hắc để tóm lấy đc khẩu súng của con ng` vô dụng này. Vấn đề duy nhất là cô k biết ng` yêu6 đi bao lâu và lúc nào thì trở lại.

Martin chìa tay ra đỡ cô đứng lên. "Cô quyết định như vậy là đúng, carrie Sue. Cô sẽ hiểu là tôi

thận trọng với cô cho tới khi về tới nhà, tôi có cảm chắc là tin đc cô hay k đây?".

- Dĩ nhiên. 1 cô gái mong lấy đc gì ở 1 con ng` ngu ngốc hay nông nổi cơ chứ? - cô đùa - Trại chăn nuôi của ông ở đâu? Nó như thế nào? - cô hỏi để hoãn binh cho ng` yêu có thì giờ về cứu.

- cô sẽ thấy - hấn nói khẽ, nhìn vào cái vùng ở giữa cổ họng và cổ áo sơ mi cô O đang mở ra để lấy gió - Rouge đâu rồi ?

Cô nhìn thấy tên thám báo Apache đang xem dấu hiệu ở trên mặt đất bên ngoài chỗ họ đứng. "Anh ta đi dò thám. Có 1 đơn vị lính ở cách đây vài dặm. Anh ta tìm lối anh toàn nhat 6' để đi vòng ra bên ngoài đơn vị lính. Tôi ngủ nên k biết anh ta đi đã bao lâu rồi". - Cô nói, giọng cố ra vẻ hoàn toàn thật thà với hấn. Với lại nếu Ferris đã theo lòng 2 ng` hay quan sát 2 ng` thì hấn cũng bít sự thật như thế" nào rồi.

- Cô ấy nói đúng k? - Martin hỏi ng` da đỏ

Ng` da ngăm mặc nửa Âu nửa Apache đáp: " Ng` da trắng đi về hướng cô ấy nói - Anh ta quay lại nói. Rồi lại đi, lần này về dãy Núi Rừng. Anh ta đi đã wá 2 giờ rồi".

Ferris nhìn ống nhòm từ 1 mỏm đá từ xa đã bít TJ đi về hướng nào và lúc nào lại rời đi. Hấn cũng biết qua dấu vết thám dò rằng 2 ng` đã bị ng` da đỏ bắt rồi tha, điều đó thật kì quặc. Hấn chỉ muốn xem Carrie Sue sẽ nói gì trước và sau khi ng` da đỏ khia nói. "Tại sao Rouge lại đi tới cứ điểm da đỏ sau khi trông thấy những đám lính kia?".

Cảm thấy con ng` này xảo quyệt, Carrie sue O hề tỏ ra ngạc nhiên hay bị lộ mặt. "Tôi k bít, trừ phi anh ấy muốn báo động cho họ. Anh ấy k boả tôi là quay về trại da đỏ và tôi lấy làm lạ nếu như anh ấy lại xác định đc chỗ của nó ở đâu. tôi thấy ng` khó chịu nên anh ấy bảo tôi ở lại đây chờ".

- Cô nói hấn quay về là thế nào? - martin hỏi, nghĩ rằng giọng nói và vẻ mặt của hấn đã cho thấy rõ là hấn hiểu tất cả rồi

Carrie Sue lừng khừng thở dài. "Ng` Appache bắt đc chúng tôi ở trên đường, bịt mắt chúng tôi lại và đưa về trại hỏi. Họ hình như bít Rouge là ai và ngưỡng mộ lòng can đảm của anh ấy nên sáng sau lại thả chúng tôi đi. Họ có thể đã là bạn lâu ngày của nhau. Tôi bị giữ ở trong 1 lều khác nên k nghe thấy họ nói gì cả. Có thể anh ấy đã thương lượng trao đổi cái gì đó với họ để chúng tôi đc tự do".

- Tôi mừng là cô tin tôi, Carrie- hấn nhận xét, giọng thích thú. chúng ta hãy đi khỏi cái nóng này - Hấn ra lệnh cho ng` thám báo Apache ở lại đằng sau phục kích TJ để anh k đi theo đc - sau khi anh làm xong việc đó thì đuổi theo chúng tôi trên đường hay gặp tôi ở trại chăn nuôi mà lĩnh tiền công. Tôi muốn lấy súng của hấn làm kỷ niệm đấy - hấn nói thêm nhưng tất cả đều biết ý hấn là muốn có khẩu súng kia làm = chứng TJ đã chết

- Carrie Sue k còn cách nào khác là làm theo lện Martin Ferris và cầu sao cho ng` yêu k sa vào bẫy chúng đặt. Cô tin ở tài năng và trí thông minh của TJ nên anh sẽ an toàn thôi. Phần nào cô đã lừa đc Ferris và so sánh lực lượng thì sẽ là 2 chọi 1 ở trên đường, điều đó có thể giúp cô chạy trốn đc. Cô thu nhặt đồ đạc leo lên con vớ.

- xin lỗi về cái này, Carrie Sue- hấn vừa nói với 1 nụ cười giả vờ ân hận vừa trói tay cô lại đằng trước rồi nắm lấy dây cương của cô.

"Mày nhìn cái chó gì thế, thằng Jess", hấn quát tên đi cùng đang dính chặt mắt vào những đường cong mây mẩy của cô, Jess vội quay đi.

2 bàn tay cô run rẩy bám lấy cái mấu đầu yên ngựa, giấu mình là 1 ng` cười ngựa giỏi, giấu những tài nghệ cô đang cố k để lộ ra cho 1 ng` đi 2 bên cô hay. cái ý đó k thành vì tốc độ đi và địa hình buộc cô phải dùng đến chúng mới ngồi vững đc ở trên yên. Nếu bị ngã ở tốc độ này thì cô sẽ bị thương nặng mất.

Họ đi nhanh vì địa hình hiểm trở và nóng nhưng Carrie Sue k bảo gì họ để chậm bước lại. Khinh hững con ngựa bắt đầu thở hổn hển và Martin wá nóng thì hấn sẽ buộc phải đi chậm lại thôi. Cô ghét thúc ngựa của mình dữ như thế này nhưng nếu cô gợi ý đi thông thả hơn, Martin sẽ hiểu thành ý khác mà để mắt tới cô hơn. Cô phải làm cho hấn wá tự tin ở hấn mới đc.

Chương 25

Ra tới đường cái đi Tucson họ vẫn tiếp tục phi nhanh. Cô hiểu rằng Martin sợ tên hán thuê k giết đc TJ và anh có thể đuổi kịp họ bất cứ lúc nào. Họ chỉ nghỉ 2 lần ngắn trước khi tới sông San Pedro vào chập tối, họ dừng lại cắm trại 1 chỗ có cây còi thưa thớt Carrie Sue biết rõ họ đang ở gần Tucson chừng 1 ngày đường! Hôm nay họ đã vượt đc 1 quãng dài ngang với khi đi đường quang và với tốc độ nhanh. Cô thầm hỏi tại sao họ lại k gặp fải ai trên suốt cả đoạn đường. Tất cả những lính tráng, ng` da đỏ nổi loạn, xe khách và ng` đi đường đơn độc đâu hết rồi? TJ có sống sót mà đuổi theo đc k, cô thầm lo lắng. Cô khó chịu vì Martin k chịu cởi trói cho cô để cô có thể ra đằng sau bụi cây k xa đây làm 1 vài việc riêng. Hắn cũng chẳng cởi khi cô ăn đồ hộp và bánh ngô, 1 bữa ăn vô vị do Jess làm. Cô đùa tán hán, "Martin cái này có cần k? Ông đã có vũ khí, còn ngựa và thức ăn rồi mà. Chắc ông thừa biết k có những cái đồ thì tôi k thể trốn vào trong sa mạc đc. Với lại - cô mời chại gọi - cả 2 chúng ta đều biết ở trại chăn nuôi của ông thì tôi an toàn hơn ở bất cứ chỗ nào mà".

Ng` Apache có thể sử dụng địa hình này như chơi, 1 cô gái thông minh như cô cũng có thể có những tài nghệ như họ lắm chứ. Cô mà lừa tôi, Carrie Sue, thì tôi buộc fải bắn cô bị thương. Như vậy cô mới k còn có ý hnh` động liều lĩnh ban đêm. Nghỉ đi, mai ta sẽ tới nhà trước khi mặt trời lặn

Rõ ràng Martin đã wá mệt vì những cố gắng khác thường, wá mệt để có thể lạm dụng đến thể xác cô. K nghi ngờ gì hán cho là hán có đủ thì giờ để thuần hoá cô và sử dụng cô. Sau khi cô đã tìm chỗ ngủ yên ở 1 gốc cây, Martin và Jess thay phiên nhau gác đêm. Jess gác trước, hán k ngưng` nhìn cô = con mắt dâm dục

Đầu óc rối bời, Carrie Sue k sao chớp mắt đc đôi chút. Cô thầm hỏi liệu TJ có bắt kịp đc họ ở trên đường đi k, liệu anh có đến cứu cô ở trại của Ferris đc k? Anh có đoán ra đc chỗ cô bị đem tới k? Anh có đoán đc Ferris sẽ cho ng` nấp rình anh đấy k?

Đêm yên tĩnh lạ lùng, 1 vầng trăng tròn vành vạnh chiếu sáng wang cảnh man dại và lởm chởm gồ ghề. Quá lặng lẽ, cô bức dọc, vì cô k nghe thấy tiếng chim chốc, giống vật hay côn trùng lên tiếng khuấy động trong các bụi gan6` bên hay ở ngoài xa. Tựa như 1 sức mạnh ma wái đã cầm tù mọi vật sống, tựa như 1 sức nặng kì wái đang phủ đè lên cảnh vật. Ở mọi fía, những cây xương rồng cao lớn giống như những ngón tay khổng lồ chĩa lên trời. Cô liếc nhìn trời, thấy mây đùn lên ở chân trời màu lam, đã nửa đêm. Có thể, cô nghĩ, 1 cơn bão đang hình thành. Cái đó rất thích hợp với cô, tựa như nó sẽ làm cho k khí thoáng đãng và cô đc thư giãn đôi chút. Nó sẽ đem lại 1 cơ may trốn thoát và xoá sạch đc vết tích của cô trong con mắt sắc nhạy của ng` Apache.

Cô lại thử giật sợi dây thừng trời tay. wá chặt, cô thất vọng. Cô khát nhưng k chịu gọi Jess mang cà mên nước lại gần mình. Bị trời vào cây, cô k cựa wậy thoải mái đc.

Trong khi nghĩ về cái tình thế khốn nguy của mình, Carrie Sue mừng là Martin k mang theo nhieu ng` đuổi bắt mình. Rõ ràng hần tin k có sự gay go nào đến đc với hần, và hần thì k muốn bất cứ ai bít rằng hần đang giữ cô trong tay. Nếu k, pháp luật sẽ lấy cô đi mất. Sao hần giống Quade Harding đến thế cơ chứ?

Cô bít đã wá giờ gác của Martin, mãi sau Jess mới đánh thức hần. cô vờ ngủ để tránh chuyện trò với hần. Vờ ngủ rồi hoá ra ngủ thật.

Sau khi đi vệ sinh, Carrie Sue đc cởi trói 1 lúc để ăn vài thứ lặt vặt và xoa xoa cổ tay. K đũa nào đứng gần đủ cho cô có cơ hội chụp lấy súng của hần ở trong bao. Cô cần nghĩ ra 1 kế hoạch trốn thoát và way về bên Darby. Nhưng trước hết cô fải lấy đc lòng tin của Martin đã. Có thể cô fải chịu về trại ở cho tới khi có thời cơ, nếu như cô có thể kiềm chế đc những đòi hỏi sắc thịt của hần. Trong khi uống càfê, cô hỏi hần: "Khi ông bảo sêríp Myers là đi tìm tôi thì ông ta bảo sao?".

Hần cười khùng khục. "Tôi chẳng bảo gì với ông ta về kế hoạch của tôi cả. Trừ việc nhắc ông ta điện cho các nhà cầm quyền Texas là cô đã bỏ đi từ lâu rồi để cho bọn săn bắt ng` lấy thưởng khát máu k đổ xô đến Tucson. Tôi tin là ông ta sẽ bảo họ rằng cô đang đi về fía bắc tới Colorado. K có sao, trước khi loan tin đi và làm cho cô bị nguy hiểm thì chúng ta đã ở trại rồi".

Trong khi họ nói chuyện, Jess dụi lửa, gọi/ lại đồ đạc và đóng yên cho ngựa. tay cô lại bị trói và họ phóng đi với tốc độ ngạt thở trong khi mặt trời mọc.

Trời quang và nóng, Carrie Sue nhận ra là k thể có mưa đc. Hôm nay trời rất lạng. cô hiểu rằng TJ sẽ đoán ra đc tốc độ của họ wa điều kiện đường sá và cô hy vọng anh sẽ đuổi kịp

Một ý nghĩ đáng sợ thoáng wa đầu cô: Nếu Martin ra lệnh cho tên thám báo xáo dấu vết đi đường của họ thì sao? Nêu TJ k đoán ra đc tên đó làm việc cho ai, hay k lấy đc dấu vết trước khi giết tên đó thì sao? làm sao anh bít đc cô ở đâu mà tìm?

Ngày chậm rãi trôi mặc dù họ thì vội vã.

1 fát súng nổ ở sau lưng họ và Jess ngã vật xuống đường. Carrie Sue quay người trên yên xem cái gì xảy ra. Tim cô đập dồn vì kích động.

Martin lái ngựa đến trước cô, tay chìa lại sau để nắm lấy dây cương của cô trong khi hần xen vào giữa cô và T.J. Hần đang định chạy vội về Tucson, dùng cô làm mộc đỡ đạn. Họ ở gần Đường cũ Tây Ban Nha, cách Tucson khoảng hai chục dặm.

Carrie sue k thể cho hần đến đc thị trấn. Cô nắm lấy bờm con Charlie, cúi rạp xuống đằng trước. Khi đã yên tư thế, cô buông tay để cổ tháo cương ngựa, đẩy nó wa 2 tai con vật, tụt xuống dưới trán Charlie. Theo bản năng con vật há mồm ra và dây cương cùng hàm thiếc tuột hần. Lập tức Carrie sue túm lấy bờm Charlie, cổ kim nước phi gấp của nó lại, khiến nó quay đầu phóng về fía

TJ. Lúc thấy dây cương của cô tuột hẳn trong bàn tay đang nắm chặt của hắn, Martin liền kéo giật ngựa hắn lại đằng sau. Trước khi Carrie Sue tìm đc con ngựa hăng máu, Martin đã ở bên cạnh, khẩu súng chĩa vào ngực cô, lớn tiếng quát: "Lùi lại, Rogue, k thì cô ấy chết".

Cô và Martin đang sát cạnh nhau ở giữa đường. Cô thấy TJ dừng lại. Con Diều hâu đem gõ móng và ng` yêu của cô k lấy súng trường ra. Cô thầm hỏi TJ đang nghĩ gì bởi anh k fải là ng` đầu hang hay lùi bước. Tim cô sợ hãi đập thình thịch

Martin Lùi ngựa cho tới khi cô lọt vào đúng giữa 2 ng`. hắn đưa dây cương cho cô nói: "Cầm lấy".

- Tôi fải xuống ngựa trước đã - cô bảo hắn

- Xuống và chớ gian trá!- hắn quát - lấy súng trường ra, Rouge, tao sẽ cho nó đầy đạn vào ng` ngay - hắn cảnh cáo

Vì Martin mãi chú ý tới TJ Carrie Sue quyết định xuống ngựa 1 cách khéo léo để giành lấy 6' lợi thế. Trong khi giơ chân fải lên wa cái mấu yên ngựa, cô lẩm bẩm: "Jess lẽ raq fải đóng yên tử tế và xem cho kĩ cái ..." rồi đạp rất mạnh vào bụng martin, đánh hắn ngã lăn xuống đất. Cô vội vàng đặt lại chân vào bàn đạp, phóng yên ôn" đến với ng` yêu lúc đó cũng đang phi lại.

- Cúi xuống! - TJ hét lên trong khi anh dạt vào bên fải đường

Carrie Sue ep' Charlie về bên trái và cúi rạp xuống cổ con vật. Lúc cô đánh Martin, TJ đã rút súng ở đằng sau nhưng k hiểu Martin đang bắn vào mình` hay vào ng` yêu . TJ bắn trả lại

Carrie Sue giật mạnh bồm con ngựa Khi quay lại, cô thấy Martin đã nằm thẳng đuồn trên đường và TJ đang đến gần hắn. Cô lái con ngựa lùi lại chỗ đó, thấy kẻ bắt cô đã chết.

Cô xuống ngựa nhìn vào ngực hắn đầm máu. "Rouge, giờ sao? Họ chắc chắn sẽ lùng sục chúng ta vì cái gọi là vụ giết 1 công dân ưu tú này đây. Trời, lại 1 cái tội nữa giáng lên đầu em!" - cô mĩa mai nói "Bây giờ thì anh cũng Liên lụy rồi. Em xin lỗi".

Lần này pháp luật biết rõ cô, k có việc gì sai trái phải quở trách cô và TJ k thể k thăm hỏi vậy thì bao nhiêu lời buộc tội cô trước đây là sai, là thối phồng. Anh lý sự để anh ủi cô: "Hắn định bắn vào lưng em chứ k fải bắn anh, cô gái ời. Anh k có cách nào khác là bắn hắn trước. Em chẳng dích dắc gì vào cái việc này", vừa nói TJ vừa lấy dao ra cắt dây trói cho cô

Carrie Sue vừa xoa xoa cổ tay tê bại vừa giải thích. "Anh k hiểu TJ., đây là 1 lời buộc tội nữa với em. Họ cứ chất lên, bắt kể em làm gì hay đi đâu. Em k sao sống mà ra nỗi cảnh rắc rối này đâu, nó sẽ chẳng bao giờ chấm dứt cho cả 2 chúng mình". Cô liếc mắt nhìn xác martin, trong cơn tuyệt vọng cô đing đá nó. "Em chỉ còn trách em thôi. Nếu em k là 1 đứa ngoài pháp luật thì sẽ k xảy ra những chuyện này. Em sẽ k buộc fải làm những cái em đã làm và fả pháp luật ngày 1 nhieu hơn."

Anh cãi lại: "Hắn đang định giết em mà, đây là tự vệ"

Cô thở dài: "Ở địa vị em, chẳng cái gì đc xem là tự vệ tất cả. Pháp Luật sẽ nói là em giết hắn, có 6' trốn thoát cho khỏi bị bắt".

- Nhưng anh bí rõ hơn thế, cô gái

- Thì khác đc cái gì? Họ chỉ buộc anh tội đứng về fía em. Tj, lẽ ra em k nên kéo anh vào

- Anh ở trong cuộc cơ mà, wá muộn mất rồi, hãy wên nó đi.
cô hỏi "Sao anh đuổi kị nhanh thế?"

- Giữa đường trở về trại, anh gặp Naicho nên k bị mât" thì giờ nhieu. Anh ấy = lòng đưa dân sang wa biên giới 1 tg. Khi tình hình lắng xuống, anh ấy sẽ cố tìm 1 cuộc đình chiến khác

Cô mỉm cười nhẹ ng, nói "Thế là tốt. Anh làm sao tránh đc tên thám báo Apache, martin để nó lại phục kích anh?"

- Anh k fải tránh. Nó chết rồi. Anh lên trong các tầng đá để xem chung quanh trước khi huýt sáo gọi Điều hau đêm. Anh đã bắn nhanh hơn hắn.

- Hắn có nói ai bắt em k?

- K, hắn còn xoá đi gần hết dấu vết trên đường.

Cô ngạc nhiên ra mặt: "Thế sao anh lại tìm đc ra em?"

- 1 ng` có thể giấu 1 dấu vết rất tài nhưng k giấu nổi 1 ng` Apache khác. Anh đã đc họ huấn luyện. Anh đã thả con ngựa của hắn, nó có thể ăn cỏ cho đến khi có ai tìm thay6' nó hay theo 1 đàn ngựa rừng. Anh đã giấu xác hắn nên chẳng ai có thể nghi đc chúng mình - Anh cười - "anh đoán martin wên mất là anh đã gặp tên thám báo của hắn ở thị trấn rồi nên anh bí ai đang bắt em. Anh đi tắt wa Suối Rừng, tìm ra chỗ em đã cắm trại wa đêm. Cái chỗ k hay ho gì, anh có thể nói. với lại Điều hau đêm là con nhanh nhất trên đời này mà em, làm gì chẳng đuổi đc kịp".

- Bây giờ chúng mình làm gì, anh bạn đường? Cô lại hỏi. cô kể việc Myers đã nhận đc các cáo t hị, đã điện báo là cô đã bỏ đi. Cô cũng cho anh hay những việc đã xảy ra giữa martin và mình

- Hay lắm, Carrie Sue. Như thế ta có thì giờ nghỉ ngơi trước khi ra khỏi vùng này. Anh bí có 1 chỗ có thể dùng đc, 1 cái hang lớn ngoài đường cũ Tây Ban Nha, ko xa đây. Chúng mình sẽ giấu những cái xác và ngựa ở đấy. Em sẽ khoẻ khoắn hơn sau khi nghỉ

Cô mỉm cười nói: "Đây là lần thứ 5 anh cưu" sống em. Việc này có trở nên chán ngán k đấy?"

- Lần thứ 5? - anh hỏi ngạc nhiên

- Trong vụ cướp xe, trong bữa ăn ngoài trời, với viên Sêríp ở trong buồng em, với những ng` da đỏ và hôm nay. Chả là 5 đó thôi.

- Anh đã bảo em là anh cần đến để bảo vệ cái fía sau xinh đẹp của em mà. em thông minh, can đảm nhưng em k thể gánh vác đc tất cả 1 mình đâu.

- Anh đã thuyết phục đc em là em cần đến sự giúp đỡ và bảo vệ của anh rồi đấy

Để cho cô đỡ buồn, anh kéo bím tóc cô nói: "Muốn xảy ra cái gì thì xảy, anh sẽ dính chặt vào với em mãi mãi. Anh ngạc nhiên là em đã chẳng lo cho anh gì cả".

- Sao em lại lo chứ? Anh là ng` giỏi 1 cơ mà!]

Anh mỉm cười thích thú và bít ƠN. "Anh mừng vì em tin anh như thế, nhưng em đã hạ thấp mình wá đấy . ở nhiều lĩnh vực, em cũng như anh k kém đâu. Em wên là em đã cứu anh hôm ăn ngoài trời ư? K có em bắn chúng thì cái thế sẽ là ba chọi 1 và anh sẽ bị chúng giết là cái chắc"

- Anh đang cố làm cho mũi em phồng lên, anh Rouge. Em nhớ ra là anh đã gánh lấy bọn cướp nhiều hơn cả trong vụ cướp xe như thế nào rồi . Nếu k có em thì chúng cũng chẳng đáng nguy gì cho anh cả đâu.

Anh lắc đầu bác lại . "Em sai. martin làm thế vì anh và hắn là kẻ thù lâu ngày của nhau. Nếu ng` của hắn k đánh anh ở đây thì lại sẽ phục kích anh lúc khác thôi mà"

- Làm thế nào ngăn đc 3 đứa đó k đi theo chúng mình bây giờ ? Họ bít em là ai và chắc bít là Martin đã đi tìm em rồi

- Ho, k thể làm gì đc nữa . Anh đã loại họ trước khi chúng mình rời thị trấn đi, em yên tâm.

Cô rất buồn . "Anh đã giết wá nhiều để cứu cái mạng khốn nạn của em. Tj, cân chừng lại thôi"

- Anh k giết ai k đáng giết, anh k tự ý gây ra cái việc giết" ng` ấy . Em chẳng có gì fải trách em cả, Carrie Sue - anh nói thì thầm, tay vuốt gò má ửng đỏ của cô. Anh muốn ôm cô trong vòng tay mình

- Chúng mình k thể đứng ở đây hót mãi .Ai đó có thể đến và 1 cơn bão đang góp cơn kia. Ta hãy cho mấy cái xác lên ngựa rồi đến cái hang đó

Họ đi 1 vài dặm rồi bỏ đường rẽ vào trong các wả đồi . Ở đây có vô số cây nho nhỏ bụi rậm, phần lớn là mesquite và móng mèo . Những chùm gài gai, yucca với những nhánh tia lớn, những cây thùa dựng đứng và vô vàn xương rồng xagarô rải rác ở khắp chung quanh. Họ đi trên những wả đồi lớn nhón đá . cuối cùng đến 1 miệng hang há hốc bị đá và các bụi cây che khuất

mất 1 fần lớn

Họ xuống ngựa lúc mặt trời sắp lặn . TJ chỉ cho cô xem sa mạc Sonora, ỏm cao nhất của dãy Santa Rica và những đỉnh nằm ở Mexico cũ . Họ đi vào trong hang núi, cô ngạc nhiên thấy bên trong mát và tĩnh hẳn ng`

- Chờ anh ở cổng hang để anh đi vớ ít củi Nhóm lửa . Ta cần ánh sáng và cái để nấu nướng . Anh đói lắm rồi . Anh chưa ăn gì từ khi rời em - anh thú thật trước khi đi nhặt củi

Khi way về, anh đưa cô vào 1 cái hang rộng k xa sườn đồi 6` mấy . Anh nhóm lửa cho sáng lên, rồi đem 2 cái xác vào trong 1 ngách hang để cô khỏi phải nhìn chúng . Sau khi tháo yên cương và vỗ về con ngựa anh mỉm cười nói : Anh sẽ trở lại ngay . Anh muốn che dấu vết đi đường của chúng mình và kiếm cái gì tươi về rán ăn. Đừng bỏ đây đi. Hiểu chứ ?"

- Em hứa, xin cẩn thận đấy nhé - cô căn dặn

Carrie Sue ngồi trong ánh lửa nhảy nhót, lo âu chờ ng` yêu trở về . cô sợ bóng tối đang nuốt chửng những ngách hang đá mà là` cái chỗ cô đứng đây. Cô nhớ anh đã nói đến 1 trận giông đang hình thành và bên ngoài cái hang che chở này chính là 1 địa điểm bị ngập lũ . Cô biết những vùng khô cạn này sẽ phản trắc bất bao khi lũ lụt tràn đến

Carrie Sue nhảy lên khi sấm nổ . Cô cầm lấy 1 bó đuốc chạy ra cửa . Bão đang đến, sấm sét ì ùng vô tận . Mưa xối xả đến mức cô k nhìn rõ đc bên ngoài để thấy TJ có về hay k. Với trời tối như mực này anh làm sao mò về hang đc?

Thình lình cô nhận ra là anh biết sẽ có giông. Tại sao anh k để cho mưa xóa dấu vết . Tại sao lại k ăn thức ăn của Naiche hay lương khô của Martin? Cô kinh sợ ...

Chương 25

Carrie Sue đi đi lại lại trong ngách vào, từ cửa cho tới cái hang thứ nhất. Cô biết TJ nhất định quay về vì anh để đồ đạc, lương khô ở lại cho cô. Nhưng cô bức là anh đi đâu và tại sao đi. Đi Tucson đánh điện cho ai đó, có thể cho cũng cái người anh đã gửi điện hôm thứ hai vừa rồi chẳng? Ai? Để làm gì? Anh có theo đuổi một cái trò gì lớn hơn cả cô không? Anh có đang định dụ dỗ cô để cô dẫn tới chỗ Darby và băng cướp không?

Cô thừa nhận \$10.000 không phải là ít và việc bắt được Ngọn lửa Texas sẽ đem lại danh vọng cho bất cứ ai. Tại sao một tay súng lầy lùnh như anh lại không biết cả hai cái đó mà đi giúp cô? Anh yêu cô thì sao không nói? Anh vẫn bí ẩn và giữ gìn. Tại sao cô không thể tin anh hoàn toàn được chứ nhỉ?

Carrie Sue chưa hề dành tình cảm, thể xác của mình cho một người đàn ông nào trước anh. Cô bối rối quá . Cô sợ tin anh , hàng phục anh, sợ anh không thật, sợ anh không nghiêm túc với cô như cô với anh và cô sợ anh thật, cô sợ sẽ mất anh, huỷ hoại anh. Cô ghét những nỗi sợ hãi,

ngồi ngờ này nhưng cô không thể đẹp đi nổi ...

Carrie sue đi tới rìa hang ngồi xuống, nhìn khắp chung quanh. Trần ở chỗ này đầy bồ hóng đen ngòm, rõ ràng do lửa của những người trước đây, da đỏ, cướp, v.v... đã đốt lên.

“Carrie Sue”, tiếng của người yêu phá vỡ dòng suy nghĩ của cô. Cô vội nhào ra cửa, thấy T.J. ướt sũng và con Diều hâu đêm từ trong bão dữ dội đi vào. Anh đưa cho cô một cái xô bảo hứng nước mưa cho ngựa trong khi anh tháo yên cương và cho ngựa ăn bó cỏ khô ang mang theo. Cô hỏi: “Anh làm gì thế, T.J.? Anh có thể để cho mưa xóa dấu vết đi đường của chúng ta được cơ mà?”.

Anh biết – anh chấp nhận rồi cười – nhưng anh không thể thả rông ngựa cho chúng ăn cỏ rồi bị người ta trông thấy được, phải kiểm cái gì cho chúng chứ. Còn cần ánh sáng, cần cái xô lấy nước cho ngựa. Cái hang này khô.

Đốt lửa lên thì sáng – cô nói.

Và mất rất nhiều củi. Chúng ta quay trở vào trong này – anh nói và đưa cô vào đến cái ngách hang ở bên tay phải.

Quay trở vào trong này? – cô lầm bầm rất khẽ, mắt mở to ra ngạc nhiên khi vào cái phía tối mù – Nếu chúng ta bị lạc thì sao?

T.J. để cây đèn xuống bên cạnh, tháo cổ yên ướt sũng ra. Anh ném nó lên cái gở hang cô vừa ngồi để hong khô. Anh cắt sợi dây buộc cỏ khô, rải cỏ ra đất cho ngựa ăn.

Có nghe thấy em nói không, anh Rogue? Nếu chúng ta lạc trong này thì sao?

Xin lỗi, cô gái, anh mệt và đói, đầu u cả lên đây này. Chúng mình không lạc được đâu. Anh đã ở đây nhiều lần rồi. Đây là một trong những cái hang người Apache kiểm tra bước trưởng thành đầu tiên của bọn trẻ nhỏ. Người ta đưa anh vào trong các ngách hang với ngọn đuốc rồi bảo anh tìm lấy đường ra trước khi ngọn đuốc cháy hết. Đừng có lo, anh đã ngủ đêm, thám hiểm và đùa chơi ở đây nhiều lần rồi.

Anh lấy các thứ này ở đâu? Anh vào Tucson à?

Anh thắp đèn lên và cời đồ đạc ra. “không, quá nguy hiểm. Anh lấy cỏ ở một trại chăn nuôi không xa lắm. Anh cũng bắt được một con thỏ. Thỏ rán – anh vừa liếm môi vừa nói khẽ. Anh đã trả lời trung thực những câu hỏi của cô – Anh biết nếu nói trước là anh đi đâu thì em sẽ phản đối và lo”.

Anh nói đúng – cô tán thành – nhưng thật là liều.

Anh mệt mỏi nhún vai. “Ngựa cần phải ăn uống và người thì cần đèn. Tại sao em không hứng nước mưa cho ngựa trong khi anh lấy các thứ ra chuẩn bị chỗ nghỉ? Anh nhóm lửa xong sẽ ra với em”. Anh không muốn cô trông thấy củi và lương thực anh đã mang đến từ hôm thứ năm, sau cái đêm thứ tư nói chuyện với Collins xong. Phòng lúc hai người cần chạy trốn gấp và tránh một ít lâu, anh đã sắp sẵn các thứ để cắm trại ở đây từ hôm đó.

Carrie Sue cầm cái xô giơ ra ngoài hứng mưa. Cô đem xô nước cho từng con ngựa một uống. Sau đó cô lại hứng đầy xô rồi lại đặt nó xuống bên cạnh. Cô vỗ về con vá. Bao giờ, cô nghĩ, T.J. cũng có lý lẽ đúng để giải thích mọi việc. Hoặc anh là người thông minh nhất trên đời hoặc anh trung thực với cô, có thể mà thôi.

T.J. quay lại, không có sơmì và ủng trên người. Anh vắt hai cái chân ở trên cánh tay trái và cầm theo một miếng xà phòng cùng hai cây đèn.

Anh hất đầu vào các thứ đó: “tại sao lại không thay tắm mưa ở ngoài cổng hang chứ nhỉ? Còn

hơn chộc thủng đáy xô treo lên bằng dây thừng mà tắm. Em thích tắm trước hay sao?”.

Sau – cô đáp – Anh lấy đâu ra cái đèn thứ hai này?

Ở trong kia. Ai đó đã để lại, hay quá.

Tắm xong, Carrie Sue đi sâu vào trong hang lau khô người. Cô quần chần vào người, gài chặt nó ở trên ngực. Cô cẩn thận trở ra với T.J. “Bên ngoài tối và lạnh”, cô nhận xét, tay vắt nước ở mái tóc dài cho thật kiệt, cô lại rùng mình.

Họ đi sâu vào ngách hang bên phải rồi lượn một khúc ngoặt vào một căn hang xinh xắn. Họ len lỏi vào một căn hang bằng phẳng hơn, những tấm rèm bằng đá rủ xuống như một thác nước bị đông cứng lại. T.J. ngừng lại một lát, dùng đưa cây đèn cho cô ngắm được cảnh tượng kỳ lạ bày ra trước mắt.

Phần lớn vách hang đều là bóng ô-tít màu nâu – đi từ màu vỏ già đến màu sô-cô-la – xen lẫn với một ít bóng màu xám và trắng. Vách và sàn hang đều nhẵn mịn, gần như lớp nhóp, ngay cả khi khô ráo nữa. Có vẻ như một con sông ngầm đã khoét tạo nên chuỗi hang liên tiếp này và suốt một thời gian dài đã cạo mài cho chúng mịn bóng lên.

Đây đó họ phải đi trên những chỗ dốc nghiêng hay tụt xuống những lối đi bằng đá cứng. Đôi khi họ phải chui lom khom dưới những gò hang với những mòm răng cưa nhọn. Cô thấy nhiều cấu tạo chẳng khác nào cây xương rồng xagarô tạc vào đá vậy. Họ qua những chỗ sàn hang nom như có những vết gợn, tựa hồ những con sóng của một mặt biển kỳ quái. Các căn hang hầu hết đều lớn, một số ít nhỏ và hẹp. Các ngách hang thì từ hẹp và thấy rồi rộng dần và cao lên.

T.J. bảo cô những ngách hang này chạy dài tới hàng dặm về nhiều hướng khác nhau. Họ đi sâu mãi vào trong những cái hang pha lê cho tới khi đường mở vào một gian hang hình bầu dục. Cô nhìn quanh, thấy cái hang bằng phẳng và rộng. Cô trông thấy củi gỗ và búi que khô xếp thành đống ở nhiều chỗ, cùng vết tích những lần đốt trước. T.J. để đồ đạc xuống bảo cô đi theo anh một chút nữa trước khi nghỉ.

Họ ngược lại vài bước. “không xa lắm đâu. Khi tới cái chạc này, em rẽ trái rồi vòng theo góc kia nhé. Đó là nhà vệ sinh...”

Không mất thời giờ lồi thoi, anh lại đưa cô về “căn buồng” họ sẽ nghỉ đêm. “Anh bắt đầu làm thịt thỏ, còn em thì làm cho khô tóc và ấm người lên đi”.

Carrie Sue lấy váy ngủ trong túi ra, mừng là đã tình cờ mang nó theo. Vì không ai nhìn được thấy họ thì cô có thể cứ thoải mái. T.J. quay lại đằng kia nên cô không cần xoay lưng để mặc váy ngủ vào. Rồi cô đến ngồi bên lửa chải tóc, tết tóc trong khi T.J. chuẩn bị cà phê và bánh. Cô xem anh cắt những lát thịt lợn muối ra để lấy mỡ rán bánh rồi đặt chúng vào trong một cái xoong nhỏ.

Anh Rogue, anh khéo tay thật, cái gì cũng làm được. Anh săn sóc như thế thì em sinh đốn ra mất đấy!

Anh nghĩ đàn bà nào cũng đốn – anh đùa, mỉm cười với cô.

Đàn ông thường nghĩ chúng em là thế - cô cười to đáp lại. Các cảm giác ngược nhau tràn đầy trong người cô; ở đây với anh, việc ấy xem ra kỳ quặc nhưng lại hoàn toàn bình thường. Tựa hồ trên trần thế này chỉ còn có hai người mà thôi, hay tựa hồ họ đã trốn bỏ được cái thực tại độc ác đi rồi. Cô mơ màng nói – Anh để tóc dài và quần chần như thế trông anh giống như một người da đỏ.

Anh mừng là em không nói lai da đỏ. Đó là một cái tên gọi không hay ho, chắc chắn sau cái việc nói là kỳ binh cứu anh, anh bị gọi như thế lâu đấy. Cái tên lai da đỏ với cái tên thẳng nhóc man

rợ - anh nói thêm, không suy nghĩ. Anh kịp kìm lại trước khi nói tuột ra anh đã lấy cái bí danh hiện nay vào lúc nào và tại sao lấy nó. Trời đất, mệt đấy.

Carrie Sue nhìn anh, gật đầu. “Anh xem. Em đã cảm ơn anh việc bỏ cả ngủ nghề để đuổi kịp em chưa nhỉ?”.

Rồi. – Mắt anh gặp mắt cô, rồi họ nhìn nhau lâu. Anh để ý thấy chiếc váy màu xanh da trời buông chảy trên những đường cong mềm mại của cô như những lớp sóng, và người anh nóng ran. Anh chìm trong con mắt màu xanh lơ sâu thẳm đang như nuốt lấy mắt anh... - “Em có con mắt và mái tóc đẹp nhất, chưa từng thấy ở một người con gái nào” – anh buột lời khen rồi lắc đầu như cho tỉnh táo lại, tay xoa lên quai hàm lởm chởm râu – “Anh phải cạo râu mới được” – anh thì thầm thành linh ngượng ngịu.

Cảm ơn anh bạn đường, em cũng thích vẻ người, nét mặt anh. Anh cần giúp gì không? – cô hỏi, nhận ra nhục cảm đang bọc lấy hai người.

Chỉ cần ngồi cho anh ngắm thôi – anh đáp và tự dặn mình giữ gìn, chớ hành động như...như cái gì, như một thằng con trai si tình à? Anh ần phải tự kiểm chế nếu không anh sẽ điên lên mất! Anh lại cọ quai hàm, vẻ nom ngập ngừng. “Em liệu có câu hay hoảng nếu anh hỏi em về Curly James không? Anh thấy hai người nói chuyện với nhau hôm ấy mà không hiểu được ra sao. Tại sao em lại quen một đứa khốn kiếp như thế nhỉ?”.

Cô co chân lại, vòng tay ôm lấy hai đầu gối, móc các ngón tay vào nhau. Cô liếm môi rồi trả lời: “Em nhận là em đã nói dối anh hôm ấy, nhưng anh hiểu cho là em không còn cách nào. Em nói mình là cô giáo mà em thì chưa biết anh lâu. Curly James đi với băng của Darby trước đây ở Texas. Hắn nhận ra em và hắn bằng lòng sẽ giữ bí mật. Còn câu hỏi sau của anh thì em trả lời là không. Em không tin hắn và em đang nghĩ liệu có bỏ được Tucson đi trước khi hắn lừa em không. Anh đã cứu em khỏi phải lựa chọn và thế là thanh toán xong với hắn. Curly là người không bao giờ có thể tin được. Hắn man rợ, tàn nhẫn và ti tiện. Hắn luôn luôn không nghe lệnh Darby và làm cho băng bị lôi thôi nên Darby đã yêu cầu hắn đi”.

Anh gọi: “Anh không hình dung ra là Curly lại chịu nghe theo Darby”.

Không, nhưng những người khác tán thành quyết định của Darby – cô kể anh nghe những cái Curly nói về Quade và Ferris, cũng như những điều cô ngờ vực hai người đó. Nhưng cô không nói việc Curly bảo hắn đã gặp Darby và hắn dự định lại đi với băng Darby sau đó.

T.J. đổi thế ngồi trên mặt đất. Anh hắng giọng mạnh bạo hỏi: “Về anh ruột em, em có nghĩ đã đến lúc nói với anh về anh ấy và cuộc sống của em khi ở với họ chưa? Anh đã phải trám miệng anh lại để im lặng không hỏi em. Anh sợ làm em căng thẳng nếu anh hỏi dồn em nữa nhưng anh cần phải biết thêm về em, cô gái ơi. Anh cứ nghĩ em chuẩn bị rồi thì em sẽ nói ra nhưng em cứ nín thinh. Anh nghĩ khi nào em tin anh rồi em sẽ thổ lộ. Thế thì tại sao em lại không, Carrie? Em lại nghĩ tại sao anh không hỏi về em. Thật thà cái đó đã làm cho em lo phiền. Anh nói đúng: anh đáng được biết nhiều hơn nữa. Darby không hề thích giết người, trừ phi cực chẳng đã. Nhưng Curly thì bắn nhiều lắm, hắn lại bảo Darby rằng hắn buộc phải làm thế. Bất chấp người ta nói về anh ấy thế nào, Darby cũng không phải là một người lì lợm sắt đá. Cũng như em, anh ấy bị ràng buộc vào cuộc sống khốn nạn này và không thể ra khỏi được. Thường thường anh ấy dùng có sáu tay súng quen thuộc, nhưng có vài việc phải gọi thêm người. Anh ấy bao giờ cũng kén kỹ người mướn nhất thời nhưng đôi khi cũng bị lừa đã để cho một đứa xấu lọt vào. Ngay lúc nhận ra sai là anh ấy sửa liền.

T.J. muốn hỏi liệu một trong những cái sai đó đã có làm cho Arabella, Maria và Jacob vị chết

hay không nhưng anh không hỏi. “Em yêu anh ấy lắm phải không?”. Mắt Carrie Sue dịu lại, lấp lánh. “Vâng, yêu. Hai anh em thân nhau lắm”. Cô nói với anh về cái trại ở Georgia, về người Carpetbagger tham lam đã lấy mất cái trại, về bố cô trả thù vì lẽ công bằng như thế nào. Cô kể lại chuyện cái trại ở Texas, bọn nhà Harding đã đoạt nó ra làm sao, giết bố mẹ mình trong vụ tòa xử, và Darby cùng cô đã báo thù như thế nào. Cô nói rõ những ngày tháng sống cùng với băng Darby, những mưu toan làm lại từ đầu của cô, những dịp may luôn luôn bị Quade Harding phá hỏng, cái kẻ đã trói dây thép gai người yêu của cô vào cây cho chết. Cô nói rõ làm sao đã giữ được bí mật tung tích cho tới khi Quade lộ mặt nạ cô ra bằng tấm cáo thị vừa rồi.

Cô tiếp tục nói. “Năm 73, Darby và vài người thân đã định sống cho ngay thẳng. Họ mua một cái trại gần Laredo. Họ ở đấy tám tháng và mọi sự đang tốt đẹp. Tháng tư em còn làm lễ mừng ngày sinh nhật lần thứ hai mươi một của em tại đó. Thế rồi Quade Harding lại sẵn lòng. Bọn em phải bỏ lại hết, trừ áo quần vắt lên lưng và lên ngựa. Bọn em ẩn nấu hàng tháng trời ở Mexico. Đó là lúc Quade tung ra chân dung các người đàn ông trong băng Darby. Tháng năm năm 74, hắn đưa ra bức chân dung sai về em chỉ cốt dọa cho em sợ. Từ đấy bọn em cứ lưu lạc lênh dênh.

Chương 26

Cô kể người ta đã quen ưa thích những truyền thuyết về Darby như thế nào – cho tới khi những lời buộc tội sai, những lỗi lầm và những bài báo giật gân đã làm đen đuốc hình ảnh anh. Cô thừa nhận họ đã có bắn nhiều người của Quade trong các vụ đuổi bắt cũng như nhiều người khác trong lúc tự vệ. Cô nói họ bị lên án về vụ tai nạn của Quinn và đó là lời bịa đặt. Chuyện cô kể làm anh xúch động sâu sắc nhưng anh phải kìm đi những cảm xúch đó để làm cái việc anh cần phải làm. Có thể cô nói sự thật nhưng cũng có thể cô đã nói sai vì mù quáng yêu anh ruột mình. Song, dù thế nào đi nữa, anh cũng cần phải bắt băng Stover. “Thái độ của em với Quade Harding cho thấy tại sao hắn quyết bắt sống em và loại trừ Darby đến như thế. Cho tới nay hắn vẫn im lặng để bắt được em về an toàn. Anh đoán hắn chắc chắn cuối cùng đã thấy em quá thông minh không để sa bẫy được. Có thể hắn đang hy vọng em nhào về với hắn để kiếm sự giúp đỡ và che chở”.

Không đời nào! – Cô thề, giọng lạnh lùng – Em sẽ treo cổ em lên trước!

T.J. hiểu Quade bị ám ảnh về cô gái xinh đẹp này. Nhưng anh không thể đến bắt hắn trước khi hắn chạm bàn tay xấu xa vào cô được. Vừa đảo con thỏ trên lửa, anh vừa hỏi: “Em đã bị bắt hay thử mình oan bao giờ chưa?”, cô thở dài chua chát. “Có, em đã bị bắt một lần. Darby đã cướp em re khỏi nhà tù trước khi hai tên phó Sêríp hiếp em. Một lần nữa em bị một cảnh vệ Texas lừa. Em nhanh tay hơn nhưng em không thể bắt hắn để trốn chạy được. Hắn chửi rửa em, suýt nữa bẻ gãy tay trước khi em làm cho hắn bị thương rồi chạy. Rồi bọn thám tử của Quade Harding bắt được em nhiều lần nhưng em đều trốn thoát được. Chính vì thế mà em khó lòng

tin đàn ông”.

Nghe những chuyện này, T.J. kinh hoàng và không ngờ vực gì. Nhưng anh chưa nghe nói đến một người cảnh vệ bắt được Ngọn lửa Texas bao giờ. Xem sự đối xử với cô như thế thì lẽ nào mà hấn chẳng im lặng! Sau đây anh phải tìm ra tên jẻ đó và cẩn thận với hấn. Anh nói: “Được, anh hiểu. Anh hy vọng có thể nghĩ ra một người nào đó giúp được em”. Dù có quen một số người có quyền lực anh cũng không nói ra lúc này với cô và anh cũng không tin rằng bạn bè của anh có thể làm gì nổi cho cô được.

Carrie Sue buồn rầu mỉm cười biết ơn. “không ai, không cái gì giúp được em đâu, T.J. Darby và em đã dẫn vào quá sâu rồi, không có đường thoát nữa. Bọn em cứ phải chạy trốn cho tới khi nào bị bắt vào tù hay treo cổ hay đi thật xa để được yên thân. Khi em tìm ra chỗ Darby, em sẽ thuyết phục anh ấy đi tới Montana hay California hay Dakota”. Cô âu yếm nhìn anh. “Em mong gặp Darby trước khi tất cả các chuyện rắc rối kia làm cho anh ấy thay đổi. Em lo cho anh ấy lắm. Anh ấy bị buộc sống một cuộc đời tội lỗi quá lâu. Em sợ nó sẽ làm cho anh ấy cứng rắn, lạnh lùng khiến cho anh ấy làm những điều anh ấy không muốn. Nếu anh muốn biết sự thật thì em chẳng sợ bị treo cổ cũng như vào tù đâu. Chỉ cần em có thể xóa được quá khứ dễ như anh xóa các dấu vết đi đường, nhưng em lại không thể. Quade cứ buộc em phải ra khỏi nơi ẩn náu, sau nhiều phen cố làm lại từ đầu, em bắt đầu nghi ngờ là không thể làm được. Em cho là có một việc duy nhất làm được là tìm đến Darby.

Em biết tìm anh em ở- đâu không? – anh hỏi.

Carrie Sue đã mong anh đáp lại khác thế, mong anh hứa với cô một cuộc sống an toàn, hạnh phúc ở một chỗ rất xa. Có thể anh không thích cái giải pháp đó cho cô và cũng có thể anh chẳng nghĩ cả tới nó nữa. Cô trả lời thận trọng. “Khi bọn em tản ra ở gần Sherman, anh ấy đi về Oklahoma để nằm im một thời gian. Em định đi tới Brownwood, dọc đường thì để lại thư ở những chỗ ẩn náu cũ cho anh ấy. Với những cáo thị về em đóng đinh ở khắp nơi thì đuổi theo anh ấy là khó lắm. Có thể nghe thấy hay trông thấy cáo thị anh ấy sẽ đi tìm em. Em biết anh ấy không tới Tucson vì anh ấy đã hứa không đặt chân tới để em có cơ hội làm lại cuộc đời và anh ấy cũng biết nếu em cảm thấy nguy hiểm thì em vọt liền thôi. Trong khi Quade im lặng thì Darby không cướp d0ể bảo vệ em. Một khi biết Quade đã làm gì _ em thì anh ấy sẽ lung hấn đấy”.

T.J. để ý thấy cô ngập ngừng trước khi trả lời. Một chán, anh nghĩ thầm, hay định trả lời cong queo? Trời, anh phải thuyết phục cô là hày hoàn toàn trung thực đi, vì lợi ích của cả cô lẫn anh. “Vì thế mà em muốn đi tới Brownwood?”. Khi cô gật đầu, anh hỏi. “với Quade đang tìm kiếm em thì như thế là liều lĩnh. Em không thấy là hấn sẽ cảnh giác với việc Darby phục thù à?”. Carrie Sue nhắc xoong lên bắt đầu rán bánh. “Anh nói đúng nhưng em làm thế nào khác được?”. Cô liếc anh và nói: “Em không muốn kéo anh vào trong cái chuyện rắc rối này, em ân hận là anh đã dính líu vào. Nếu anh không bỏ em mà quay về chỗ anh bi giờ thì sẽ là quá muộn đấy”. Khi cô với lấy chiếc đĩa để đảo những miếng thịt lợn rán, anh nắm lấy tay cô, bắt cô nhìn vào mắt mình. “đã quá muộn để anh quay về rồi, cô gái. Anh không bỏ được em chừng nào chưa giải quyết xong xuôi chuyện này”.

Giải quyết thế nào? Cô bất lực nghĩ thầm. “Nếu anh thông minh như em vẫn nghĩ về anh thì anh nên đi đi trong khi còn kịp. Nếu không thì anh sẽ dính sâu như Darby và em mất. Một khi mắc phải, với pháp luật, anh sẽ không thể nào về được với cuộc đời trước của anh đâu. Em không muốn anh chịu một cuộc sống như thế”.

Đã quá muộn để quay lại- rồi. Ông Sêríp chắc đã báo cáo việc anh đánh ông ấy rồi. Nếu em là anh thì- em sẽ nói ông ta vu vạ. Một mình em cũng ổn trời nên đừng lo lắng cho em, hãy tiếp tục cuộc sống của anh đi.

Con mắt màu xám khói đầy thách thức. “Anh không thể. Em là tất cả, anh không thể bỏ mặc mình em, anh không thể hình dung ra em cứ là một người lênh đênh mãi mãi ngoài vòng pháp luật không bằng được Ngọn lửa Texas lừng lẫy tên tuổi. Em chẳng giống chút nào với tiếng tăm của em, Carrie Sue. Nếu em để thư thư cho anh thì có thể anh sẽ tìm ra cách tốt hơn để giúp em”.

Khi cần thì con người ta làm được khối việc. đừng phí thời giờ- sức lực đi đánh hộ cho em, T.J.. em đã thua từ lâu rồi mà.

Như bực tức và bị thách thức vì sự mất tinh thần của cô, anh cãi lại gay gắt. “Chỉ thua khi nào chết thôi, cô gái ời, mà em thì còn nhiều tài năng và đời thì còn dài. Nếu em muốn cái gì đó khá dữ dội thì em sẽ tìm ra cách đạt tới được nó và em có thể đạt tới được nó đấy, với sự giúp đỡ của anh!”.

Cái mà cô mong muốn là người đàn ông này, một tương lai tươi sáng và sự sống của anh cô. Nếu như cả ba cùng có thể rời miền Tây mà đi tới một cái trại chăn nuôi ở đâu đó. Song họ lấy đâu ra đủ tiền? và đến đâu mà pháp luật chẳng vươn tay ra với tới họ? thật là hết hy vọng. “Em đang đói, em không nghĩ ra được cái gì hơn đâu. Chúng ta sẽ nói chuyện này mai kia”.

T.J. thấy cô trở nên xao xuyến. “Em đã bảo rằng anh đã quyết định đúng khi đến đây với em. Anh mong tìm được cách nào đó để đưa em ra khỏi bước này. Bì giờ điều duy nhất anh có thể làm cho em là đưa em về với anh ruột để có sự bảo vệ. anh rất không thích nghĩ như thế, Carrie Sue, nghĩ rằng đó là chỗ an toàn nhất cho em nhưng chúng ta không thể cứ ẩn náu ở đây mãi hay ẩn ở đây lâu dài được. nếu tiền thưởng cạn mà anh không tìm ra việc làm thì chúng ta buộc phải phạp tội để có tiền và như thế chúng ta càng chôn chúng ta sâu hơn nữa mà thôi. Anh thích cái ý em bảo Darby đi đến một thị trấn xa xôi nào ở, đó là cách duy nhất hai người sống sót được. khi chúng ta tìm thấy anh ruột em, nếu có thể giúp em thuyết phục anh ấy đi đến một nơi xa thì anh sẽ thuyết phục”.

Carrie Sue nhận thấy anh không nói sẽ đi với hai anh em cô hay đi với cô. Cô kết luận chưa phải lúc hỏi anh xem có yêu cô không, có muốn cùng với cô tìm lấy một tương lai không. Cô muốn anh nhận thấy cái đó mà tự quyết định lấy chứ không vì sức ép của cô.

Cô mỉm cười nói: “cảm ơn, T.J., em chắc sẽ cần đến [mất chữ] anh giúp anh thôi”.

Họ cùng ăn, thưởng thức từng miếng ngon lành. Cô giúp anh dọn dẹp sạch sẽ rồi anh ra cửa hàng rửa đĩa và xem xét ngựa nghèo cuối cùng. Trong khi anh đi, cô rải giường cuộn ra, ời hai bên đối nhau của đồng lửa, để tránh tỏ ra mình muốn được ngủ trong tay anh. Vì không biết chắc anh muốn gì ở mình, cô không biết mình nên làm thế nào đêm nay.

T.J. quay lại. anh lập tức thấy ra chỗ cô đã đặt giường nằm của hai người như thế nào. Căn cứ vào tâm trạng cô đêm nay, anh không muốn ép cô chuyện tình tứ. anh muốn cô thấy anh đi với cô cái còn lớn hơn cả xác thịt. anh muốn cô thấy anh biết thông cảm và không ích kỷ. anh muốn cô nhận ra anh cũng có thể là một người bạn chứ không phải đơn thuần là một người yêu.

Bây giờ mọi cái anh cần làm chỉ là tính ra cách chinh phục được cô, một công việc rất khó khăn, và có khả năng giúp nổi cô. Anh không phải loại người thấy khó thì lảng xa như một kẻ hèn nhát nhưng sau công vụ này, nếu như anh có thể cứu được cô và mang cô đi cùng thì anh sẽ vất bỏ quách cái cuộc sống hiện tại của anh, dù được hay không được pháp luật cho phép. Mặc dù

anh rất ghét cái sự thật là anh đang lợi dụng và phản bội người yêu lúc này nhưng anh lại không thể lờ đi nhiệm vụ của anh được. anh không thể chỉ cốt chinh phục được cô mà trở thành kẻ yếu đuối. anh không thể để cho băng cướp Stover cứ tiếp tục tự do giết người, trong khi anh là người duy nhất có được manh mối dẫn tới chỗ của bọn chúng. Vì có lẽ Carrie Sue dính líu đến nên anh phải làm lấy, không thể trao cho người khác được. nhưng khi cô mà lại thấy ra cái điều anh đang làm hay đã làm thì...

T.J. gạt đi những ý nghĩ vẩn vơ này. Anh lấy ở trong túi yên ngựa ra chai Whisky đưa cho cô nhắm một ít cho nhẹ người và dễ ngủ.

Mỉm cười đón nhận lấy chai rượu, Carrie Sue muốn nói to lên với anh rằng đêm nay cô chỉ cần anh mà thôi. Nom anh mệt và bồn chồn. và cô, cô cũng căng thẳng, căng thẳng về những lời thú tội, về những mối ngờ vực, căng thẳng về cả hai cái xác nằm đâu đó trong hang. Cô còn cảm thấy hình như mắt Martin Ferris đang nhìn vào cô chính trong lúc này, cái hồn ma quái quỷ của hắn đang mưu tính trả thù. Cô biết như vậy là buồn cười, nó chỉ chứng tỏ đầu óc cô mệt, u u minh minh đến thế nào thôi. Cô đưa trả chai rượu và cảm ơn.

Hãy- ngủ cho ngon, cô gái, ngày mai chúng ta phải đi bù chặng đường hôm nay. Anh muốn chúng ta tới Arizon ngay.

Im lặng, cô chỉ nghe thấy tiếng thở và tiếng lửa nổ tí tách. Có một luồng khí lạ lùng trong hang tối bí mật này, một luồng khí bí ẩn, một luồng khí kỳ ảo. có thể có những thần linh da đỏ ở đây, những hồn ma của những con người bất hạnh hay người cổ xưa chết vùi ở chỗ này. Co không sợ nhưng khó chịu.

Carrie Sue, có nghe rõ anh đấy không? – anh hỏi, ngừng đầu nhìn- về phía cô – anh không tắt lửa đâu đấy.

Không چرا mình, cô đáp khe khẽ: “Cảm ơn, em c1o sợ đâu. Em đang nghĩ lơ mơ vì không trông thấy, không nghe thấy cái gì cả. yên ắng quá, đến cả tiếng vọng cũng không có. Em không nghe thấy cả tiếng bão lẫn tiếng ngựa”.

Bão tan rồi. nước sẽ tiêu đi khi mặt trời mọc. những vũng khô kia hút nước rất nhanh. Sáng mai khi ra ngoài em sẽ ngạc nhiên, thậm chí em không thể nói được là có giông bão như điên như cuồng.

Nếu không có- ánh sáng anh có bị lạc trong này không? – cô hỏi.

Không. Anh có thể tìm- đường ra bằng cách cảm thấy được bằng tay các vách hang. Anh biết những ngách hang nào có thể đi vào tối om, anh cũng biết chỗ nào có hang ngầm dễ ngã, và cứ tin anh nói đi, có nhiều hang ngầm lắm cơ đấy. chớ có dậy đi lại trong đêm. Chỉ trong năm phút là em lạc mất tăm thôi à – Anh hạ giọng như lộ một bí mật – khắp trong cái hang này là những dấu chỉ đường đi lối lại, nếu như em biết chúng ở đâu và biết cách đọc chúng. Có hay không có ánh sáng, anh cũng vẫn an toàn.

- Vậy nếu chúng mình bị dồn vào trong này, anh vẫn có thể dụi tắt lửa mà đưa chúng mình ra chỗ ẩn náu an toàn chứ?

Đúng, nên hãy thoải mái ngủ đi trước khi- anh lại phải đổ một ít whiskey cho đầu em nguội lại và miệng em yên đi.

Carrie Sue cười phá lên rồi đáp: “Em chỉ cần biết có thể thôi, chúc ngủ ngon, T.J.”

Carrie Sue hắt chần ra. Cô vươn vai, ngáp khoan khoái. Cô dụi hai con mắt cay xè ngồi lên. Tươi cười, cô quay sang đánh thức T.J.

Nụ cười ủa đi lập tức và cô tái mặt lại. bên kia đồng lửa không có chiếc giường cuộn. không cả yên và đồ đạc. không thấy T.J.

Carrie Sue đứng phắt lên, hoảng hốt nhìn quanh. Không còn gì hết ngoài cô, chiếc giường cuộn, đồng lửa và vài búi cỏ khô đằng sau đó.

Cô gái hoảng hốt nhận thấy mình không có áo quần – trừ cái vái ngủ - súng đạn, ủng, lương khô, đồ dùng, nước uống! tệ hơn, cô nhận thấy mình đang bị giam nhốt trong đường bát quái nguy hiểm này, rồi sẽ tối như hũ nút khi đã đốt hết các búi cỏ khô kia.

Đưa cô vào một chỗ cô không thể trốn ra được, anh thật là thông minh! Làm thế nào cô ngủ say đến nỗi không nghe thấy cái gì ám muội nhỉ? Trong whiskey không thể có cái gì được vì cả hai cùng uống cơ mà. Cô nhận thấy tài ba, trí óc của anh còn cao hơn điều cô tưởng tượng nhiều. anh đi đâu? Tại sao anh vất cô lại không thức ăn nước uống thế này? Anh đang đi gọi dân binh ư? Một bạn đường? cái chiến thuật đáng sợ này là gì thế này? Một cuộc thử thách hay sao?

End of chapter 13

Chapter 14

Ý nghĩ vừa nảy dội vọng lên trong đầu cô. ở vào một chỗ mình không thể nào thoát ra ... “Nghĩ xem, Carrie Sue, không ai có thể lừa hay bắt được mày nếu như mày giữ đầu óc tỉnh táo”.

Cô tức giận nhận thấy mình không thể ở lại đây chờ cho lửa đốt cháy hết các búi cỏ. cô biết quyết định như thế nguy hiểm nhưng cô phải liều tìm lối ra. Cô nhắm mắt lại, nghĩ đến miệng hang và nhắm thầm đi lại từ ngoài vào; đầu tiên đi thẳng, vòng rẽ bên trái, cứ đi thẳng sau cái hang lớn thứ nhất, qua một ngách hang ở bên phải, qua một hang lớn với những thác nước đông cứng, đi vào ngách ahng cuối cùng bên trái, cúi gập người xuống đi vào hang bầu dục này. Bây giờ làm ngược lại tất cả thì mò được ra, trở lại an toàn; không với ánh sáng mà thôi.

Carrie Sue không biết mình sẽ làm gì khi ra tới cửa chỉ với chiếc vái ngủ trên người, nhưng cô phải ra được với ánh sáng để rồi mới có được quyết định tiếp theo. Cô để chiếc giường cuộn tại chỗ. Cô buộc túm gấu vái lại trên đầu gối cho đỡ bị mắc vướng rồi cầm lấy miếng củi to nhất làm đuốc. cô tìm đường đi tới tự do.

Ngay vừa lúc đi tới đầu hang ngủ thì cô súyt đâm sầm vào T.J. Anh sững sốt nhìn cô rồi buông cây đèn xuống. Cô nhìn anh trừng trừng, lên án: "Đồ tồi, anh còn thấp hơn bụng con rắn chuông! Lẽ ra tôi phải biết là không nên tin anh. Anh đi kiểm ai đến để giao tôi cho người ta thế? Tôi có được phép mặc quần áo vào tử tế đã không?" - cô mỉa mai hỏi. Cô chấp nhận sự thật là cô không thể vượt qua được đường hầm đang bị anh chắn mất.

T.J. bối rối nhìn cô. " Anh nghe thấy em hét trong khi anh đang quay về gọi em dậy ăn điểm tâm. Cái gì làm em tức bực thế? Em chửi rửa tệ hơn cả anh khi nổi điên. Anh sẽ phải sửa cho em cái thói xấu này mới được."

Đôi mắt tím lam của cô nheo lại, rung lên. Cô nắm đấm lại định đánh anh. “ Tại sao anh dám phản tôi, bỏ tôi mắc kẹt trong này! Đưa súng đây, tôi giết anh ngay lập tức bây giờ”.

Anh vẫn chưa hết kinh ngạc.” Em nói cái gì vậy, Carrie? Anh dậy đi ra ngoài sửa soạn điểm tâm. Anh chẳng đi đâu và em chẳng có nguy hiểm gì hết: Anh đi len lén cho em ngủ càng được lâu càng hay mà”.

- Len lén ra với tất cả mọi thứ, để tôi tay không tắc sắt trong này! – Cô châm biếm – Lửa sắp tắt đến nơi rồi mà tôi cần có quần áo.

Vấn đề là như thế, anh nghĩ thầm. Cô đã hoảng loạn khi thấy anh và mọi thứ đều không còn. Nhưng tại sao? Cô không tin mẩu giấy à? “ để chuẩn bị bữa ăn cho chúng ta làm sao anh có thể

làm khác được. Dậy sớm, anh quyết định đem đồ đạc ra ngoài và nấu nướng để tiết kiệm thời giờ. Thấy em nằm im thin thít anh nghĩ là em mệt nên không gọi”.

Carrie Sue giờ cây đuốc lên toan đánh anh để lấy lỗi đi ra và khỏi phải nghe những lời dối trá khó chịu này.

T.J. nắm lấy cổ tay cô giằng cây đuốc để sang bên. Anh kéo cô ghì chặt vào ngực, nhưng cô vật lộn như thú dữ. “Bình tĩnh coi nào! Anh để lại một mẫu giấy cạnh giường cuộn em để em khỏi hoảng lúc anh chưa quay về”.

- Nói dối, không có mẫu giấy nào cả - cô lại hét, cố vùng ra khỏi tay anh.

- Anh buông em ra đây, em hãy ra giường em xem. Nào đi – anh nghiêm nghị ra lệnh, buông tay đẩy cô về phía đó – Anh nói thật và có bằng chứng đấy.

Carrie Sue dụi đi một chút. Cô đi về phía giường cuộn nhìn xuống nền đất cát chung quanh nó. “Không có gì cả, Rogue”

- Xem kỹ nữa đi – anh quát to ở đằng sau cô.

Carrie Sue nhặt tấm chăn cô hất sang bên lúc thức dậy. Một mẫu giấy nằm ở đó. Cô liếc T.J. trước khi cúi nhặt nó. Đúng như anh nói, mẫu giấy bảo anh xếp dọn và nấu nướng ở bên ngoài, sẽ quay về ngay. Cô vo mẫu giấy vắt vào đồng lửa. Cô nhìn nó cháy rụi rồi quay lại nhìn người yêu.

- Cuộn giường lại rồi theo anh – không cười, anh bảo cô.

Carrie Sue cuộn giường lại, buộc chặt bằng những sợi dây da. “Lửa thì thế nào?” – cô ngượng ngịu hỏi.

- Sắp lụi đến nơi rồi. để nó cháy chẳng nguy hiểm gì đâu – Anh nhắc cây đèn lên ra lệnh – Nào đi!

Carrie Sue đi sát theo sau người đàn ông bức dọc, anh chẳng mất công gì đưa họ trở ra cửa, ở đây đã có một đồng lửa khác và thức ăn đã nấu nướng xong. Thấy ngay là anh nói thật và cô bị dẫn vật vì ân hận. Mùi cà phê thơm lừng cùng với mùi nước tiểu, mùi phân ngựa sộc vào mũi. Cô liếc về phía những con ngựa và cau mày, không phải vì cái mùi đã quen thuộc với cô mà vì thái độ nóng nảy vừa rồi của cô. Hai con ngựa đã được đóng yên cương, quần áo của cô đặt ở trên một gờ đá cạnh đó.

Carrie Sue nhìn anh quỳ xuống bên đồng lửa bắt đầu sửa soạn thức ăn. Cô cảm thấy hành vi của mình thật đáng sợ. “Em xin lỗi đã nói nặng và làm như thế, T.J., em thật không tốt”.

Không quay lại anh đáp giọng lạnh lùng. “Đúng không tốt. Sau cuộc trò chuyện nghiêm túc tối qua, anh đã tưởng em bắt đầu tin anh rồi, rõ ràng anh đã lầm, và điều đó làm anh buồn”.

- Chắc chắn anh không biết được tại sao em lại hoảng hốt khi không thấy anh và đồ đạc ở đây mà lại không nhìn thấy cả mẫu giấy kia – cô nói.

Anh ngừng tay lại nhìn cô. “Anh biết mọi điều bí mật của em và anh tin em, thế thì tại sao em lại thấy không tin anh đến như vậy? Anh đã làm hay nói cái gì để em nghi ngờ chưa?” – anh lại quay về đồng lửa.

Cô đến quỳ cạnh anh. Cô muốn nhào vào trong tay anh, xin anh tha lỗi. Cô thở dài, nói bằng một giọng buồn thiu. “Không phảo thế, nhưng em thấy không tin được bất cứ người đàn ông nào, trừ Darby và Kale ra. Sau tất cả những cái em đã nói với anh tối qua, anh còn trách được em nữa ư?”.

Anh không có vẻ khuây dụi và không nhìn con mắt bối rối của cô. Không, nhưng Darby là người đã đưa em vào tất cả những rắc rối này vậy mà tại sao em lại cứ tin chứ! Là anh hay không, anh ấy cũng sai.

Anh không nhắc đến người kia nhưng ghi tên vào trí nhớ.

Cô phật ý. “ Anh không trách anh ấy được T.J. , anh ấy không bẻ tay em. Em tán thành giúp anh ấy đánh bọn Harding. Anh biết tại sao rồi”.

Anh liếc vội xem vẻ mặt cô. “ đúng, em tán thành giúp anh ấy vì công lý và trả thù bọn Harding nhưng em không tán thành trở thành một kẻ cướp làm những tội lỗi khác”.

Cô lý sự. “ Bọn em không còn cách nào khác. Chúng em cần sống”.

Anh rót cho cô một tách cà phê đặt xuống bên. Anh bác lại – Không, em có lựa chọn, Carrie Sue, y như anh mỗi khi anh định phá pháp luật hay nhào vào chuyện rắc rối nào. Nếu em đi gặp nha2 cầm quyền thì có lẽ đã được thanh minh trước khi cứ sa đà mãi.

Nom cô có vẻ kinh ngạc, đau buồn. “ Ai có thể tin bọn em hơn tin nhà Harding? Họ không điều tra những lời Darby kiện chúng giết chết bố mẹ và đoạt mất cái trại nữa. Darby đi đến mọi nhà luật sư nhưng chẳng ai giúp được bọn em. Bọn em không thể được sống đàng hoàng, vì bị Quade lòng đui mà tội lỗi thì đã lại phạm phải mất rồi. Như bị một dòng nước lũ cuốn đi vậy, sự tình đẩy chúng em vào một con thác. Một khi đã qua thác thì....”.

T.J. thấy mình nên lùi:” Em nói đúng nhưng anh bức là tại sao em lại cứ mắc vào cái bẫy của Harding và anh ruột mà không thể thoát ra được. Em không nên sống như thế này”.

Carrie Sue hiểu sai ý anh. Cô nghĩ anh bức vì cô chẳng có giá trị bởi quá khứ của cô, một quá khứ mà Quade Harding phải chịu trách nhiệm. Cô hỏi: “ Tại sao Quade Harding lại trói anh vào cây bằng dây thép gai?”

Anh nhìn cô như ngạc nhiên vì cô đổi đề chuyện. Anh nhún vai.” Bọn này đánh poké với nhau, hấn vu anh là cờ bạc bịp. Anh bắt đúng quả tang nó bịp, nó bị hạ nhục. Thăng khốn không chịu nhận tội. Hấn vất tiền được bạc lên bàn, đứng dậy bảo rằng đồng tiền không đáng để cho phải chết vì nó. Hấn không dám thách anh đấu sung mà chỉ đỏ mặt lên đi đi lại lại. Anh không thể tự ý bắn hấn nên để cho hấn đóng vai thăng hên vậy. “ Không cái gì tạo ra kẻ thù nhanh được bằng sự hạ nhục, và không cái gì giải quyết được sự xúc phạm đó trừ cái chết”.

- Rồi sau sao? – cô giục.

Anh nói tiếp, giọng như không. “ Hấn không muốn dung bất cứ ai trong bọn hấn, cả đến dây thép gai của nhà hấn để cho khỏi lộ. Em đã làm trại chăn nuôi, em biết đấy, mỗi chủ trại thích dùng một hiệu dây thép gai riêng. Curly James và hai người của nó ở thị trấn lúc đó, chắc là hấn bị trừng phạt quăng ra khỏi bằng Darby. Hấn thuê bọn này làm cái việc bắn thủ đó”.

- Tại sao anh biết Quade làm việc đó? Hấn có là kẻ thù duy nhất của anh không? Và tại sao chúng lại cao tay hơn bắt được anh? Em nghĩ chuyện đó khó có thể lắm.

Curly huênh hoang về việc Harding trả cho hấn bao nhiêu tiền để loại trừ anh, bằng một cách đau nhất, chậm chạp nhất, cái cách làm cho anh phải kéo dài sự chịu đựng, phải cầu xin được chết ngay – Anh dùng một lát trước khi nói tiếp – Anh ghét phải nói thật hết ra... Chúng tóm được anh khi anh đang tắm. Một cô gái đã giúp chúng nên từ đó anh ít tin, đàn bà xảo quyệt, anh đùa có ngụ ý – Khi anh đang ở trong thùng tắm không có vũ khí, cô gái làm cái việc thu nhặt quần áo cũng như kỳ cộ đã mở khóa cửa và làm ầm lên cho chúng lén vào.

-Anh để cho con gái tắm cho anh? – cô hỏi, sừng sốt và ghen.

Anh cười lúc cúc và hình như đã hoàn toàn thoải mái.” ANh nghe nói như thế thích lắm nên thả và anh ân hận là đã thả. Chúng bắt được anh không mặc quần và không có sung. Anh bị đánh ngất đi, khiêng ra lối sau, bị ghim lên cây bằng những cái gai sắt.

- Quade có biết anh vẫn còn sống không? – cô lo lắng hỏi

- Anh nghĩ hẳn không biết, anh chắc chắn như vậy. Anh lấy một cái xác người say rượu, mặc quần áo của anh và để vào chỗ anh ở trên cây. Anh nghĩ lúc Harding đến xem, nếu hẳn có đến, thì chẳng còn lại gì nữa trừ xương và quần áo.
- Nếu Quade quay lại sớm và nhận ra không phải là anh thì sao?
- Nếu có chuyện đó thì anh sẽ giải quyết sau. Cả hai chúng mình đều có nợ phải đòi ở Quade và một ngày nào đó anh sẽ bắt nó trả, khi nó ít ngờ tới nhất – Anh rút cho mình một tách cà phê rồi nhấm nháp.
- Có một điều em không hiểu T.J. , tên tuổi lẫy lừng như anh tại sao Quade lại không biết anh vẫn còn sống?

Chương 27

- thương, anh vẫn truy lùng Curly James và hai tên kia. Anh đã tóm hết chúng, từng đưa một, đáng đời chúng. Anh ngờ Harding không biết được anh vẫn còn lẩn quất tìm cách trả thù.
- Nếu biết, hẳn sẽ cho người theo lùng anh ngay. Quade không buông cái gì hẳn muốn đâu. Bọn thám tử kia sẽ lùng ra anh như đòi với em nhiều phen vậy. Gio61ng như em, Quade cũng biết mặt mũi anh, hẳn có thể tung chân dung của anh ra truy nã.
 - Thế thì anh sẽ phải cẩn thận với hẳn sớm hơn dự tính. Thật ra, anh sẽ rờ đến hẳn sau khi chúng ta đến được Brownwood. Anh sẽ đưa em đến chỗ an hem rồi anh lùng thẳng Harding. Như thế hẳn sẽ không còn quấy ám chúng ta nữa. Anh không chú ý tới nó trước khi nó tung chân dung em ra thì thật là đáng xấu hổ. Sau khi kết liễu Curly James, đang quay về Brownwood thì anh lại gặp một việc khiến anh sao lãng.
- Cô cười nòng nân. “Em mong là anh sẽ gặp. Thế thì em vẫn cứ là cô giáo ở Tueson, em sẽ được tự do mãi mãi”.
- Có một cái gì khác ở em giữ em cương lại anh.
- Cô hỏi:” cái gì nào?”.
- Rõ ràng ở em có một cái gì đó cương lại anh vì xem ý em không thể tin anh được. Vì ngay khi anh gỡ được khỏi trói anh liền bỏ vùng đó đi luôn. Cho tới khi lành vết Cô vuốt má anh mới cại nhẫn nhui nói:” Em hứa sẽ không nghi anh nữa nhé”.
 - Chờ xem – anh nói rồi mỉm cười – Chúng ta phải đi dài dầy cô gái. Anh sợ là lần sau có gì xảy ra em lại quên phất đi lời hứa vừa rồi mất thôi.
- Cô lấy mu bàn tay vỗ vỗ vào hàm anh.” Em thề là sẽ không”.
- Anh đang trông chờ vào em đấy Carrie Sue, vì sẽ có những phen em phải gỡ nguy cho anh. Anh cần biết là anh có thể nhờ vào em như em có thể nhờ vào anh vậy.
 - T.J. anh có thể tin ở em, em nói thật đấy – cô ngả về đằng trước hôn anh.
- Rửa thìa đĩa xong, T.J. gói ghém đồ đạc, còn cô thì mặc quần áo ngay cạnh đấy, quay lưng lại anh. Cô mặc quần Jeans, ủng và một sơ mi dài tay màu lơ đã bạc. Cô cột bao sung vào người, kiểm tra sung như thường lệ rồi bảo anh cô đã sẵn sàng.

- Chúng mình cứ để mấy cái xác ở trong gác hang. Với những người xấu xa thì không có chỗ nào chôn vĩnh viễn tốt bằng bong tối hoàn toàn. Chúng ta cần mang mấy con ngựa theo một đoạn. Nếu thả chúng ở đây chúng sẽ tìm đường về nhà hay về thị trấn. Anh không muốn ai ở Tueson, được báo đông để đi tìm kiếm. Lúc Martin Ferris và tay sai được báo là mất tích thì chúng ta đã đi xa rồi.

Carrie Sue bằng long, cô vắn vòng bím tóc lại nhét vào dưới mũ. Cầm cương con Charlie, cô dẫn con ngựa nâu và trắng ra ngoài, T.J. ra theo với con Điều Hâu đêm và hai con ngựa mất chủ.

- Chúng ta hãy bỏ cái vùng đất này lại ở đằng sau chúng ta một lần nữa – anh thì thầm.

Họ đi xuống phía đường cũ Tây Ban Nha. Khi tới con đường đi vào Tueson, anh không cần chậm bước lại vì họ có thể nhìn xa hang dặm được ở hai đằng trước sau.

T.J. dừng ngựa. Anh chỉ về phía đông nam nói:” Em đi tới những quả núi kia để anh vòng lại xóa dấu vết. Tùy địa hình mà đi nhanh chậm, anh sẽ đuổi kịp em mau thôi”.

Anh đưa dây cương hai con ngựa cho cô.” Giữ can nước trong tầm tay. Đi chuyển này sẽ nóng và chậm mà chúng mình thì không muốn dừng lại trừ phi cần thiết”.

Carrie Sue bỏ đường cái đi vào đồng đất, chậm chạp len lỏi qua các bụi cây, các cây mesquite và xương rồng. Chẳng cần lâu là mặt trời đã lên cao, mồ hôi chảy trên mặt cô, lăn từ ngực xuống dưới bụng. Đi về phía mặt trời, mắt cô bị lóa và cái mũ thì không che xuể. Mắt cô chẳng mấy chốc đã đỏ lên và mỏi. Người cô nhảy chồm trên yên, cũng gần dữ như ở trong cỗ xe mấy tuần trước vậy. Thời gian trôi đi nhưng cô không nhìn thấy người yêu đâu khi cô tạm dừng lại để xem xét. Cô dõi mắt khắp chung quanh nhưng không thấy gì cả. Cô lại đi cô quên cái nóng. Cô đi chừng hai giờ thì T.J. đuổi kịp. Cô mỉm cười:” ở đằng ấy mọi cái đều ổn chứ?”.

- Dừng lại một chút để anh bỏ những cái bọc móng con Điều hâu đêm ra đã. Người Apache bày anh cái manh này để xóa dấu vết.

Cô nhìn anh xuống ngựa, tháo những miếng da vuông ra gói lại. Anh liếc nhìn cô mỉm cười.” Như thế bảo vệ được cho chúng ta một ít, trừ phi có ai thuê một thám báo da đỏ. Dừng hòng gạt được hần đâu”.

Anh cầm lấy dây cương hai con ngựa của Martin và Jess. Họ lại đi, người yêu của cô dẫn đầu. Họ qua phía bắc dãy Santa Rita rồi hướng về Weston. Họ dừng ở đấy, nghỉ ngơi và ăn những miếng thịt bò khô, các món mà cô rất ghét.

Trời tối thì tới song San Pedro, họ dừng lại cắm trại.

- Sáng sớm mai, chúng ta sẽ để ngựa của Martin và Jess lại đây, gần nước và cỏ. Tại sao em không tắm mát sau một ngày đi nóng bức như thế này trong khi anh trông nom ngựa? đêm nay rét đấy, vì anh không muốn ai trông thấy lửa rồi lại đến hỏi han lời thôi.

- Hay đấy! – đi tắm vào lúc này có quá liều không anh ? – cô hỏi.

- Đúng. Để chờ cho tới khi cắm trại ở Chiricahua đã. ở đấy có nhiều nước, vùng đất mát và đẹp. Chúng ta sẽ ở đấy vài ngày nghỉ ngơi – anh lầm bầm, hình dung ra trước cái cảnh đẹp như mộng – Cứ mặc quần áo để sẵn sàng vù như một con thỏ trước một con chồn vậy. Anh sẽ tháo yên, cọ lau một ít rồi lại đóng lên đi liền. Không có cơ hội nào đêm nay đâu.

Carrie Sue hiểu ngụ ý câu nói: không có làm tình. Cô làm theo lời anh gọi, biết rằng anh đúng. Ra đến bờ sông cô cởi áo sơ mi rửa ráy, lau khô người bằng chiếc sơmi cũ rồi mặc một chiếc sạch vào. Cô cởi ủng, xắn quần lên, ngâm chân vào nước. Sau đó lau khô rồi lại xỏ đôi chân đã đỡ đau vào ủng.

Carrie Sue trở lại chỗ T.J. đã rải giường ra ở cạnh nhau. Cô ngồi lên giường mình ăn đậu hộp,

chiều bằng nước và làm một ngụm whisky cho ban đêm miệng có được một vị dễ chịu hơn. Cô định rửa đĩa nhưng anh không nghe. Anh cởi sơmi đắp mồ hôi ra vắt lên yên rồi đi ra song. Cô thêm muốn anh dữ dội nhưng làm tình ở đây thì quá nguy hiểm. Cô nhìn về những dãy núi lạnh lẽo, hiu quạnh đằng trước.

Cô nhắm mắt tưởng tượng lại người bạn đường của mình. Cô nhớ đến những đêm họ qua với nhau, mong lập lại những cảm xúc sung sướng đó. Có lẽ cô sẽ thư thư đến với Darby, sống thêm với người yêu chừng nào hay chừng ấy cho đến khi một cái gì đó buộc hai người chia tay. T.J. đang làm đúng cái điều mà anh đã hứa, bảo vệ và giúp đỡ cô nhưng cô muốn nhiều hơn thế ở anh, nhiều hơn lắm lắm.

Khi T.J. trở lại giường mình, anh thấy Carrie Sue đã ngủ. Anh nhìn xuống cô và người anh trào dấy những thèm khát mãnh liệt. Cô đã đứng về việc anh lừa cô bằng mẩu thư. Anh biết cô can đảm, thông minh, khỏe nên đã muốn chứng minh với cô rằng không có anh thì cô sẽ cô đơn và mỏng manh như thế nào. Anh dung tình hưởng đó để dọa cô, đẩy cô lại gần với anh hơn nữa mà thôi.

Trước khi tới trại của băng Darby, anh phải tìm những cách khác để xua tan mối ngờ vực còn lại ở trong cô. Anh cần thắt chặt hơn mối dây ràng buộc hai người để khi gặp phải nguy cơ ở đó, cô sẽ đứng về phía anh chống lại bọn cướp giết người, thậm chí chống lại cả anh ruột. Anh cảm thấy cô yêu anh và anh cần làm cho mối quan hệ giữa hai người càng vững chắc hơn lên. Anh định làm điều đó ở dãy Chiricahua khi họ cắm trại lại ít ngày.

T.J. nằm dài cổ thanh thản. Anh mong có thể nói thật hết với cô và được cô giúp đỡ nhưng anh ngờ không bao giờ cô lại phản anh ruột của mình. Ngay cả khi anh xin ân xá cho cô, cô chắc cũng chẳng giúp anh chuyện đó.

Ân xá vì đã giúp đỡ, anh loay hoay nghĩ. Anh biết là khó có thể thực hiện được điều đó. Anh thử đặt mình vào địa vị cô, Tim vào địa vị Darby. Nếu Tim giết gia đình cô thì sẽ có cái gì khác đi với anh không? Anh không thể trả lời... Nếu anh hoàn toàn lừa về cô thì sao? Nếu cô lợi dụng anh, lừa bịp anh thì sao? Cô đã đóng vai Carolyn Starns khéo đến mức các diễn viên giỏi nhất cũng phải ước thêm cơ mà.

Thad, hãy quên cái chuyện dớ dẩn này đi cho tới khi nào nhiệm vụ của mày hoàn thành và mày phát hiện ra sự thật. Nếu cô ấy không có tội thì mày sẽ tìm cách cứu cô ấy khỏi bị tù và chết treo, ngay cả dù cô ấy không chịu tha thứ cho mày và sống với mày. Nhưng nếu cô ấy có tội thì mày làm cái gì? Hay nếu cô ấy bị giết vì đạn lạc tên bay? Những câu hỏi đó anh cũng không trả lời được.

Ngày hôm sau, họ đi vào giữa dãy núi Ròng, nơi có trại của Naiche trước đây và Tombstone, một thị trấn nổi danh man dại. Cái thị trấn mọi rợ vẫn thuộc lãnh thổ của Ike Kenton thì họ không được nấn ná. Chuyển đi dài và vất vả vì T.J. quyết không dừng chân trước khi tới được cái nơi cắm trại hấp dẫn của họ.

Nhiều lúc địa hình cho phép họ đi bên nhau thoải mái, có lúc buộc phải đi hàng một chậm như rùa qua những bụi cây và thực vật sa mạc. Họ đi cách rất xa đường nên bụi bốc lên dưới vó ngựa cũng không lôi kéo những người khách không mời mà đến được.

Bây giờ mặt trời đã ở đằng sau họ. Họ phải luôn nhắm nước để đề phòng cơ thể kiệt nước. Họ lúi lúi đi, gặm dần từng dặm đường. Song họ giữ cẩn thận cho ngựa không bị quá nóng, quá mệt.

Carie Sue cảm thấy da thịt mình cháy lên dưới lớp quần áo. Cô lấy ngón trỏ day day long mày

mặn muối. Cô thấy toàn thân nhớp nháp, mồ hôi khô đi để lại chất muối cặn trên người. Cô nghĩ liệu đầu mình có bốc khói lên không. Cô mong được tháo ủng ra một chút để đổ nước lên chân đã bị cháy sém. Cô khổ sở quá nhưng không hề phàn nàn hay đi chậm lại chút nào. Cuối cùng mặt trời nung nấu đã lặn, cái nóng nguội dần. Lập tức dãy Chiricahua đã hiện lên ở trước mặt như ảo thuật trên sa mạc Sonoran. Họ đi qua những chân núi, những khe hẻm, cạnh các vực sâu. T.J. đưa cô đến một nơi cắm trại mà anh nhớ. Khi họ tới nơi mặt cô rạng rỡ hẳn lên vì thích thú. Mát và đẹp, lại có cả một cái đầm đầy nước.

- Em ở đây để anh đi thám thính chung quanh. Anh muốn chắc chắn không có ai ở gần đây. Anh về thì chúng ta ăn tối.

Cô nhìn anh đi khuất, cô tháo yên cho con vớ rồi dắt nó ra đầm nước. Carrie Sue hối nó lội xuống chỗ nông, cô té nước lên đằng sau con vật đầm đìa mồ hôi, ký cọ cho nó, thăm thì chuyện trò với nó. Khi đã mát mẻ và thoải mái, con vật lên ăn cỏ ở cạnh bờ nước.

Cô bỏ sung và mũ ra, quỳ xuống rửa sạch lớp muối trên mặt. Nước tuyệt vời mới mọc. Không cưỡng nổi, cô cởi quần áo xuống tắm. Cánh tay và đùi cô ửng đỏ lên vì nắng thiêu, cô khe khẽ xoa chúng. Cô đoán lưng cô cũng như vậy thôi. Cô gỡ tóc ra gội đầu, ngụp lên ngụp xuống rũ tóc. Cuối cùng cô lên bờ, lau khô người và mặc váy ngủ vào. Cô ngồi lên một hòn đá chảy dầu. Khi vầng trăng sắp vào rằm nhô lên thì T.J. quay về mệt mỏi xuống ngựa. Anh nhìn người con gái đẹp mặc váy ngủ trên tảng đá, chậm rãi chảy mái tóc đỏ lửa. Anh nhẹ nhàng cầm một nắm tóc đang hong khô lên hỏi: "Cái gì đây cô gái?".

Cô cười đùa lại: "cái đầu sạch sẽ của em đấy, anh Rogue".

Anh chònh: "đừng trêu tôi cô gái. Trông nó như tấm khăn đỏ của người đấu bò, mà vùng này thì có thể đầy những bò điên. Em được giao canh gác trong khi anh đi. Tắm trong lúc anh không có đây thật là một việc dại dột. Anh kể cho em anh mắc bẫy Quade như thế nào rồi thôi. Khi không có anh phải luôn luôn cầm sung trong tay".

- T.J., em nóng quá, - cô giải thích – Em biết anh...

Anh cúi kính cẩn lời. "Nóng bức còn hơn bị giết, bị hiếp, bị bắt. Em không thấy là em nom cảm dỗ như thế nào à?".

- Em hy vọng là em cảm dỗ, nhưng chỉ với anh thôi.

- Nhiều lúc cảm dỗ quá đến nỗi anh không giữ cho đầu óc tỉnh táo được.

Cô mỉm cười. "Tốt, như vậy làm cho chúng mình ở trong trạng thái gay cấn không thể chịu nổi. Với lại em thích được anh cứu luôn luôn".

Anh cảnh cáo. "Thế nào cũng có lần anh không về kịp".

- Nhưng bao giờ anh cũng về trúng phấp, tay sung đẹp trai của em. Em hóa ra cái gì cũng nhờ anh cả. Mấy hôm vừa rồi anh ít ngủ, anh mệt và khó chịu. Tại sao anh không đi tắm nghỉ ngơi để em chuẩn bị cái ăn uống? – cô gợi ý.

- Nghe hay đấy – anh tán thành. Anh tháo yên ngựa ra, đặt đồ đạc một bên. Điều hâu đêm đi theo anh ra đầm nước. được kỳ cọ sau đó đến ăn cỏ cùng với con vớ. T.J. cởi quần áo xuống nước.

Chương 28

Carrie Sue mỉm cười thấy anh chẳng ý tứ giữ gìn. Cô thích anh không cảm thấy bị cấm, bị gò bó bên cạnh mình. Cô đi đến bờ nước, giơ bao súng anh lên gọi. "Anh cho thể này có nghĩa là ở đây an toàn đấy hả?".

Anh liếc nhìn cô đáp lại: "Trừ với em. Anh vẫn có thể phạt em về cái tội liều lĩnh đến thế".

Carrie Sue cười nhè nhẹ: "Cẩn thận với Ngọn lửa Texas, ông Rogue. Em có thể thiêu cháy tay anh đấy nếu anh đánh em. Anh muốn em làm gì ăn nào?".

- Em - anh đáp, không đùa.

Carrie Sue nhìn anh ngạc nhiên rồi một nụ cười bùng sáng làm dịu khuôn mặt cô lại. "Vậy thì coi như là xong và đang chờ đó, anh bạn đường". Cô cất súng của anh đi, trở về nằm lên giường. Vài giây sau, bàn tay ướt át của T.J đã nắm lấy vai cô, quay cô lại nhìn vào anh. Mắt anh khoá chặt lấy mắt cô và anh hỏi: "Anh có nghe lầm không đấy?"

Đáp lại, hai cánh tay Carrie Sue quàng lên gáy anh, kéo đầu anh xuống để hôn mình. Anh không còn khó nắm bắt nữa, giây phút cuồng nhiệt này, anh thật mỏng manh, dễ bén nhảy với sức lôi cuốn của cô. Những ngón tay của anh lùa vào trong tóc cô, kéo đầu cô sát vào mặt mình hơn để hôn lên khắp mặt cô. Anh ghì chặt cô, giữ đầu cô vào ngực mình, nơi đấy trái tim anh đang đập dữ dội. "Trời, cứ gần em, anh lại như điên lên".

- Nhưng lúc nào anh chẳng ở với em - cô nói thì thào, giọng run rẩy vì xúc động.

- Anh biết - anh khẽ nói, môi áp vào đầu cô - Anh làm gì với em được đây? - Anh to tiếng hỏi, không cố tình.

Carrie Sue hiểu lầm ý. Để cho anh thoải mái cô nói khẽ: "Anh còn nhiều thì giờ để quyết định ,T.J., đừng vội. Chúng mình cứ từ từ cho tới lúc nghĩ ra cách giải quyết bước gay go này. Lúc này cứ hãy yêu em đi đã".

T.J. lui đầu lại nhìn vào đôi mắt cuốn hút của cô. Không gì dễ hơn bằng yêu cô, tình cảm lẫn thể xác, và không gì có thể đòi hỏi được bằng. "Em là người con gái duy nhất muốn hiểu và chấp nhận anh, đúng là anh. Anh không có kinh nghiệm trong những việc như thế này nên hãy kiên nhẫn nhé".

Cô nép chặt vào anh, nghe cái điều muốn nghe ở anh. "Em hiểu anh muốn nói gì, T.J. sợ lắm phải không?".

- Còn hơn thế nữa - anh thừa nhận. Anh muốn em quá đến mức cảm thấy mình như một túi hạt giống quá đầy sắp vỡ toang ra, rải đi khắp phương sự sống của mình vậy... Những cảm giác ấy làm anh căng. Anh chưa để ai gần với anh như thế này bao giờ, và khi anh... thì là với..."

- Một đứa ngoài vòng pháp luật, - Carrie Sue nói tiếp. Ngón tay cô lướt trên môi anh - Chúng ta không thể quên chuyện đó đi mà chỉ có nhau trong tối nay ư? Nói chuyện đó chẳng thay đổi được cái gì, chỉ cảm thấy khó chịu hơn. Đang ở với nhau chúng ta không thể tận hưởng của nhau cho đến khi phải xa cách ư?

Anh nhìn vào con mắt tím lam của cô, nghiêm trang hỏi: "Em chấp nhận được cái đó ư, Carrie Sue? Anh không cho em được nhiều".

Cô đan ngón tay mình trong tóc anh, cười khuyến khích. "Anh lầm , T.J. , em chưa nhận của ai nhiều như thế này."

- Nhưng chúng ta chỉ có tới...

Cô chặn anh lại, “ Không có thì giờ thì lại càng hay”, và hôn anh say đắm. Rồi lại đưa tay lên xoa môi anh cô nói:

- đừng nói gì khác cả. Em chấp nhận sự thể của chúng mình như hiện nay, như nó phải là thế.

Trong đêm nay cũng như chừng nào chúng mình còn bên nhau thì hãy cứ cần và yêu em đi đã.

Carrie Sue thêm cảm thấy da thịt anh chạm vào da thịt mình. Cô lùa tay vào giữa cơ thể hai người cởi khuy chiếc váy ngủ. Cô đẩy nó qua vai để nó tuột xuống cánh tay rồi đầu ngón tay. Cô biết T.J. đang giúp lột nó ra khỏi vai mình.

Carrie Sue run lên khi các ngón tay của anh vuốt ve khắp người cô. Cô muốn anh tiếp tục trò chơi sờn người lên bằng môi và bằng tay này, nhưng than xác cô lại đòi anh hòa vào trong nó,” T.J. , yêu em đi trước khi em chết mất. Lâu quá rồi”

Họ nằm đó trong tay nhau, cùng chia sẻ, cùng hưởng sự gắn bó gần gũi. Vầng trăng sắp tròn vành vạnh đổ xuống người họ ánh sang xanh trong. Một ngọn gió gợn song trên da thịt họ, làm cho nó se khô lại. Cô thở dài, nép vào sát bên anh.

Một nụ cười vui sướng nở trên môi T.J. Người con gái đẹp duy nhất trên thế gian này đang nằm trong tay anh, thuộc về anh. Anh nhắm mắt lại.

Gần nửa giờ trôi qua, Carrie Sue tưởng anh đã ngủ, bèn gỡ ra khỏi tay anh đứng lên đi tìm túi thực phẩm. Cô vừa tới chỗ cái túi thì T.J. hỏi ngạc nhiên:” Em làm cái gì đấy?”

- Em đói. Em đi tìm cái gì ăn. Làm anh mất ngủ à?

- Anh nằm im cho em ngủ đấy chứ. Anh cũng đói quá không ngủ được. Sao em không đi tắm rồi mặc váy vào đi? – anh gọi.

Carrie Sue nghe lời để tránh cho anh thấy phản ứng của cô đối với thái độ lạ lùng của anh. Như là anh có giấu một cái gì ở trong túi này. Anh luôn luôn là người duy nhất mở túi, buộc túi lấy thức ăn và chuẩn bị thức ăn. Có cái gì trong đó anh không muốn cho cô nhìn thấy?

Cô đi tắm rồi lau khô người lên ngồi ở giường, chờ anh.

T.J. không đốt lửa. Khi ngồi xuống cạnh cô, anh đùa:

“ Anh định làm em bất ngờ nhưng em phá nó mất rồi. Anh để dành những cái này để tới đây thì chúng mình thưởng thức”. Anh đưa cho cô một cái đĩa sắt trong đó có nhiều thứ gì đó.” Naiche cho anh đấy. Quả xương rồng xagaro. Ăn ngọt và ngon lắm. đầu he thì người Apache nhặt về. Có thể ăn sống ngay hay làm bánh ngọt rồi cất đi dung dần. cũng có thể làm thành nước ngọt”.

- Xagaro? Có phải loại xương rồng rất lớn chỉ mọc ở một vài vùng tại Arizona và New Mexico không? – cô hỏi, nhìn kỹ một quả.

- Đúng , ăn thử xem – anh nói.

Cô ăn, mỉm cười:” Ngon đấy, em sẽ không thể nghĩ lại được ăn quả xương rồng. Em đoán vì thế mà người Apache có thể sống nổi ở trong sa mạc, họ biết ăn được cái gì và lấy ra nước như thế nào”.

- Thử cái này – anh giục, cji3 vào một thứ khác trong đĩa.

Carrie Sue cầm một cái lên ,nom giống như hoa actiso. Nó âm ẩm vì phải nằm trong tí phơi nắng mãi. Cô nếm, nhớ đến vị khoai lang. “ Em rất thích, cái gì thế?”.

- Quả cây thù. Em có nhớ những cây cao to, hoa vàng mọc thành chùm không?

- Những loại cây người ta làm dùng làm rượu tequila? – cô mỉm cười hỏi – Liệu có làm em say không đấy?

- Không, người Apache để bốn tháng trong năm ra nhật, nướng và phơi sấy thù. Làm như thế

thì để dành tới năm sau được.

- Họ làm như thế nào? – cô hỏi, tiếp tục ăn.

- Họ nhặt cả về, sấy trên than nóng. Rồi bóc vỏ và ăn cho tới khi bụng muốn nóng ran lên.

Tequila làm bằng than thừa chứ không phải làm bằng rế - anh liếm môi, vui vẻ nói – Người của Naiche đào lấy rế lên, nung nó hai đêm một ngày trong các hố xếp bằng đá, trên cùng phủ bằng đá nóng.

Anh rải giường của cô cạnh giường mình. Họ nằm xuống. Cô vừa nhắm lại thì bàn tay anh đã tìm bàn tay cô nắm chặt lấy. Và họ thiếp đi, các ngón tay đan lẫn vào nhau.

Điểm tâm đã xong. Đĩa đã rửa sạch và cất gọn. Cả hai đã mặc áo quần và ngựa đang gặm cỏ.

T.J. bảo cô tiêu khiển bằng quyển sách anh đã thấy ở trong túi yên của cô ở Tucson trong khi anh đi xóa dấu vết từ hôm qua. Anh giải thích:” Tối qua muộn quá rồi không xóa dấu và làm dấu giả được. Anh cũng muốn bắt lấy chút gì tươi ăn. Em ở đây nghỉ ngơi, nhưng phải cảnh giác, cô gái. Để sung bên người và tai động lên. Anh sẽ quay về trong vài giờ thôi. Không có tằm tấp hay bơi lội một mình”, anh vừa nói vừa nhảy lên lưng Điều Hâu đêm. Hôm nay anh cần làm và biết một số việc quan trọng rồi thì cô sẽ được an toàn. Không xa đây lắm có đường dây điện tín.....

Carrie Sue vẫy tay nhìn anh đi. Cô liếc nhìn vào những cửa cái anh để lại. cô sẽ lục chúng ngay sau khi cô chắc chắn là anh không nấp ở gần đó để do thám xem cô có mó vào đồ lễ của anh hoặc bỏ trốn lúc anh vắng mặt hay không. Cô nhặt quyển sách lên đọc, đặt khẩu súng ở bên cạnh. Sớm muộn cô cũng sẽ biết tại sao anh không muốn cô nhòm vào bên trong mấy cái túi của anh.....

Có ý đọc sách chừng nửa giờ nhưng Carrie Sue lại cứ nghĩ tới TJ và tình thế của mình với anh. Đôi khi anh để lộ ra một vẻ ngạo mạn nhưng – cô kết luận – đó chỉ là quá tự tin và thói quen tự lực. Đôi khi anh thấy khó cởi mở với cô nhưng đó lại là vì anh sống đơn độc đã lâu mất rồi. Anh là một người kiên quyết dẹp mọi trở ngại trên đường, một người có thể chịu đựng mọi cái để sống còn. Kinh nghiệm đã dạy cho anh và rèn dũa anh thành một sức mạnh không gì đánh bại nổi, trừ cái vũ đã xảy ra với Quade. Cô cảm thấy cho tới khi gặp mình, anh đã hài lòng về cuộc đời thanh thoi của anh; bây giờ anh đang đòi hỏi nhiều hơn nữa, nhưng anh thường không nhận ra hoặc không muốn chấp nhận cái điều đó.

Chương 29

Cô không cảm thấy có con mắt nào rình mò mình và kết luận TJ không dò thám cô ở sau những tảng đá bọc quanh thung lũng nhỏ này. Cô đặt quyển sách sang bên và đi đến xem mấy cái túi của anh. Cô không tìm thấy cái gì khác lạ trong đó. Lúc này cô mới nhớ ra anh đã mang theo cái túi yên. Cô cau mày kết luận rằng đó có lẽ chỉ là do thói quen mà thôi.

Tại sao, cô thầm hỏi, cô không thể tin anh hoàn toàn được? Tại sao cô cứ cảm thấy có một cái gì rất quan trọng đang diễn ra ở trong đầu anh, cái gì đó lại có liên quan tới cô? Như cô biết thì hai người chỉ có một mối quan hệ, Quade Harding, và một sợi dây ràng buộc – sự cuốn hút giữa hai người với nhau. Vậy tại sao cô cứ cảm thấy tựa hồ như có một cái gì hơn thế, bí mật và nguy hiểm, giữa họ? Mặt khác, tại sao anh lại tin cô? Đó không phải là cái nét có chung ở một tay súng bắn thuê hay một kẻ ngoài pháp luật. Nhưng cả hai lại đều muốn tin vào nhau.

Carie Sue buột thắt lưng súng vào người rồi đi kiểm củi. Cô nhảy thót lên khi suýt chộp phải một con hươu đuôi trắng, nó vụt chạy trốn rất nhanh. Cô nhớ TJ dặn cô cẩn thận với rắn ở vùng này, nhất là vào tháng bảy và tháng tám. “Cảnh giác” cô tự dặn mình.

Cô lấy một con dao găm đào một cái hố nhặt đá xếp vòng quanh làm chỗ nhóm lửa. Sau đó cô đi dạo xem phong cảnh, khuây dịu nỗi bồn chồn.

TJ đã nói đến cái vùng tây bắc của dãy núi kia và cô muốn được đi vào đó xem cảnh tượng tuyệt vời của nó. Anh đã tả cho cô về “Vùng đá đứng” như người Apache gọi. Có lẽ cô sẽ thuyết phục anh đưa cô đến đó ngày mai.

Cô nghĩ thầm cái gì làm cho người yêu di xóa dấu vết và bắn kiếm thức ăn lâu như vậy. Anh đi từ sớm và nay đã quá trưa. Cô lo ngại không yên. Cô không muốn đọc tuy thích đọc sách. Hôm nay cô không sao tập trung đầu óc được.

Cô nhớ anh có lưỡi câu và dây câu trong túi. Cô đi lấy, buộc vào một cành cây cứng. Lấy dao găm, cô đào vào trong cỏ gần suối tìm giun. Trong khi con vá găm cỏ thì cô câu.

Cô cười lớn khi câu được con đầu tiên, nặng hơn nửa ký. Cô vội bắt con cá, lừa một sợi dây vào mồm nó cho ra ngoài mang rồi thắt nút thông lòng lại. Cô buộc sợi dây vào một cái cây đoạn thả con cái xuống nước cho nó sống. Cô mồi một con giun khác vào lưỡi câu, ném xuống nước. Lần này lâu hơn mới câu được con thứ hai, cũng cỡ như vậy. Nếu mất tay thì cô có thể làm cho người yêu ngạc nhiên vì một bữa ăn tối ngon lành.

Carrie Sue câu được một con cá to hơn nửa rồi một con bé hơn. Cô đem cá ra một chỗ xa rửa sạch, khéo léo đáng vậy moi ruột rồi rửa.

Nhìn mặt trời thì đã khoảng ba giờ chiều. Cô nhóm lửa và để nó cháy lan sang than đang âm ỉ bên dưới. Cô nhặt thêm đá xếp thành hai gờ hai bên làm kiềng, rồi lấy bốn que cứng vót nhọn đầu và xiên mỗi que vào một con cá để nướng.

Cô trộn bột mì, nước, và muối làm bánh. Cuối cùng cô đặt con cá bé nhất lên lửa và đảo các con kia một lần nữa. Cô đang khó chịu về việc người yêu về muộn thì anh đi tới và xuống ngựa. “không may à?” cô hỏi, nhận thấy tay anh và yên không có gì.

Anh mỉm cười nhìn cô và bữa tiệc ở trước mặt. Anh đáp: “xem như có nhiều thứ ở đây nhỉ. Em làm sao xoay ra được như thế?” anh hỏi, ngạc nhiên và thích thú.

- Bố và anh em dạy em câu, dạy làm bếp. Nhờ nó em qua được ngày hôm nay – cô nói với vẻ phật ý. Em mượn các thứ của anh. Em mong anh không khó chịu.

- Dĩ nhiên là không rồi, cô gái. Cứ tự đi dùng. Em làm còn giỏi hơn anh. Nhờ thế không thì tối nay lại đến phải ăn đậu bắp thôi. Anh không tìm được con gì nhỏ để bắn, anh không thích giết con to rồi lại bỏ thừa thịt.

Cô bắt đầu nướng các khoanh bánh ở rìa lửa. Cô đặt những quả thừa ở rìa bên kia để lấy hơi nóng. “ anh có muốn lấy đĩa và rót cho chúng ta một ít whisky không?”. Carrie Sue đứng lên tháo khóa thắt lưng súng để sang bên.

TJ nhìn cô chăm chú, lấy rượu và hỏi: “Em lại giận anh đấy à?”

Mắt cô lạnh khi gặp mắt anh. “Anh đi từ sáng sớm. Em lo”

Anh hiểu cô muốn nói là nghi chứ không phải lo. “ Anh quay lại xóa dấu. Rồi làm nhiều dấu khác ở nhiều hướng cho rối mù không ai theo được. Sau đó anh bắn nhưng chắc chúng ta sẽ không ăn các cái vật vụn anh đã gặp: sóc, chồn Apache, thằn lằn ...”

Cô thấy mình kỳ quá. Cô thở dài rồi mỉm cười. “ Em biết, nhưng mặt trời sắp lặn rồi. Có cái gì xảy ra với anh thì sao? Em chẳng biết làm thế nào tìm ra anh và tìm ở đâu để còn có thể giúp được”

Anh nhẹ người đi. “Em nói đúng. Lần sau ta cần có kế hoạch để tìm ra được nhau. Em gợi ý gì bây giờ nào?”

- Vì chúng mình đi tới Comanche thì tại sao em lại không cho anh một bản đồ ẽ chính ta đang đi đến đâu, ghi ta một ít điểm ở giữa đây và New Mexico cơ chứ nhỉ?

- Comanche? Em đến đó để gặp Darby à? Anh hỏi

Vừa tiếp tục làm việc, cô vừa nhún vai: “ Em không chắc đâu. Sau khi hai anh em chia tay nhau ở gần Sherman, anh ấy đi Oklahoma nằm yên một dạo. Nếu anh ấy biết em có khó khăn, anh ấy sẽ đi tới một điểm trên sông Pecos hay một túp lều, hy vọng gặp em ở đó. Trên đường đi chúng ta sẽ đến sông ấy trước nên chúng ta sẽ xem ở đó đã rồi mới lại đi tới Comanche. Em sẽ vẽ cho anh một bản đồ.”

TJ nghĩ cô nói thật hay thử anh đây. Nếu nghi anh dò Darby, có lẽ cô nghĩ anh sẽ lấy tấm bản đồ rồi bằng cách này hay cách khác tự anh cũng lộ ra thôi. “Anh sẽ lấy bản đồ nhưng chúng ta phải chắc chắn là không rời nhau. Em ở đây một mình thì quá nguy hiểm, em lại không quen thuộc vùng này. Nếu em muốn hoãn tìm Darby lại thì em muốn đến đâu anh dẫn em đến đó. Em có muốn đem lại một cơ may khác cho cuộc đời mới không? Ào địa vị em thì anh làm thế đấy”

Cô suy nghĩ về câu trả lời này, suy nghĩ nếu cô nhận cho anh cùng đi thì anh sẽ làm cái gì. Nếu anh dò cô và Darby thì một khi có bản đồ và tin nó là đúng rồi, anh sẽ không còn cần đến cô làm gì nữa. Nếu đó là động cơ của anh, chắc chắn anh sẽ không giành được thắng lợi đâu.

Carrie Sue không biết nghĩ như thế nào. Nếu anh yêu cô đến mức vào sinh ra tử để cứu cô thì tại sao anh lại không ở lại với cô? Đi cùng với cô? Cũng có thể anh biết cô không theo lời khuyên bỏ trốn của anh, nên anh cũng chẳng sợ dùng lời mời mọc để lừa cô. mà có thể anh nghĩ đã kiểm soát được cô rồi, có thể cho tất cả sa lưới được rồi. “Trước hết em phải gặp Darby. Nếu em không thuyết phục được Darby đi dút đến một nơi thật xa thì em sẽ cố một lần cuối cùng nữa. Nếu sau khi anh thanh toán xong Quade harding mà lời đề nghị của anh vẫn còn nguyên thì anh có thể đưa em đến bất cứ chỗ nào tốt đẹp và an toàn”.

TJ cười toét miệng, nụ cười làm mắt anh sáng lên và nét mặt anh dịu lại, một nụ cười nom hoàn toàn thật thà, trung thực. “ thế là khôn ngoan lắm, cô gái. Anh tự hào về em. Anh hứa danh dự làm người hộ tống em trong tương lai. Ngay sau khi chúng ta xong việc với Darby và hardng thì sẽ là Montana hay bất cứ nơi nào em thích. Ai biết thế nào, có thể anh sẽ quần quanh ở đây một ít lâu để cho em bắt đầu cuộc đời mới kia, yên chí không còn có những Ferris ở cạnh em nữa. Cái đó ổn chứ em?

- Được quá chứ. Cảm ơn. Món cá tuyệt vời sẽ không ra gì đâu nếu chúng ta không trông đến nó một chút đấy. Cô đùa.

- Vâng anh đi lấy đĩa và cái uống, thưa em. Anh nói rồi hài hước cúi khom người xuống chào trước khi đi.

Trong khi cô lấy thức ăn ra đĩa, anh nói: “ anh cần vẽ cho em một bản đồ vùng này và các lối đi qua New Mexico phòng khi có sự lộn xộn. Anh sẽ đánh dấu một số nơi, cho em một số tên bạn bè có thể giúp được nếu như anh gặp phải chuyện gì. Anh nói là có thể giúp được nhé, Carrie Sue, chứ anh không hứa một cái gì, bởi lẽ em là ai, em hiểu chứ?”

Cô nhìn anh, mắt mở to ngạc nhiên: “Em hiểu và em cảm ơn”

TJ khôn khéo nói thêm: Chính thế mà em sẽ biết là có thể tin được anh hay không, đừng đưa bản đồ cho anh để anh không biết được là chúng mình đang đi tới đâu. Khi đến gần chỗ Darby ở, em có thể lấy súng của anh và trốn tay anh lại”

Lần này giọng nói, nét mặt của cô lộ vẻ ngạc nhiên hoàn toàn. “Như thế có vẻ như em chẳng tin anh một chút nào hết”

Anh lắc đầu “Đúng, đó là cách cẩn thận nhất, lịch sự nhất cần làm. Vào địa vị em, anh cũng làn như thế. Anh không thấy sao cả. Chỉ hứa là anh sẽ an toàn khi gặp anh ấy thôi. Anh không thích anh em hành động như một ông bố điên rồ khi biết chuyện chúng ta đâu đấy nhé”

Carrie Sue cười phá: “Anh ấy không thể đâu. Em quyết định gì cho em, Darby cũng tin tưởng hết. Anh ấy biết em không làm cái gì rồ dại cả, anh ấy biết em thà chết chứ không làm cái gì nguy hại cho anh ấy. Nếu em đưa anh đến trại, anh ấy sẽ biết anh là người đáng tin cậy”.

TJ cười: “ Chúng ta ăn đi kéo phí cái công của em”

Sau khi ăn cá, bánh, quả thùa chiêu whisky họ chia nhau thu dọn, rửa ráy.

TJ gợi ý hai người cùng bơi lội trước khi về đi ngủ. Cô bằng lòng, anh bèn đi ra bờ nước, cởi quần áo, nhảy xuống, Carrie Sue làm theo. Họ cười vui, thích thú chơi trò đuổi bắt dưới nước và hôn nhau mỗi khi tóm bắt được nhau. Trò chơi kéo dài hơn một giờ, cho tới khi cả hai đều mệt.

Tắm xong, mỗi người quấn một cái chăn, TJ đến ngồi xuống giường cuộn, gọi cô: “đến ngồi với anh”

Carrie Sue đến ngồi vào giữa hai chân anh. Cô nép vào anh, khoan khoái thở dài, mơ màng nói: “ Nói thêm về anh nữa đi, TJ”

- Nói thế nào? Em biết tất cả những gì cần biết về anh rồi còn gì.

Cô càng nép vào anh, đầu ngón tay khẽ gõ lên đùi anh. “ Như những cái anh đã làm từ lúc mồ côi và trong chiến tranh ấy. Tại sao anh không tìm một chỗ để sống ổn định?

Ngón tay anh chạy đi chạy lại trên cánh tay trần của cô. “Một người như anh trước đây không cần một mái nhà vì khi đi nhiều như vậy thì cũng sẽ có ít bạn. Anh đã làm người giúp coi bò, người dẫn đường, người đưa tin có vũ trang, người bảo vệ xe chở vàng chở bạc, chủ ngựa đi đường và nhiều việc khác nữa. Giữa chừng các công việc thì anh nghỉ ngơi, xem xét nghe ngóng, cố đứng xa các cuộc rắc rối, điều không dễ dàng gì như ta tưởng”.

Cô cười. Cô nghĩ trong câu anh vừa nói có cái ý đặc biệt nào là anh vẫn không cần có một mái nhà không, bởi vì anh không nói hiện nay anh không cần. “ Em lạ là một người tài như anh mà lại không làm ở một ngành nào đó về pháp luật. Họ có bảo anh làm bao giờ không? . Cô cảm thấy anh cứng người rồi lại mềm ra.

- Tj, một người pháp luật! Trời, cô gái, sở nào tin anh đến như thế được? Với lại anh nghe nói lương cũng ít mà nguy hiểm thì nhiều.
- Thế làm người săn bắt lấy thưởng thì sao? Anh có thể dễ dàng dò ra được những kẻ tội phạm tội ghê gớm nhất và kiếm được tiền to đấy.
- Giọng anh chậm biếm khi anh đáp: “Về những người này anh cũng cảm thấy như em vậy thôi. Tiếng tăm anh chẳng hay ho lắm nhưng anh không muốn nó còn bị tòi tệ hơn. Những kẻ săn bắt lấy thưởng là khó tin lắm. Họ tham lam, tàn nhẫn, lạnh lùng. Họ bắn giết quá nhiều người ô tội hoặc bắn giết những người họ có thể đem nộp sống. Anh đã thấy những đứa trẻ chưa quá mười lăm mười sáu tuổi bị trói ở trên yên của họ, hay những người già đáng tuổi ông cũng bị họ bắn vào đầu”
- Cái đoi nào thúc đẩy anh nhất, Tj?
- Em muốn nói cái gì? Anh hỏi, nhọc nhằn
- Tại sao anh cứ ở lại với cái cuộc sống nguy hiểm không chẳng không rề này như thế?
- Anh không biết nữa, Carrie Sue, nhưng rồi anh sẽ biết. Có lẽ vì tính anh không ngồi yên được và không chan hoà được với những người bình thường – Khi cô im lặng, Tj nghĩ đến những bức điện anh đánh đi hôm nay. Anh hy vọng Tổng Thống sẽ nghe những lời anh nhắc nhở và yêu cầu đối với người Apache. Anh biết anh không thể dùng mật mã một cách tùy tiện để đánh điện đi lần nữa lúc anh và cô chưa đến được Deming, trong khi anh phải chờ xem các bản cáo thị về cô đã được Cảnh vệ Texas thu hồi hay chưa, đồng thời phải dò xem bản Stover đã lại lên đường chưa, chúng đang đánh cướp ở đâu. Ít nhất văn phòng anh cũng biết anh đang theo vụ này và mọi sự tiếp diễn như đã được bàn với Collins. Joe đã phải nói Sêríp Quận Pima về vụ đụng độ chết người của anh với Martin Ferris. Tất cả những cái đó đều được đánh đi bằng mật mã.
- Tj cứng người lại. Bàn tay anh bịt lên miệng cô và anh dỏng tai lên nhận ra một tiếng động nào đó giữa những tảng đá bên trái họ. “ở đây nắp kỹ để anh đến xem có cái gì”, anh thì thào. Sau khi đưa cho cô một khẩu súng, anh biến vào trong bóng đêm.
- Anh trở lại ngay, cười lúc cú. “một con cáo xám. Anh dọa nó chạy rồi. Em sắp ngủ chưa?”
- Không trù trù, cô đáp: “sắp!”
- Em có muốn ngủ với anh tối nay không?
- Em muốn tối nào cũng ngủ với anh.

Chương 30

Nhìn vào mặt cô chan hòa ánh trăng, anh nói: “Trúng ý anh”. Anh đặt hai chiếc giường lại cạnh nhau và Carrie Sue nằm xuống. Anh nằm theo cùng, đặt khẩu súng ở bên cạnh. Họ làm tình với nhau nhẹ nhàng, hạnh phúc cho tới khi ngủ thiếp đi. Carrie Sue giật nảy người khi một tiếng súng trường đánh thức cô dậy. Mặt trời đã lên quá những ngọn núi cao ở đằng đông. Cô nhìn quanh không thấy Tj đâu. Cô vội quần lên người chiếc chăn và cầm lấy súng. Rồi cô thấy

TJ len lỏi qua các tảng đá đi lại phía cô, mạnh thao một vật gì. “Cái gì thế?” cô hét to lên hỏi. Anh lại gần giờ lên một con vật nhỏ đáp: “Con này đủ bé để rán thịt vừa mềm vừa ngon. Chắc bị lạp đàn. Thường chúng đi cà bầy năm con hay đến gần ba chục con. Thấy bao giờ chưa? Đã ăn chưa?”

Cô lắc đầu, nhìn con vật có hai cái tai bé, mõm lồi và hầu như không đuôi. Nó nặng chừng bảy tám ký, mày xám thẫm. “Trông nó giống con lợn có lông dài nhỉ”, cô nhận xét, nghịch ngợm chun mũi lại.

TJ đặt súng và túi xuống. “Em nói đúng. Người Apache săn nó để lấy da và thịt, anh đã ăn nhiều lắm, anh đã bắn rất nhiều bằng cung tên hay dao. Những chú con con này thường thò mũi ra ban đêm hay sớm mai. Khi nó báo động cho bầy biết thì kêu như sữa. Khi mình cúi bắt nó thì nó dọa lại, nhe răng ra như con rắn chuông vậy. Anh nghĩ nói thế thì em biết là gì ngay vì ở trong hang hôm nọ am đã mắng anh như vậy”. Anh đùa.

Carrie Sue lè lưỡi ra với anh. Cô nói: “Anh không có oan đâu, làm cho em sợ hết hồn.”

Khi anh kéo cô vào mình và lướt môi lên trên môi cô, cô thì thầm: “đó là cái anh thích nhất đấy phải không?” nhắc anh nhớ anh đã hành thân xác qua như thế nào đêm qua.

- Em là người con gái có nhiều cái lạ lắm. Carrie Sue.

Hai người hấp tấp cởi quần áo ra và lăn xuống giường ...

Cô nhắm nhắm môi anh, cô thân thể trần trụi của mình vào anh.

- Em thích tất cả những gì anh dây em. Em mừng là em đã mang anh đi theo cùng.

- Có nhiều cái để học và trải qua nữa cơ, Đỏ. Chỉ cần em đừng cho ai khác ngoài anh thôi.

Cô nhìn vào con mắt màu xám khói của anh, không cảm thấy ngưng ngừng việc mình đang trần truồng giữa ban ngày ban mặt với người đàn ông này. Anh gọi cô là “Đỏ”, cũng chẳng sao. “Chừng nào làm thầy giáo riêng của em mà anh vẫn hài lòng thì em còn làm học trò của anh”.

Sáng nay TJ có vẻ rất thoải mái, cười nói tự nhiên. Anh kể lại vài kinh nghiệm của anh trong cuộc chiến tranh Nam Bắc. Anh nói về một số người bắn thuê và người pháp luật nổi tiếng, về cuộc đụng độ với từng người. Anh kể những chuyện xảy ra dọc các con đường lênh đênh của anh. Chuyện nào cũng đều đúng với TJ Rogue cả.

Họ đi dạo loanh quanh trong khi cô kể về những ngày làm bông và chăn nuôi ở Georgia, Texas. Cô tiết lộ thêm những cái cô đã trải qua ở Trại QH gần Borwnwood dưới Comanche theo như trong bản đồ.

Khi nói đến anh ruột, cô kể lúc anh đến tuổi thành niên, không kể những năm tháng lang thang sống ngoài pháp luật.

Nhưng TK nói: “Tiền bạc, gia súc, hàng hóa đều có thể thay được nhưng đời sống thì không. Nếu em bị bắt thì tội giết người là tội khó mình oan nhất. Anh mong em không dính vào cái đó nữa.” TJ hỏi về những vụ giết người họ đã buộc phải gây ra trước đây.

Nụ cười tươi tỉnh của cô vụt tắt. Cô có vẻ không thích thú vì câu chuyện rẽ sang hướng này. Cô thừa nhận cô và Darby ghê rợn sự chết chóc, họ luôn luôn cố tránh cái đó trừ phi là cần thiết.

- Trong đời anh, anh biết cái gì làm cho anh cần thiết phải giết, Carrie Sue, còn trong đời em thì cái gì làm cho em cần thiết phải giết?

Cô bắt đầu bồn chồn khi giải thích: “Khi cướp lại gần thì bao giờ cũng ra lệnh cho xe dừng lại, nhưng một số người lái xe liều lĩnh hay tự phụ. Không bao giờ bọn em bắn súng trừ phi họ cố chạy thoát bọn em. Hoặc trừ phi bọn em bị bắn và có nguy cơ thiệt mạng. Anh đã biết tại sao anh phải tự vệ chống lại bọn Quade rồi đấy”.

Bất chấp cô khó chịu, anh cứ tiếp tục: “Những nạn nhân vô tội, người già, đàn bà, trẻ con, của các vụ băng em cướp thì sao?”

Một nỗi ám ảnh làm mờ đôi mắt tím lam của cô lại. “Chúng em không thể cho qua đi được cái đoạn đau khổ trong đời đó hay sao?”, cô nài hỏi.

Anh gật đầu hỏi: “Người cảnh vệ Texas lợi dụng em là ai vậy?”

Cô có vẻ kinh ngạc vì câu hỏi không ngờ này. Nhưng cô đáp: “ Virgin Elma. Tại sao?”

- Tốt, anh không thể cho hẵn một bài học về cách đối xử như thế nào với đàn bà, ngay cả đàn bà trong cách em được nữa rồi. Hẳn đã bị Bill Longley bắn chết. Đã nghe thấy hay gặp tay này bao giờ chưa?

- Nghe thì có. Gặp thì mau qua, chưa. Băng Darby không bao giờ dễ tiện thấp hèn như Longley đâu. Hẳn ghét người da đen và cứ có dịp là hẵn giết. Em nghe nói hẵn để một bộ râu dê thành ra nom ma quái lắm. Hẳn có sẵn bắn lấy thưởng nhiều không?

- Có, cạn tiền lại làm. Hẳn mới khoảng hai mươi lăm tuổi nhưng đã giết đến ba chục nhân mạng. Đó là một con người dã man thô bạo. May mà pháp luật chưa nắm được cái gì về hẵn. Nếu hẵn theo lòng Ngọn lửa Texas thì pháp luật sẽ không phải lo phiền gì về hẵn nữa; anh sẽ cho hẵn vào quan tài kín ngay.

Anh quay lại bếp lửa xem thức ăn. Anh rót thêm cà phê rồi tựa vào một tảng đá uống thứ nước đắng nóng bỏng. Anh mỉm cười khi cô lại bên. Anh tóm tắt lại câu chuyện của họ. “ Nếu Longley chưa hạ Virgin Elms thì cảnh vệ Texas cũng hạ hẵn sớm thôi. Anh nghe nói Cảnh vệ không thích bất cứ ai, đặc biệt người của họ làm ô danh họ. Elms trước đây đã làm anh khổ một dạo ở Texas nhưng anh không để hẵn khiêu khích làm chuyện liều lĩnh. Anh cho là hẵn cũng làm như thế với Longley nhưng không thành. Anh không biết chính xác xảy ra lúc nào nhưng luật pháp thì không bắt Longley. Thế là bỏ đi một vụ phục thù.”

- Nhẹ nợ đi thật. Em luôn căng thẳng vì cứ vồ phải hẵn. Em biết là có ngày em phải giết hẵn và rồi sẽ bị rắc rối hơn lên. Anh không thể cứ đi quanh quẩn để giết cảnh vệ, dù là với lý do chính đáng được. Em phải thừa nhận Virgin Elms là một người duy nhất em gặp phải.

Anh tán thành: “Đúng, em đừng quàng phải lắm cảnh vệ xấu thế nữa nhé. Họ thường là ăn nói ngay thẳng và tử tế. Nếu Elms là một người tốt thì sự thể đã khác cho em lâu rồi”

- Và chúng ta sẽ không gặp nhau, - cô thêm

Thời gian trôi đi mau, quá mau với cả hai người. Cả hai đều biết rất rõ kế hoạch rời cái bến thanh bình này vào sáng sớm mai.

Carrie Sue hỏi: “Anh có đưa em đi xem phía Bắc vùng này không anh?”

- Được, nào đóng yên lên. Lấy cà mèn và đổ đầy nước vào.

Họ thông thả đi qua những quả núi nằm ở giữa sa mạc Sonoran và dãy sa mạc lớn Chiricahua. Ở đây đủ các loại chim. Có các thứ cây tưởng như không mọc lên được ở những vùng đất thấp, tùng, thông, bách um tùm trong những dải rừng rậm ở dưới khe núi. Những rừng thông, rừng dương Douglas, rừng linh sam thì đầy tràn trên những sườn dốc cao hơn. Có những chỗ cát khô, cứng, có những chỗ cỏ xanh rờn.

Họ đến chỗ đầu tiên, “vùng thần tiên của vách đá”. Cô thấy các cây xương rồng gai với những chùm hoa đỏ nhú ra ở giữa những tảng đá. Có nhiều vũng sâu, cung cấp đủ nước cho giống vật ở cái thế giới kỳ lạ này. Tj đưa cô đi hết chỗ này sang chỗ khác, khi trên ngựa, lúc đi chân.

Những khối đá như những tác phẩm điêu khắc kỳ diệu làm cô sửng sốt, hàng tháp nhọn, tấp tròn dựng đứng, tháp hình ống đàn phong cầm, cột trụ và những con lăn bằng đá đu đưa trên

các bộ đội nhỏ xíu. Phong cảnh thật là ngoạn mục. Hai người đi qua những đồng hoa và những rừng thưa mát mẻ, dọc những lối mòn đã được những bàn chân người da đỏ giẫm lên bao nhiêu tháng năm trước đó rồi.

TJ đưa cô đến vùng gọi là “Tim đá”. Ở đây anh chỉ cho cô xem một khe núi hồi âm, tại đó những tảng đá rêu phong dội lên tiếng gọi của cô, và hang đá mà họ có thể đi lên trên, xuống dưới, vòng quanh hay xuyên suốt đều được hết. Nhìn con đường mòn cô có thể biết nó đã được sử dụng bao phen trong thời trước. họ nghỉ chân tại vụng Chin Trĩ lấy lại sức trước khi trở về trại ở phía Nam miền đất tuyết vời này.

Về đến trại, TJ xem thức ăn đang nấu trên bếp lửa. Sau đó anh hỏi: “Ở Georgia em có người quen biết nào không? họ hàng gì đó có thể cho em ở nếu như em vào được đây an toàn.”

Cô nhìn anh: “Không, em không có.”

Anh nói rõ: “Khi anh đưa em về tới chỗ Darby nếu xảy ra chuyện gì cho Darby thì em sẽ là hoàn toàn một thân một mình chứ gì?”

- Đúng, - cô đáp - nếu như không có người yêu bên cạnh mình thì thế.

TJ thở dài: “Đó là một điều em phải nghĩ tới đấy, Carrie Sue. Xem cái cách sống của anh ruột em thì anh ấy bị giết lúc nào đó như chơi. Xin lỗi em nhưng đó là một thực tế không thể né tránh. Em sẽ làm gì lúc đó, Carrie Sue?”

Cô đã từng nhìn thẳng vào cái hiện thực dữ dằn đó từ lâu rồi, dù cô chẳng thích thú gì nghĩ đến nó. “ Nếu anh định hỏi em nghĩ gì thì em rất phân vân. Nếu có chuyện sẽ xảy ra với Darby thì em không bao giờ ở với người của băng ấy đâu. Em đã bảo anh là em sẽ bỏ băng Darby sau khi em gặp Darby một lần nữa đấy thôi.”

- Anh không hỏi em cái đó. Nếu sau khi anh rời đây đi lùng tìm Harding mà xảy ra cái gì với Darby thì băng Darby sẽ thế nào? Anh muốn nói là họ sẽ làm gì với em? Họ sẽ đối xử em như thế nào? Em là một cô gái đẹp mà họ thì là những tên cướp hung tợn. Cho đến khi em trốn thoát được hay anh trở lại thì liệu em có an toàn không?

Khi cô gập ngừng, anh nói: “ em có vẻ không tin họ phải không?”

Carrie Sue đang nghĩ tới chữ “hung tợn” và “trốn thoát” nhiều hơn là nghĩ tới câu hỏi oái ăm của anh. Cô ghét những ngày tươi đẹp như thế này lại bị những câu chuyện không hay đó làm cho mờ tối đi. Cô bảo anh: “Họ đã ở với Darby từ đầu và là bạn của anh ấy”

Anh dồn: “Nhưng như thế không có nghĩa là họ là bạn của em”

Cô cau mày đáp: “Bảy năm qua em đã ra vào sinh sống với họ nhưng họ không phải là gia đình của em. Ý anh thế nào?”

Biết cô chỉ yêu mến và trung thành với anh ruột thôi, TJ nhẹ người đi nhưng vẫn đáp: “Cái đó làm anh lo lắng đấy”

Carrie Sue chưa bao giờ nghĩ đến sống một mình với băng cướp. Thật tình cô không biết những tên cướp kia sẽ đối xử với cô như thế nào, nhất là Kadry và Dillona nếu không có sự dìu dắt và ảnh hưởng của anh cô. Với Kale thì cô có thể yên ổn. Nhưng TK hình như đang thăm dò tình cảm và lòng trung thành của cô với đám đó. Cô nghĩ tốt nhất là không đi vào chi tiết với người yêu về mối quan hệ bạn bè này. Cô khẳng định một cách tự tin: “Đừng có lo. Nếu có vấn đề em có thể trông nom lấy cho em được lắm.”

- Chống lại ngần ấy người ư, Carrie Sue? – anh nghi ngờ hỏi.

- Yên trí, anh yêu, họ không xử tệ hay cho phép người khác xử tệ với em đâu. - để anh chắc chắn là cô tin anh hoàn toàn, cô kể tên những người trong băng cướp ra. Thường thường anh ấy đi

với Kadry Sams, Walt Vinsont, Tyler Parnell, John Griffin, Dillon Holms và Kare Rushton.

- Chỉ có điếc hay mù thì mới không nghe thấy hay không biết tên họ thôi em ạ. Trước đây đã có người nào gây chuyện gì với em chưa? Em biết ý anh nói gì rồi đấy.

- Tại sao? Anh địch thách họ đấu súng vì danh dự của em sao?

- Không, để bảo vệ em thôi, nếu cần.

- Không đâu, Darby trông nom em mà.

- Nếu anh ấy không có mặt hay bị thương, bị giết thì sao? Ai sẽ gây rắc rối với em? Anh muốn duyệt qua họ trước khi anh rời em đi.

Để anh nguôi, cô tiếp tục bằng cái giọng nghịch ngợm “Anh hứa không làm chuyện lồi thoi chứ?”

- Nếu họ để em yên và cho em thì giờ ra đi an toàn thì không.

- Người xấu nhất là Kadry Sams. Tay ấy là bạn thân nhất của Darby nên mở đầu thì đừng có dính líu với hắn kéo Darby sẽ không thích việc em đưa anh đi cùng đâu. Kadry không bao giờ tệ với em nhưng cứ đeo đuổi em, lúc đông người cũng như lúc vắng. Khi không có Darby lại càng dữ hơn nhưng không bao giờ có kết quả. Một người nữa là Dillon Holms. Tay này là người em phải chú ý hơn cả. Nếu chỉ có em với hắn thì hắn táo tợn, em tránh hắn như tránh cọp. Kadry là một phần nguyên nhân em bỏ đi nhiều lần. Hắn muốn lấy em và không muốn bị thoái thác. Nếu ở gần Sherman mà em không bỏ đi thì giữa hai người đã có thể có chuyện lồi thoi.

- Là lại hắn để em đi mà không có chuyện gì. Tại sao thế?

Cô cười: “Hắn không còn cách nào. Darby tán thành em đi. Kadry nói hắn biết em sẽ quay về sớm thôi, và xem ra thì hắn đúng đấy”

TJ gọi khôn khéo: “Nếu Kadry là người tung chân dung em ra để buộc em quay về chứ không phải Harding thì sao?”

- Bạn thì bạn, Darby cũng sẽ giết hắn. – Cô cả quyết.

- Nếu việc của hắn lộ rõ ra thì anh không có đùa đâu đấy.

Suy nghĩ câu anh nói, cô lắc đầu: “Không, Kadry không bao giờ làm gì nguy hiểm cho em, hắn muốn em quá mà. Hắn không bao giờ thử đặt tay vào người em. Như thế liều lĩnh quá, hắn biết”.

- Với Quade Harding thì chẳng đúng là như thế sao? Có ai đó đã tố em với pháp luật và chắc chắn ai đó không phải anh rồi. Đến cả bí mật của em, anh cũng chẳng đoán ra. Nếu các bản cáo thị ấy chưa đưa ra hôm nay thì rồi mai cũng có người đưa ra thôi.

- Anh lo nhiều quá đấy, - cô cau mày đùa. – Em bảo anh nhá, khi chúng ta đến chỗ Darby, anh hãy nghiên cứu Kadry và Dillon, rồi khi đi thì anh cho em biết ý kiến của anh xem thế nào. Còn sau khi lòng bắt Quade rồi, nếu có thể anh mang em đi đâu cũng được.

- Cái đó thì phải bàn đấy, cô gái. Nhưng nói anh nếu có thể là ý em định nói cái gì vậy? – anh tò mò hỏi.

- Anh nói bất cứ lúc nào Darby cũng có thể bị giết thì với anh, TJ, tay súng tiếng tăm lẫy lừng của em cũng có thể chịu số phận như vậy! Anh có đánh bại được Quade đi nữa thì đâu phải chỉ có Quade là người duy nhất bám lưng đằng sau anh. Anh hấp dẫn những tay súng bắn thuê khác còn mạnh hơn cả những cô gái trần truồng hấp dẫn những gã chăn bò đói đàn bà mỗi khi vào thị trấn. Lúc đó thì lấy ai đi hộ tống em?

- Đừng lo cho anh, cho việc chạy trốn của em, Đỏ. Chưa đưa được em tới chỗ an toàn thì anh chưa chết được đâu. Nếu Darby ở gần Brownwod thật thì sau khi anh để em ở lại trại của

Darby, em sẽ có hẳn một tuần nói lời từ biệt trong khi đó anh dứt điểm với Harding. rồi sau đó anh sẽ tha em đi biệt ngay dù có phải chọi nhau với Kadry, Dillon, anh ruột em và toàn thể cái băng cướp chẳng nữa. TJ biết rõ sau khi để Carrie Sue ở lại, anh sẽ đi báo Cảnh vệ và đặt kế hoạch bắt băng cướp chứ không phải đi Brownwod lòng Harding.

- Em đoán như thế là anh không có ý đến gặp băng Darby?

- Có thể là không. Nếu có đến thì cũng không ở lại. Dĩ nhiên còn trông vào chỗ anh có là người được ưa thích không đã chứ. Chúng ta sẽ quyết định sau. Đến giờ ăn tối rồi. Cà phê hay Whisky? Em muốn gì tối nay?

Cô mừng là câu chuyện đã chuyển sang vui vẻ, cô muốn suốt tối nay sẽ cứ vui vẻ như thế. "Cà phê cho bữa tối, và anh cho sau đó. Anh giống như nước trong sa mạc ấy, ông thầy đẹp trai và thông minh của em ạ. Em phải tranh thủ bất cứ lúc nào có cơ hội, bởi anh không bao giờ nói điều ấy".

Chương 31

Sáng sau, khi gói ghém đồ đạc lên đường, cô kiểm tra một điều mà cô ngờ vực. Cô nhặt cái túi yên của T.J lên nói: "Em lấy một ít giấy để anh vẽ cho em cái bản đồ trước khi chúng mình đi".

Anh gần như giật cái túi lại và nói: "Anh lấy cho, em làm việc của em đi. Anh có một cái bùa Apache ở đây, đàn bà sờ vào nó là sẽ không may. Với lại đàn bà không nên sờ vào quần lót đàn ông". Anh cười xoa dịu.

- Em đã nhiều lần cầm quần áo lót của bố và của anh em mà có sao đâu.

- Khác chứ CHÚNG mình là người la. - anh cãi vui

- Xem quan hệ giữa chúng ta mà còn là xa lạ, anh Rogue Em biết anh giấu cái gì ở trong này. Cô đùa

Anh quay phắt lại phía cô và vẻ mặt lạ hẳn đi Để che mối nghi ngờ của mình, cô đùa: "Anh giữ kỷ niệm của các cuộc tình cũ và anh sợ em ghen điên ghen cuồng nếu nhìn thấy chúng chứ gì?".

Anh cười vặn lại: "Sao em biết?".

- Đàn ông ai mà chẳng giữ kỷ niệm của những lần chiến thắng ấy chứ? Em sẽ phải nghĩ đến một cái gì đặc biệt cho anh khi chúng ta chia tay nhau, như vậy anh sẽ luôn luôn nhớ em. Về

bản đồ đi, trong khi em sửa soạn xong cho con Charlie . EM hứa là không nhòm vào các cửa quý bà của anh hay ra lệnh anh vất quăng chúng nó đi .

Anh cười đáp: "Cám ơn em, em là người con gái không ngoan, rộng lượng". KHi bản đồ vẽ xong, anh đưa cho cơ dạn: "Chớ để mất . Nó có thể cứu em khi có chuyện gì xảy ra với em".

- Em sẽ giữ nó gần tim em - cô nói và nhét nó vào trong túi sơ mi, cái đáng tò mò hơn cả là chiếc túi yên của anh . Làm thế nào, cô nghĩ, mà ngó xem được nhỉ ?

Trên đường tới Deming, New Mexico họ còn đi qua nhiều quả núi, những quả núi màu nâu trong ánh nắng lấp lóa xa xa nom như đỏ thẫm. Các quả đồi đủ cỡ, đủ chiều thấp cao, nhiều quả có ngọn bằng đá lởm chởm làm thành những hình thù lạ thường, đem lại cho quang cảnh một cái vẻ xù xì, man dai. Nhiều tảng đá xếp liền bên nhau như những cây xương rồng đá tua tủa mọc từ dưới chân lên tới đỉnh, giống như những bức tường thành vững chắc bảo vệ những ụ những đồng đồ sộ ở đằng sau chúng . Đất phủ đầy cỏ dày và những bụi cây rải rác . Bên tay trái họ có một đầm nước lớn cạn khô . Vùng đất phẳng dần xuống, rồi không còn yucca và xương rồng . Gần như đang đi qua một đồng cỏ rộng .

Họ đi qua khu định cư Shakespeare, một thị trấn nhỏ và một trạm đỗ ghé của hai tuyến xa Butterfield và Garrett . Hai người len lỏi qua dãy Núi Tháp . Họ tới một vùng không có cỏ cây, tại đó đồi núi lùi ra xa và đất thì cát và khô . Họ cắt ngang qua những playa(Tiếng Tây Ban Nha: Bình nguyên hoang du) cằn cỗi mà mặt đất sa mạc đem hắt lên nó những ảo ảnh về nước, về những cái hồ, những con sông xinh đẹp vốn không có thật, những ảo mộng d0ộc địa chơi trò phá phách với các giác quan con người đã bị cái nóng làm cho mù mị . Thỉnh thoảng trông thấy chút ít cỏ nhưng không còn gì khác .

Carrie Sue thầm hỏi vùng này có nóng hơn, khô hơn Arizon không T.J. bảo họ còn cách phía tây Deming bảy chục dặm . Họ không nói chuyện với nhau vì cần tỉnh táo và nói cũng làm cho họ bị khô đi chẳng kém gì thời tiết này . Thành linh một vũng nước khô có cây mọc quanh nổi bật lên một cách kỳ lạ ở trên mặt đất trần trụi lồi cuồn họ đi tới . Cạnh đó là một cái lán và một cái giếng bỏ không . Họ dừng lại uống nước, cho ngựa uống nước, lấy đầy nước vào cà mèn . Họ chỉ nghỉ một lúc vì T.J. cảnh cáo là những người đi đường khác có thể ghé tới bất cứ lúc nào .

Cuối cùng họ dừng chân ở cách cái bên hẻm lách của họ tại một dãy Chiricahua mát mẻ, cách Arizon bốn chục dặm. Cái nóng và địa hình làm chuyển đi hôm nay chậm chạp . Mặt trời đang lặn, chân trời đằng tây rực cháy lên với các sắc màu phong phú : đỏ, hồng, da cam, vàng và tím trên một nền lam thẫm .

T.J. chọn một cái đầm nước viền bằng những bụi cây con con khuất nẻo . Họ xuống ngựa, chăm sóc những con ngựa trung thành trước tiên rồi mới cắm trại . Họ tránh đốt lửa vì khói có thể làm lộ chỗ họ ở . Anh đưa cho cô những miếng thịt lợn lòi sấy nắng và một đĩa đậu hộp chiêu với nười không thôi, vì whisky chỉ làm cho người ta thêm khát và đổ mồ hôi trong cái thời tiết nóng nực này .

Hai người đều mệt nên rải mau giường đi ngủ . Nóng quá không thể ôm ấp nhau nhưng họ vẫn hôn nhau nhiều lần trước lúc chúc ngủ ngon .

Ngày hôm sau đi cũng giống như thế với phong cảnh biến hóa quanh tương tự . Ngày mồng bốn tháng sáu năm 1876 này thật nóng . Họ còn cách Deming bốn mươi dặm . T.J. định dừng lại mua bán ít đồ dự trữ ở đó .

Carrie Sue nhận ra là trường học Tueson ngày mai phải mở lớp . Cô nghĩ bà Thayer và Maria đang làm gì . Cô nghĩ những người dân thị trấn, đặc biệt những người cô đã gặp ngoài phố hay trong nhà thờ sẽ nghĩ thế nào việc cô Carolyn Starns hóa ra lại là Ngọn lửa Texas, cái ý nghĩ cô không thấy hài hước chút nào . Cô nghĩ cái xác Martin Ferris đã được phát hiện ra chưa hay bạn bè vẫn đang tìm kiếm ông chủ trại mất một cách bí mật ngay trong lúc này .

Cô cố không nghĩ tới những dân binh hùng hổ, những kẻ săn bắt lấy thưởng tham lam đang lùng đuổi mình. Cô cố không nghĩ tới những nguy khôn của Darby . Cô mong anh còn ở đây Guadelup nằm trên biên giới New Mexico và Texas .

Trong khi đi bên T.J. , cô bị những mối nghi ngờ, sợ hãi, buồn phiền quấy đảo . Cô muốn ngăn những cảm giác đó lại, nhưng cô đã học được cách sống sót nhờ bản năng, Những bản năng nhắc bảo rằng anh cũng đang bối rối . Đúng là cô đã làm tình và trò chuyện với anh trong những ngày qua nhưng cô vẫn không tin chàng Rogue truyền thuyết này! Yêu T.J. thì dễ, khó cưỡng nổi nhưng tin anh thì khó . Có lẽ đó là cái lỗi vẫn đề ở cô; về tình cảm cô đã đa mang quá sâu để có thể xét đoán anh chính xác .

Cô ngẫm nghĩ về tang chứng chống lại anh . Tại sao một người đơn độc lại bập vào một tiểu thư, một cô giáo tử tế, một người lạ mặt qua đường trong một trạm dừng xe ? Ngay cho anh có bị cô quyến rũ thì những người như anh cũng đã tránh cô hay tin rằng cô ở ngoài tầm với của mình . Nhưng anh cứ tiếp tục đến bên cô ngay cả khi cô chưa tỏ ra có thiện cảm . Những chuyện với Martin Ferris, Curly James là ngẫu nhiên hay bày đặt ?

Rồi anh lại có mặt đúng lúc bản cáo thị đến văn phòng Sêríp Ben Myers! Anh lại có mặt ở trong buồng cô để cứu cô khỏi Sêríp khác . Những câu hỏi của anh có thể là bình thường và cũng có thể là có ẩn ý . Nhưng anh hỏi nhiều về Darby và băng của anh ấy đặc biệt tài nghệ và vũ khí của họ. Anh bảo đó là những thông tin anh cần đến để phòng khi anh phải tự vệ hay cứu cô khỏi cái băng này . Đúng, anh bao giờ cũng có những lời giải thích logic .

Sau anh lại hỏi dồn về những hành động của cô với băng cướp, muốn biết chính xác cô đã đi đâu, đã làm gì trong những năm qua . Anh muốn biết cô có sống phần lớn thời gian với băng cướp không, cô có trông nom săn sóc họ bằng nấu nướng, giặt giũ, dọn dẹp không . Anh có vẻ thích thú khi cô bảo cô không mấy khi dính líu vào các vụ phạm tội, cô không trông nom săn sóc gì họ, trừ Darby .

Điều làm cho cô lo phiền bây giờ là chủ tâm của anh hình như đang nhằm vào Darby Stover và

bằng của anh ấy . Và cả sự lạ về cái gì đó ở bên trong túi yên của anh .

Mặt khác cô biết Martin Ferris đứng sau vụ bắn lén trong bữa ăn ngoài trời . Qua Martin cô biết ngày thứ năm bản cáo thị về cô đến Tueson nhưng là sau khi cô đã ra đi vào lúc sáng . Có bản nào khác trong chuyến xe thư đến trước đó như T.J. nói, bản mà anh đã trông thấy và ăn cắp không ? Anh có quen bóc mở thư của người khác không ? Có đúng anh nói là sổ phạn đã đặt tay anh vào bức thư đó không ? Tại sao lại hai bản đến Ben Myers, nếu như anh đã lấy được một ở chỗ ông này ? Ai tung ra chân dung của cô, Quade hay bố hấn ? Hay là T.J., để buộc cô phải lên đường với anh ? Nó đã ở trong tay anh từ lâu, anh chỉ chờ lúc thuận nhất là đem nó ra dùng thôi thì sao ? Có anh lệnh bằng điện tín bảo anh thực hiện gấp cái mảnh của anh không ? Trong cái đêm ở trong hang anh có bỏ đi đến đâu không ? Lại hôm ở trong dãy núi Chiricahua nữa, anh đã đi đâu thế nhỉ ?

Có quá nhiều câu hỏi không được trả lời, có quá nhiều sự trùng hợp và lời giải thích tức thì . Chỉ cần cô dám đó anh phải trả lời thôi như thế thì lại báo động anh và sự không tin dai dẳng của cô . Nếu T.J. là một mồi đe dọa cho cô và Darby thì cô không đủ cỡ đối phó với anh lúc này . Đây là một tình thế ngặt nghèo chỉ có thời gian mới giải quyết được cho cô mà thôi . Cô sẽ có quyết định cuối cùng về người yêu lúc đến El Paso . Trời đất, cô mong và cô muốn tin anh hoàn toàn nhưng cô sợ là không thể . Chưa chắc chắn về anh, cô chưa thể đưa anh đến chỗ Darby được .

Họ đến gần Deming lúc chập chạng . T.J. chỉ cho cô một chỗ ẩn kín trong khi anh vào thị trấn mua bán những thứ dự trữ đi đường .

- Như thế quá liều - cô ngăn anh .

- Ở đây anh quen một người có thể tin được. Anh sẽ nhờ anh ta mua cho . EM cần ăn uống chứ, cô gái . Mà anh cũng cần có một ít tin . Anh muốn xem bản cáo thị về em đã tung ra mọi nơi và anh có bị truy nã không . Anh đi guốc trong bụng Sibel là ông ta không có để lộ cho biết chuyện em đã tuột khỏi tay ông ta và anh đã nhanh tay hơn ông ta đâu .

Chương 32

Ông ta là một người bướng bỉnh và kiêu ngạo . Ông ta muốn sửa sai lầm mà không ai biết cả . Tin anh đi, anh biết anh làm được gì chứ em .

- Em đi với anh - cô tuyên bố .

- Không được, như thế dứt khoát là nguy hiểm . Nếu bị đuổi thì anh sẽ chạy được nhanh hơn . Anh sẽ tìm đường về với em sau khi đã đánh lạc hướng họ .

- Nếu trong buổi sáng anh không về là em đi tìm đấy , T.J.

Anh cười về thách thức của cô và nói : "Anh sẽ về".

Carrie Sue và con vá ẩn sau các vòm cây nhìn theo người yêu đi khuất . Cô liếc đồng hồ đặc để lại . Không có cái túi yên . Nếu thận trọng thì họ còn đủ cái ăn tới Mezilla, nơi anh có một người bạn nữa có thể nhờ vả được. Không nghi ngờ gì cả, anh có một lý do khác để đi vào thị trấn!

Cô lấy tấm bản đồ ở trong túi ra nghiên cứu . Cô đọc tên địa phương và tên những người bạn của T.J. Thầm nghĩ họ là ai - chứ không nghĩ họ làm nghề gì . Một người ở Mezilla là Hank Peterson nhưng cô chưa nghe nói đến anh ta bao giờ . Cũng như cái tên Metchell Sterling ở El Paso . Một người mở một quán ăn và một người có một cửa hàng tạp hóa . Tấm bản đồ kết thúc ở đó vì T.j. biết cô đã quen thuộc với Texas . Có gì xảy ra cô cũng không cần người lạ giúp .

Cô ngồi nghĩ ngợi cho tới khi T.J. quay về . Anh cười khoái trá khi lấy ra cho cô thịt gà rán, bánh bích quy, rau hấp bọc trong một miếng vải sạch .

- Tin lành cho anh, cô gái - anh nói - nhưng anh sợ là em thì không được may như thế đâu . Cáo thị về em ở khắp nơi, còn anh thì chẳng ai biết cái gì. Sibel nón thít như ta đã đoán.

Cô đưa cho anh một ít thức ăn nhưng anh lắc đầu nói đã ăn cùng với bạn rồi . Cô mong mình có thể trông thấy một bản cáo thị truy nã đó, so sánh nó với cái bản anh có trong tay . Nếu chúng giống nhau thì sẽ trả lời được cho cô một câu hỏi . Cô cần phải bằng cách nào nhòm vào một bản cáo thị thật ỡ đau đó mới được .

T.J vừa nhấm nháp rượu taquila vừa kể câu chuyện anh đặt ra để giấu việc anh vào thị trấn đánh điện . Đã nhiều lần anh lừa người khác thật dễ dàng nhưng trước cái nhìn của cô anh thấy khó lừa cô . Mathew Grims, bạn anh đã gặp một cảnh sát trưởng và biết được nhiều cái để nói lại với anh. "Người ta báo cáo là nhìn thấy em lần cuối cùng ở Tueson nhưng không thấy nói là anh trốn đi cùng với em. Người ta cho là em đi khỏi Tueson tối thứ tư, trước khi bản cáo thị đến tay Ben Myers hôm thứ năm. Họ nghĩ hoặc em đang lên phía bắc lánh nạn hoặc trở về Texas gặp anh em. Cách đây hai tuần, vào thứ hai sau bữa ăn ngoài trời của chúng mình, anh ấy có cướp một vụ gần Pháo đài Worth. Có nghĩa là anh ấy không nằm im ở Oklahoma. Hoặc anh ấy ở gần Brownwood hoặc ở sông Peeos, tùy em phán đoán. Em chắc hiểu Darby rõ hơn".

Rất nhanh cô tính ra đoạn đường và thời gian cần cho việc Curly James rời anh mình ở Guadelup ngày mười tám tháng Năm về việc hấn đến Tueson ngày hai mươi ba để thấy anh mình không thể đến Pháo đài Worth ăn cướp vào ngày hai mươi hai tháng Năm được. Darby sẽ phải rời chỗ ẩn ngay lập tức - sau khi bảo Curly James là còn ở đó một thời gian - đi thật gấp

thật căng, biết rõ trước mục tiêu và làm gọn tất cả trong vòng chưa đến năm ngày. Bằng kinh nghiệm cô biết như thế là không thể được và Darby không đánh một mục tiêu nào mà chưa chuẩn bị và quan sát kỹ lưỡng cả.

Ai, cô lo buồn thầm nghĩ, đang nói dối đây? T.J. đang lừa cô hay pháp luật ? Nếu là pháp luật thì lời buộc tội đã được loan báo đi kia là một sai sót hay là một cái mảnh lấu lĩnh dụ cô đến đây để bắt? Nếu là T.J thì anh có hy vọng làm cho cô hoảng lên, bẻ lại cái tin đó mà hấp tấp để lộ ra chỗ ỉn không? Có thể là một băng cướp khác mạo nhận băng Darby, cái đó đôi khi xảy ra với những băng cướp nổi tiếng.

- Có gì không ổn, Carrie Sue? - anh hỏi, thấy cô lặng thinh. Đẹp đi được nổ ân hận đã lừa dối cô, anh cảm thấy rất thích: Cảnh vệ đã thu về cái bản cáo thị, tuyên bố về sai. Anh rất muốn nói cô sẽ an toàn được trong ít lâu nhưng anh không thể, vì như thế sẽ làm lộ bí mật về anh và nhiệm vụ của anh.

Cô gái sắc sảo nhận thấy người yêu nói không nhìn mình và giọng thì khác lạ. Anh có vẻ như vừa vui vừa căng thẳng. Anh hình như cảnh giác, thận trọng, hơi quá đáng ở một người không bị truy nã. "Darby đánh đâu?" cô hỏi, cô làm ra vẻ buồn buồn.

Anh trả lời ngay thật : "Một sở của ngân hàng Union Express. Lấy đi một túi lớn giấy bạc. Có lẽ anh ấy định đổi lấy vàng như Tổng thống đã hứa. Tiền giấy thì dễ mang hơn là vàng".

Cô cau mày, không phải với cái vẻ làm ra không vui của anh mà là với cái mục tiêu đã chọn của anh hay của ai đó. Trừ khi Darby đã thay đổi ý định từ khi chia tay nhau chứ anh cô không bao giờ đánh vào Union Express vì ở đó được canh phòng rất ngặt. Cô đau đớn nhưng giấu đi nguyên nhân. "Em nghĩ liệu anh ấy có biết chuyện rắc rối của em không. Nếu hoạt động gần một thị trấn lớn thì chắc anh ấy có thể biết. Việc đó cũng đưa anh ấy tới gần Brownwood hơn là Tây Texas. Chúng mình vẫn cứ kiểm tra ở đây trước xem, khi chúng ta đi qua đây".

Anh cảm thấy có một cái gì không ổn nhưng không đoán ra được. Để khai thác thêm, anh nói: "Khi ta đến Texas, ta cần cẩn thận hơn bao giờ. Đây chỉ cách biên giới Comanche có chừng bảy tới mười ngày thôi. Em vẫn quan tâm gặp anh em chứ?".

Carrie Sue lại thấy ra một mối nguy khác. Nếu họ- pháp luật hay anh - lừa dối cô, dùng việc cô bị bắt để dụ Darby vào một cái bẫy thì sao? Nếu anh cô không biết cô ở đâu thì rất dễ sa vào một cái mảnh khôn ngoan như thế. Cô gật đầu: "Em cần. EM muốn thuyết phục anh ấy đi theo em, việc đó cần bàn riêng hai anh em với nhau thôi".

- Em nghĩ là anh ấy sẽ nghe? - T.J. hỏi.

Cô thở dài, nhún vai: "Anh ấy sẽ nghe nhưng em không thể cả quyết sau đó anh ấy làm gì. Darby nghĩ anh ấy đã bị dấn vào cái cuộc sống khốn nạn này. Em không chắc thuyết phục nổi anh ấy là hai anh em sẽ được yên ổn ở một nơi nào đó. Nhưng em sẽ cố hết sức . Em không

muốn anh của em bị giết, bị treo cổ hay phải vào tù, T.J. Anh ấy đã mắc một sai lầm và như dòng nước lũ, nó cứ cuốn anh ấy đi. Anh ấy bọ nhấn chìm mà không cưỡng lại được. Không, tất cả, tất cả là do tội của Quade! Nếu anh không giết hắn thì emm giết. Thằng khôn kiếp! Nó được tự do trong khi nạn nhân của nó thì lênh đènh trốn chạy!".

- Đừng lo nghĩ về Harding cho một cái đầu xinh đẹp này, anh sẽ trông nom đấn hắn. Em chỉ cần nghĩ cách gặp được Darby nói chuyện với anh ấy rồi trốn đi trước khi pháp luật xáp vô tóm được cả hai. Anh sẽ giúp, Carrie Sue.

Cô nhìn anh rồi mỉm cười nhợt nhạt. Nếu yêu cô thì tại sao anh không nài cô rời ngay lập tức dải đất miền Tây hiểm nghèo này? Anh khóa và cứng rắn, vậy sao anh không buộc chặt cô vào với anh mà đưa đi thật xa hả đây? Anh thông minh và hay chăm sóc vậy sao anh không cố thuyết phục cô là tìm Darby thì hết sức nguy hiểm? Anh không là người bị truy nã và không có ý trở thành như vậy, vậy tại sao anh lại không quan tâm đến cái giải thưởng to lớn treo đầu cô hơn vô số những người hiện đang lùng đuổi cô? Lời nói và việc làm của anh không đi đôi với nhau.

Đúng, cái đầu cảnh giác của cô lập luận, nó chỉ đi đôi với nhau nếu như anh đang lùng tìm Darby mà thôi! Qua những mau thuẫn và thái độ kỳ quặc của anh, cái đó có vẻ chắc chắn là như vậy tuy cô ghét phải chấp nhận sự thật độc ác đó. Vấn đề là: anh đã tiếp xúc với ai, tại sao anh cay Darby đến thế và khi nào thì anh phản cô?

Không muốn cô chứng kiến mình đánh bại Darby, anh gợi ý: "Bây giờ anh yên ổn rồi thì tại sao em không nấu đi để anh mang hộ thư đến Darby cho em? Nếu em viết cái gì trong thư mà chỉ em với Darby hiểu thì lại càng thuyết phục anh ấy là em bảo anh đến. Hãy để cho anh đến anh ấy một mình còn em ẩn cho yên".

_ Dù có một món tóc của em lẫn tất cả bí mật của gia đình em ở trong thư, anh ấy cũng không tin anh đâu. Anh ấy sẽ nghĩ em bị tra vấn và buộc phải gửi đi. Anh ấy biết trong bất kỳ trường hợp nào em cũng không để lộ chỗ anh ấy ở. Anh ấy chắc sẽ giết anh thôi!

- Cũng đáng thử một phen, Đỏ. Anh không muốn em khổ.

Cô mỉm cười, muốn tin vào cái lời khẳng định sau cùng này. Có lẽ đúng thật như thế, có lẽ anh yêu cô đến mức không thể bắt cô được, có lẽ anh bây giờ chỉ cần có băng Darby Stover thôi. Nhưng anh không hiểu là cô không thể bản anh ruột mình, ngay dù vì à nếu anh yêu và muốn cô thật, thì tại sao anh không hiểu là chuyện đó không thể xảy ra nếu như anh chiêu trách nhiệm về việc bắt và treo cổ Darby? Sao cô có thể giao nộp trái tim, thể xác mình cho con người mà hai bàn tay lại vấy đầy máu anh ruột cô được chứ? Cô không thể?

Cô thông cảm nỗi lo lắng của anh đối với mình, Cô sẽ để T.J. đưa cô an toàn đến El Paso rồi cô sẽ tự mình bỏ đi. Cô có thể dễ dàng tìm ra chỗ Darby ẩn nấu từ đây. Nếu người yêu cố ngăn cô bỏ đi thì....

- Đừng nhăn mặt nữa em, Carrie Sue. Mọi cái rồi sẽ tốt đẹp, -anh khe khẽ vỗ lên trán cô, và dịu dàng nói.

Cô đưa con mắt nhòa mờ lên nhìn anh: "Em không tin thế, T.J.Em có một cảm giác đáng sợ là một cái gì không ổn đang xảy ra ở đâu đó".

- Cái gì em? - Anh hỏi - Anh sẽ bảo vệ em bằng cả tính mạng của anh. Không ai còn ức hiếp hành hạ em được nữa. Một khi chuyện này chấm dứt - anh dừng lại một lát rồi tiếp - em sẽ được yên ổn và hạnh phúc mãi mãi, anh thề.

Nước mắt, điều lạ lẫm với cô giàn giụa khi cô cảm ơn anh. Tại sao lúc này hình như anh hoàn toàn trung thực với cô? Nếu anh biết sự phản bội của anh sẽ làm cô đau đớn thế nào thì tại sao anh cứ tiếp tục mách mủn với cô? Tại sao anh quyết bắt anh cô thế? Với một con người ngấm ngầm cay đắng và quyết tâm như thế, muốn hy sinh tất cả cho một chiến thắng đặc biệt như thế, ắt là phải có một lý do chính đáng nào đây. Lý do ấy ở T.J là gì?

Lạy trời, chỉ cần cô hỏi ra được sự thật! Nếu được thì hoặc anh sẽ nói dối hoặc sẽ chấm dứt trò dối trá của anh đi, hoặc sẽ giam cô lại mà tiếp tục cuộc truy lùng Darby. Cô cần phải biết trước hết báo cho anh cô biết mà tránh xa mối nguy. Rồi cô mới tìm hiểu sự thật về chàng Rogue ma quái của cô.

Chương 33

Sớm sau, gần như trước cả mặt trời mọc, họ nhổ trại đi tới Mezilla gặp một người bạn khác của T.J./

T.J. đã hỏi cô tại sao im lặng. Cô nói cô lo về chuyện Darby đã lại lên đường. Nếu anh ấy bị bắt hay bị giết trước khi cô gặp thì anh ấy sẽ không được hưởng một cơ may bắt đầu một cuộc sống mới, điều anh ấy đáng được. Cô nói, cô có một cảm giác hãi hùng là cô đã gặp anh cô lần cuối cùng vừa rồi, rằng một mối đe dọa không rõ rệt nào đó đang vây khốn anh cô.

T.J đáp: "Một người sốngng bằng cây súng thì sẽ chờ đợi một cái chết bằng cây súng thôi. Em không chịu trách nhiệm về số phận đó, Carrie Sue. Và em không thể ngăn nó lại được đâu. Bất cứ xảy ra chuyện gì, anh cũng trông nom em".

TRong khi đi, cô nghĩ đến cảnh tiến thoái lưỡng nan của cô. Sao cô lại yêu được một người mà cô không tin? Nhưng cô biết cái đó vượt xa khỏi sự căm dỗ về thể xác của anh, cô ngờ rằng ở

anh cũng tương tự như cô vậy thôi. Điều duy nhất cô không nghi ngờ là quả họ đang yêu nhau, đang muốn được ở bên nhau mãi mãi!

Mối ác cảm của T.J. đối với Darby phải là sâu nặng lắm. Nó là cái gì vậy? cô nghĩ. Có nạn nhân nào của họ là bố hay anh của anh không? Không, một người bị da đỏ giết chết đã từ lâu, một người thì chết vì tay bọn cướp Mexico. Hay người yêu cô nói thế thôi. Nếu bằng Darby đã giết anh của anh thì sao? Giết một người bạn thân nhất của anh thì sao?

Đúng, cô kết luận, động cơ của T.J. phải là sự trả thù riêng. Nhưng nạn nhân là ai? Cô đoán phông lan man, và cô bác hết, chúng quá ư phi lý.

Nhưng một cái gì đó khác thế thì lại không phi lý. Nếu đã có một băng khác mạo nhận bằng Darby thì tại sao lại không thể có một băng khác nữa đã giết chết cái người mà người yêu cô đang muốn phục thù? Nếu trong chuyện này Darby vô tội thì sao?

Darby và T.J. là hai người duy nhất trên đời cô yêu hết lòng. Nếu phải chọn một trong hai, của tính mạng Darby nguy đến, cô sẽ cần phải đứng về phía anh cô. Trời đất, nếu như giữa hai người lại có cuộc độ súng thì cô sẽ làm gì đây? Nếu Darby bị chết vì những việc làm tội lỗi thì cô cầu sao cho không bị chết bởi tay của người yêu mình.

Những ý nghĩ đối chọi nhau này cuối cùng đã giúp cô có được quyết định. Tin anh hay không cô cũng không thể đưa anh tới chỗ Darby. Hai con người đặc biệt trong đời cô sẽ không thể gặp mặt và đánh nhau. Ngoài ra, cô không thể làm nguy hại đến tính mạng T.J. bằng việc giao nộp anh cho những kẻ thù không ngờ tới của anh, những tay súng tài ba sẽ tạo thành cái thế bẫy chọi một bất lợi cho anh, và cô không muốn kéo anh vào trong cuộc sống tội lỗi. Có tội hay không thì cô cũng cần phải chia tay với anh ở El Paso.

Đi khỏi vùng đất Deming, quang cảnh trở lại khô cằn cát lù như một tấm cánh. Thỉnh thoảng đường đi rúc vào những bụi rậm mọc nhiều cỏ rần, một thứ cỏ mọc thành bụi, hình thù giống những cái nùm tròn tròn và khi bị đốt thì bốc ra một thứ khói đen thum thum. “Loại [1 chữ] diêm” này mọc thành những vải rải rác, những chùm hoa vàng phủ lên, đem lại cho mặt đất nâu nhạt những sắc xanh và vàng.

Thình lình một vùng rất đẹp lại hiện lên đầy tràn trước mặt họ. Cô ngạc nhiên sao quang cảnh lại có thể biến hóa nhanh và không ngờ đến như thế. Chung quanh họ hàng nghìn cây yucca đang giữa mùa hoa, rậm rịt tựa như vô số những ngọn đuốc trắng xóa được những bàn tay xanh rờn cầm chìa lên trời. Carrie Sue quay mình ở trên yên để nhìn được tứ phía quang cảnh.

Giữa khoảng bao la trắng như mây này là những cây Desquite và xương rồng. Dọc những vũng nước khô cạn họ đi qua, những cây paleverde màu lam mọc viền lấy bên bờ. Cô nghĩ thầm tại sao những cây trông như các bụi rậm này lại gọi là màu lam trong khi nó được phủ kín bằng những khối hoa vàng. ở những nơi chúng mọc nhiều, tưởng đâu như các vùng sa mạc đều được vạch ra bằng một con đường màu vàng. Cô hiểu tiếng Tây Ban Nha, Daleverde có nghĩa là “que xanh” ý chỉ cái màu của vỏ nó. Sự sống và vẻ đẹp dần bày ra làm cho cô khuây khỏa được đi chút ít. Mẹ thiên nhiên đã giải sầu cho cô, làm cho đầu óc cô nhẹ nhõm lại.

Họ còn cánh Las Cruces, một thị trấn lớn kề liền với thị trấn Mezilla nhỏ hơn chưa tới bốn chục dặm. Về phía Bắc, cô đã có thể nhận ra núi Robledo ở giữa một vầng sáng lóa màu lam pha trắng nhạt, điều làm cho nó giống như một nét viền ảo ảnh ở trên đường chân trời xa tít. Phía nam là dãy núi Potrillo. Phía đông hướng họ đi là dãy núi Phong cầm, Las Cruces trải dài ra ở trong lòng một thung lũng yên bình.

T.J. cảnh giác, biết rằng sẽ có nhiều người sẵn bắt lấy thưởng và người của pháp luật chưa được tin về việc thu hồi các bản cáo thị về cô. Và sẽ có một số người không tin rằng các bản cáo thị đó sẽ sai. Anh cần phải thận trọng. Muốn tới được Mezilla vào lúc tối, anh đã giục rảo bước. Lúc nghỉ giữa chừng, họ đã ăn hết gà rán và bích quy dành lại từ tối qua. Họ yên lặng nghỉ khoảng nửa giờ rồi lại hăm hở lên đường.

Carrie Sue không nhận ra địa hình ở trước mặt mình, lại không bằng phẳng, mãi cho tới khi đến một rìa dốc đi vào thung lũng là nơi họ định đi tới. Cô tìm cương nhìn thị trấn Las Cruces quây quần xúm xít ở dưới chân qua núi lớn. “Chỗ này làm nhà ở thì tuyệt vời”, cô nện xét với T.J. T.J. đứng lên trên bàn đạp nhìn chung quanh, mỉm cười tán thành: “Đúng, cảnh đẹp thật”. Anh liếc nhìn cô và hỏi: “Tối nay ngủ trong nhà nghe, có sao không? Chúng ta sắp đến nơi rồi”.

— Nghe tuyệt, anh bạn đường. Cái đó với ăn nóng này, với tắm máy này. Dẫn đường đi, anh thám báo Apache đáng tin cậy của em – cô đùa

Họ đi qua một khúc hẹp của con sông Rio Grande; cách vài dặm nữa về đằng trước nó sẽ làm biên giới cho Texas và Mexico, rồi chảy về phía nam. Đến ngoại vi Mezilla, quang cảnh càng thêm nhiều bóng cây. Dưới ánh trăng cuối tuần, T.J. dẫn cô đến nhà người bạn.

Lúc xuống ngựa, một thoáng rất nhanh Carrie Sue chột hốt hoảng nghĩ liệu anh có phản mình đêm nay không đây. Không, anh cần cô đưa anh tới chỗ Darby đã chứ.

ở cái vùng nhà vách đất và cấu trúc kiểu Tây Ban Nha này, cây cối cao lớn hơn. Họ để ngựa vào trong một cái tau nhỏ, cho chúng ăn và uống nước. “Không xa nhà bạn anh lắm là một quãng trường. ở bên phải là quán rượu của bạn anh, gần n nhà Bưu điện”, anh đưa cô vào trong ngôi nhà kiểu Mexico, để đồ đạc xuống. “Em ở đây, anh đi báo Hank biết là chúng ta đã đến. Anh sẽ đem thức ăn về rồi chuẩn bị giúp em tắm. ở trong nhà và đừng để ai trông thấy nhé, không biết cái gì chờ ở bên ngoài đâu đấy”.

Carrie Sue mết mỗi gật đầu, ngồi xuống, cởi ủng ra. Cô lia cái mũ lên một chiếc ghế khác rồi ngã người xuống chiếc giường êm. Cô nhìn T.J. mỉm cười với mình, hất lên vai túi yên và đi. Không chậm trễ, ngập ngừng cô giật lấy một tấm pôngsô (áo choàng, có khóet lỗ để chui đầu qua, kiểu áo Nam Mỹ) nhiều màu trên ghế, quàng qua đầu, quần tắm áo khoác giống như cái chăn dó lên che đi thân hình đàn bà và súng ống của mình. Cô lấy một cái mũ sombrero (kiểu mũ Nam Mỹ, vành rộng) ở trên mắc, lúi bím tóc của mình xuống dưới. Cô lên ra lối cổng sau đi theo anh. Cô dò nhìn chung quanh rồi vòng ra đằng trước.

Carrie Sue nhìn cả hai phía, nhận thấy người yêu đang lúi lại đi xuống một đường phố hẹp. Cô chờ anh rẽ vào một góc phố và không thấy ai mới vội theo sau. Cô giữ không gây ra tiếng động và đôi chân không giày ủng đã giúp cô.

Cô thấy anh vào một quán rượu trang hoàng đẹp đẽ ở cái phố kề đó, gần một tòa nhà dài màu kem có chữ “Bưu điện”. Cho tới nay, anh đã nói thật. Từ chỗ đứng nấp, cô nghe thấy tiếng nhạc, tiếng cười nói nhưng cô không nhìn được gì ở bên trong quán cả. Phải lại gần hơn. Cô thận trọng bò tới.

Có hai người đàn ông đi ra, cô nép sát vào bức tường đằng sau, tim đập thình thịch. May sao họ lại đi về phía khác và mất tăm rất mau. Cô tới bên nhà Hank, nhìn qua một cửa sổ bụi bặm để tránh không ai nhìn thấy mặt. Đó là một gian phòng với những bàn ghế gỗ giống như các quán rượu khác. Đầu đằng kia có một quầy rượu dài, đèn và khói xì gà làm cho gian phòng đầy một vàng sáng loá loá. Đàn ông thì uống rượu, đánh bài, chuyện gẫu. Cái cô gái Mexico phục vụ khách thì cười cợt, chọc ghẹo họ. Rồi cô nhận ra người yêu; anh đang nói chuyện với một

người đàn ông thấp hơn, một người Mỹ ở trong một khu định cư Mexico... Cô quan sát người lạ mặt. Anh ta mặc sơ mi trắng, khoác áo vét đen sọc xám, quần thẫm màu. Với một người cờ bạc và một người chủ quán thì cô cho là anh không đáng nghi ngờ gì cả. Trông như anh không mang vũ khí, nhưng phần lớn những người như anh đều có vũ khí nhỏ hơn giấu ở trong người. Mái tóc vàng đã bắt đầu hoa râm và khuôn mặt râm nắng vì phơi xương nhiều ở ngoài trời. Điều lạ, cô nghĩ, với một người kinh doanh thức khuya và phần lớn thời gian ngồi ở trong nhà.

Cô nhìn hai người đi vào một gian buồng ở sau đó và đóng cửa lại. Cô đi vòng quanh ngôi nhà nhưng cái cửa sổ duy nhất lại quá cao, không dòm ngó hay nghe ngóng gì được. Cô cau mày nghĩ không biết chuyện gì đang được nói ở bên trong cái ngôi nhà cô đang tựa vào.

Một cánh cửa gần đó mở rồi một người đàn bà đi ra. Chị liếc nhìn về phía Carrie Sue, hỏi bằng tiếng Tây Ban Nha: “Ai muốn gì ở đây thế?”.

Carrie Sue vội rời đi sợ bị bắt trúng quả tang. Cô hấp tấp về nhà Hank, cởi bỏ áo khoác và mũ. Tháo thắt lưng súng đặt nó sang bên, cô ngã người xuống giường.

Hai mươi phút sau, T.J. trở về, mang theo bánh và những món Mexico. Vừa đặt thức ăn lên bàn anh vừa cười hỏi: “Sẵn sàng chưa nào?”

Carrie Sue làm ra vẻ mệt mỏi lê từ giường ra bàn: “Anh có tìm thấy bạn anh không?”, cô ngồi xuống bàn hỏi.

_ Có, anh ấy còn làm thêm ít giờ nữa. Em sẽ gặp anh ấy sáng mai. Ăn xong, em tắm rồi đi nghỉ - anh đánh rơi đĩa, cúi xuống nhặt, nhìn vào chân cô. Đúng như là anh nghi, chân cô bần. Anh mỉm cười, biết cô là người đã bị cô bạn gái của Hank trông thấy lúc này.

Chương 34

Như đọc được ý nghĩ của anh, cô vội nói: “Em đi xem con Charlie với con Diều hâu đêm. Mấy ngày qua chúng ta bắt chúng đi nhiều quá. Em giẫm phải một hòn đá tím cả chân lại đây này”.

_ Ngâm chân một lúc thì khỏi. May là không bị phải gai xương rồng, nhổ được nó ra khó kinh khủng. Thức ăn thế nào đấy?

_ Tuyệt, ngon hơn cả ở Tucson, hay tại vì em đói quá - cô cười, ăn thêm mấy miếng rồi hỏi - bạn anh nghĩ gì về việc anh mang em đến?

_ Anh tin Hank Peterson. Anh ấy thông cảm chuyện của em. Anh nói hiện nay em đang sống tử tế đàng hoàng nên anh ấy vui lòng cho chúng ta ẩn lại tối nay.

_ Tại sao? - cô thăm dò.

_ Tại sao gì chứ? - anh hỏi, vẻ ngạc nhiên.

Cô nói rõ: “Tại sao anh ấy lại vui lòng giúp một kẻ có tội có thể làm cho anh ấy bị nguy hiểm lây? Và tại sao hai anh lại tin nhau quá như vậy? Em là một tài sản có giá trị, hãy nhớ lấy nhé!”. Mắt anh tươi tỉnh hẳn lên: “Bọn anh trước đây đã làm việc nhiều với nhau. Anh ấy là một trong

những người bạn thân nhất của anh. Bọn anh cứ sống nhau nhiều phen rồi nên gắn bó, thân thiết. Anh ấy biết anh không hề liều lĩnh nếu như anh không tin em và nếu như không có lý do chính đáng”.

_ Lý do gì?

Anh ngừng ăn nhìn cô qua bàn. “Đến bây giờ em vẫn chưa biết là lý do gì à?” Anh hỏi, giọng ôn tồn. “Chẳng phải cũng vì cái lý do ấy mà em để anh dính với em và cho anh ở lại cùng với em đấy ư?”.

_ Nếu anh dùng cái cách láu lỉnh ấy để hỏi em nghĩ thế nào về anh thì em sẵn sàng tự bộc bạch được lắm. Cũng giống như anh với Hank vậy, hai chúng mình gắn bó và thân thiết với nhau. Anh nói bạn anh phải làm việc khuya phải không? Cô táo bạo hỏi.

_ đúng, may cho chúng mình – anh thì thầm.

Họ ăn xong nhanh, T.J. lấy một thùng tắm bằng tôn đổ đầy nước giếng vào còn cô lau dọn bàn. Trong khi cô tắm ở trong nhà, anh ra ngoài giếng tắm dưới ánh trăng. Khi anh trở lại, cô đã nằm trên giường. Anh lại gần, cô đưa hai tay ra đón. Anh buông tắm chăn đang khoác trên người cho nó rơi xuống đất. Anh lên giường ôm lấy cô: “Trời ơi, dễ chịu quá”.

_ Cái giường hay em? – cô đùa.

_ Cả hai, nhưng em vẫn hơn – anh nói khẽ. Anh mừng là đã bảo Hank để cho anh và cô được ở riêng hai người tại nhà và bạn anh thông cảm cái nhu cầu riêng ấy của họ. Nhưng Peterson lo cho mối quan hệ giữa hai người, lo nó có thể ảnh hưởng tới sự xét đoán và nhiệm vụ của T.J., T.J. cũng lo nhưng anh không thể làm khác. Anh đã ngỡ cô tin anh hoàn toàn rồi nhưng anh lầm. Việc cô đi theo anh tối nay chứng tỏ cô vẫn dai dẳng nghi ngờ anh. Chính cô đã đội mũ sombrero và khoác pôngsô của Hank.

Anh không trách cô được. Muốn gì cô cũng là một người ngoài vòng pháp luật, có giải thưởng lớn treo trên đầu, và cô đang đưa anh tới xào huyết của một trong những băng cướp nổi tiếng nhất miền Tây. Nhưng cô đang cần anh, che chở và giúp đỡ, cô chưa sớm giờ mách ra đầu. Có thể tối nay sẽ là thử nghiệm cuối cùng về lòng trung thực của anh và anh sẽ được chấp nhận. Cô là người đàn bà của anh và anh sẽ làm bất cứ cái gì cần thiết để cho cô được yên ổn mà sống với anh!

Lát sau, lúc nghỉ ngơi, Carrie Sue ngờ rằng người yêu đã biết việc mình làm nên cô khôn ngoan thì thào: “lúc này, em không nói thật với anh. Em đã theo anh ra quán rượu. Em muốn xem anh gặp ai. Em xin lỗi”.

T.J. ghì chặt cô, tiết lộ: “Anh biết và anh hiểu. Em không phải cẩn thận quá, em yêu, ngay cả với anh. Luz, bạn gái của Hank, bảo bọn anh là thấy có ai đó ở bên ngoài mà lại mặc pôngsô và mũ của Hank. Cô tóc đỏ lén lút của tôi ời, cô thấy không, pôngsô đó có một mẫu vẽ và màu đặc biệt, kiểu độc riêng một người do Luz làm cho anh ấy”.

Carrie Sue cười ngật nghẻo khi ngón tay anh vờn trên sườn cô. “Em không nghĩ tới. Bị mắc bẫy vì món quà của người yêu”.

_ Làm thế thật đáng sợ, cô gái – anh đùa – Em có thể bị người ta trông thấy và tóm lắm chứ.

_ Lần sau em phải cẩn thận hơn, và tin cậy hơn.

_ Tốt, bây giờ ngủ. Hank đòi để buồng ngủ cho em, còn bọn anh thì sẽ ở buồng khác.

Sáng sau, T.J. và Hank nói chuyện với nhau ở gần tàu ngựa. Hank hỏi: “Anh định nắm lấy vụ này như thế nào khi đã tìm ra chỗ chúng? Một mình anh không đương nổi bảy người đâu, và anh

thừa biết cô ấy sẽ cho một cú đá hậu khi cô ấy biết là đã bị lừa.”

T.J. liếc nhìn người cựu cảnh vệ từng hợp tác nhiều lần với anh, một người bạn tốt anh tin cậy hoàn toàn, một người vẫn còn được dùng làm đầu mối cho Cảnh vệ trên đường lưu động. “Tôi chỉ muốn tìm cho ra hang ổ của chúng. Rồi tôi sẽ báo động cho Cảnh vệ và để họ lo lấy sau. Tôi sẽ cố hết sức không dính vào việc bắt anh cô ấy. Cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ nếu tôi giết Darby Stover.”

_ Phần cô ấy thì sao, Thad? Anh biết là không xin được khoan hồng cho cô ấy mà. Tối qua tôi đã cho anh hay câu trả lời rồi. Tổng thống thông cảm tình cảm của anh nhưng cô ấy là một kẻ cướp, đã bảy năm trời rồi còn gì. Cho dù cô ấy có giúp anh bắt được anh cô ấy, thì cái đó cũng không bù lại được những việc cô ấy đã gây ra. Theo pháp luật cô ấy phải trả giá.

T.J. bắt đầu bối rối, anh không muốn, không cầu xin cấp trên trả lời anh như thế. “Tôi sẽ nghĩ ra một cái gì, Hank. Tôi không thể để cô ấy vào tù hay chết được. Anh bạn ơi, tôi yêu cô ấy”.

Hank Peterson nhìn nét mặt đau đớn của anh. “Chưa bao giờ tôi nghĩ lại nghe được miệng anh nói ra như thế. Hai năm qua anh đã thật sự ổn định và tôi tự hào về anh. Nếu anh không tỉnh táo thì anh sẽ lâm vào một bước gay go khi anh cần phải bắt cô ấy đấy”.

_ Tôi không thể, Hank – T.J. búng bình nói, buồn rầu.

_ Anh phải, Thad. Đây là nhiệm vụ anh chọn làm và đòi làm. Anh không lùi được nữa rồi, đã quá muộn. Anh quá gắn bó với cô ấy mà cô ấy lại là người duy nhất chấm dứt được chuyện điên rồ của họ. Như tôi bảo anh tối qua, tội ác của họ vừa rồi tuy ít nhưng rất tệ hại.

_ Theo những báo cáo dọc đường tôi nhận được thì nghe như không phải người mà cô ấy tả là Darby Stover. Tôi nghĩ...

Hank lập luận với một cái đầu sáng sủa và sắc nhạy. “Anh chờ gì ở cô ấy? Cô ấy là đứa em trung thành của Darby. Cứ yên trí bằng đó thật sự đang hoành hành trở lại rồi. Cách duy nhất chúng ta ngăn chúng lại được sớm là qua cô ấy. Anh phải làm việc đó, vì công lý và vì anh.?”

_ Sẽ có một khe hở nào đó trong pháp luật mà cô ấy có thể lọt qua được.

Hank lắc đầu: “ Tôi đã hỏi một người bạn luật sư nhưng anh ta bảo không có chuyện đó đâu. Tôi sẽ cho anh biết , nếu anh ta tìm ra được cái gì. Báo động bằng điện tín cho tôi đấy nhé”.

_ Chớ quên gửi mấy bức thư mật mã kia đi trong sáng nay khi bọn tôi đi rồi. Đến El Paso tôi sẽ trả lời. Chắc đây là lần tiếp xúc cuối cùng của tôi trong thời gian này. Tôi không muốn cô ấy lại nghi tôi.

Hank chuyển sang những việc khác. “ Quade Harding và bố hấn đang giận điên lên về việc thu hồi cáo thị. Chúng tôi sẽ cố làm cho họ nguôi đi nhưng họ nghi là có cái gì ẩn đằng sau chuyện này. Chúng tôi bảo Quade rằng cái cáo thị hấn đưa ra không phải là Ngọn lửa Texas, hấn có thể làm chết oan một người con gái vô tội. Hấn được lệnh thôi can thiệp vào việc chúng tôi làm. Harding tuyên bố hấn tung bản cáo thị ra là để bảo vệ cho Carrie Sue Stover, để cho cô ấy sống và giao cho hấn do đó hấn có thể giúp cô ấy khỏi bị liên quan. Hấn nói hấn biết cô ấy không phải là Ngọn lửa Texas nhưng những người khác lại tin rằng cô ấy là thế nên cô ấy đang rất nguy khốn. Dĩ nhiên chúng tôi không xài được món đó. Chúng tôi báo cáo thị của hấn về Carrie Sue là không hợp pháp nên hấn bằng lòng lấy về và hủy món tiền thưởng treo bắt cô ấy rồi. Cái đó làm cho bí mật của chúng ta được giữ kín. Báo chí buộc phải đăng lờii dính chính. Họ vơ quáng vơ quàng lấy những tin tức về bản cáo thị có chân dung và món tiền thưởng lớn. Họ đang dùng lại những chân dung trước kia, thành ra không còn là đe dọa cho cô ấy và cho anh. Dave vẫn đang làm vụ Harding”.

Anh biết Harding là một người đã đẩy cô ấy vào một cuộc sống tội lỗi. Tốt nhất là Dave tóm được hắn.

Hank nhượng bộ: “những cái mà hai anh em cô ấy làm chống lại Harding đều đã được minh oan nhưng những tội ác của họ từ đó trở đi thì vẫn chưa. Đừng phủ nhận cái sự thật ấy với cả anh”.

_ Tôi không, nhưng tôi bức là cô ấy đã bị mắc vào bẫy.

_ Tôi biết, nhưng họ gây ra tội ác đã nhiều năm và trở thành những tội phạm già dặn mất rồi.

_ Carrie Sue thì không. Anh sẽ thấy khi gặp cô ấy.

_ không ai sống cuộc đời như thế mà lại không chịu ảnh hưởng đâu.

_ cô ấy có bị ảnh hưởng nhưng không đến nỗi tệ. Do đó cô ấy cứ cố thoát ra khỏi cuộc sống ấy, nhưng bọn Harding không cho.

_ chúng ta sẽ tóm bọn Harding, anh đừng lo.

_ nếu các anh không làm thì tôi cũng sẽ tóm nó bằng cách này hay cách khác – anh lạnh lùng nói – tối qua anh đã gửi thư kia đi cho Mitchell chưa?

_ rồi. Anh ấy sắp phải chơi cái mảnh của anh rồi. Tốt hơn là chúng ta vào trong nhà ăn điểm tâm. Cô ấy chắc đã dậy. Tôi rất muốn gặp cái cô gái đã nắn đi mất quả tim của anh.

Chương 35

Carrie Sue mặc xong chiếc áo sơ mi lơ lạt và quần Jeans. Cô chải đầu và để xõa tóc, biết rằng cách đó làm cho cô nom ngây thơ. Cô muốn gặp Peterson và giành lấy thiện cảm của anh. Cô gói đồ đạc, dọn giường rồi ra khỏi phòng.

Hai người đàn ông đang ở trong bếp. Cô vào trong bếp, rụt rè mỉm cười trước với người yêu sau với bạn anh: “Chào quý vị. Bao ngày nay tôi mới được ngủ một giấc ngon như thế. Cảm ơn anh Peterson đã cho mượn giường. Tôi biết chúng tôi đang đặt anh vào người tình thế nguy hiểm bằng việc nhận lòng tốt của anh, anh là một người bạn tốt của T.J.”.

Hank nhìn cô từ đầu đến chân và nói: “Xin gọi tôi là Hank. Cô đã sẵn sàng để uống cà phê, ăn trứng, thịt lợn muối và bích quy chưa đây?”

_ nghe thích quá. Cảm ơn anh – cô đáp.

Hank quan sát cái sắc đẹp quyến rũ này, đường nét thân hình cô đã được bộ quần áo vừa khít làm tôn thêm giá trị. Anh ngạc nhiên về màu sắc và thần thái của đôi mắt tó màu tím lam của cô. Cô nom trong sáng như một đứa trẻ vậy. Tóc cô như một vòng hào quang vàng đỏ ôm lấy một khuôn mặt rạng rỡ có thể làm cho một con tàu đang chạy trên đường cũng phải dừng lại. Giọng cô là của người có học và ngọt ngào. Cô được tu dưỡng và rèn dũa thật sự. Cô đáng yêu chứ không như anh đã tưởng tượng trước đây.

Carrie Sue nhận thấy Hank đã có thiện cảm với mình, thấy anh ngạc nhiên vì mình té ra không phải là một con quái vật kinh khủng gì hết. Cô muốn các ý nghĩ và cảm tình của anh cứ bền mãi. Cô cần phải hết sức cẩn thận về lời ăn, tiếng nói, cử chỉ. Cô hỏi: “Em có thể chuẩn bị cái ăn trong khi các anh uống cà phê hà huyền chuyện cũ được không?”

_ Bọn anh đã nói chuyện một giờ và uống hai tách cà phê trong khi em đang ngủ rồi. Bích quy và thịt lợn muối đã xong. Trứng tráng em ăn được chứ?

_ Nếu ngon và đã làm xong rồi – cô đáp với một nụ cười tươi tắn.

_ Làm rồi và ngon. Bày ra rồi đây- anh nói

_ Đôi khi em nghĩ anh ấy đọc được trong đầu em, T.J. ấy. Hank, anh nên bảo anh -ấy làm như thế với đàn bà thì nguy hiểm như thế nào đi - cô đùa.

Hank cười, tán thành : “ Cô ấy nói đúng đấy, nó sẽ gây khó khăn cho anh”.

Trong khi ăn, cô nhận xét : “ T.J. bảo em là hai anh đã làm việc và đi cùng với nhau nhiều lần rồi.”

_ Đúng - Hank trả lời - Chúng tôi đã lừa gia súc, gác két bạc, lênh đèn trên đường nắng bụi, đóng dấu gia súc, đưa xe đến đúng giờ đúng chuyển, kéo hàng và trăm thứ bà giần công việc kì lạ khác. Tôi già nên về nghỉ ngơi với cái quán rượu ở đây. Nhiều khi... T.J. có dừng lại ghé thăm. Tôi nhớ những ngày xưa, nhưng tôi thích an cư lập nghiệp chứ mùa đông tháng giá đến thì... Carrie Sue bắt được sự ngập ngừng của Hank khi nói đến tên T.J. Cô nghĩ thầm nó là thế nào, nếu như có chuyện gì. Cô mỉm cười nói : “ Em hiểu anh muốn nói gì. Đời sống lang thang trên đường thì nhiều lúc vất vả, không thể chịu nổi. Có điều gì anh muốn hỏi em khi em còn đang ở đây không ?”.

_ Không. Tôi biết càng ít về cô thì lại càng hay cho tất cả chúng ta.

_ Cảm ơn Hank. Em chỉ muốn anh không nghĩ tồi lắm về em hay về việc T.J. giúp em thôi. Nhiều khi người ta không xấu như tiếng tăm về người ta đâu.

_ Nay đã gặp người con gái đẹp mà anh ấy tả cho tôi tối qua rồi thì tôi tin điều đó - Hank thấy cô đỏ mặt. Hank cảm động ngạc nhiên - Dĩ nhiên qua việc quen T.J., tôi thấy tiếng tăm thường hay được tô thêm lên.

Carrie Sue không biết tại sao mình đỏ mặt và đỏ như thế nào nhưng cô vui vì đã tác động được đến Hank “Em may có được T.J. đến. Anh ấy đã cứu sống em nhiều lần. Anh ấy là một con người đặc biệt. Hank, không phải có nhiều người đến với em như thế đâu.”

T.J. đùa : “Đừng có mà nói bí mật của anh ra với Hank đấy. Anh ấy nghĩ anh là một thằng đốn mạt, lạnh lùng và ác. Em khéo làm hư mất hình ảnh của anh trong con mắt của anh ấy.”

Cô thích chí cười, nói thêm : “Hank, anh cũng đặc biệt đấy, nhưng anh phải là bạn của anh ấy. Em biết thật quyến rũ làm sao một giải thưởng mười nghìn đô la đang đặt trước mặt anh vậy mà anh lại không lấy.”

_ Carrie Sue, món đó không hề hấp dẫn chút nào hết. Có đưa đàn ông nào điên thì mới đem cô đi mà bán nộp. Tôi nghĩ việc T.J. cứu cô là đúng đấy. Tôi chỉ mong anh ấy không bị lôi thôi rắc rối vì đã có lòng tốt và liều lĩnh như vậy thôi.

_ Em hứa làm hết sức để bảo vệ cho anh ấy - cô nói quả quyết

Họ đã ăn xong và dọn bàn.

T.J. nhìn Hank : “Tôi ghét phải nói ra nhưng chúng tôi phải đi thôi, Hank. Tôi muốn tới El Paso vào lúc chập tối”.

Hank bắt tay Carrie Sue, nói : “Gặp cô thật hay. Tôi mong mọi sự đều tốt đẹp. T.J., cho tôi được biết tin anh với nhé.”

_ Tôi sẽ, Hank - T.J. đáp, âu yếm vỗ vỗ lưng bạn và quàng lấy bạn.

Khi họ lên ngựa, Hank nói : “ Cả hai hãy thận trọng.”

T.J. và Carrie Sue cùng đáp : “ Sẽ thận trọng.”

Hank gãi gãi đầu trong khi cặp trai gái vẫy tay cười ngựa đi. Không, anh kết luận, cô gái không có chút nào như tai tiếng của cô. Thật thế, anh không thể tin cô lại là một con ả cướp, anh đã gặp nhiều loại đó rồi. Bây giờ anh hiểu vì sao T.J. yêu cô và yêu đến như thế nào.

Chạng vạng tối một lúc, Carrie Sue và T.J. vào El Paso ở chân dãy Franklin và nằm trên con sông Rio Grande. Tại đây, cô nhận thấy, cô có thể trốn qua biên giới Tây Ban Nha nếu có chuyện rắc rối. Họ đi tới nhà một người bạn khác : Mitchell Sterling, chủ một tiệm bách hóa trong thị trấn. Mitchell Sterling đón hai người ở cổng sau. T.J. bắt tay anh nói : Mitchell, gặp anh rất mừng. Cảm ơn anh đã giúp đỡ. Hank nói đã điện báo anh chờ tôi và một vị khách rồi.”

Người đàn ông tóc nâu trạc bốn mươi tuổi đáp : “ Tôi được điện sáng nay. Tôi cho vợ con đi thăm họ mạc ở thị trấn bên để cho chúng ta được riêng tư kín đáo. Tôi nợ anh, T.J., anh đã cho tôi nhiều ân huệ. Anh có quyền đòi hỏi tôi bất cứ cái gì. Tôi cho là nữ quý khách đây cần sự bảo vệ và kín đáo phải không a ?”.

Khi Carrie Sue bước lên, anh mở to mắt vì ngạc nhiên quá đỗi. Rồi anh nhìn bạn mình một cách là lạ.

T.J. mỉm cười : “Đúng, cô ấy là người trong báo chí và các cáo thị truy nã đấy, nhưng đó là chuyện lắm thôi, Mitchell. Cô ấy không phải là Ngọn lửa Texas. Tôi làm quen với cô ấy ở Tucson, chúng tôi là bạn thân của nhau. Khi các bản cáo thị kia tung ra thì tôi đã giúp cô ấy chạy trốn. Tôi đang đưa cô ấy đến Bộ tư lệnh Cảnh vệ ở Waco để đính chính cái sai điên rồ ấy. Tôi biết tôi có thể tin anh, rằng anh sẽ giúp chúng tôi và giữ yên lặng. Chúng tôi cần rất thận trọng cho tới khi làm sáng tỏ được cái chuyện rắc rối này. Tên cô ấy là Carolyn Starns, là cô giáo. Có ai đó đã lấn cô ta với Carrie Sue Stover sau cái vụ cướp ở gần Sherman kia. Chắc vì cả hai đều có mái tóc lửa và quanh đó có một số người cay cú thò tay lĩnh thưởng. Chúng ta sẽ nói chuyện sau, bọn tôi đang đói đây.”

Carrie Sue yêu ngôi nhà lớn nhưng mong không làm cho mọi người của gia đình này phải liên lụy. Cô nghĩ người yêu đã làm gì cho Mitchell Sterling mà được anh này kính trọng và trung thành đến thế. Trong bữa ăn với thịt bò rán và rau tươi, cô đã nhận được câu trả lời :

_ Chắc T.J. chưa nói cô biết anh ấy đã làm những gì cho tôi – Khi cô lắc lắc đầu, Mitchell liền mỉm một nụ cười chân thật rồi cung cấp chi tiết cho cô - Khoảng một năm trước, tôi bị vài thằng ma bùn phá quấy ở cửa hàng. Pháp luật không bắt được chúng mà cũng không ngăn được chúng, nhưng T.J. đã làm được. Những thằng lưu manh đó đã dọa nạt khủng bố gia đình tôi và tôi cho tới khi T.J. đến đây nắm lấy việc đó. Chúng đòi tôi nộp rất nhiều tiền nhưng T.J. phản đối. Nói anh không thích cái trò đó và thú vị được cho chúng hưởng đúng cái mà chúng đáng được hưởng.

Sau vài miếng, Mitchell nói thêm : “Nhưng đó không phải là lần đầu anh ấy cứu tôi đâu. Trong chiến tranh chúng tôi đã gặp nhau và cùng phục vụ trong một năm. Tôi thừa nhận là tôi đã khá nhát sợ nhưng T.J. lúc nào cũng sẵn sóc chăm lo cho tôi. Anh ấy là người luôn chăm lo cho bạn.”

_ Mitchell, nghe anh nói em rất vui, vì em là một người bạn mới mà. Em hy vọng anh ấy sẽ giải quyết được chuyện của em cũng hay như đã giải quyết chuyện của anh – Carrie Sue nói.

_ Nếu có ai giúp được cô thì đó là T.J. đây – Mitchell nói.

T.J. cười : “Thôi hai bạn, xin ngừng ca ngợi kéo đầu tôi nở ra đội không vừa mũ nữa đây này.” Họ chuyện trò lai rai một lúc nữa rồi dọn bàn, sang bên phòng khách ngồi. Mitchell lấy rượu vang ra uống và họ đều thư thái nhắm nháp.

_ Qua kinh nghiệm tôi biết các bạn thích giữ kín câu chuyện của các bạn, nên tôi sẽ không hỏi gì thêm về cô ấy nữa đâu – Mitchell nói rồi quay sang vấn đề chính trị

_ Tôi nghe thấy một vài điều thú vị về người chỉ huy chúng ta trong chiến tranh. Tôi chắc anh nhớ Tổng thống Grant vì anh đã cứu mạng ông ấy một lần. Đồn là ông ấy cay làm thêm nhiệm kì thứ ba nữa nhưng các bạn Cộng hòa của ông ấy lại không chạy được cho ông ra tái cử. Đa số đang sợ lực lượng Đảng Dân Chủ nổi lên, sợ cho nhiệm kỳ thứ ba này.

_ Mitchell, anh không thể trách họ được. Tám năm nay Grant bị nhiều tai tiếng lắm. Có tội hay không không biết, nhưng những cái lỗi độc địa chung quanh đã bôi nhọ ông ấy. Nhưng nếu ông ấy ra ứng cử lại, tôi vẫn sẽ bầu. Hình như ông ta cai quản đất nước giỏi hơn bất cứ ai trước đây. Tôi không quên được ông ta. Ông ấy là người chỉ huy giỏi đấy.

_ Đồn rằng nếu họ có một ứng cử viên khác thì họ có thể dự được đám đảng viên Tự do về với Đảng Cộng Hòa. Xem có vẻ như tay Haye ở Ohio thì phải. Ông ấy là một sĩ quan của miền Bắc, trong sạch. Ông ta ở trong Quốc hội và đã làm Thống đốc bang Ohio ba lần, nên hiểu nhiều về công việc chính phủ và chính sách. Việc ông ấy đứng đầu trong việc cải cách công tác dân sự không làm cho ai thấy bị xúc phạm cả. Tôi thực sự hy vọng họ chọn ông ấy chứ không phải

Thượng nghị sĩ Blen từng dính líu vào những chuyện tai tiếng về đường sắt kia đâu.

_ Anh nghĩ Đảng Dân chủ sẽ đưa ai ra ? – T.J. hỏi, lo lắng cho bạn mình, Grant mất quyền lực đúng vào cái lúc mình cần đến sự giúp đỡ của tổng thống trong vấn đề Stover .

Mitchell đoán, sau một ngụm rượu : “Tôi nghĩ sẽ là Samuel Tinde ở New York. Ông ta là Thống đốc và làm được khá nhiều việc. Có nhiều bạn lắm tiền lắm.”

_ Chưa nghe thấy bao giờ, cứ đi hoài thành ra thất lạc báo chí tin tức nhiều quá.

_ Anh nghe thấy gì về King Fitch ? Hắn vẫn đang hoạt động Castroville và đeo Đại bàng chứ ?

_ Chắc thế, tôi hy vọng hắn còn ở đó. Báo chí nói một cảnh vệ tên là Đại úy MacNelly đang lùng đuổi hắn. Fitch huênh hoang công khai rằng hắn kiểm soát toàn bộ vùng đó. Hy vọng hắn không làm như thế ở El Paso.

T.J. cần một câu trả lời : Đại úy MacNelly ở đâu và ông đang làm cái vụ của mình như thế nào.

Qua Hank anh biết hai cảnh vệ Jones và Stin đang mắc mứu vào cuộc chiến tranh đất chăn nuôi gây ra bởi việc năm 74 bắt đầu dùng dây thép gai. Cùng với các phát minh dây thép gai, đào giếng, cối xay gió, các chủ chăn nuôi đã tràn ra khắp những vùng cỏ trước đây không thể sử dụng được, cấm rào khoanh vùng chiếm đất chăn nuôi và giếng nước, điều đã đặt ra cả một loạt vấn đề cho pháp luật. Anh cần biết ai có thể giúp tay anh khi đến lúc phải hành động chống lại băng Stover. Anh tự nhủ thầm để xem sau. Anh đùa cợt Cảnh vệ Sterling. “Tôi tin là King nó yêu Mexico và vùng biên giới quá đổi, nó không biết đến thị trấn của anh đâu mà. Tôi đã gặp nó một lần. Nó là một thằng cha thật sự dễ bị khiêu khích. Tôi thích tránh đụng độ với hắn, đặc biệt người của hắn đầy ở chung quanh.”

Vẫn mượn tay các cảnh vệ - đặc biệt những bạn thân như Thad – khi cần đến, Mitchell rót thêm vang cho mình và cho T.J. Carrie Sue lễ độ từ chối. “Anh có nghe thấy tin gì thú vị gần đây trên đường không ?” – anh hỏi T.J

T.J. ngả lưng ra ghế, duỗi thẳng chân : “Tôi nghe xe lửa sắp sửa mở đường dài thêm ra. Như thế có lợi cho kinh doanh của anh đấy. Hàng hóa đến dễ hơn và rẻ hơn.

Mitchell đùa : “Đúng, nhưng cũng dụ bọn cướp tàu vào trong vùng. Nếu có cái gì đó chúng tôi không cần đến thì chính lại là sự rắc rối trên xe lửa”.

_ Ý anh nói cái gì?

Mitchell bắt đầu cái mẹo của họ đã bàn trước: “ý là Quade Harding đang tung gót đá tứ tung và băng Stover lại đang cướp lại”. Anh liếc cô hỏi: “Nói về họ, cô có thấy sao không, cô Starns?”. Không hề xao xuyến, Carrie Sue đáp: “Chắc chắn là không rồi. Do bây giờ có dính cả tôi vào nên T.J. và tôi đều cần biết mọi cái có thể biết về băng đó”.

_ có lẽ họ sẽ bắt được Ngọn lửa Texas trước khi cô và T.J. đến Waco. Điều đó sẽ dễ cho cô minh oan được hơn. Chúng đánh văn phòng Union Express ở Pháo đài Worth vài tuần trước đây, một ngân hàng ở Hillbord ngày hai mươi lăm và vài vụ trộm cắp ở gần Eastland ngày ba mươi. Rồi thứ bảy vừa rồi, chúng đánh một cỗ xe khách ở gần Suối Lớn. Vì hai người đều không có ở đây và T.J. có thể làm chứng cho cô là cô vô tội. Pháp luật nghĩ là chúng đang đi tới El Paso. Có thể chúng đang trên đường đi New Mexico hay Arizona, nơi chúng có rất nhiều vàng và bạc, nếu chúng không tới San Angelo rồi vòng trở lại Waco. Quân lính ở Pháo đài Davis đang lảng vảng tìm kiếm chúng. Chúng thật sự là những thằng chó đẻ tiện, T.J. – tôi hy vọng chúng sẽ bị tóm cổ nay mai thôi. Gần như ngày nào báo cũng nói đến những tội ác mới.

Mitchell lấy ra một bọc nhỏ báo đưa cho T.J. “Tôi [mất chữ] lại nếu anh thích mang theo dọc đường. Chuyện [m/c] cô cũng có ở trong này, cô Starns. Báo chí nói cô ẩn ở Tucson mượn danh

một cô giáo. Pháp luật nghĩ một tên Martin Ferris nào đó đã giúp cô trốn thoát vì hắn ta cũng đồng thời mất tăm luôn. Họ nghĩ cô và hắn ta đã đi xa hơn về phía tây hay phía bắc, nơi hiện họ đang truy lùng.” Người cựu cảnh vệ biết chuyện này đã được dính chính nhưng tờ báo đó anh không cho vào trong bọc để giữ cô luôn trong tình trạng mù tịt. Lúc họ tóm được bằng Stover và Darby biết cái vụ kì quặc này thì hắn sẽ coi Harding là kẻ chịu trách nhiệm thôi.

T.J. nhìn cô với vẻ thản nhiên như không : “Tốt, như thế sẽ cho bọn anh có thì giờ thanh minh cho em và đưa được sự thật ra”. Anh đứng lên nói : “Mitchell, chắc cô ấy mệt rồi. Anh hãy chỉ cho cô ấy chỗ nghỉ đêm nay đi. Tôi sẽ đem đồ đạc cô ấy vào”.

Mitchell liếc nhìn cô gái tóc đỏ xinh đẹp : “Tôi hy vọng đã không nói nhảm tai cô. Bọn tôi thô lỗ đã không để cô góp được chuyện cùn với”.

Carrie Sue mỉm cười chân thật và nói : “Em thích nghe những vấn đề lạ như vậy. Nếu anh không thấy phiền thì ngày mai em sẽ đọc báo để theo kịp được tin tức”.

_ Được thôi. Tôi để ở trong phòng khách ấy – Anh đưa cô đến một gian phòng nhỏ gần đằng sau nhà – Phòng con gái tôi có được không ?

_ Cảm ơn, Mitchell, được lắm. Sáng mai sẽ gặp anh – Cô lại mỉm cười bắt bàn tay Mitchell chìa ra.

Mitchell quay ra phòng khách rồi, T.J. mỉm cười bảo cô : “Anh ân hận về những điều anh ấy nói nhưng anh ấy tin chuyện chúng ta”.

_ Chúng ta đưa anh ấy vào nguy hiểm. Cái đó không hay, không phải đâu, T.J., dù cho người bạn ấy có mang nợ anh đến một núi ân huệ chẳng nữa.

_ Anh biết nhưng chúng ta cần một chỗ an toàn đêm nay và cần có thức ăn dự trữ. Ngay cho biết sự thật, Mitchell cũng vẫn giúp. Anh nghĩ tốt nhất không để cho nhiều người biết được bí mật của chúng ta. Nếu không, chúng ta sẽ gặp nhiều khó khăn...

_ khi rõ sự thật, anh ấy sẽ biết chúng ta lừa anh ấy, lợi dụng anh ấy. Không gì xấu bằng phản bội một người thân yêu hoặc một người bạn.

_ vì mạng sống của em, chúng ta phải lừa Mitchell và những người khác. Anh không thích thế nhưng không còn cách nào khác.

Cô mệt mỏi đáp: “Em hiểu, T.J. nhưng em ghét làm như thế. Chúng ta đến nhà anh ấy có thể làm cho anh ấy bị ắt vì tội tòng phạm. Chúng ta phải nói dối với anh ấy những cái khác nữa để sau này anh ấy không bị lôi thôi và không cảm thấy anh ấy bị lừa”.

T.J. nói: “Hãy ngủ đã. Ngày mai chúng ta ở lại đây, sáng sớm ngày kia, thứ năm thì lên đường. Từ đây trở đi em sẽ bị nguy hiểm hơn trước đây”.

Anh vuốt má cô. “Sáng chúng mình sẽ nói chuyện nhiều. Sau đó anh sẽ đi nghe ngóng loanh quanh xem có nhặt được tin gì về anh em không. Anh ấy có thể gần hơn là chúng ta tưởng. Thử nghĩ đến một vài chỗ quanh đây mà anh ấy có thể ẩn náu được. Chúng ta hãy kiểm tra chúng sau khi chúng ta rời đây đi ngày kia”.

Đi xuôi hành lang, T.J. lo lắng về những vụ gây tội ác mới của Darby và băng của hắn. Bức điện tối trước đã báo Mitchell cứ nói toẹt mọi cái anh ấy nghe mới đây trước mặt Carrie Sue nhưng anh không ngờ lại nhiều tội đến như thế, anh nghĩ liệu băng đó có thật đi về hướng ấy hay lại quay về phía nam tới dãy núi Davis gần Mexico để lánh. Xét số lượng mục tiêu họ đánh trong mấy tuần qua – điều không giống với Darby Stover – thì chắc họ sẽ không đánh các thị trấn khác gần Brownwood. Có lẽ, anh đoán, Darby đã có một kiểu mới, hoặc có một kế hoạch ranh ma hoạt động ở quanh Brownwood và Comanche trong khi chờ tin em gái hay chờ em đến.

Một loạt liên tiếp các tội ác có thể là để cho cô biết nơi mà tìm ra anh ruột. Anh nghĩ, liệu Darby có biết về các cáo thị, bài báo, về sự dính chính hay không, và hẳn nghĩ thế nào về các sự điên rồ đó.

Qua cửa sổ, Carrie Sue nhìn T.J. và bạn đi xuôi xuống dưới phố, nói năng nghiêm chỉnh. Cô buồn chán lắc đầu vì Mitchell là một người nói dối đáng sợ. Cô không mắc lừa vì Mitchell đã chuẩn bị lừa, chắc là tối qua Hank đã gửi cho anh ta bức điện chi tiết trong khi cô đang ngủ. Mitchell đã biết cô là ai trước khi cô đến chứ không phải qua cáo thị và báo chí. Câu chuyện về Darby đã được Mitchell sắp đặt kỹ càng. Không thể tin Mitchell cũng như những bài báo được. Tệ hơn nữa, T.J. Rogue cũng chẳng thể tin được chút nào hết. Một người như anh sẽ không bao giờ đưa cô đến đây và lừa người bạn tốt của mình, vả lại ở Mezilla họ đã được Hank cho rất nhiều lương ăn rồi cơ mà. Rõ ràng Hank và Mitchell là những người T.J. đã tiếp xúc suốt dọc đường. Và ở Tucson... và cái người ở Tucson cũng chẳng phải làm pháp luật gì cả mà là đồng lõa của T.J. Nhưng họ muốn gì ở cô chứ? Trời, có thể nào vì bảy mươi sáu nghìn đôla vàng và tiền giấy không đây? Bay giờ có thể còn nhiều hơn và các mục tiêu bị băng cướp đánh đã góp làm cho phần thưởng tăng lên. Người yêu có làm như thế với cô không?

Chương 36

Sau điểm tâm, Mitchell đi ra cửa hàng, để T.J. và Carrie Sue ở nhà. Anh ta nói sẽ lấy thức ăn ở quán ăn thị trấn và đem về vào hồi sáu giờ rưỡi chiều.

Carrie Sue đã quan sát kỹ Mitchell sáng nay. Có thể cô rờ nhưng anh ta nom không có vẻ 1 người gian hiểm, kể cả Hank cũng thế. Có lẽ T.J. đã lừa họ để họ vui lòng giúp anh. Có lẽ người yêu cô là người duy nhất xảo quyết trong ba người. Mitchell biết cô là ai, cái đó không còn nghi ngờ gì nữa nhưng anh đã theo yêu cầu của T.J. tỏ ra là không biết. Có lẽ người yêu cô sợ cô tuột khỏi tay mình nên đã nhờ Mitchell dọa cô với những tin tức giả mạo kia.

T.J. nói: “Anh sẽ đi loanh quanh nghe ngóng xem có thể biết hơn được cái gì không. Anh sẽ xoay sở một tờ báo để xem có tin gì mới về anh của em, em có thể đọc những tờ kia trong khi anh đi ra phố và không chừng kiếm ra được một manh mối nào. Anh có thể nhặt tin ở các quán rượu, qua những gã giang hồ, những dân cò bạc, và những dân xua bò đi qua thị trấn. Có chén rượu quân bài, người ta thường bẻo lẻo lắm.”

Cô vỗ vào tay anh và áp khế má mình vào lưng anh: “Em sẽ cẩn thận để cho không ai thấy em ở nhà Mitchell. Em không muốn đẩy anh vào cái tình thế dữ lẫn này, T.J., nhưng em tán thành mọi cái anh làm để giúp em. Ngày mai khi chúng ta rời thị trấn, chúng ta sẽ đi tới một điểm băng Darby nhiều lần đã cắm trại ở đó khi cần nghỉ ngơi và kín đáo. Đó là chỗ Vụng Toya gặp sông Pecos, cách đây chừng ba ngày. Nếu sau vụ cướp ở Suối Lớn họ về đó thì lúc đó chúng ta sẽ đi tới Comanche. Phía bắc thị trấn có một cái lán khó tìm ra được lắm”.

-Như thế sẽ mất tám đến chín ngày để đến được cái thị trấn đầu tiên San Angelo, nên chúng ta cần có thêm một con ngựa thồ đồ đạc và lương ăn. Anh sẽ mua một con đêm nay. Nếu anh đổi

Charlie em có thấy sao không? Con vá ấy có thể bị nhận ra mất – anh gợi ý một cách do dự vì biết cô quý con vá.

Con mắt và giọng cô buồn bã: “Em nghĩ như thế là khôn ngoan nhưng em không muốn phải mất nó. Trong mười một ngày, chúng ta sẽ đến gần Brownwood và hy vọng Darby cũng thế để chúng ta có thể giải quyết được việc này. Em nghĩ liệu người ta, nhất là những người đại diện cho pháp luật có lấy làm lạ là tại sao bọn Harding lại cay bắt chúng em đến thế không. Em muốn nói từ khi chúng em quấy rối chúng cũng đã nhiều năm rồi. Thật sự, em thấy Quade Harding để tên hắc ở dưới bản cáo thị về em là một điều quái gở đấy”.

-Không thật là thế - T.J. thừa nhận – Đó là để cho ai cũng biết được là người nào đã cho giải thưởng cao nhất thôi. Nó nhiều hơn giải của Chính phủ mà mỗi giải chỉ có hai nghìn. Hắc cũng muốn bắt sống em nộp cho hắc. Gã còn đòi hai nghìn khi có thể lĩnh được những mười ngàn bằng cách đưa được em đến Brownwood và trại QH nữa cơ chứ?

-Cái đó hợp pháp không? – cô hỏi.

-Có chứ, trả tiền thưởng, hắc có thể bắt em rồi sau nộp lại em cho pháp luật lấy thưởng của pháp luật. Những người đại diện cho pháp luật không thích cái đó nhưng họ không làm được gì nổi. Cũng có thể pháp luật đang để mắt tới Harding qua cái vụ đáng ngờ này.

-Nhưng nếu vụ đó không phi pháp thì do thám chúng cũng có làm được cái gì hay ho đâu.

-Một người vi phạm hay phá pháp luật thường làm cùng với người khác. Nếu anh là người của pháp luật, anh sẽ rình rập hắc. Nếu cả hai chúng mình đều may thì Quade sẽ làm một cái gì đó bậy và bị bắt. Lúc đó chúng ta sẽ chẳng phải lo vì trả thì hắc mà bị nguy hiểm nữa.

-Chớ có trông mong cái đó, anh ơi. Hắc xấu xa hàng bao năm nay rồi đâu có bị gì. Quade đề tiện, tồi tệ thế nào thì cũng khôn ranh thế ấy.

-Rất ít người xóa được mãi mãi tội ác của mình, em yêu.

Car vờn vai ngáp: “Trời, mệt. Đêm qua em không ngủ. Em nghĩ sẽ đọc mấy tờ báo kia rồi nghỉ thật nhiều trước khi chúng ta lạ bập vào chuyện lên đường. Hôm nay anh hãy cẩn thận đấy”.

-Em cần gì trước khi anh đi phố không? – anh hỏi.

-Anh có thể ôm hôn em – cô đáp, biết như vậy sẽ dẫn tới đâu nhưng cô cần anh lần cuối cùng.

Carrie Sue run rẩy hôn và vuốt ve anh trong khi cởi lột áo sơ mi anh ra và anh cũng làm thế với cô. Anh bế cô vào phòng ngủ mượn. Họ vội vàng cởi súng và quần Jeans. Cô hất cái chăn ra một bên và hai người ôm lấy nhau ngã xuống giường.

T.J. đứng dậy đi ra cái bể gần đó rửa ráy. Anh nói.

-Anh sẽ chờ đổi con Carlie. Hôm nay em cứ thoải mái, anh sẽ gặp em lúc sáu giờ. Chớ mở khóa cho bất cứ ai, hoặc thò cái đầu xinh đẹp của em ra ngoài nhé!”

Cô lại vờn vai ngáp: “Em định hôm nay nằm ườn trong khi anh thì phải làm vất vả. Tắm xong em sẽ không rời giường cho tới lúc ăn tối đâu đấy”

Khi người yêu ra đến cửa phòng ngủ, cô gọi: “T.J., ra đó hãy cẩn thận nhé. Em không muốn anh quên chuyện ông Sêríp chúng mình đánh ngã ở Tucson đâu. Anh chớ để xảy ra lỗi thôi ở các quán rượu. Hãy đứng xa các cô ăn mặc chải chuốt lựa là ấy ra!”

-Em không phải ghen hay lo. Hôm nay em cứ nghỉ ngơi đi, anh sẽ cẩn thận và mọi sự đều ổn thôi mà.

-Nếu không thì sau khi cứu anh ra rồi em sẽ cho anh một trận đòn nên thân.

Mắt T.J. gắn vào mắt cô một lúc rồi cả hai mỉm cười, cảm thấy tựa như vào đúng lúc nào mong muốn, họ đều sẽ có được nhau ngay.

Carrie Sue để ý thấy T.J. không mang túi yên đi, nhưng không thể dò kiếm nhanh nhanh mà biết chúng ở đâu được. Cô tìm thấy một áo choàng mexico, một cái váy và đôi dép trong gian xếp của chị Sterling. Cô lấy chúng để cải trang đi ra thị trấn. Cô gói đủ hai ngày lương ăn, cẩn thận dùng những hai can nước cho bản thân và ngựa có được nhiều nước uống. Cô cắt lấy những bài báo về các vụ đánh phá bia đặt của Darby rồi gói lại.

Cô biết anh cô không đánh phá, cướp bóc như vậy nhưng cô cũng không cả quyết được rằng liệu có bằng nào khác để vấy cho họ không. Có một điều cô cần thảo luận với Darby. Hoặc đây là một cái mưu đưa họ ra khỏi chỗ ẩn, một cái mẹo dụ cô vào chỗ của anh hoặc họ gặp phải một vấn đề mạo nhận nghiêm trọng thật sự.

Cô viết cho T.J. một bức thư ngắn. phòng còn gặp lại nhau trên đường, cô không muốn anh biết cô nghi anh.

Cô cắt một ít tóc buộc vào một dải lụa màu lơ. Cô đặt cả hai thứ lên trên gối, rồi kéo rèm dày lên trên rèm đăng ten cho gian phòng tối hơn nữa.

Carrie Sue mặc bộ quần áo Mexico, quấn lên đầu một tấm khăn màu sắc sỡ thường được dùng để tránh nắng nhưng bây giờ thì cốt để che bộ tóc đỏ của cô. Cô mang đồ đạc ra nhà kho ở đằng sau nhà Mitchell. Nhớ lại bữa mới tới, cô biết Mitchell có trong tàu khoảng mười con ngựa tốt. -Xin lỗi, Charlie, lần này mày phải ở lại – cô vỗ vỗ cổ con vớ – Tướng mày rất dễ bị nhận ra – Cô chọn một con ngựa hồng cứng cáp khỏe mạnh, đóng yên cho nó. Lấy một bộ yên của Mitchell, để vào chỗ yên của mình, cô hy vọng cô đi lâu rồi người ta cứ vẫn ngỡ yên cương của cô còn nguyên đó.

Carrie Sue buộc chặt túi yên, giường cuộn, lương ăn vào mấu sau yên và thông lọng can nước vào mấu trước yên. Cô lên ngựa, vắt tấm khăn lên đầu ra khỏi nhà kho. Cô đi bằng cổng sau từ biệt ngôi nhà. Một khi El Paso đã ở đằng sau rồi cô sẽ thúc con ngựa hồng phi nước đại tới dãy núi Guadelup, ở về phía đông bắc thị trấn. Carrie Sue biết đến dãy Hueco trước, rồi mới tới Corachuda, Salt Flat và Guadelup.

Chương 37

Ra ngoài thị trấn, cô gặp những bụi cây rải rác và những vạc cỏ trên nền đất cát khô. Đôi chỗ mặt đất bằng phẳng còn phần nhiều là đồi xen với khe sâu, vũng nước khô nông. Cô có thể nhận ra núi Hueco trong ánh nắng loá loá đằng xa. Trên đầu, bầu trời màu lơ thẫm, không giống màu lơ nhạt ở bang Arizona. Mây cuộn cuộn từng mảng lớn. một người đi ngựa có thể ẩn được nắng ở bên dưới bóng chúng. Cô yêu Texas, thấy thời tiết, phong cảnh của nó không đòi hỏi gắt gao bằng địa hình sa mạc và cái nóng nung người của Arizona và New Mexico. Cô đi mãi miết, biết T.J. có thể đi tìm cô ở hướng đông nam khi tối phát hiện ra cô không còn nữa. Cô bỏ một ít thời gian ra để xóa dấu vết. Nhưng liệu có che được con mắt tinh đời của anh không đây.

Sau vài ba giờ, cô chọn một chỗ an toàn thay quần áo và đi ủng vào, gói bộ váy do lấy của

Mitchell lại phòng lúc cần dùng đến. cô chỉ nghĩ khi nào con ngựa hồng cần mà thôi. Cô muốn bỏ lại El Paso xa mau chùng nào hay chùng ấy. Cô cũng mong đến được chỗ Darby nhanh. Vả lại, nghĩ đến T.J. và Darby cô chẳng còn thiết ăn uống.

Ngựa đi dễ trong vùng đất đỡ gồ ghề lởm chởm này. Vào độ này trong năm, cỏ và các bụi cây xanh rờn, nhất là vừa sau một trận mưa. Cô quen vùng này, nên không sợ lạc.

Hai khẩu súng ngắn Remington buộc ở eo lưng và đùi, các khẩu forty-four cũng như tài bắn của cô đem lại cho cô lòng tự tin và một cảm giác an toàn. Khẩu súng trường Henry, bắn liên mười lăm phát và kim hỏa búa thì ở ngay trong tầm tay cô. Cô mất một cái gì ghê gớm ở người yêu nhưng cô có thể tự trông nom lấy cho mình được. cô vẫn hy vọng và cầu xin không gặp phải người nào đã trông thấy bản cáo thị về mình. Cô ghét cái ý phải giết một ai đó vì tự vệ, nhưng mười nghìn đôla là có thể gây nên một cuộc đấu tranh sống mái cho bất cứ người nào được lắm.

Cô nhìn ánh mặt trời phản chiếu lên nền mây ở trước mặt. đó là màu hồng ở trên một cái nền xen các màu lơ, xám và hoa xoan. Cảnh đẹp nhưng không làm cho cô thoải mái. Cô cứ phải canh chừng trong khi tiếp tục đi chậm bước trong bóng tối, vì cô có ý đi thêm một vài giờ nữa trước khi ngủ đêm.

Khi về nhà, T.J. cho con ngựa thồ vào trong tàu trước khi cho Điều hâu đêm và Charlie ăn uống, rồi đem lương khô vào trong nhà kho, gói bọc lại sẵn sàng để mai lên đường sớm. Anh kiểm tra cẩn thận túi yên có còn nguyên tại chỗ anh cất giấu không, nhản thaáy chuồng không bỏ luĩc. Anh thích thú mỉm cười, không muốn Carrie Sue tìm thấy mật mã điện tín, ảnh của Arabella và Maria cùng các huy hiệu của mình. Anh vào trong nhà thấy im ắng.

T.J. đến phòng sau mở cửa ra, anh thấy hình người nằm trên giường chìm trong bóng tối gian phòng. Anh quyết định để cô ngủ thêm chút nữa.

T.J. quay ra phòng khách rót một ít rượu uống. anh ngồi nghỉ trên một cái ghế, nhớ lại trong đầu hai bức điện anh vừa nhận được cách đây hai giờ, báo anh biết về vụ băng Darby cướp một văn phòng của hãng Wells Cargo ở Braddi, cách Brownwood một ngày ngựa và cách El Paso mười một ngày đường. Cái đó cho anh hay nơi băng Darby hoạt động và nơi anh cùng Carrie Sue cần đi tới sáng mai.

Anh không ngh được mấy ở hai quán rượu, trừ một ít tin về những vấn đề của Tổng Thông Grant liên quan tới bầu cử cuối năm và một ít nữa về các hành tung của băng Darby. T.J. nghĩ liệu vị trí của mình có bị việc bầu tổng thống mới ảnh hưởng tới không. Thông thường anh có thể đi bất cứ đâu anh thích với ba tấm huy hiệu của mình. Nếu có nhiệm vụ nào bắt anh ra khỏi Texas đến các bang khác thì ba tấm đó liền đặc dụng ngay. Chúng luôn luôn cho anh có quyền pháp lý, uy lực và sức mạnh hơn những người đại diện pháp luật của bang hay của địa phương sở tại, nếu như T.J. Rogue ẩn danh buộc phải trở thành Thad Jamison. Lúc nào, việc gì, ở đâu cần huy hiệu gì thì anh dùng huy hiệu ấy. Nhưng anh vẫn cố hoạt động ẩn danh nên ít ai biết anh là người thực thi pháp luật Thad Jerome Jamison, nhất là ở Texas.

Lúc này anh thích được là đặc phái viên của Tổng thống, Cảnh sát trưởng của Hoa kỳ và Cảnh vệ Texas. Nếu anh có phải chọn lấy một trong ba công việc đó, anh thật sự không biết nên như thế nào. Anh chỉ mong có thật nhiều quyền để có thể giúp được người yêu nhưng sự thật lại không phải thế. Anh nhấp rượu và thở dài.

Khi thấy bên ngoài gần tối mịt, anh quyết định đánh thức Carrie Sue. Anh thắp đèn mang theo trong hành lang. anh mở cửa phòng đi đến bên giường. Anh giơ tay kéo tấm chăn ra.

Mắt T.J. mở trừng rồi neho lại khi anh tức giận nhặt lộn tóc và bức thư lên. Anh đặt cây đèn xuống đọc.

“T.J. yêu quý,

Xin tha lỗi cho em đã bỏ trốn anh đi như thế này. Vì anh không bị truy nã và chúng ta có thể gây nguy hiểm cho các bạn anh, nên tốt nhất là em đi một mình tới Comanche. Em biết những người săn bắt lấy thưởng, những người của pháp luật đang tìm em nhưng em phải gánh lấy những nguy cơ ấy mà không làm anh lụy vào sâu hơn. Em không thể cứ tiếp tục lợi dụng và lừa các bạn của anh. Và em không thể cho phép anh vì em mà bị giết.

Báo viết sai về Darby. Anh ấy không bao giờ đánh ngân hàng Union Express, anh ấy không bao giờ huênh hoang xưng danh lên. Anh ấy không bao giờ đánh liền nhau mấy vụ lớn. Một băng cướp khác có thể đã lợi dụng tên tuổi của anh ấy hoặc đó là một cái mẹo của pháp luật để lừa chúng em xuất đầu lộ diện rồi bắt. Nếu anh ấy không biết đang xảy ra việc gì thì em cần phải báo cho anh ấy biết. Em cần cho anh ấy thấy là em bình yên, phòng báo chí nói dối lần nữa, tuyên bố em đã bị bắt để giương bẫy ra với anh ấy.

Xin cảm ơn mọi điều. Khi em sống yên ở một nơi nào đó rất xa rồi, em sẽ liên hệ với anh qua Hank Peterson vì anh tin anh ấy. Em đã lấy địa chỉ anh ấy nên em sẽ viết ngay điện cho anh với tên Sue Starns. Em yêu anh và rồi sẽ nhớ anh kinh khủng. Xin hãy giữ gìn và đừng đi tìm em. Em sẽ chết nếu như vì cố tìm em mà anh bị giết. Và em không chịu nổi nếu như vì em mà anh phải vào tù.

Em biết Darby ẩn ở đâu. Hôm ở Tucson, Curly đã bảo em, nhưng em phải giữ kín với anh. Em chắc chắn Darby đang nằm im hơi lặng tiếng trong khoảng một đến hai tháng như anh ấy đã bảo Curly nên anh ấy đâu có phạm các vụ đánh cướp đang nghi kia.

Em sẽ viết cho anh sau này và hy vọng anh còn muốn nghe nói đến em và đi gặp em. Em để cho anh một kỷ niệm trên gối, gọi là của Ngọn lửa Texas. Em hy vọng đó là vật có ý nghĩa thật sự trong sưu tập kỷ niệm của anh. Em không thể chờ cho tới chúng ta lại được ở bên nhau. Em sẽ cố làm cho cái điều đó sớm sớm xảy ra. Tha thứ cho cái mẹo trốn của em. Em yêu anh, T.J.

Rogue.

C.S.S”

T.J. nằm vật ra giường, lo lắng cho hành động xốc nổi của cô. Anh phải tìm cô, và tìm nhanh! Nhưng cô đi như thế nào nhỉ? Charlie vẫn ở trong tàu. Anh nhận ra cô đã lấy đi một con ngựa của Mitchell.

Anh vội ra tàu ngựa. Anh đã phải mỉm cười khi thấy con ngựa hồng đã bị mất. Rõ ràng cô rất thạo ngựa. Anh xem cái yên bên cạnh, chịu sự chuẩn bị của cô là thông minh.

Anh quay về nhà, cảm phục đầu óc và lòng dũng cảm của cô.

Chương 38

Mitchell về nhà với thức ăn cho bữa tối T.J. cho anh biết: “tôi gặp chuyện lồi thối rồi. Carrie Sue bỏ đi sang nay, có lẽ đã vượt qua được một quãng đường xa nếu tôi có tìm theo. Trời, cô ấy đi về đâu cơ chứ Mitchell?” Anh lo lắng bồn chồn đi đi lại lại trong khi nghĩ kế hoạch: “Tôi sẽ tới Brownwood xem xảy ra cái gì ở đấy. Có lẽ Dave có được một ít tin. Nếu cô ấy nói đúng về sự vô tội of anh cô ấy trong các vụ cướp này thì hỏi Darby đang ở đâu và ai gây ra những vụ đó? Nếu Carrie Sue tin thật là anh mình đến Oklahoma để nấu ăn thì liệu cô có đi về đằng ấy không?” T.J. thở dài: “Tôi thật không thể cả quyết cô ấy nghĩ gì, làm gì được. Sáng mai anh điện cho Dave rồi cho tôi hay ở San Angelo nhé. Vài ngày nữa tôi sẽ ở đó. Có lẽ chúng tôi có thể gặp nhau ở Comanche. Tôi muốn biết tôi đang lao vào cái gì trước khi tôi tới Brownwood”.

Mitchell nghiêm túc hỏi: “Anh có nghĩ là hấn đang bố trí không?”

-Trời đất, tôi đâu biết. Như lời cô ấy nói về Darby thì cái đó nghe có vẻ không phải là hấn. Nếu ai biết được hấn nghĩ và hành động như thế nào thì chỉ là em gái hấn. Nhưng nếu cô ấy làm hoặc Darby đã đổi cách thức hoạt động mà cô ấy làm hoặc Darby đã đổi cách thức hoạt động mà cô ấy cứ đến Brownwood thì cô ấy sẽ đi tới chỗ nguy hiểm với tất cả những gì đang xảy ra tại đó.

Mitchell nhận xét: “Ít nhất chúng ta cũng biết cô ấy cần gặp tận mặt anh ruột. Tôi không trách cô ấy được. Cô ấy thật đáng giá, tôi không nói cái giá của giải thưởng đâu. Thật tình tôi mến cô ấy, tin cô ấy”.

T.J. nhảy phắt lên, bút rút đi đi lại lại, điều này thật khác thường ở anh. Mắt anh âm thầm và nét mặt anh lạ hấn đi. “Tôi mong anh vẫn cùng làm với tôi. Tôi có thể nhờ đến đầu óc và sự giúp đỡ của anh trong việc này. Trời, dính vào cô ấy quá sâu, tôi chẳng nghĩ được gì nữa cả.”

-Rất tiếc, anh bạn, nhưng tôi đã về hưu và đang hưởng vui thú gia đình. Nhưng tôi sẽ làm bất cứ cái gì có thể giúp anh ở đây. Anh nghĩ cô ấy sẽ nghe nếu như anh nói hết ra sự thật chứ? liệu nhiệm vụ của anh có giúp được anh không? nếu cô ấy thật lòng yêu anh thì đời cô ấy sẽ thật sự gay go trong cái mớ bòng bong này đấy.

T.J. dừng lại nhìn bạn. “Cô ấy sẽ không bao giờ phản anh mình vì bất cứ lý do gì, bất cứ người nào, kể cả tôi và một sự ân xá, điều tôi không chạy nổi được. cả Grant cũng từ chối một lệnh ân xá của tổng thống cho cô ấy.”

-Anh chẳng nên ngạc nhiên. Cô ấy là kẻ cướp còn ông ấy đang cố giữ để làm cả nhiệm kỳ thứ 3. Ông ta sẽ chẳng làm gì để gây thêm nhiều điều ngờ vực cho ông ta. Ông ta đã bị lên án là làm những cái phi pháp cho bạn bè.

-Tôi hiểu, nhưng tôi tức là không biết cậy nhờ ai được. Cô ấy cắt những bài báo mang đi cho Darby xem. Mitchell, tuy tôi ghét con người ấy và muốn hấn bị trừng trị, tôi vẫn hy vọng cô ấy không thấy các bài báo đó là chính xác. Chúng sẽ làm cô ấy suy sụp tinh thần mất”.

Mitchell hỏi: “Nếu Curly James nói dối cô ấy là thấy Darby ở đâu thì sao? Nếu cô ấy đang sa vào một cái bẫy thì sao? Anh chẳng nói trước đây hấn làm cho Harding đấy ư? Tôi nghĩ nên kiểm tra xem từ Tucson hấn có gọi điện cho ai và phản cô ấy không?”

T.J. quay phắt lại nhìn Mitchell: “Trời, tôi bỏ qua mất cái đó. nếu thằng khốn đó còn lĩnh lương của Harding thì thế nào chứ. Curly biết chính xác Carrie Sue ở đâu và có lẽ biết chỗ Darby đang ẩn. Curly có thể đã báo cho chủ cũ để lấy thưởng rồi. Anh nói đúng, chúng ta cần xem giữa hai đứa có thư từ điện tín gì cho nhau không. Hãy kiểm tra cả bưu điện ở đây nữa. Nếu trước khi tới biên giới Texas, Curly gặp Darby thì nó đã liên hệ với Quade từ đấy rồi. Nó cần gặp hai thằng của nó ở đây trước khi tôi tóm được chúng”.

-Sáng mai, tôi sẽ làm việc đó trước tiên rồi sẽ điện cho anh ở San Angelo sau, Mitchell hứa. tôi cũng sẽ điện cho Dave ở Brownwood để anh ấy biết anh đã lên đường và cái gì đang diễn ra. Hãy kiểm tra ở anh ấy khi anh tới đó.

-Kiếp! – T.J. cau kỉnh chửi thề - Tôi mà bắt được thằng Curly lúc ấy thì tôi đã hỏi nó... Lúc ấy, nóng trả thù.

-Như thế sẽ làm lộ anh ra mất. Ít nhất thì nó cũng đã hết quậy, không làm rầy cô ấy được nữa. Anh có muốn tôi điện báo Hank cảnh giác với những tin tức về cô ấy không?

-Có, cảm ơn. Tôi sẽ liên hệ chặt với anh và Hank. Rạng sáng mai tôi đi thám thính hỏi han một chút. Chắc có người thế nào cũng gặp một người con gái tóc đỏ đi ra ngoài thị trấn. Tôi muốn biết cô ấy đi về hướng nào.

-Chỉ hy vọng cô ấy đến với anh ruột để có được đôi chút che chở thôi.,

Mắt T.J. sáng lên : “Mitchell, anh biết cái gì đấy hả? Nếu băng Darby đang bị mạo danh thì curly James là đứa duy nhất cho thủ lĩnh băng kia biết Darby đang ở xa hàng tuần đường mà mạo nhận đồ vấy cho Darby và băng của hắn. Với việc Darby nằm im một nơi, pháp luật sẽ đổ tội lên đầu hắn. Tôi nghĩ...” – Anh dừng lại ngẫm nghĩ. Nếu ở việc bố trí này có cái gì còn hơn cả tiền thì sao? Nếu có ai đó muốn Darby rắc rối to nữa thì sao nhỉ? Làm như thế để Darby đi đến đâu cũng không thoát khỏi bị lùng đuổi. Thậm chí có lẽ còn buộc cả Darby tìm cách trả thù để chặn Darby. Làm cho quá nguy hiểm để ngăn Carrie Sue không đến được với anh.

-Quade Harding à? – Mitchell tinh ma gợi ý.

-Đúng mười mười! – T.J. cau kỉnh hét to. - Nếu có một sự bố trí đã từ bao năm nay rồi thì cái đó có nghĩa Carrie Sue và anh ruột sẽ không chịu trách nhiệm về mọi tội lỗi buộc cho họ. Và nếu Quade Harding đứng giữa cái trò đó thì chuyện này chúng ta nhất định tóm được nó thôi.

-Anh đang bỏ sót một điểm khác nữa, anh bạn. Họ vẫn là ngoài vòng pháp luật và vẫn là thủ phạm của nhiều tội. Bớt đi một chút cũng chẳng giúp được gì nhiều nhận cho cô ấy đâu – Mitchell nhắc.

-Tôi biết, - T.J. nói khẽ và nghiêng rắng lại. Anh bất giác lấy món tóc ở trong túi ra đưa lên mũi. Món tóc mềm mại và thơm làm cho anh nhớ đến hình ảnh Carrie Sue. Những lời trong bức thư vùn vụt chạy trong đầu anh. Có phải tình yêu, anh nghĩ, là cái lý do duy nhất làm cho cô bỏ trốn anh không? Cô có nghĩ anh sẽ làm cái gì, cảm thấy như thế nào sau khi thấy cô bỏ đi không? Anh đã làm cái gì cho cô nghi anh? Cái gì khác ngoài thái độ điên rồ của anh về cái túi yên chứ? Anh phải thừa nhận rằng mọi cái trong việc gặp gỡ và quan hệ của hai người đều là trùng hợp của hai người đều là trùng hợp một cách lạ lùng. Thông minh và nhiều bản năng như Carrie Sue thì phải thấy phần lớn các việc đó là kỳ dị. Thảo nào cô không thể không nghi ngờ anh dai dẳng được.

T.J. nghĩ đến cuộc ăn nằm giữa họ sáng nay. Cô biết cô sắp sửa chạy khỏi anh. Cô đã bộc lộ tình yêu và sự đòi hỏi cấp thiết, một nỗi thất vọng đến bây giờ anh mới hiểu.

Mitchell hỏi kế hoạch của anh và họ đã bàn bạc chi tiết với nhau. Trừ huy hiệu Cảnh vệ ra, T.J.

để lại chỗ Mitchell hai huy hiệu kia và các giấy tờ cho an toàn và bí mật.

T.J. bảo bạn việc con ngựa bị lấy đi, hai anh đã bàn đổi nó lấy con vớ tối hôm qua. “Tôi mừng là cô ấy đủ thông minh để thay ngựa. con vớ này từ nay là dính vào vớ cô ấy rồi. tốt nhất anh giữ nó trong nhà kho rồi bán nó sang bên kia biên giới thật nhanh”.

-Đừng lo, tôi sẽ tính cái đó vào sáng ngày mai.

T.J. bực dọc trong khi cố ăn bữa tối nhạt nhẽo, anh đang ở trong một tâm trạng hết sức bồn chồn. Anh không biết được mình đang chống cái gì và chống ai đây. Anh lo buồn về sự an toàn của người yêu. Anh làm sao ăn uống thản nhiên được trong khi Carrie Sue đang một thân một mình tại một nơi nào đó không thể biết được cô đang đương đầu với những cái gì? Anh phải mau mau tìm cô. Nhưng anh chỉ còn mỗi cách là đi tới cái vùng ngờ rằng Darby hiện đang hoạt động ở đó, hy vọng có được một tuyến nào dẫn đến cô. Nếu là một băng khác như cô tin thì ở đó anh sẽ chẳng được gần gũi với cô hơn gì ở đây tối nay. “Khốn khổ, cô gái táo tợn làm cho ta suy sụp kia! Nếu vụ này trở nên nguy hiểm hay phức tạp hơn lên thì khéo ta đến phải xuất đầu lộ diện, ra tay giải quyết nó mà không hề làm phiền muện đến em chút nào cả”.

Chiều thứ năm, gần chạng vạng thì Carrie Sue tới vùng muối. hai ngày đi đường cực nhọc. Cô đã ăn, ngủ, nghỉ ngơi dọc đường rất ít. Những bức tường thành bằng đá hình như nhảy vọt lên trời ở xa tít tắp, bày ra một khung cảnh nghiệt ngã nhưng đường bệ. dãy núi Guadelup hoàn toàn trần trụi khi lại gần, nhưng nó giấu đi biết bao đồng cỏ, rừng cây, khe vực và suối thác. Trong đó đủ các kiểu loại sinh tồn: yucca, xương rồng, rắn chuông, bọ cạp, bọ cạp chết người của sa mạc, cay thùa, song, chồn, hươu, sư tử núi, thông, phong, linh lam, tần bì, dương, cây óc chó, nai sừng tấm, gấu trúc, trĩ rừng và đôi khi có gấu trắng. Đó là một vùng nguyên thủy, đường đi vào rẻo cao thì khó và dốc, những khe nhỏ đầy bóng râm và thung lũng mát lạnh ôm viên lấy các khe hẻm sâu bên trong. Những vách đá dựng đứng và sa mạc vây bọc chung quanh đã che chắn cho vẻ đẹp và cảnh bình yên ẩn sâu trong đó, trừ vào cuối mùa hè những cơn giông bão, sấm chớp dữ dội tàn phá nó mà thôi.

Mỏm Viên Đại úy lơ mờ trước mặt cô và ở bên kia khu định cư Suối Thông. Cô đi vòng khu định cư nhỏ bé Valt Flato, cô biết rằng một mình ở đây ít bị chú ý và xa như thế này thì không phân biệt được đàn ông hay đàn bà.

Những ruộng muối nhạt phếch như màu xám ngọc trai vào lúc chiều tà muện mẩn. chúng có vẻ trải ra dài đến hàng dặm ở hai bên và đằng trước cô. Đó là một địa danh khô, có giá trị cho nhiều người. nhưng qua cái vùng nhiều nhường này cô lại chẳng gặp chuyện gì lôi thôi. Cô len lỏi đi vào những dải đồi parterson và đi qua mỏm cảnh giới. Cô đi suốt qua Suối Thông và Bãi thông, nơi đã có một trạm nghỉ của hãng xe Butterfield từ năm 58. Cô gái tóc đỏ một mình dừng lại ở suối Mandanita cho ngựa nghỉ và uống nước.

Cô đã đi hơn một trăm dặm, và còn phải đi khoảng mười đến mười lăm dặm nữa, nếu Darby hạ trại ở khe Mackittrick như Curly James đã bảo với cô. Nước suối mát rượi và mời mọc. cô tụt ủng rồi ngâm chân vào trong suối. Cô vỗ nước lên mặt, cánh tay và uống những ngụm dài. Sức nóng mặt trời đã tắt. Nhiệt độ ở vào khoảng mười sáu mười bảy độ dễ chịu. cô mừng là không phải mùa xuân, mùa ấy gió thổi từng cơn dữ dội quất không thương tiếc lên vùng này. Cô biết vùng này thường hay là căn cứ địa của người Apache Mescalero, nhưng cô không sợ. Những người da đỏ này biết cô là ai. Họ yêu và kính trọng Darby Stover, cho phép anh cắm trại ở đây bất cứ lúc nào anh thích. Vì anh cô giữ chữ tín với người Apache, luôn luôn mang đến cho họ nhiều quà cáp bày tỏ lòng biết ơn và hữu nghị. Nhờ một người của Darby – Kale Rushton –

có máu Apache và được người Mescalero ngưỡng mộ vì anh quấy phá người da trắng. Người Apache dựng trại ở phía tây xa nữa của dãy núi nên họ ít thấy người da đỏ cắm trại ở đây. Darby và Kale Rushton thường đến thăm họ để cho họ biết mình đã đến vùng của họ ở trong khe núi. Do phần đông người da trắng sợ người da đỏ nên băng của Darby đóng ở vùng đất hẻo lánh, thanh bình này chẳng phải lo cái gì cả.

Nay biết T.J. đã được người Apache nuôi nấng, cô mong gặp họ và học tiếng của họ. Cô nghĩ liệu người Mescalero có phải là bộ lạc đã bắt và nuôi anh ruột T.J. không đây.

Carrie Sue tới lối vào phía đông của khe Mackittrick rồi hướng theo lối mòn ngoằn ngoèo. Cô đi men theo dòng suối quanh năm đầy vì nước ngầm phun lên, hai bên bờ liễu và dương xỉ như đang ten. Trong ánh ngày nhạt đi rất nhanh, cô ngắm vẻ đẹp của các cây xương rồng và mặt nước lấp lánh. Cô thở hít những mùi thơm pha trộn bao bọc quanh mình, trong đó nổi hơn cả là mùi thông. Cô thấy một con hươu gặm cỏ ở bìa rừng và các con vật khác vội vàng về tổ trong bóng đêm đang tới. cô nhận ra cái bóng thoáng vút qua của con Coyote. Cô đã trải qua cảnh cô tịch của vùng đất thơ mộng bao la này nhưng cô vẫn mong trời đừng mau tối quá.

Cô thuộc địa hình như trong lòng bàn tay nhưng tai nạn vẫn xảy ra trên đường có bóng tối thế này mà mặt trăng đầu tuần thì mới nhú. Cô kiểm tra súng trường xem đã lên kim hỏa chưa, phòngn trường hợp bị một con sư tử núi thách thức hay một con hươu sừng tấm húc. Cô biết Darby luôn luôn đặt một người gác ở lối vào khe núi nhưng không thấy có ai gọi cô hay tự ra mắt cả. cô còn phải đi hai ba dặm nữa mới tới được túp lều sơ sài, nằm ở một điểm trên bờ suối, nơi khe núi tách ra hai ngả bắc và nam, tạo thành hai đường tháo chạy ở trên bờ khe núi nếu cần. Đúng. Darby quá ư thông minh, không thể để sa vào bẫy được.

Chương 39

Carrie Sue hất mũ ra đằng sau, buông xõa tóc ra cho dễ nhận thấy. vẫn chưa có ai ra gặp cô. Chỉ có người lạ mới không nhận ra được ngọn lửa Texas, em gái Darby mà thôi. Ngay cho thế nữa dù người gác không biết cô thì mái tóc cũng đánh động rồi.

Cô dừng lại nghe ngóng chung quanh nhưng không thấy gì hết trừ tiếng động của các con vật hoạt động đêm, côn trùng, chim chóc... Cô không cảm thấy có con mắt dò la hay có sự đe dọa nào. Cô nghĩ thầm Darby liệu có nói dối hay đã bỏ nơi này đi và...

Carrie Sue thầm chế nhạo mình đã nghĩ đến những điều quái gở như vậy vào lúc này. Darby là một thủ lĩnh bẩm sinh. Cô biết tại sao băng cướp lại theo anh, tin anh, có thể chết vì anh được. Darby có nhân cách làm cho người ta thích và muốn quay quần ở bên. Anh thông minh, can đảm không biết sợ, đầu óc tỉnh, rất khéo léo tay chân và giàu trí lực. anh không bao giờ bị bắt. Anh không bao giờ liều lĩnh và bông bột. Anh là một người giỏi đặt kế hoạch. Anh không kiêu căng, huênh hoang, và anh có một nụ cười có thể làm mềm lòng cả những cô gái lạnh lùng nhất, một nụ cười sáng lóa và trẻ trung làm cho ngay đàn ông cũng cảm thấy thoải mái, hấp dẫn. Anh chỉ cướp công tình yêu, không cướp của dân. Anh luôn luôn cố gắng không bao giờ làm khổ

người qua đường vô tội. vì hai lý do đó cho tới mấy năm vừa qua, nhiều người đã coi anh như một kẻ phiến loạn đáng khâm phục.

Ít nhất thì Darby cũng đã là như thế. Mấy tháng trước khi chia tay, cô đã trông chờ anh thay đổi, trông chờ anh chấp nhận cuộc đời và tên tuổi một tên cướp tốt nhất và được biết đến nhất trong lịch sử. Cuộc đời đã quá nghiệt ngã với anh để anh có thể đứng về bên phía pháp luật nên anh đã thôi cố gắng. Điều xảy ra với anh ở trại chăn nuôi Laredo đã thay đổi anh, làm cho anh tin anh không thể trốn thoát khỏi cái bẫy của Harding, do đó tội gì anh tự lừa và tự trừng phạt mình cơ chứ? Dân binh không bao giờ cho anh đủ dài thời gian để sống tử tế, trừ phi anh biệt tâm đi như khi anh đến đây. Nhưng cứ thấy anh ở đâu là cuộc đuổi bắt điên cuồng lại tiếp tục. Tựa như một thách thức độc ác mà anh phải chấp nhận vậy.

Khi Darby và người trong băng trẻ hơn, bầu máu nóng của họ còn sôi lên những phiêu lưu mạo hiểm, những chinh phục và giàu sang. Sau khi nếm thử mùi tiền và mùi khắc khoải rình rập rồi thì không ai còn muốn lao động cực nhọc từ sáng chí tối đổi lấy một đồng lương còm nhủ, họ quá mệt mỏi để có thể ngồi nhìn cuộc đời cứ thế trôi qua trước mặt mình. Những ngày đầu chống bọn Harding thì vui ngộ và có lợi cho họ nhưng sự bắn giết đầu tiên đã xoay ngược hẳn lại, đã gây ra nhiều chuyện hơn cả chuyện bọn Harding sẵn lòng họ.

Carrie Sue thở dài. Có lẽ T.J. có phần nào đúng. Có lẽ cô đã tô hồng, không chính xác về anh cô. Có lẽ anh ấy đã bị cách sống của anh ấy làm cho dữ dần sắt đá đi mất rồi. có lẽ anh ấy đã quá muộn để thay đổi lại một lần nữa trở lại thành chàng trai vô tư đóng lấy một kẻ thù hùng mạnh với niềm hy vọng thực hiện sự công bằng kia. Những điều chấp nhận này làm cô đau đớn.

Nhưng cuối cùng cô cũng phải nhìn vào sự thật. Cô đã yêu Darby và theo anh vào sinh ra tử. Làm thế cô đã hủy hoại cả đời mình. Tiếp theo cái chết của những nạn nhân vô tội trong tháng Ba, tháng Tư, cô đã nghi ngờ sự thật mà thất vọng chạy trốn. Bây giờ cô lại đang quay về với cái tình cảnh vô hy vọng cô đã từng bỏ nó mà đi. Cô quá mệt mỏi, không thể tự huyễn mình được nữa. Cô yêu Darby và muốn gặp anh. Cô cầu cho mình nói lọt được một lẽ phải vào tai anh nhưng cô ngờ việc đó. Bất kể thế nào cô cũng phải rời xa đi càng nhanh càng tốt. Từ lâu rồi, từ khi rời trại Harding lẽ ra cô đã phải làm như thế rồi.

Một người nào đó nhảy lên sau lưng cô, quặp thật chặt tay cô, không cho cô rút được súng ra hay đánh lại. Bàn tay phải hấn chĩa vào mặt cô một lưỡi dao sáng loáng. Tim cô đập loạn lên khi cô tình linh nghĩ thầm liệu có đứa nào của Curly chờ cô ở đây không và cô tự trách mình thiếu thận trọng đến thế.

Hắn nói bằng tiếng Tây Ban Nha : “Hola, chica. Qué me cuenta?”

Người này ghì cứng lại, nhanh nhẹn nhảy xuống và đỡ cô xuống ngựa. Cô tức bực đâm vào bộ ngực rắn chắc để trần của anh ta la: “Chết anh đi, Kale Rushton! Anh làm tôi sợ giảm thọ mất mười tuổi”. Cô không thích kiểu đùa vừa rồi và tuy cô không còn là một thiếu nữ nữa, anh vẫn tiếp tục gọi cô là chica như hồi cô mười bảy tuổi.

Kale cười khùng khục nhìn cô trong bóng tối mờ mờ “Tối nay cô làm sao thế, chica? Tôi theo cô từ lúc cô đi vào kheo núi cơ. Cô chẳng đề phòng gì cả, cô gái đẹp ơi. Tôi có thể là một con sư tử mà chỉ cần hai cái đớp là ăn sạch cô đấy”.

Carrie Sue bình tĩnh lại, mỉm cười: “Chỉ vì tôi mệt quá”, cô đáp, giọng mềm lại. “Tôi đã đi hai ngày nay mà nghỉ rất ít. Tôi đang nghĩ là các anh không ở đây.

-Sao cô biết? – người lai da đỏ Apache hỏi, con mắt đen cảnh giác.

-Curly James bảo tôi. Hắn đến Tucson và bị bắn chết trong một vụ đấu súng. Chúng ta lôi thôi

đấy nhưng sáng mai chúng ta bàn chuyện ấy cũng được. Tôi buồn ngủ lắm, sắp ngã vật ra đây này.

Người con trai hai mươi bảy tuổi, tóc đen dài quá vai mỉm cười, gật đầu. Anh chàng nửa Tây Ban Nha và Apache này xinh trai và có thân hình đẹp. Anh mặc một quần Jean chật bó và dải vải đỏ không bao giờ thiếu buộc chặt quanh trán. Anh chỉ cao hơn cô có mười phân nhưng người anh vạm vỡ. Anh đi với Darby từ vụ Harding. Cô thích anh vì cô luôn luôn cảm thấy tin anh. “Gặp anh vui lắm, amigo”. (tiếng Tây Ban Nha: bạn).

- Lomismo diga,- anh nói khẽ, ý là “tôi cũng thế”.

- Darby ổn không? – cô lo lắng hỏi.

- Ổn chứ, trừ liều lĩnh lên đường lại thôi. Tại sao lại về đây, chica? Cái gì khiến cô bỏ Tucson đi thế?

- Tôi bị lộ, cần phải chạy.

- Cô cứ thế này và đi mỗi một mình? – Anh hỏi, mắt tròn lên.

- Cái đó ta sẽ nói sau, - cô nói- ngáp và lảo đảo.

Kale gợi ý: “Sao cô không ngủ đi trong khi tôi gác? Muộn thế này vào trại sẽ làm phiền tất cả mọi người mà cô cũng mất vài giờ mới nghỉ ngơi đươc mà cô cũng mất vài giờ mới nghỉ ngơi được. Tôi sẽ gác tới tảng sáng”.

- Hay đấy, amigo. Hãy đi đã kéo tôi lăn quay ra đất bây giờ.

Họ lên ngựa, xoay lưng vào nhau quay trở lại một vùng cỏ gần lối vào khe núi. Kale cởi giường cuộc của cô ra rải xuống đất hộ cô. Trong khi Kale tháo yên cương và chần dắt con ngựa hồng, Carrie Sue ra uống nước suối. cô nằm dài ra giường nhắm mắt lại.

Khi Kale đến ngồi gần bên, cô ngừng đầu dậy nhìn anh, hỏi: “Các anh cắm trại ở đây bao lâu rồi?”.

- Nhiều tuần rồi, tại sao?- anh hỏi, cảm thấy có một cái gì quan trọng trong câu hỏi của cô.

- Tôi cũng nghĩ thế. Thôi, sáng mai gặp nhau, Kale. – Cô nói và lăn ra ngủ liền.

Kale lấy dao và hòn đá ra. Anh bắt đầu mài lưỡi dao đã rất sắc của mình, một thói quen, khi anh mãi suy nghĩ điều gì đó. Anh nhìn cô gái tóc đỏ xinh đẹp một lúc lâu, cả quyết có cái gì kinh khủng đã đưa cô rời bỏ cuộc đời mới, một cái gì có thể ảnh hưởng tất cả bọn các anh. Kiên nhẫn là một trong những đức tính tốt nhất của anh nên anh có thể đợi đến sáng để biết được cái nguyên do kia. Nếu nguy hiểm sắp tới, cô đã phải báo động anh em biết rồi.

Kale cởi mảnh vải buộc trên trán ra. Anh túm mái tóc dài, buộc nó lại sau gáy bằng mảnh vải.

Kiểu tóc Apache này là huy hiệu danh dự của anh, một dấu hiệu của tinh thần phản loạn.

Anh đã gặp Darby Stover trong một vụ cãi lộn tại quán rượu ở Brownwood, ngay sau khi bố mẹ Darby chết và một tuần trước khi Darby lên đường phục thù bọn Harding. Kale nhớ rõ ngày đó.

Anh thanh niên Darby hai mươi mốt tuổi đau khổ ghê gớm về cái chết của bố mẹ, về gia sản bị cướp và về pháp luật từ chối trừng trị những kẻ chịu trách nhiệm. Darby đang cần một người bạn, một người giúp tay, một người để tâm sự, một người để động viên. Cũng thế với Carrie Sue, cô gái non trẻ này không có nơi để sinh sống, không có tiền mà công ăn việc làm thì hiếm đối với những cô gái mười bảy xinh đẹp. Ngoài ra, Darby không muốn em gái làm đầy tớ cho người xa lạ và Kale tán thành cái đó.

Ngày mới hai mươi tuổi, Kale cũng đã làm nhiều thứ việc như bắn thuê, ăn cắp ngựa và ăn cắp gia súc. Vì nét mặt và vì lai, anh chịu lắm nỗi gian truân, thù ghét, ức hiếp, thách đố - những việc đó làm anh trở thành một tay súng tự lập, cứng rắn.

Kale đã là người gợi ý phải trả thù Harding, mách bảo Darby cách phải làm như thế nào để trừng trị Harding. Anh là người đã dạy cho Darby nhiều mẹo của Apache, dạy cho cách gây tội mà lại trắng tay. Anh nợ Darby cuộc đời và lòng trung thành vì Darby đã cứu mạng anh trong cuộc cãi cọ ở quán rượu khi một người sắp sửa bắn anh từ sau lưng. Anh và Darby liền lập tức ưa nhau và nhanh chóng trở thành bạn.

Kale đã làm việc với Walt Visont, Tayler Parnell và John Griffin nhiều lần trước đây. Anh là người giới thiệu Darby với họ, gợi ý họ lập ra một băng để quấy phá nhà Harding. Biết họ cần thêm hai người nữa, họ đã tìm kiếm ở các quán rượu những tay súng bắn thuê, những kẻ giang hồ, đi ngang qua thị trấn. Họ đã gặp Kardy Sam trong một quán rượu sau một trận đấu súng với một tay bắn thuê nổi danh. Họ nhặt được Dillon Holms trong dịp tới thăm nhà thổ của cô Sally ở San Angelo, sau khi chứng kiến một trận đấm đá giữa Dillon và một người khách nữa cũng thích “con bồ câu ố bắn”.

Kale biết mình thích đi theo Darby giúp kế hoạch và gợi ý, mách bảo bạn tất cả những gì mình biết nhưng không bận tâm đến việc làm thủ lĩnh. Anh thấy Darby quả là một thủ lĩnh bẩm sinh. Kale biết mình là người trung thực nhất trong băng. Kale biết Kardy Sams làm thủ lĩnh nhưng không bao giờ chống lại Darby, mà anh em trong băng thì cũng không ủng hộ cái đó. Nếu có gì xảy ra với Darby, thì Kardy sẽ là người nắm cái băng này. Kale thích Kardy nhưng nhận thấy con người tóc vàng nhạt và mắt xanh da trời này lạnh lùng, dữ dằn hơn bất cứ ai. Kardy cũng táo bạo hơn Darby và Kale gần như tới mức liều lĩnh.

Kale yêu cuộc sống này. Nó kích động, thách thức. họ luôn luôn tìm một mẻ lớn hơn, bắt lấy một mục tiêu nguy hiểm hơn, phải tay nhanh hơn, sạch hơn, láu hơn pháp luật và các mục tiêu của họ di chuyển không ngừng. kale biết mình là một phần của cái lý do tại sao Darby và băng cướp lại hoạt động tốt đến thế và tại sao Darby lại nán lâu đến thế trong cái cảnh phi pháp này. Anh biết Kardy có ghen đôi chút với sự gắn bó chặt chẽ của anh và Darby nhưng không đến nỗi bỏ đi hay chống lại Darby. Dĩ nhiên họ có đôi lúc hục hặc nhau nhưng không nghiêm trọng gì. Những sự bất đồng thường nổi lên trong những điều kiện buộc họ phải ghép mình vào để sống, những lần bị rượt đuổi dài dài hay trong những kỳ nằm im hơi lặng tiếng lâu. Còn phần lớn thời gian họ sống thân mật gắn bó như một gia đình với Darby là ông bố.

Điều duy nhất Kale không thích là Darby mang em gái vào cái cuộc sống nguy hiểm và khó khăn này. Kale tin Carrie Sue, tin cả tài nghệ nữa nhưng anh không tin một người con gái như cô lại có thể chịu đựng được cuộc sống như thế này. Anh cũng không thích Kardy bám sát cô quá. Cuộc cãi nhau duy nhất giữa anh và Darby là vì Darby không thấy được quan hệ như thế là không nên, nhưng lại chẳng can ngăn.

Mấy năm trước biết họ có kế hoạch tàn phá nhà Harding, Carrie Sue đã yêu cầu giúp họ tìm kiếm công lý và phục thù. Kale đã nhắc hai anh em phải thận trọng, phải biết hơn nữa về công việc và giờ giấc của Harding. Vì thằng khốn nhiều lần mời cô đến làm việc nên cô coi đó là dịp để làm gián điệp, một chỗ họ đang cần đến. Khi Harding hiểu ra âm mưu của họ, hắn đã cho cô những tin tức giả để giương bẫy với họ, họ thất vọng, nhưng thoát được yên lành. Bằng đầu óc và tài nghệ, Carrie Sue cũng thoát khỏi tay tên khốn. Từ ngày đó cô đi cùng với họ.

Kale biết Quade Harding không bao giờ thôi cố chiếm hữu lấy Carrie Sue. Quade như một con thú dữ đã ngọam được rằng vào miếng mồi ngon. Trừ phi hắn bị giết chứ hắn sẽ đeo lấy cô cho đến khi nào xé nát cô ra và nuốt chửng.

Kale lo việc cô trở về tối nay. Sự tình đang rất căng thẳng ở toàn lãnh thổ bang đối với toàn bộ

bọn anh. Họ bị săn đuổi ở khắp mọi nơi họ tới. Nhưng ở xa hẳn vùng trung Texas, nơi họ thường hoạt động, ở tại cái chỗ của người Apache thì họ an toàn.

Trời rạng sáng, Kale lay vai Carrie Sue đánh thức cô dậy.

Cô gái ngái ngủ ngồi lên, cúi vặn thân mình đau nhức. Cô mỉm cười nói: “Tôi già và cứng queo quá rồi, không hợp với lối sống này được nữa, amigo. Tôi ra khúc queo kia tắm vội một cái và thay quần áo nhé!”.

Khi cô trở lại, cô mặc một chiếc váy Mexico, chiếc áo choàng trắng ở ngoài chiếc áo yếm và đi đôi dép nhẹ. Bộ tóc đỏ rực chảy xõa trên vai. Cô nom thoải mái, tươi tắn như buổi sáng hè thú vị đang bao bọc họ lúc này.

- Tôi đói lắm, nhưng hãy khoan ăn đã. Tôi tin anh nhất, Kale, nên xin anh hãy thuyết phục Darby làm cái gì tốt nhất cho tất cả chúng ta khi các anh nghe tin tôi nói sau đây. Anh có thể tìm Darby cho tôi và giữ những anh khác ở trại được không? Tôi cần nói riêng với anh ấy. Kale gật đầu: “Họ sắp đi lại láo nháo cả bây giờ. Tôi đã thấy khói, tức là đã có café. Tôi sẽ bảo Darby đến và mang cho cô một ít café. Canh lối vào đây cho tôi.”. Kale đi vội về phía trại, người được rèn luyện như anh đi mất chừng mười phút.

Cô đoán đúng vì trong vòng mười lăm phút, Darby đã hiện ra, cười ngượng không yên cương. Kịch động, anh chẳng kịp cài cả nút áo sơ mi và đi ủng. Anh nhảy xuống ngựa ôm lấy em gái.

- Em làm gì ở đây? – anh hỏi. – Anh nghĩ Kale trêu anh cơ đấy.

Ngón tay Carrie Sue lùa vào trong mái tóc màu nâu vàng đậm của anh. Râu quai nón lan tới dải tai càng làm nổi bật đôi hàm khỏe mạnh của anh. Tóc gáy anh quăn tít và cô nghịch ngợm vỗ vỗ khê lên đó: “Anh cần cắt tóc rồi, Darby, cả cạo râu nữa”. Cô nói vui vẻ trong khi xoa xoa tay lên bộ râu đã hai ngày không cạo của anh.

- Chắc em đến không phải để xem anh chăm chút cái thân anh như thế nào chứ hả? làm sao tìm ra được bọn anh? Tại sao em đến?

- Mới đây Curly James có qua đây không? – cô hỏi.

Darby ngạc nhiên nhìn em gái: “Có. Tại sao?”

- Ngày mười tám chứ? – cô dò.

- Đúng, hẳn có việc ở Tucson. Hẳn sẽ trở lại với bọn anh để làm một vài việc mới tới đây. Anh cần một số người phụ thêm vì anh đang dự tính đánh vài mục tiêu lớn. Anh biết khó nắm hẳn nhưng hẳn hứa sẽ không gây rắc rối và giết bừa. – Darby khẳng định làm cô cau mày.

- Anh có bảo hẳn em ở Tucson không?

- Đòi nào. Anh đã hy vọng hẳn quên em rồi cơ. Có chuyện gì vậy?

- Hẳn có việc gì làm ở Tucson?

- Không biết. Nói đi, em – sốt ruột Darby yêu cầu.

Carrie Sue ngồi xuống, đập đập xúông bên cạnh ra hiệu bảo anh ngồi.

- Chúng mình cần nói chuyện nghiêm túc, anh. Chúng ta có nhiều cái lỗi thôi đấy. – Cô kể lại việc gặp Curly James ngoài phố, cái gì đã xảy ra giữa hai người. Khi cô nói tới cuộc đấu súng với Rogue, mắt Darby mở to ngạc nhiên.

- Curly thách Rogue? Hẳn điên à? – Darby châm biếm.

- Rogue bắn hẳn ngã quay lơ trước khi hẳn kịp rút được súng. Anh có gặp anh ấy bao giờ chưa? – cô hỏi.

- Gặp thì chưa nhưng nghe nói thì nhiều. Những tay súng bị anh ấy hạ còn nhiều hơn gặp, người bị anh ấy giết còn nhiều hơn cả ve chó. Được, anh ấy làm gì ở đấy? Curly có làm gì rắc rối

cho em không?

- Không, nhưng em không tin hẳn giữ lời hứa, em cũng không tin khi các cáo thị về em đã tung ra. Darby, lần này chân dung em ở trên cáo thị là đúng. Em thấy được kịp thời để rời thị trấn trước khi bị bắt. Bọn Harding đã nâng giải thưởng của mỗi người chúng ta thành những mười nghìn đô la rồi, mỗi người trong băng anh thì lên thành năm nghìn. Cộng cái đó với mười sáu nghìn của Pháp luật là băng của anh đáng giá sáu mươi sáu nghìn. Như thế thật quyến rũ mọi người và anh. Em cũng không ngờ gì việc Curly sẽ lãnh thưởng về em. Nếu như Rogue đã không giết chết hẳn.

- Cái thằng Quade Harding mặt kiếp! anh không nghĩ nó lại làm như thế đối với em. giết bố mẹ và cướp tài sản của nhà chúng ta vẫn chưa đủ đối với thằng chó má ấy à? Anh biết nó muốn em dữ lắm nhưng như thế nó có thể làm cho em bị giết mất.

Carrie Sue kể với những cái mình đã trải qua ở Tucson cũng như việc của mình với Martin Ferries. Rồi tới nhiều lần T.J Rogue đã cứu sống mình và những cuộc đi trốn với anh, lờ nói tới chuyện tình cảm của hai người. cô nói tại sao T.J giết Curly và T.J giúp mình trốn khỏi Tucson như thế nào. Cô thừa nhận: “Em bỏ anh ấy El Paso nhưng em cảm thấy buồn đã làm anh thất vọng sau khi anh ấy giúp em ngăn ấy việc. em không muốn anh ấy buộc vào với chúng ta mà gặp phải sự rắc rối lôi thôi”. Cô không nói mình nghi T.J, phòng trường hợp hai người đàn ông còn gặp nhau. Cô không muốn Darby bắn hạ người yêu nếu như anh ấy vô tội, và có một cơ may nhỏ là anh ấy vô tội thật.

Chương 40

Darby nhìn cô chăm chú:” Em yêu anh ấy phải không?”

Carrie Sue liếm môi gật đầu: “Giận phải không?”.

- Không giận sau khi anh ấy làm cho em ngăn ấy việc. Anh ấy có tên tuổi lắm nhưng không phải là một kẻ ngoài vòng pháp luật.

- Em biết là anh ấy muốn làm bất cứ cái gì để cứu em.

- Như thế có nghĩa cả anh ấy cũng yêu em. Còn Kardy thì sao? Anh ấy yêu em và muốn lấy em.

Chuyện này làm anh ấy sụp đổ.

- Anh biết em không yêu Kardy mà. Em định nói điều đó với hai anh nhiều lần rồi. Yêu không là cái anh cưỡng được đâu, anh, hoặc nó xảy ra giữa hai người hoặc không. Với Kardy không phải thế. Với lại em sẽ lại ra đi thử một phen xa hẳn xem sao. Em không thể coi Kardy là chồng, là bố, là chủ một trại chăn nuôi được đâu.

- Còn với Rogue? Em có coi anh ta là thế được không? – Darby hỏi.

- Em không biết nhưng em cho anh ấy biết khi em đã an cư rồi.

- Em tin anh ấy đến thế à?

- Đến thế. Và chuyện ấy không hại gì cho anh nếu em tiếp xúc với anh ấy nhưng ở xa anh rồi.

Em cần gặp riêng anh thôi, Darby. Em cần để anh biết là em hoàn toàn yên ổn trong trường

hợp mà pháp luật cổ lừa anh nói rằng em đã bị bắt. Một khi em đã ra đi thì chó có tin cái gì trên báo cả. – Cô vói lấy túi yên và rút các bài báo ra. – Đọc các bài này và ngày đăng.

- Quái quỷ gì thế này?- Darby hét lên khi đọc lướt các bài báo tường thuật các tội ác của anh những ngày hai mươi hai, hai mươi lăm, ba mươi tháng năm và mồng ba tháng sáu. – Anh không đến bất cứ chỗ nào gần những nơi này. Đây không phải là lần đầu tiên bọn anh bị buộc cho những cái tội không có.

Carrie Sue khẩn khoản: “Anh cần phải bỏ cái nghề này thôi. Nó nguy hiểm quá. Hoặc pháp luật đang dồn anh bằng các trò dối trá này hoặc định lừa em vào bẫy hoặc một băng cướp nào đó đang chơi anh. Nếu anh bị mạo danh thì phải là Quade Harding, có Curly giúp.

- Curly giúp? - Anh ngẩn ra hỏi lại.

Cô lập luận: “Cái băng khác kia làm sao biết được anh đang không lộ diện để chúng có thể tự do hoạt động với tên băng Stover nếu không Curly cho hay? Em biết anh không gây ra các vụ đó nên em cần nhắc nhở anh. Em biết cách của anh và em biết anh. Anh không hay la cà giết người trong mỗi vụ hay bảo cho nạn nhân biết họ bị băng Stover cướp. Vói lại, Curly trước đây đã làm việc cho Quade. Hắn và hai đứa nữa đã trói T.J bằng dây thép gai vào một cái cây cho đến chết dần chết mòn. Vì thế T.J đã giết hắn, và múôn lòng Quade. Chúng ta có cùng một kẻ thù chung”.

- Em tin cái chuyện đó? Rogue bị Curly và người của hắn phục bắt? như anh nghe đồn thì anh ấy là tay súng giỏi nhất xa gần, không thể dễ dàng cho một người như Rogue vào tròng được đâu.

- Em đã thấy sẹo mà. Anh ấy kể với em khi chưa biết em là ai mà. Em tin chắc là đúng, Darby.

Carrie Sue thuật lại câu chuyện T.J đã nói với mình: “Khi Curly thấy T.J hắn trắng nhợt mặt mũi ra. Vì hắn nhận ra anh ấy là người mà Quade đã thuê hắn giết”. Cô đến gần anh, nắm lấy tay anh: “Hãy nghe em, đi Montana trong khi còn an toàn. Chúng ta có thể mua một trại chăn nuôi ở đó và có thể tự do, sung sướng. Cái băng kia đang kích mọi người lên chống anh, giải thưởng lớn về anh đang cám dỗ ngay cả đến bạn bè. Hãy bỏ nghề này đi thôi, nghe em”.

Darby đứng phắt lên, bối rối vì bước ngoặt không ngờ này. Anh buồn rầu nói: “Chúng ta không đủ tiền mua một cái trại hay một cái gì khác đâu. Bỏ thì làm cái gì đây? Sống thế nào? Như đám làm ruộng bắn thủ hay bọn xua bò khốn khổ ư? Chúng ta không bao giờ làm được đủ tiền để có được bất cứ một cuộc sống tử tế nào đâu. Luôn luôn ngoái nhìn lại sau lưng ư? Không bao giờ có thể thanh thản hay cảm thấy an toàn được ư? Họ không bao giờ cho được anh vào tù đâu mà nếu thế thì anh cũng không chịu để cho họ giam anh mãi đâu. Mặc chúng ta bây giờ đâu cũng biết cả rồi mà Harding thì chưa thôi thuê thám tử, bọn săn bắt lấy thưởng chừng nào nó chưa bắt được chúng ta. Trở lui thì quá muộn mất rồi. Nhưng anh muốn em không dính vào rắc rối này. Anh sắp có nhiều tiền đưa em để em có thể bỏ đi. Một mình, em có thể có cơ may làm lại cuộc đời. Anh không muốn em bị giết, anh cũng không muốn có em ở bên khi viên đạn cuối cùng quật anh ngã xuống.

- Đừng nói thế, anh!

- Em gái ơi, thế nào rồi cũng có ngày như thế thôi, không trốn thoát được đâu. Chấp nhận nó và hãy đi thật xa trong khi em còn có cơ hội sống sót và làm lại từ đầu. Em đáng có một mái nhà và một gia đình chứ. Đến nay lẽ ra em đã phải có rồi. Nếu Rogue là người em muốn thì hãy tìm anh ấy, thuyết phục anh ấy đi với em. Anh sẽ góp vốn vào cho hai người. – Darby nói như thế.

Carrie Sue thử một góc độ khác: “Nếu như Curly bảo Quade chỗ anh ẩn thì sao? Nếu Quade mạo danh anh thì hắn sẽ không đến đây, không cử người săn lùng anh trong khi hắn đang bơi

nhỏ tên tuổi của anh. Nhưng nếu không thế thì hẳn có thể lại đang ở trên đường tới đây, với một đám dân binh đông đảo. Curly không có thì giờ phản em nên Quade không biết em đang ở đâu đâu”.

Nhớ lại sự phản bội này, Darby rửa: “Thằng chó Curly chết rắp! Nếu Rogue không giết thì anh sẽ giết nó. Nó lừa anh hai lần mà anh thì không dễ lừa đâu. Xem về Harding bỏ cái ý trước hết là bắt em đã, bây giờ không có được em thì hẳn muốn em chết”.

Cô ước mướn: “Hay là hẳn hi vọng đoán ra cái mảnh của hẳn thì em nhào vào trong tay hẳn để cứu anh và cứu em”.

- Em nghĩ ý đồ của nó là thế? – Darby hỏi.

- Em không biết. Hẳn còn muốn cái gì khác nữa với cái mảnh này chứ? Nếu như hẳn là người đứng đằng sau.

- Ta hãy về trại nói chuyện với anh em. Chúng tay cần rút đi sáng nay. Để không có chuyện lôi thôi với Kardy, chớ hé chuyện yêu đương của em với Rogue nhé.

- Anh làm sao đoán ra được chuyện ấy? – Cô đùa.

- Anh luôn luôn đọc được ý nghĩ của em nên đừng có giờ trò giữ bí mật ra với anh. Chuyện ấy sâu chưa? – anh nói thêm, nghiêm nghị.

Carrie Sue hạ rộp hàng lông mi xuống một lúc: “Em là đứa con gái lớn rồi, anh Darby. Em đã hai mươi tư và chuyện đó là chuyện riêng mà”.

- À, được. Anh không thể nói hơn. Ít nhất em cũng yêu anh ấy.

- Không nhiều hơn yêu anh, Darby.

Người anh giúp em gái đứng lên rồi ôm chặt lấy em: “Anh đã đưa em vào cảnh gian nan này, anh sẽ lại đưa em ra. Không lâu đâu, anh hứa với em”.

Họ nhặt nhanh đồ đạc rồi cưỡi ngựa về lán. Đó là một túp nhà thô sơ làm bằng những tấm gỗ sồi. Không có bếp lò nên nấu nướng bên ngoài cả, gần con suối. Cái lán dựa vào sườn dốc đá dựng thẳng đứng, lối mòn dẫn sang trái sang phải rồi đi vào bên trong dãy núi. Từ đấy, các lối mòn khác len lỏi sang tới New Mexico và miền tây Texas, tạo nên rất nhiều đường tháo chạy. Carrie Sue thấy mọi người đang ngồi quanh lửa uống café. Khi hai anh em tới, tất cả trừ Kale đều đến chào cô.

Tyler Parnell, một người đàn ông ba mươi tuổi, tóc nâu nhạt, mắt màu hạt dẻ đỡ cô xuống ngựa rồi nói với giọng Arkansas nặng trịch: “Dứt là thích cô trở về, cô Carrie Sue. Chúng tôi đều nhớ cô”.

Cô ngửi thấy mùi whisky thường trực trên người Tyler. Cô liếc nhìn người anh họ Walt Vinsont, một người chừng ba mươi tuổi, tóc nâu, mắt hạt dẻ, râu quai nón ngắn hơn của Tyler nhưng cũng cao khoảng một mét tám mươi lăm như Tyler. Cô mỉm cười gật đầu chào. Hai người này luôn luôn khiến cô nghĩ là anh em vì nom rất giống nhau và cũng nói giọng địa phương thô thô như nhau.

John Griffin bắt mạnh tay cô, và nói: “Tôi cũng thế, cô Stover, về là tốt. không có cô là không yên đâu”.

- Cảm ơn Griff. – Cô nhận thấy anh da đen để một bộ ria dài và hàm thì cạo nhẵn. Griff ba mươi mốt, già nhất trong bọn. Con mắt màu xanh vỏ chai của anh lấp lánh khi anh mỉm cười. Anh cho một cái que vào miệng và nhai cắn nó, như thói quen từ lâu.

Dillon Holms ôm lấy cô hôn vào má, chỉ là vì cô đã quay đầu đi khi anh cố hôn hẳn vào miệng cô. Như thường lệ, mùi xì gà Mexico toát ra từ người anh.

- Cô làm cho thiên hạ nhìn không mỗi mắt đấy, Carrie Sue – anh nói khẽ bằng cái giọng miền Nam kéo dài của vùng Missisipi. – Cô lại về là vui lắm.

Với cái khung cốt cao hơn thước tám, Kardy Sams rẽ đám người ra đi vào. Con mắt xanh da trời trẻ nãi nhìn khắp người cô. Hai mươi tám tuổi, Kardy là một chàng trai đẹp, thân hình cân đối khỏe mạnh. cô ngại gặp mặt nhưng vẫn vui vẻ mỉm cười nói: “Hello, Kardy”.

- Cô đi góa lâu, người đẹp của goa. – anh nói khẽ, giọng Scotland nhấn rõ âm r. Anh cầm một lọn tóc cô đưa lên mũi. – Tôi đang chờ gô về. Cho gô cái gì được đây nhỉ?

- Café – cô đáp.

- Gô muốn là xong. Đợi tôi một lát. Trở về nhà hôm nay là ngày lành với gô đây. Tôi nhớ gô quá.

- Anh đi lấy cafe cho cô.

Walt hỏi: “Sao lại về, cô Carrie Sue?”.

- Tucson hóa ra là chỗ xấu à? – Griffin hỏi thêm.

- Để cô ấy thở đã, các cậu. - Dillon nói.

Trong khi Carrie sue nhấp nháp café, Darby nói lại tin tức với mọi người, ai cũng khó chịu, bực mình như Darby cả trừ Kardy Sams thì đôi mắt xanh cháy lên vì ghen.

Kardy dò: “Hả, cô gặp tay Rogue nổi tiếng ấy đấy à, đúng không?”.

- Tôi không được anh ấy cứu mấy lần thì chẳng còn được ngồi ở đây – cô đáp, can đảm nhìn vào mắt Kardy trong khi nói.

- Sao không đưa hắn đi cùng về? – Kardy hỏi, tay xoắn xoắn tóc.

- Tại sao lại phải thế nhỉ? – Cô hỏi, giọng căng lên.

- Chẳng sao cả. – Kardy ngờ vực nhìn cô rồi nhún vai.

Đôi mắt bí ẩn của Dillon nhìn chăm chăm vào Carrie Sue tựa như anh không để tâm đến câu chuyện quan trọng. Kardy huých anh và nhìn anh trừng trừng khi Dillon liếc về phía mình.

Dillon bèn nhún vai, mỉm cười. Carrie Sue khó chịu nhận thấy là một cuộc thách thức mới đã được đưa ra và chấp nhận vì cô. Cô cau mày với cả hai người rồi quay sang anh ruột.

Darby thấy việc đó. Anh nghiêm trang nhắc: “Đẹp đi các cậu. Chúng ta phải nghĩ cái này kỹ đây”. Anh cho họ xem các bài báo.

Kale vẫn bình tĩnh và nhanh nhẹn, mài dao.

Trong khi mọi người cứ truyền nhau bài báo thất thiệt, Kardy nói thoảng phào với cô: “Tốt nhất là cô ở đây với chúng tôi. Quade nó không buông tha cô đâu”.

- Kardy, tôi không ở đây lâu đâu. Tôi chỉ đến báo Darby và cho anh ấy biết tôi vẫn an toàn”.

- Cô định bảo sao?

- Cô ấy muốn bảo gì thì tôi sẽ nói với cậu. – Darby trả lời hộ em – Tôi đang lo nhiều tiền cho cô ấy rồi cô ấy sẽ cao chạy xa bay khỏi đây. Tôi cử cô ấy đi Montana mua một cái trại chăn nuôi hay một khách sạn hay một cửa hàng hay một cái gì đó. Nếu mọi sự tốt đẹp thì trong vài tháng nữa chúng ta sẽ đến đó với cô ấy.

Carrie Sue hất đầu về phía anh ruột. Cô mỉm cười đáp lại nụ cười của Darby đang làm cho anh nom rất trẻ: “Anh sẽ đến chứ?”

Darby nắm lấy tay cô: “Anh không hứa gì cả, em gái, nhưng anh sẽ nghĩ đến chuyện đó. Chắc chắn là em sẽ đi khỏi đây. Các anh sẽ rút đi vào rạng sáng ngày mai. Chúng ta sẽ đến San Angeko mua lương ăn ở đấy rồi sau đó ít ngày thì xuất kích. Chúng ta có thể đến chỗ cô Sally để hỏi ít tin. Cô ấy biết mọi chuyện và luôn luôn bảo vệ chúng ta”.

Như thường lệ mọi người lại đều tán thành. Trong khi Walt Vinsont và Tyler Parnell làm điểm

tâm, Kardy và Dillon quây lấy Carrie Sue.

- Đừng có lo, cô gái. Tôi sẽ trông nom cô.

Giọng miền Nam nặng trịch của Dillon bác lại: “Tôi làm việc đó tốt nhất đấy. tôi là người đã bị bắn vào vai để cứu cô mà”.

Không muốn chuyện lôi thôi, Carrie Sue nói: “Hai anh đều là bạn tốt cả và tôi biết ơn nhưng tôi có thể trông nom lấy cho mình được”.

Mắt Kardy tối sầm lại: “Tôi sẽ giết hắn bằng hai bàn tay không”.

- Nếu như tôi không gặp cái thằng khốn ấy trước! – Dillon nói.

Cố cho câu chuyện thoáng đi, Carrie Sue nói: “Tôi nghĩ hắn là người đang bố trí bẫy chúng ta nhưng làm sao mà chúng mình được? Ngay chúng ta có bắt được quả tang nó cũng chẳng có ai tin chúng ta cơ mà”.

- Cứ giết nó là hết chuyện.

- Cậu nói nghe như chơi ấy, Dillon. Ta làm thế nào được đây?

- Ừ, - Tyler tán thành – Nó như là cái nhọt ở đít chúng mình bao lâu nay rồi.

- Chúng ta không thể liều mà đi lùng Harding được. – Darby bảo họ.

- Hắn theo dõi canh chừng chúng ta. Nguy hiểm cho Carrie Sue lắm. Cả cho chúng ta, nếu chúng ta múôn còn chữ thọ. Không, chúng ta không thể liều mạng hay ngốc nghếch.

- Tớ nhớ Montana. Nghe đến mà thú quá. – Walt thì thầm.

Tyler trêu: “Cậu chưa ở đấy bao giờ sao cậu lại biết nhỉ?”.

- Ờ, nghe nói ở đấy lớn. – Walt vặn lại.

Griffin nói: “Có thể bị lạc ở đấy đấy”.

Dillon mơ màng thì thầm: “Tớ thích cái ý an cư lập nghiệp. Tớ ngán cuộc sống lênh đênh, trốn tránh và chẳng có được cái gì trong tay. Tớ có thể có vợ, có nhà cửa và có con cái ở đấy”.

- Đừng có nhòm ngó đến cô ấy, Dillon. Cô ấy là của tớ.

Dillon cười khùng khục, nhún vai: “Đó là việc của Carrie Sue mà, phải không?”

Vốn là người không muốn bạn bè thất vọng, vả lại thấy chuyện lôi thôi xảy ra với em gái, Darby nói thẳng: “Thôi đi các cậu, Carrie Sue đã để mắt tới T.J Rogue rồi, các cậu đừng uống lời”.

Mắt Kardy nheo lại: “Thế nào đó cô gái?” – anh hỏi.

- Chuyện riêng của tôi mà. – Cô đáp giọng lạnh lùng, nhìn lại Kardy.

Tyler hỏi: “Liệu Rogue có đi với chúng ta không, ông chủ?”

- Tôi không nghĩ tới có anh ấy.

- Rogue không phải một tên cướp. Chúng ta không tin được hắn đâu – Dillon lý sự.

Darby giải thích: “Anh ấy là một cao thủ, các cậu ơi, anh ấy đã cứu cô ấy nhiều lần”.

- Hắn là ai, là gì chẳng quan hệ gì đến tớ. Hắn không nằng cô ấy đi được đâu.

- Thôi, im đi cả hai anh – cô yêu cầu – Tôi chọn lấy người tôi gặp và không gặp. tôi mến hai anh như bạn, nhưng chỉ thế thôi. Rõ thế chứ?

Từ lúc về trại báo tin Carrie Sue đến, bây giờ Kale mới nói: “Khi bỏ đây đi, chúng mình có nhiều cái phải làm lắm, cho nên cần phải tỉnh táo, nhanh nhẹn. Chúng mình còn cái băng kia để mà bạn lòng đến cơ mà”.

Walt gợi ý: “Nếu cô Carrie Sue đi với chúng ta, họ sẽ biết chúng ta là băng Stover thật. băng kia không có được ngọn lửa Texas”.

Kale lập tức nói: “KHông, như thế nguy hiểm quá”.

Walt nói: “Tôi chỉ múôn lột mặt nạ chúng nó thôi. Những bài chúng viết trên báo đang làm cho

chúng ta lười thôi như cô ấy nói".

Carrie Sue mỉm cười: "Tôi có cách lột mặt nạ họ hay hơn cơ. Nó nguy hiểm, chúng ta có thể bị bắt nhưng lại có thể thành công".

- Em muốn nói sao? - Darby hỏi trong khi mọi người quây lại gần nghe Carrie Sue gợi ý. Cô trình bày: "Họ đã dùng báo chống chúng ta thì tại sao chúng ta lại không dùng báo có lợi cho chúng ta cơ chứ? Khi chúng ta tới San Angelo, chúng ta có thể bắt cóc một phóng viên, đưa đến chỗ chúng ta ẩn náu rồi cung cấp cho anh ta sự thật. Bất cứ nhà báo nào cũng sẵn sàng chết cho những cuộc phỏng vấn đặc biệt với băng Stover và tất cả các báo Texas; có lẽ ở cả các bang khác nữa, cũng đều sẽ đăng những chuyện về chúng ta. Chúng ta sẽ nói với anh ta ngọn nguồn cũng như tại sao chúng ta lại vướng mắc vào cái nghiệp này. Như thế sẽ đẩy bố con nhà Quade Harding vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng. Có thể những nạn nhân khác của chúng ta cũng sẽ đứng ra cung cấp bằng chứng chống lại chúng nữa. Hay là làm cho pháp luật để mắt tới chúng. Quade sẽ quá bận bịu tự vệ mà không gây phiền nhiễu chúng ta. Có thể câu chuyện của chúng ta sẽ phanh phui băng kia ra ngoài ánh sáng hay làm cho chúng phải ngừng bố trí bẫy chúng ta. Và..."

Cô xúc động ngừng lại rồi nói tiếp: "Như thế sẽ làm cho pháp luật sinh nghi ai đã cài bẫy chúng ta và vì sao rồi cho điều tra sự tình. Nếu Quade có dính líu, ắt hẳn sẽ bị bắt và trừng trị. Việc đó đáng làm thử một phen bởi lẽ chúng ta không thể đến gần bọn Harding mà rửa thù cho bố mẹ được. Sau khi đọc thấy sự thật rồi, người ta phần lớn sẽ có thiện cảm với chúng ta và tên tuổi của chúng ta sẽ được rửa sạch. Người đời thường mến chúng ta, nhưng những chuyện xấu, những lời bịa đặt đã làm hư mất hình ảnh chúng ta rồi. Chúng ta cần giành lại lấy mọi người. Nếu chúng ta bị bắt, một vị quan tòa thân thiện sẽ là một sự giúp đỡ to lớn cho chúng ta đấy. Với lại lộ mặt Quade ra thì có thể làm cho món tiền thưởng lớn của hắn cũng bị rút về. Nếu như thế, hai nghìn đồng tiền thưởng của chính phủ kia sẽ chẳng mùi mẫn gì với những người săn đuổi chúng ta nữa đâu".

- Em nghĩ cái đó ăn thua ư? - Darby nói thầm, mắt đầy vẻ háo hức.

Carrie Sue mỉm cười: "Chúng ta sẽ bảo với người phóng viên rằng anh ta cứ yên chí về tất cả những việc chúng ta làm vì chúng ta sẽ trao cho mục tiêu của chúng ta một lọn tóc của Ngọn lửa Texas cơ mà. Trước khi em rời đây đi, em sẽ cắt một ít tóc và quấn nơ để lại. Rất ít người có màu tóc như của em nên tên thủ lĩnh cướp kia sẽ không thể đưa ra cái tóc làm bằng như anh được. Đơn giản thôi: không có tóc của em thì không phải băng Stover chịu trách nhiệm. Như vậy thì không còn băng nào mạo nhận là chúng ta nữa. Như vậy băng Stover chỉ có tội lỗi với những cái mà anh làm mà thôi".

Kale cười: "Cô là một cô gái thông minh đấy, *chica*. Hay đấy!"

Khi Carrie Sue nhìn anh dò hỏi, Darby nói rõ: "Chúng ta có ngựa mới đã định hóa trang để có thể đi lại an toàn hơn. Tylerm Grif và Walt sắp sửa cạo hết râu ria. Anh, Dillon và Kadry thì sắp nuôi thêm một ít râu trước khi rời đây đi. Kale máu da đỏ nên chỉ có loáng thoáng ít râu thôi - anh đùa - Bọn anh đã định làm cả cho tóc tai cũng khác đi. Trừ Kale, anh ấy không chịu cắt tóc nhưng bảo sẽ lừa nó vào dưới mũ và thôi không thắt mảnh vải đỏ nữa".

Carrie Sue nói: "Cái đó bây giờ không cần nữa rồi. Anh muốn người ta nhận ra các anh. Đừng có đeo mặt nạ nữa để họ có thể thấy mặt các anh giống y như trong các cáo thị. Tội các anh có làm hại cho các anh bằng những lời đồn đại kia đâu. Chúng giết người, chúng đánh các mục tiêu một cách khinh suất. Những công ty lớn sẽ chống trả lại dữ tợn, tệ hơn những mục tiêu

thông thường của chúng ta. Họ có tiền và quyền lực để thuê những đoàn lớn săn lùng chúng ta".

- Bọn Harding chết rấp - Dillon thét lên.

- Cô có chắc là nó không? - Kadry hỏi.

Carrie Sue đáp: "Mới đầu tôi nghĩ pháp luật có thể lừa tôi bằng những báo cáo giả mạo để cho mọi người chống lại chúng ta. Họ biết chúng ta được nhiều người giúp. Sau đó, tôi kết luận những chuyện kia là có thật, chỉ là không phải của chúng ta thôi. Ai, ngoài Harding có tiền và động cơ cũng như lòng dạ làm như thế chứ?".

Kale tán thành: "Cô ấy nói đúng đấy. Nghĩ hay đấy, *chica*".

Walt cau mày hỏi: "Liệu bắt một tay nhà báo rồi cho hắn biết chỗ chúng ta ẩn thì có nguy hiểm không?".

- Darby có thể hỏi cô Sally xem ai là phóng viên giỏi nhất, anh ta làm việc ở đâu, sống ở đâu.

Anh ấy có thể lấy một người trong các anh đi cùng để bắt cóc nhà báo ấy ở nhà hay ở sở báo.

Các anh có thể bịt mặt người ta lại rồi đưa đi vòng vo làm cho mất phương hướng đã. Anh ta sẽ không sợ hay trù trù dàu dàu vì anh ra sẽ rất ư là hưng phấn. Đó sẽ là bài viết lớn nhất trong đời viết anh ta mà. Anh ta sẽ rất sẵn sàng đăng ra sự thật. Tôi sẽ cho anh ấy một ít tóc của tôi để dùng làm vật so sánh trong những việc sau này. Hãy nghĩ chúng ta sẽ làm cho anh trở thành một người nổi tiếng như thế nào mà xem. Anh ta sẽ không quay lại chống chúng ta đâu.

- Về việc này, em nói đúng, em gái. Cái ý của em rất hay. Nó sẽ có kết quả. Đây là cái việc hay đầu tiên phải làm. Chưa đầy một tuần nữa chúng ta sẽ làm cho cái băng kia lúng túng to. Sẽ ngộ lắm đấy. Sớm tinh mơ mai chúng ta đi San Angelo. Hôm nay các cậu nghỉ đã và gói bọc đồ đạc lại.

- Carrie Sue nói thêm: "Nếu Curly là đứa nội ứng của Quade thì Quade sẽ rất bối rối khi nó không được báo cho biết là chúng ta đã lại lên đường mà nó cứ đi làm một vụ cùng lúc chúng ta làm một vụ khác."

Chương 41

Xế chiều, Carrie Sue đi dạo lững thững với Kale. Kadry phải gác còn Dillon thì không đến gần khi nào cô đang cùng đi với người lai da đỏ. Walt, Griff, Tyler đánh bài poker với Darby.

-Kale, những người gần đây Darby thế nào? Anh ấy có vẻ khác lần tôi gặp anh ấy trước đây. Có vẻ lạng lẽ hơn, mát tính hơn. Có cái gì không ổn không?

-Bảy năm trời bị săn đuổi là dài đấy, chica. Tôi nghĩ anh ấy nhớ những cái anh ấy đã mất, một mái nhà, một gia đình và anh ấy nhớ cô quá đi. Trước đây đã lâu chúng tôi còn có thể vào nghỉ ngơi chơi bời ở trong thị trấn. Bây giờ thì không được. Tiền mà làm gì nếu như anh không tiêu dùng nó ở đâu được cả, không được hưởng thụ nó?

-Vậy tại sao anh ấy cứ trù trù không đến 1 chỗ nào đó mà sống lương thiện?

-Anh ấy không muốn chấp nhận cái đó, nhưng anh ấy đang lo còn sống được bao lâu nữa, lo khi

nào thì phạm sai lầm, làm cho bọn tôi bị giết hay bị bắt. Kiểu sống này mệt lắm, chica. Dĩ nhiên tôi không bám nhằng nhằng lấy nó như họ . Tôi có thể trở về với người Apache hay sang Mexico sống làng nhàng.

Carrie Sue dịu dàng nói : " T.J Rogue được người Apache Chiricahua ở Arizona nuôi ". Cô nói với Kale những gì T.J. trải qua khi sống với người da đỏ. Cô kể lại việc đến thăm trại của Naiche cùng việc gặp Jeronimo ở trên đường : " Hai anh rất giống nhau, Kale. Tôi nghĩ 2 anh có thể là bạn tốt của nhau được đấy ".

-Bây giờ tôi mới hiểu tại sao Rogue lại giỏi súng và mưu trí như vậy... đấy chính là sự rèn luyện của người Apache. Cô yêu tay súng ấy chứ, chica?

Cô liếc anh nói : " Yêu ".

Kale thăm dò: " Cô tin anh ấy ?".

Carrie Sue ngập ngừng : " Vì cuộc sống tôi khó mà tin được ai hoàn toàn, trừ Darby và anh ra thôi . Có nhiều dịp phản tôi vì tiền và tên tuổi nhưng anh ấy đã không . Anh ấy chịu nhiều mối hiểm nghèo để cứu tôi . Tôi nghĩ anh ấy sẽ yêu tôi ".

-Anh ấy rồi có đi Montana với cô không?

-Tôi không biết. Nhiều lần anh ấy cố thuyết phục tôi thôi tìm Darby mà bỏ đi đi. Nhưng tôi cần báo Darby về cái băng kia và để cho anh ấy thấy tôi vẫn ổn như thường.

-Tại sao cô lại để Rogue lại ?

-Hai lẽ. Tôi không muốn anh ấy đến với chúng ta rồi bị rắc rối thêm, thứ nữa tôi không muốn làm cho các anh bị nguy hiểm nếu như tôi đánh giá sai anh ấy.

Kale thích câu trả lời trung thực của cô nhưng mong cô không bị khổ sở vì cái quyết định của mình.

-Nếu trên đường gặp anh ấy tôi sẽ " nghiên cứu " anh ấy cho cô. Con mắt và giọng nói không lừa được cái đầu người Apache đâu.

-Nếu anh ấy có nói dối thì xin đừng giết, Kale. Anh ấy đã cứu sống tôi nhiều lần, anh ấy lại giúp tôi đến đây. Chỉ là đuổi anh ấy đi thôi nhé.

-Chica, cô yêu anh ấy nhiều lắm. Cô không muốn anh ấy chết ngay cả khi anh ấy là kẻ thù.

Không giống với người đàn bà tôi đã nuôi dưỡng và rèn luyện. Tình yêu cần phải là 1 xúc động mãnh liệt và 1 xúc động nguy hiểm- Kale nhìn cô 1 cách thân mật.

-Khi chúng ta tới San Angelo, hãy để Kadry và Dillon đi với Darby còn anh thì ở lại trại với tôi . Sau khi chúng ta xong việc với người phóng viên và tôi đã có tiền rồi thì tôi đi, Kale. Tôi cần phải đi. Hiểu không?

-Hiểu, chica.- Anh lấy dao và đá mài ra liếc lưỡi dao trên mặt đá.

-Có ngày anh cắt rụng cả ngón tay đi mất đấy , - cô đùa.

Anh cười: " Một con dao tốt có thể là 1 người bạn tốt của ta nếu ta trông nom nó chu đáo. Tôi có thể lột da 1 người trong vòng 10 phút, có khi ít hơn".

Cô nhăn mặt hỏi : " Có làm sao anh lại muốn làm 1 cái việc xấu xa đến như thế, Kale ".

-Một kẻ thù thì đáng để cho ta lột mặt nạ nó lắm chứ, chica.

Carrie Sue khó nuốt trôi câu này : " Kale, tôi không muốn anh là kẻ thù ".

-Tôi cũng không, chica, tôi cũng không muốn cô là kẻ thù - anh thật thà tán tỉnh .- Nếu có ai ăn hiếp cô hay Darby hay 1 cậu nào trong bọn, cô sẽ thấy tôi và lưỡi dao sáng lóa này có thể làm được cái trò gì.

Sau bữa ăn tối với thịt nai om, trại yên ắng lại. Mọi người đánh bài, đặt kế hoạch mới, nhắm nháp whisky, đặc biệt là Tyler. Kadry đến Carrie Sue đang đứng với con ngựa mới của cô ở bên tàu ngựa, mời cô đi dạo quanh với mình.

Khi cô lịch sự từ chối, Kadry hỏi : " Cô không cho tôi cơ hội chiến đấu vì cô à?"

-Cái đó chẳng được việc gì, Kadry, tôi không yêu anh mà. Bao giờ thì anh chấp nhận cái điều đó?

-Vì anh chàng Rogue ư?

-Không hẳn thế. Tôi biết anh đã nhiều năm, Kadry, tôi không yêu anh. Cho như T.J. không có nữa tôi cũng không yêu và lấy anh cơ mà. Anh chỉ làm cho anh khổ và tôi thì áy náy bằng sự theo đuổi vô ích của anh thôi .

-Nếu đó là 1 lời thách thì cô gái yêu ời, tôi nhận.

Cô cau mày tỏ ý khó chịu : " Đó là sự thật, Kadry Sams."

Anh vỗ vỗ má cô, nói : " Ngày nào đó cô có thể thấy là yêu tôi và cần tôi , khi cái tay Rogue đó phản cô hay đá bỏ đi".

-Giữa T.J. và tôi có xảy hay không xảy ra chuyện gì thì cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của tôi với anh đâu. Tôi không yêu anh - cô nhấn mạnh - Anh không làm cho người ta yêu anh bằng cách muốn người ta yêu anh được đâu mà.

-Cho tôi 1 cơ hội đi. Để tôi đến Montana với cô. Chúng ta có thể có được cuộc sống mới ở đó. Chúng ta có thể mua 1 cái trại, có 1 gia đình, 1 mái nhà. Tôi có thể làm cho cô sung sướng.

Cô lắc đầu:" Xin thôi chuyện đó. Cứ nói mãi cái đó cũng chẳng hay gì cho cả 2 chúng ta đâu ".

-Tôi yêu cô, muốn cô, Carrie Sue. Tôi không bỏ cô được.

-Anh chỉ tự trừng phạt anh thôi , Kadry, tôi không muốn làm cho anh khổ. Tại sao anh cứ buộc tôi phải cự tuyệt anh cơ chứ?

Anh nắm lấy tay cô đưa lên môi : " Cái duy nhất tôi buộc cô làm là nhìn thẳng vào sự thật. Cô không thể có 1 người như Rogue được đâu. Cậu ta không bao giờ định cư cả. Cậu ta luôn luôn bị săn đuổi, bị thách thức. Với cậu ta, cô không bao giờ được yên ổn đâu".

Cô rút tay về để ra đằng sau lưng:" Về anh, cũng nói đúng y như thế được đấy".

-Ở Montana thì không, em yêu, anh hứa với em, Không có khó khăn rắc rối nào đâu mà.

Dillon Holma đến làm ngừng lời cầu hôn của Kadry. Anh chàng miền nam mắt màu xanh lá cây hỏi : " Sao cậu không cho nghỉ đi thế hả, Kadry? Cô ấy không chọn tớ mà chọn cậu đâu ".

Carrie Sue rên rầm:" Tôi không có chọn anh nào cả cho nên xin thôi trò cãi vã chửi bới này đi cho, nhiều lần tôi phải bỏ đi vì 2 anh đấy. Các anh làm cho tôi điên lên ".

Dillon nói : " Tôi có thể cho cô bất cứ cái gì cô cần hay muốn ".

-Không, anh không thể. Không ai có thể. Xin cả hai anh hãy để tôi yên 1 mình. Tôi mệt. Tôi sắp đi ngủ. Mai chúng ta còn phải đi dài - Cô quay đi, bảo 2 người cứ việc ở lại mà cãi nhau .

Nằm trên giường cuộn, Carrie Sue nghĩ liệu T.J. có cách nào đến được đây tìm cô không. Nếu đến được thì cô sẽ nói gì, làm gì ? Cô mong anh không đến. Mặc dù cô muốn được nhìn thấy bộ mặt đẹp đẽ của anh, cô vẫn không muốn gây ra sự phiền phức nào cho bất cứ ai trong băng cướp và cho người yêu của mình.

Carrie Sue đoán phỏng phản ứng của T.J. đối với việc bỏ trốn của mình. Anh cảm thấy làm sao? Anh sẽ đi đâu tìm cô, vì chắc chắn anh sẽ tìm? Đi Brownwood, cô kết luận, vì người ta cho rằng băng cướp đang hoạt động ở đó. Cô không nghĩ anh lại tin bức thư của cô nói rằng anh cô

không gây ra các vụ cướp vừa qua. Ngay dù anh tin cô , anh cũng cứ đi đến chỗ đó, hoặc là để biết tin Quade Harding hoặc là để lại tìm gặp được cô lần nữa. Cái gì sẽ xảy ra nếu Darby và T.J. gặp nhau?

-Darby?- cô nói phào. Giường anh ở ngay bên cạnh.

-Hử, em gái ?- anh đáp, quay đầu lại trong ánh trăng non.

Cô nói khẽ cho không ai nghe thấy:" Lúc này anh nói đi Montana với em là ý thế nào?"

Darby im lặng.

Carrie Sue hốt hoảng, run lên rồi hỏi : " Anh nghe rõ không?"

-Có, nghe rõ. Khi chúng ta làm rõ sự rắc rối về băng cướp giả mạo kia với nhà báo rồi sự thế sẽ dịu đi với chúng ta. Sau khi em rời đi rồi, anh và mọi người có thể sẽ đi Arizona. Anh nghe nói ở đó có nhiều vàng bạc. Em có cơ hội tốt hơn để sống và làm lại cuộc đời nếu như anh và mọi người không quanh quẩn ở bên gây rối cho em. Nếu anh bỏ anh em lại ở đây thì họ có thể rơi vào cảnh khó khăn mà bị giết. Anh không thể bỏ anh em lại, không thể đưa anh em đến Montana được vì như thế sẽ làm cho em bị chú ý . Anh sợ anh em, họ ở với anh từ đầu. Họ là bạn anh, như gia đình của anh.

-Anh không nợ họ cái mạng của anh đâu mà.

-Có thể là nợ đấy. Nhiều lần anh em đã suýt bỏ mạng vì anh rồi. Với bọn anh là quá muộn rồi. Không còn cách nào khác.

-Em biết. Bây giờ anh có thể rút ra được rồi. Quên chuyện nhà báo và tiền nong đi. Chúng ta rời đây đi lên phía Bắc.

-Anh không thể, em gái anh.

-Anh ý nói là không muốn thôi - cô chữa.

Im lặng 1 lúc, anh đáp : " Đúng, em nói đúng".

Rơm rớm nước mắt, cô nài:" Darby, đi đi".

Darby tảng lờ như không nghe thấy:" Tại sao em không rời đây đi đi? Em có thể lấy hết tiền của bọn anh và 1 ít lương thực đem đi. Rồi bọn anh lại có thôi ".

-Không, em muốn đi San Angelo với anh và làm việc với người phóng viên kia. Em muốn cho rõ sự thật trước khi em đi hẳn - Carrie Sue không bảo anh rằng người phóng viên sẽ tin cô hơn các anh và cô sẽ làm cho tờ báo nắm được sự thật. Cô cần gỡ bỏ mối đe dọa đó cho anh mình trước khi cô trốn bỏ anh đi lần cuối cùng. Cô mang nợ Darby nhiều . Ngoài ra, cô cần lương ăn và tiền nếu như cô sẽ đi Montana và có cơ hội thật sự để bắt đầu lại ở đó. Chỉ cần cô rút được tiền của Carolyn Starns ở ngân hàng Tueson ra thôi nhưng cái đó thì không thể được mất rồi . Carrie Sue cũng muốn gửi 1 thư cho T.J. qua Hank Peterson để anh biết cô vẫn bình an và đang đi xa tít cho được an toàn. Cô nhận thấy chẳng lý sự hay thảo luận với anh, cô không thể thay đổi được ý nghĩ của Darby. Đôi khi lòng trung thành lầm lẫn lại còn quan trọng hơn cả mối dằn vặt của gia đình. Anh cảm thấy chịu trách nhiệm với họ chẳng khác nào người cha đối với gia đình vậy. Họ những sáu người mà cô có 1 , tương quan lực lượng không lợi cho cô.

-Chúc ngủ ngon, Darby - cô nói khẽ, lòng chán nản nặng nề.

-Ngủ ngon, em gái .

Cả đêm Carrie Sue không ngủ với những ác mộng về anh mình bị bắt và bị giết. Mỗi lần tỉnh, cô lại cố ngủ lại để mơ tới 1 tương lai sáng sủa với T.J. Rogue nhưng đầu óc cô dường như muốn

chối bỏ điều đó. Mỗi khi thấy người yêu lại thấy anh tránh mình mà cố hủy diệt băng Darby và Darby.

Trước rạng sáng 2 giờ, cô ngủ thiếp đi.

Sáng thứ 7, ngày mùng 10 tháng 6, băng Stover rời khe núi mát mẻ và hẻo lánh của dãy núi Guadelup, đi tới San Angelo. Hành trình đòi hỏi những năm ngày trời.

Ở miền đông Brownwood, cảnh vệ Dave Clements rơi vào 1 cái bẫy chết người của cái băng mạo nhận là Darby. Một tờ giấy ghim vào ngực anh, bên cạnh ngôi sao bạc, nói : " Ngừng lòng sục băng Stover hay là sẽ chết tất cả như thế này. Không bao giờ bắt được bọn ta đâu cho nên hãy ngừng lại mà giữ mạng sống. Kí tên Darby Stover".

Tối thứ 3, T.J. Rogue mỗi một, cẩu kính đến San Angelo. Anh cố đến thị trấn sớm trước khi sở bưu điện đóng cửa để có thể lấy được thư từ điện tính. Một trận bão đã buộc anh phải dừng chân tránh nghỉ. Không còn cách nào là chờ tới sáng...

Anh vỗ vỗ nhẹ Điều hâu đêm, đi vào 1 khách sạn ở rìa thị trấn. Hai tòa nhà cách đó là nhà cô Sally, 1 nhà thổ sang trọng nổi tiếng vì cơm rượu, âm nhạc, cờ bạc, và những cô điếm có nghề. Tối nay anh chỉ cần ăn nóng, tắm táp và 1 cái giường tử tế mà thôi.

Không, anh tự uốn nắn, cái anh cần nhất là Carrie Sue ở trong vòng tay. Anh mong được biết cô đang ở đâu và tình hình thế nào. Bây giờ cô có thể bị bắt, bị giết lăm, anh biết.

Sáng sớm, sau 1 đêm dài trần trọc, anh dậy ăn vội điểm tâm rồi tới bưu điện. Có 2 bức thư chờ anh. Đọc thư Hank, anh hay ở Mezilla bạn anh không nghe thấy nói tới Carrie Sue và không có tin gì mới hơn về băng Darby. Thư Mitchell nói Cảnh vệ Dave Clements đã bị giết ở bên ngoài Brownwood thứ 7 trước, được cho là bởi băng Darby Stover.

Qua nghiên cứu, T.J. biết anh Carrie Sue không có lối phục kích và lì lợm giết bất cứ ai và chắc chắn cũng không bao giờ tự kết tội mình bằng trò hên hoang liều mạng như thế. Anh nghĩ liệu Dave có tình cờ vớ phải 1 cái gì quan trọng của Quade Harding không đây. Người cảnh vệ tài ba này đã làm vụ Harding ít lâu nay, đã chạm phải 1 lầm lỡ tại nơi nào đó trên đường. Cái đó có nghĩa T.J. khi tới Brownwood là phải điều tra về cái chết của Dave. Nếu Quade lại dính vào nhiều hơn cả việc lẩn tránh và các tội lỗi ở địa phương hắn thì 2 vụ anh nghiên cứu là trùng nhau. Anh mong Quade đã dính vào việc mạo nhận băng Darby.

Mitchell cũng nói không có tin gì về những hoạt động của băng Darby từ khi T.J. rời El Paso. Nếu Darby đã gây ra những tội ác mới đây và nếu Carrie Sue trở về với họ thì họ chắc lại đang nằm mọp và cô sẽ được an toàn.

T.J. đứng trước 1 thực tế khác. Khi anh vào Brownwood và lại chạm trán Quade Harding thì cái gì sẽ xảy ra? Biết anh là cảnh vệ Thad Jamison, Quade sẽ biết mưu toan giết hại anh đã bị thất bại. Hắn sẽ buộc phải cố tìm cách che giấu tội lỗi. T.J. tự hỏi có nên nhảy qua Brownwood để khỏi bị lộ diện không. Anh không thể bắt Quade không bằng chứng mà anh lại không thể đến gần hắn để có bằng chứng được ! Nếu anh tự lộ mặt ra thì những ngày ẩn danh của anh sẽ chấm dứt. Và Carrie Sue sẽ hiểu sai về anh. Ngoài ra, Harding chắc phải cảnh giác sau vụ cáo thị quái gở kia.

Cái tốt nhất là chờ xem Darby Clements trước khi chết có báo cáo 1 cái gì đó không. T.J. điện mật mã cho Bộ Tư Lệnh Cảnh vệ Texas, chỗ anh làm việc. Anh nói với cấp trên sự nghi ngờ của anh về 1 trò mạo danh đối với đảng Darby cũng như khả năng dính líu vào vụ giết Dave của

Harding. Anh đề nghị xem xét lại 1 vụ khoang hồng cho Carrie Sue nếu như cô giúp vào phá 2 vụ Stover và Harding. Anh nói anh chịu hoàn toàn trách nhiệm về cô, anh sẽ làm mọi cách để cho cô được hưởng khoan hồng.

Anh cũng gửi 1 bức thư cho Tổng thống Grant, cầu xin ông chớ bỏ rơi mình.

T.J. trả lời Mitchell và Hank rồi đi đến tòa báo. Anh gặp William Ferguson vừa là chủ báo vừa là phóng viên. Anh hỏi báo của ngày qua để theo dõi tin. Trong khi Ferguson lấy báo cho anh, anh hỏi : " Có nghe gì nhiều về băng Stover không?"

-Có nhiều tin dùng cho cả tuần nhưng không có gì từ sau vụ đánh văn phòng hãng Wells Fargo ở Braddi cả. Tại sao chú ý tới thế hả con?

-Có món thưởng mười nghìn đô la về Darby Stover và em gái cũng như 5000 cho mỗi người trong băng cơ mà. Đó là khoản tiền lớn đấy. Nghe nói cô ấy đẹp lắm.

-Cậu có là người săn bắt lấy thưởng không đấy ?- William hỏi .

-Không. Tôi là cái loại mà ông có thể gọi là dân giang hồ tay súng bắn thuê. Tên gọi T.J. Rogue. William nhìn khắp người anh rồi mỉm cười : " Trong cái nghề này, ta đã nghe về cậu nhiều lần rồi con ạ. Ta phải nghĩ là gặp được 1 người tên tuổi thế này thú vị lắm. Tớ đã đăng những chuyện về ... những cuộc phiêu lưu mạo hiểm ly kỳ của cậu. Tớ cũng thích gặp những người tớ đã đưa lên trên báo. Tớ luôn luôn đăng sự thật."

T.J. cười lắc đầu, qua thái độ lời lẽ của William anh hiểu cần phải khéo léo tiếp cận mọi được nhiều tin tức nhất ở ông. T.J. biết những người như thế này thường có những việc họ không đăng hoặc không thể đăng." Không, đôi khi tiếng xấu cũng có ích, thưa ông, nên đôi lúc tốt nhất là tôi giữ cái tiếng của tôi. Một con sói độc ít bị thách đố hơn 1 con mèo rừng, và tôi cố hết sức mình giết thật ít. Cái đó không giống như người ta vẫn nghĩ đâu. Sống sót được nhờ cách đó rất khó khăn".

Ferguson cười thân thiết, ông thích người trai trẻ trực tính này, ông kết luận anh không thể là 1 con người xấu ." Anh ở lại thị trấn lâu không?".

-Có thể vài giờ nữa tôi đi Comanche. Đó là nơi băng cướp gần đây chưa đánh phá. Có thể tôi sẽ gặp may. Có đủ tiền để định cư ở 1 nơi bình yên nào đó thật là hay . Nếu gộp cả giải thưởng của Harding và của chính phủ thì lên tới 60 nghìn. Với từng ấy tiền có thể thôi cái nghề tay súng bắn thuê được lắm.

-Quyết định như thế là khôn ngoan và can đảm, con ạ. Tớ mong cậu thành công. Nhưng tớ không nghĩ Stover đang ở trong Texas đâu. Tớ đã nghiên cứu và theo dõi băng Stover hàng năm, tớ có thể bảo cậu là năm cái vụ mới đây không phải do băng Stover gây ra. Không phải cung cách Darby, không ai lại thay đổi cung cách tốt đẹp của mình mà đi làm ăn rồ dại , liều lĩnh.

-Tôi cũng nghĩ như thế thưa ông. Chính vì thế mà tôi cần báo của ông, tôi nghe nói ông là nhà báo hay nhất ở Texas. Ở những tờ tôi đã đọc thì có 1 cái gì đó có vẻ không đúng. Tôi nghĩ liệu pháp luật có nhận thấy điều lạ lùng gì đây không.

-Tôi ngờ là không thấy . Họ quá bận bịu với việc bắt bớ, treo cổ, không thể thấy được băng này bị buộc tội oan. Thấy tên tuổi Darby bị vấy bẩn thế này là 1 điều đáng xấu hổ đấy. Anh ta bao nhiêu năm cố giữ không bắn giết, trừ phi cần lắm. Tôi nghĩ vì thế mà người ta sẵn sàng nghe lời anh ta mà không chống cự lại. Những vụ vừa qua đều là giết tằm bậy cả.

T.J. nhận thấy Carrie Sue rất hiểu anh ruột và cô ngờ có chuyện mạo nhận là đúng ." Ông có nghĩ có người dụng ý làm như thế không, ông Ferguson? Chẳng hạn như bố trí lừa Darby?"

-Cái gì khiến cậu nghĩ như thế?- ông tò mò hỏi .

T.J. chống khuỷu tay lên mặt quầy : " Tôi muốn nói là có 1 đũa phản hay 1 thằng gián điệp nào ở đầu đó, 1 người nào đó biết được khi nào thì ông chủ của nó có thể đóng được vài Darby. Không thể cùng 2 băng Stover lại 1 lúc đánh 1 vụ cướp được. Giả dụ cho rằng 1 người nào đó trong băng anh ta làm nội ứng cho băng khác, mách cho biết lúc nào thì đánh ở đâu. Hay là ... " , anh ngừng lại , " 1 kẻ thù nào đó đang bố trí bẫy để giết anh ta? Chẳng hạn tay Harding ở Brownwood rất cay cú bắt được Stover. Tôi nghe nói hắn treo giải thưởng bắt sống em gái Darby, chết thì không thưởng. Phải chăng có đôi chút lạ lùng ? Tôi nghĩ hắn ta định cái gì đấy ?" Ferguson bị câu chuyện kích thích : " Con ời, ta chưa xem xét đến góc độ này. Ở điểm này, có thể có 1 cái gì đó đây. Tớ nghĩ việc Harding chiếm trại nhà Stover ngay trước khi Darby trở thành kẻ cướp là 1 điều kỳ lạ. Trước hết, hắn là mục tiêu duy nhất của Darby và Darby đã lớn tiếng kêu với pháp luật về chuyện giết người và trộm cắp. Có thể là động cơ báo thù . Tôi sẵn sàng cho 1 hòm vàng để được phỏng vấn 2 anh em nhà đó về những ngày đầu tiên ăn cướp của họ ."

-Ông nói vụ đánh cướp nào là vụ cuối cùng của họ .

-Vụ cướp chuyển xe gần Sherman vào cuối tháng 4.

-Đã lâu những hơn 6 tuần rồi . Nằm mọp như thế không là quá dài ư?

Ferguson cười : " Không dài với Darby Stover . Anh ta không cần tiền nhiều. Anh ta đi đâu mà tiêu tiền? Đâu đâu cũng bị truy nã mà. Tôi nghĩ nếu pháp luật trừng trị nhà Harding thì anh ta đã không thành kẻ cướp. Thật là xấu hổ, còn anh ta do muốn trả thù kẻ đã giết bố *** đã cướp trại của mình thì lại tự mình bị sa vào tròng, tôi tin là như vậy ".

-Đó là 1 cái lý , ông Ferguson. Ông chứng minh điều đó như thế nào ?

-Tôi không thể mà anh ta cũng không nốt, chính vì thế mà anh ta cứ trốn chạy hoài mãi. Tôi theo dõi cái vụ này đã hàng năm . Tôi thích ở chỗ làm sao và như thế nào mà 1 người tốt lại hóa thành ra xấu được . Tôi biết nhiều cái mà tôi không đăng lên được vì tôi không thể đưa ra được bằng chứng và nhân chứng. Đám Harding giàu có thế lực và thật sự ti tiện.Nếu có chuyện bố trí bẫy mà họ đứng ở đằng sau thì không có gì đáng ngạc nhiên cả. Họ đưa cáo thị truy nã ra rồi lại rút về, bảo người đàn bà trong đó là sai . Harding thì tuyên bố là Carrie Sue Stover. Hắn thề đó là Ngọn lửa Texas. Con ời, ta có thể cãi với con rằng người đàn bà trong cáo thị ấy không sai đâu . Ta đang cố tìm xem đang diễn ra cái gì đây . Pháp luật thì lại không nói .

-Sao ông biết đó là cô ấy ? Và tại sao pháp luật lại thu về ?

Ông già lại gần và thấp giọng xuống nói : " Tớ đã trả tiền cho 1 tên cựu thám tử của Quade để lấy ít tin. Hắn ta bị đuổi vì hay say rượu và khi đã say thì tuôn ra hết. Tớ đưa cáo thị cho hắn xem thì hắn bảo đó là Carrie Sue Stover. Hắn thề đó là Ngọn lửa Texas, thề là Quade biết rõ sự thật như thế. Trong khi hắn đang xem xét món thưởng hậu hĩ của tôi để nói thêm nữa thì hắn lại bị 1 dân cò bạc bắn chết vì bịp. Thật không may ".Ông nhìn quanh rồi nói : " Con trai Harding muốn cô ta ghê gớm và cái đó không phải vì để trả thù . Điều tôi không nghĩ ra được là tại sao pháp luật lại thu hồi và thuyết phục như thế nào cho nhà Harding cộng tác với mình .Họ chắc đã lấy pháp luật ra dọa hắn là giấu diếm bằng chứng trong suốt những năm qua. Tôi nghĩ Cảnh vệ đã làm như vậy là vì họ có 1 người đi với cô ấy, người này đang cố làm cho cô ấy đưa được tới chỗ băng cướp. Đôi khi cô ấy mất tâm đi hàng tháng trời. Có thể là cô ấy có quan hệ với 1 người đại diện pháp luật ẩn danh nào mà không biết. Họ có thể làm như thế để bảo vệ anh ta và cô ta có thì giờ dẫn anh ta tới chỗ băng của anh ruột mình ".

-Như thế có nghĩa là tôi không có cơ hội tìm ra chỗ họ và đưa họ sống nguyên về được. Tôi thù ghét đám dân bắt lấy thưởng nếu chúng bắt được họ .

-Tớ cũng thế, cậu trai trẻ ơi, tớ cũng thế, - ông già khẽ nói .

-Ông Ferguson, tôi nghĩ ông có thể giúp được cho pháp luật nhiều và biết đâu cứu được họ . Điều tôi sắp nói với ông đây là 1 tâm sự kín đáo nhất nhưng tôi lại cần ông giúp . Ông hiểu nhiều điều mà chúng tôi sẽ cần đến khi chúng tôi sắp sửa chặn tay bằng Stover và bắt đám Harding. Tôi là Thad Jamison, cảnh vệ Texas, Cảnh sát trưởng Hoa Kỳ, Đặc phái viên trực thuộc Tổng thống Grant, tôi có giấy tờ và huy hiệu chính thức làm bằng nếu như ông cần xem. Tôi làm vụ này đã mấy tuần nay. Người của chúng tôi ở Brownwood, Dave Clements đã bị giết mới đây và tôi không tin bằng Stover đã làm như tờ giấy gài trên ngực nạn nhân nói . Rõ ràng Dave đã phát hiện ra cái gì về Quade Harding hay về cái bằng giả mạo kia do đó chúng cần anh ấy im lặng. Tôi luôn luôn hoạt động bí mật nên tôi cần ông không nói với bất cứ ai tôi là thế nào - Anh tiết lộ: Tôi là người đi với Carrie Sue Stover nhưng cô ấy đánh tháo tôi ở El Paso. Theo như thư cô ấy để lại thì cô ấy sợ giúp cô ấy tôi sẽ bị lôi thôi . Cô ấy nói anh cô ấy bị mạo danh nhưng chúng ta chứng minh như thế nào được đây ? Nếu chúng ta chứng minh được thì đó sẽ là bài báo lớn nhất của đời ông đấy . - T.J. thật lại hầu hết sự thật với con người đang sừng sốt và yêu cầu ông giúp tay vào cái vụ án sinh tử này.

Suy nghĩ 1 lúc, Ferguson nói : " Nếu cô ấy nay đã về với anh ruột thì anh ấy sẽ được biết chuyện mạo danh. Anh ấy sẽ tìm ra cách để cho mọi người biết được sự thật, theo như tôi hiểu anh ấy thì phải là như vậy . Anh sẽ đánh tuần này và để lại bằng chứng rõ là anh ta đánh cho mà xem " .

-Nếu Darby không biết cáo thị truy nã cô ấy đã thu hồi rồi mà để cô ấy lại cùng đi cướp thì tôi chẳng còn cách nào cứu cô ấy được nữa. Nếu như cô ấy đi với tôi lâu thêm 1 thời gian .

Ferguson nhìn anh nói : " Yêu cô ấy phải không , con ?"

-Đó là 1 chuyện ông không được đăng , người của pháp luật - Thad Jamison yêu Ngọn lửa Texas! Ông có giúp tôi cứu cô ấy được không ?

Ông chủ báo kiêm phóng viên mỉm cười : " Tớ sẽ thử xem " .

Hai người bàn lâu, trao đổi tin và so sánh . Quyết định là T.J. sẽ đi Comanche trong khi Ferguson cố thu thập nhiều sự việc nữa qua các nguồn tin . Nếu không phát hiện ra cái gì , Ferguson sẽ điện cho T.J. ở Comanche. Nếu T.J. tiếp tục đi thì anh sẽ cho Ferguson biết chỗ tìm mình. Hai người bắt tay nhau và T.J. rời trụ sở báo San Angelo.

Anh quay về sở bưu điện đánh 1 điện mật mã nữa cho MacNelly, cho hay những việc và kế hoạch mới kia. Đến trưa T.J. đã trên đường tìm chỗ ẩn náu mà Carrie Sue đã nói đến.

Thứ 4, sáng được 1 lúc lâu thì bằng Stover và Carrie Sue đến chỗ ẩn náu cũ của họ ở phía Tây San Angelo. Từ sông Pecos, ba ngày rồi Carrie Sue chưa được tắm. Cô rất mong đám đàn ông vào thị trấn tới nhà cô Sally để cô có thể cởi áo quần lội xuống sông.

Cô Sally, Carrie Sue mỉm cười nghĩ tới, là 1 chỗ thú vị cho lính tráng, cao bồi, chủ chăn nuôi và mọi thứ đàn ông khác. Tầng trên tầng dưới nhà cô có đủ thứ tiêu khiển để cung hiến. Cô Sally rất thích Darby và đám người của anh. Cô thường cất giấu họ trong khi họ nghỉ ngơi, giải trí ở nhà cô.

Sau khi hạ trại. Carrie Sue giục tất cả đi vào thị trấn vui chơi nhưng Kale từ chối . Anh da đỏ lai đòi ở lại với cô để bảo vệ.

Khi cả bọn đã đi rồi, Carrie Sue bảo Kale : " Anh gác nhé, amigo, tôi phải tắm 1 cái mới được . Tôi muốn coi hay ho 1 chút khi họ đem người phóng viên kia về đây . Chỉ mong họ đừng quá chén mà gây ấn tượng xấu cho người đó thôi . Chúng ta cần rửa sạch hình ảnh chúng ta chứ đừng làm cho nó xấu thêm đi".

-Người mà Darby cần để mắt tới là Tyler. Hắn vẫn uống nhiều whisky quá. Tôi lo hắn có thể làm cho chúng ta bị bắt. Darby thì không để cho bất cứ ai rớt lại sau mà đối diện với sợi dây thừng rồi ".

-Tôi biết, Kale. Anh ấy sẽ chết cho bất cứ ai hay cho tất cả các anh.

Nửa đêm Darby và cả bọn về. Hai người lạ mặt, 1 bị bịt mắt, đi cùng. Darby nắm tay em gái nói : " Đi với anh, chúng ta cần nói chuyện bây giờ ".

-Cái gì vậy, Darby ? Có gì xảy ra tối nay trong thị trấn đấy ?

-Nhiều, có 1 số việc em và anh cần bàn với nhau .

Chương 42

-Cái gì vậy Darby ?- cô hỏi khi anh cứ nhìn cô trừng trừng.

Chúng ta đã có người phóng viên và ông ta rất muốn đi cùng chúng ta để viết bài. Sally nói ông ta là nhà báo giỏi nhất Texas và là 1 người tốt. Tên là William Ferguson.

Cô mỉm cười ôm lấy anh : " Hay quá, thế sao lại nặng mặt ra ? Còn người lạ mặt nữa là ai ?

-Cliff Thomas. Anh ấy đã đi với bọn anh từ khi em ở Santafe. Sắp tới có mấy việc anh cần dùng 1 người nữa.

-Chuyện đã từ hàng năm, anh còn tin được anh ấy không?

-Tin, tính từ việc mới nhất thì không đến hàng năm đâu.

-Tại sao trước không gặp ?

-Giữa các lần đánh, anh ấy không tới trại . Anh không bao giờ để người ngoài vào chỗ ẩn náu và nhìn thấy em. Bây giờ cáo thị về em đã tung ra rồi chẳng cần phải che giấu nữa . Lần này chúng ta đi hàng tuần đường trường , Cliff sẽ đi với chúng ta . Anh ấy lúc nào cũng cẩn thận nên chưa bị lộ. Anh ấy sẽ làm trinh sát cho chúng ta như trước đây. Đừng lo về anh ấy, anh ấy là người tốt.

- Em phân vân, - cô nói khẽ - nếu mọi cái trong thị trấn đều ổn thì tại sao anh lại lạ lùng như vậy? Sally có làm anh cáu không?

- Không ... Cái làm anh khó chịu là cái tay bạn của em đấy, TJ Rouge và những cáo thị truy nã em.

Carrie Sue linh hoạt hẳn lên: " Anh ấy có trong thị trấn à? Anh có gặp anh ấy không?"

- Anh ấy đi hôm qua, anh rất tiếc phải nói thế vì anh muốn có một vài lời với nhân tình nhân gái của em, xem tình cảm của anh ta với em thế nào. Nếu anh ấy yêu em thì có thể anh ấy sẽ giúp em trốn đi khi anh chạy được tiền cho em. Ít nhất là anh ta bảo vệ em tại trại trong khi bọn anh đi đánh. Chắc anh ta đang cố tìm xem em ở đâu, nếu không thì đến đây làm gì. Đi mất

rồi, tệ thế.

Carrie Sue nghĩ liệu TJ có đến Brownwood để đánh Quade Harding như anh mới nói cách đây không lâu không. Nếu thế thì anh sẽ bị nguy. Quade đã toan giết anh một lần và còn cố tìm cách giết anh. Hoặc anh có thể đang tới Comanche chỉ là để tìm xem cô có ở đấy không. Cô có nên đi tới anh không, hay đó là một ý nghĩ điên rồ?

- Có một điều lạ, Cliff nói với anh, Carrie Sue. Các cáo thị truy nã em đã được cảnh vệ Texas thu hồi ngay sau khi vừa mới được tung ra. Phần lớn lại còn chưa được dán lên ở đâu cả cơ. Cliff có được thấy hai ba bản là vì trong nháy mắt chúng đã bị giạt đi rồi. Anh ấy nói sau đó không thấy có ở đâu nữa. Mà bài báo về em thì lại bị gọi là sai. Bây giờ cảnh vệ đang tuyên bố bản cáo thị mới là Carrie Sue Stover nhưng em lại không phải là Ngọn lửa Texas. Họ nói cáo thị cũ trước là Ngọn lửa Texas và đó không phải là em.

- Em không hiểu – cô lẩm bẩm, hoàn toàn bối rối.

- Quade nói với pháp luật rằng hắn dùng bản cáo thị và món tiền thưởng để cứu em cho tới khi Ngọn lửa Texas thật bị bắt. Hắn nói hắn sợ em bị giết vì lầm lẫn trước khi hắn có thể thanh minh được cho em. Pháp luật bảo hắn không được lấy một người này ra lừa một ai đó vô tội nên thu hồi cáo thị và giải thưởng về. Làm thế nào để tìm ra manh mối?

Carrie Sue tỏ ra kinh ngạc: “Quade làm được cái gì ở đây chứ? Thật bực, TJ cho em xem một bản, Martin Ferris có một bản rồi ông Sêríp đến buồng em cũng có những cái vẫn không. Anh có chắc Cliff nói thật không? Em chưa nghe thấy chuyện thu hồi cáo thị bao giờ”

Anh cô nói thêm: “Anh đã hỏi ông nhà báo, ông ấy cũng nói như vậy: không có cáo thị nào về Carrie Sue Stover với chân dung em đã được đưa ra, chỉ có cáo thị về cô gái tóc đỏ gọi là Ngọn lửa Texas thôi. Ông nhà báo nói Quade Harding bảo pháp luật rằng họ lừa về cô gái. Nói em đã làm với hắn một thời gian dài và em không thể dính líu vào được. Quade thề là em ở chỗ hắn khi người ta nhận ra Ngọn lửa đang cùng đi với bọn anh. Hắn đã rút về giải thưởng treo cho ai bắt được Carrie Sue Stover”.

Cô ngạc nhiên và hốt hoảng: “Quade điên nhưng hắn thông minh, quá thông minh để đi làm cái trò lừa lằng ấy. Làm thế nào hắn nói dối được pháp luật? Hắn có thấy pháp luật sẽ phát hiện ra sự thật và bắt hắn không?

- Harding không bao giờ lo chuyện nói dối pháp luật. Hắn đã nói dối nhiều lần rồi. Anh nghĩ Curly điện cho hắn từ Tucson, bảo hắn là em không còn đi với bọn anh nữa, em đang làm lại cuộc đời ở đây. Chắc Harding sợ em bị giết trước khi hắn tóm được em, nên hắn đã đưa cái mảnh cáo thị này ra để được thu hồi về. Em có thấy không? Bây giờ em không bị truy nã nữa rồi. Tên tuổi em đã được thanh minh”

Carrie Sue suy nghĩ rất lung. Có một cái gì đó không ổn. Curly bị giết ngay sau khi gặp cô, làm sao hắn điện được cho Quade chứ? Trừ phi điện từ El Paso sau khi thăm Darby và báo cho chủ hắn rằng cô không còn ở với băng Stover nữa. Cũng giống như tên Quade xảo quyệt đã xóa bỏ cáo thị và tội của cô đi để cho hắn có thì giờ tìm ra chỗ ở của cô. Một khi cô được minh oan rồi, hắn cho rằng hắn sẽ buột được cô lấy hắn! Cô nói với anh những kết luận của mình và anh cô tán thành với cô.

- Em có thể nói hoài rằng em trốn khỏi Tucson vì em vô tội nhưng em biết là chẳng ai tin em đâu. May mà em không làm hại ông Sêríp để rồi lại mang tội. Cái đó cũng sẽ thanh minh được cho Rogue.

Cô châm biếm: “Cho tới khi Quade thừa nhận hắn hay một tay chân của hắn đã nói dối để lừa

em vào bẫy. Cái đó sẽ chẳng bao giờ ăn thua cả, Darby. Có một cái gì kỳ quặc đang diễn ra và pháp luật sẽ không bị lừa lâu đâu. Đây có thể là một cái mánh để bẫy Quade. Pháp luật sẽ thấy việc hắt lạt ngược lại câu chuyện của hắt là sự lạ. Họ sẽ nghĩ ra là hắt nói dối do đó lại sẵn lòng em thôi. Em vẫn cần lặn hắt đi cho được an toàn.”

- Em nói đúng. Ở Texas đây, em sẽ cứ là em gái Darby Stover. Chúng ta sẽ để cho Harding giúp chúng ta thanh minh cho em. Trước khi anh làm cho hắt câm lại mãi mãi. Một khi Quade chết và em đi rồi thì p[háp luật không thể bắt được em nữa. Ta hãy về trại dã. Rồi sẽ bàn cái này sau.

Anh đứng thẳng người lên để đi. “Anh định đánh ngân hàng San Angelo ngày mai trong khi em giữ Ferguson bị bắt ở đây. Rồi bọn anh lại đánh một chuyến xe chở tiền vàng ở Suối Lớn. Tự do của em đã trông thấy ở trước mắt rồi đó. Em phải cầm chắc thuyết phục được ông nhà báo kia là em không bao giờ đi đánh với bọn anh”

- Không xong đâu, Darby. Quade chết một cái là một trong đám người của hắt hay đám thám tử hắt thuê sẽ lập tức vạch sự thật ra và em lại sẽ ở trên cáo thị truy nã. Hắt chắc đã trả bọn này nhiều tiền để giữ im lặng – Cồ cau mày – “Em cần nói sự thật với ông Ferguson để ông ấy có thể giúp chúng ta. Với lại người ta đã nhìn thấy em sống ở Tucson dưới tên một cô gái từng bị giết ở trong một vụ cướp của chúng ta rồi, cái đó quả là trùng hợp. Nó sẽ làm cho sự tình xấu đi cho chúng ta, cho em, nếu như em nói dối, ông phóng viên và nếu sự thật sắp sửa lộ ra. Người ta, nhất là pháp luật sẽ cho rằng nếu đã nói dối một cái thì chúng ta cũng nói dối tất cả những cái khác”

Darby thở dài: “Anh mệt quá rồi nên chẳng nghĩ gì được nữa. Em đúng đấy, em gái. Chúng ta cần vạch mặt nạ Harding và đưa em ra khỏi nơi này.”

William Ferguson để hàng giờ hỏi han bọn đàn ông và ghi chép. Ông không ngờ mình lại may đến thế. Ông chẳng thấy hề gì việc ông bị trói vào một cái ghế khi băng cướp sửa soạn đi đánh ngân hàng San Angelo. Hai bàn tay ông được tự do để ghi chép và ông hứa không giở mánh ra lừa Carrie Sue, người gác ông.

Carrie Sue nhìn tám người phi ngựa đi khuất rồi mới vào ngồi xuống một cái ghế trước mặt ông nhà báo, một khẩu súng đặt ở trên lòng cô. Cô nài: “Xin đừng làm cái gì vì tôi không muốn ông biến tôi thành một kẻ giết người. Đã đến lúc mọi người cần biết sự thật về chúng tôi. Tôi rất mừng là ông đã vui lòng đến để nghe và viết ra sự thật”.

Hai người nói chuyện đến tận hai giờ chiều, Ferguson ghi không sót một lời, Carrie Sue bảo ông mình là Ngọn lửa Texas và Quade đã nói dối: “Mong sao việc đó sẽ làm cho hắt bị rắc rối với pháp luật. Nếu pháp luật bắt đầu điều tra về hắt thì có thể sẽ lại phát hiện ra nhiều tội ác khác nữa. Hắt đang giở trò gì đó và tôi thì không muốn bị hắt lừa”

William Ferguson biết Quade không chịu trách nhiệm về cái mẹo thu hồi cáo thị nhưng ông không nói ra với cô được. “Khi tôi đăng bài báo đó thì những bản cáo thị mới về cô đang được tung ra, làm như cô là một sự lừa lỉnh lớn đấy, Carrie Sue”

- Tôi biết nhưng nó sẽ lật được mặt nạ Quade Harding. Tôi thù hắt.

- Sao cô không bán lấy lời nói dối của Harding mà ra đi tự do?

Cô thở dài mệt mỏi: “Pháp luật thông minh lắm không dễ lừa được mãi đâu. Sự thật sẽ lộ ra. Đây là một cơ hội để nói ra sự thật của phía chúng tôi. Bài báo của ông không thể thanh minh cho chúng tôi nhưng có thể vạch ra sự thật và giúp mọi người hiểu”

Ferguson biết ông không thể đăng báo, không thể làm nguy hại đến nhiệm vụ của Thad

Jamison hay không thể liệu làm cho Quade phơi bày các yêu cầu của Cảnh Vệ ra được. Khi nào xong xuôi, ông sẽ đăng tất cả mọi cái. Ông cần lấy những sự thật này cho con người làm cho pháp luật sắp sửa lại liên hệ với cô tới đây đã.

Ở Comanche, TJ bực về hai bức điện anh nhận được. Cấp trên Cảnh vệ và Tổng thống vẫn từ chối xét lại lệnh khoan hồng cho người yêu của anh, anh vẫn phải hoạt động ẩn danh là TJ Rogue. Có nghĩa là chưa đến Brownwood và cũng chẳng hỏi tội Harding gì sất. Sau khi dò ra chỗ ẩn mà Carrie Sue đã nhắc đến, anh sẽ quyết định làm gì sau. Đáng nản. Làm thế nào, anh lo lắng, có thể giúp cô, bảo vệ được cô nếu như không biết được cô ở đâu. Nếu có gì xảy ra với cô thì anh không bao giờ tha thứ cho anh. Nếu như anh có thể gặp cô, giảng giải với cô, nói với cô sự thật và thuyết phục cô làm theo kế hoạch của anh được nhỉ.

Ở Stephenville, giữa Pháo đài Worth và Brownwood, lại cái gọi là băng Stover đã cướp một chuyến xe lửa. Một đứa trong bọn đã bị trọng thương trong khi tháo lui. Tên Quade Harding đeo mặt nạ đã tìm ngựa lại, rút súng trường ra bắn cho hắn chết hẳn để không làm lộ được mình.

Ở San Angelo, băng cướp không đeo mặt nạ của Darby Stover cũng gặp vận đen. Sau khi cướp ngân hàng và đưa cho người thư ký ngân hàng một món tóc đỏ của Ngọn lửa Texas rồi thì viên thư ký run sợ đã rút từ dưới mặt quầy ra một khẩu súng nhỏ bắn vào người đi sau cùng ở ngoài cửa: Cliff Thomas. Cliff đang quay lại bảo mọi người ngồi im và bình tĩnh.

Walt Vinsont xem vội Cliff và nói đã chết. Darby lệnh mọi người tháo chạy và băng cướp rút lui thành công.

Tại trạm Carrie Sue và Ferguson vẫn nói chuyện, nhưng cô đã gọi ông là Bill, theo như ông yêu cầu. Cô đã kể hết chuyện hai anh em và ông đã nói cảm tưởng của mình trước và sau khi gặp họ, những cảm tưởng làm cô thú vị.

- Tôi không đăng bất cứ cái gì mà không có bằng chứng, Carrie Sue, nhưng tôi có thể dẫn những lời phát biểu của cô ra được. Tôi tin là tất cả các báo đều sẽ đăng. Điều bây giờ cô cần làm nhất là báo động với nhà cầm quyền về những việc làm xấu xa của Harding. Họ sẽ mở cuộc điều tra và như thế sẽ giúp được cho cô. Không minh oan được cho cô nhưng có thể rũ được cho cô nhiều cái tội bị lên án kia. Bản tội trạng càng ngắn, càng yếu thì hai anh em càng có cơ ay hơn để tự vệ khi bị bắt. Rồi cô sẽ làm gì tới đây?

- Khi đăng bài báo lên rồi, tôi sẽ bỏ đi. Tôi có thể đến California hay Mexico hay Canada hay về tuốt tận miền Đông. Tôi có thể xuống một con tàu đi xa, có thể là Anh hay một hòn đảo đẹp nào đó. Tôi cần tìm lấy một nơi an toàn để bắt đầu lại tất cả, Bill.

Ông mỉm cười khích lệ: “Người ta đều muốn biết cái gì làm cho những kẻ lương thiện lại cứ thành ra xấu đi, bài báo này có thể đại bảo cho họ được một cái gì, có thể là tránh cho những bạn thanh niên khác đừng có tự mình tạo lấy pháp luật cho mình. Nó cũng có thể chặn lại những tội ác của Harding. Có người nào có thể giúp được cô không?”

Carrie Sue buồn rầu nhìn ông trong khi nghĩ tới người yêu TJ ở đâu? Anh đang làm gì, nghĩ gì? Anh có tin cô và muốn cô quay về sau cuộc bỏ trốn và những lời nói dối của cô không? “Không có ai cả. Tôi đã nói với ông cái xảy ra mỗi lần tôi định sống lương thiện hai tìm kiếm sự giúp đỡ”

Băng cướp về và họ ngừng câu chuyện lại. Cô rất buồn hay tin đã phải vất bỏ Cliff Thomas lại. “Anh đã chắc là chết chưa?”

Chắc, Walt đã xem. Bị một viên đạn vào tim. Bọn anh đã để lại ít tóc như em gợi ý. Ông Ferguson, nhất định phải đưa cái ấy vào trong bài báo nhé. Như thế sẽ chặn được tay bắt cứ ai định bố trí bẫy chúng tôi.

- Đó là một trong cái ý thông minh, Carrie Sue, nhưng nguy hiểm. Những món tóc đó sẽ buộc cô càng chặt thêm vào với băng cướp – Ferguson cảnh cáo.
- Đó là cái duy nhất để chứng minh băng cướp đánh cướp ở đâu. Tôi sắp sửa ra đi và hết nguy hiểm rồi.

Mọi người ngẫu nhiên ăn thịt bò om và bánh bích quy. Sau đó họ bàn việc sáng mai đi Suối Lớn.

Darby bảo Walt Vinsont cho anh xem bộ sưu tập huy hiệu để anh có thể tìm lấy một hai cái dùng trong trận đánh tới vì anh không muốn gây ra bất cứ sự rắc rối nào cho tòa nhà cất giấu chỗ vàng kia.

Khi trông thấy cái huy hiệu với chữ “Thad Jamison” ở mặt sau Darby hỏi: Walt, cậu lấy được cái này ở đâu?”

Walt nhìn rồi đáp: “Ở trong cốp xe gần Sherman đó. Tôi lấy của cái người cảnh vệ chết”

- Gì vậy? – Kale hỏi, thấy phản ứng của bạn.

- Đọc xem, Kale. Đây nói là Thad Jamison. Nếu chúng ta giết anh này thì đám cảnh vệ kia sẽ lùng chúng ta đến cùng. Chuyện về anh ta như là một truyền thuyết.

- Truyền thuyết – Dillon mỉa - Cậu nghĩ hẳn thế thật à?

Kale đáp: “Thế thật đấy. Ít người biết tường tận anh ta, cậu chớ có dây vào, chết người đấy, một chuyên gia về mọi mặt; súng, dao, cung nỏ, tay không. Chúng tớ không giết Jamison. Tớ đã gặp anh ta ở một trại Apache cách đây đã mấy năm. Cậu nhớ lần tớ đi thăm bộ lạc của mẹ tớ không. Anh ta ở đấy, cố thu xếp dàn hòa sự xích mích giữa người trắng và người da đỏ. Không phải anh ta ở trên chuyến xe ấy đâu. Có thể người cảnh vệ đó mang đến cho anh ta một huy hiệu mới.”

Darby bần chồn liếm môi, rồi gạt chuyện đó đi. “Chúng ta có một huy hiệu Cảnh sát trưởng Hoa Kỳ, và ba huy hiệu Phó cảnh sát trưởng. Tớ lấy cái này, Kadry, Dillon và Tyler lấy ba cái kia. Dùng huy hiệu, chúng ta sẽ làm cho bọn gác mở cửa, vào cái phòng khách sạn đó. Tớ không muốn bắn biếc gì hết. Chúng ta đang cố gọi sạch tai tiếng, chớ có làm nó ố thêm bằng máu tươi mới. Nếu các trận đánh tới của chúng ta cũng không có đổ máu thì chúng ta sẽ được lợi cùng với bài báo kia”

Sớm thứ sáu, Darby và đồng bọn lại đi, đêm thứ hai sẽ trở về, để Carrie Sue lại gác Ferguson ở trại.

- Tôi rất ân hận, Bill, chúng tôi không thả ông được trước khi họ ở Suối Lớn trở về. Tôi hứa ông sẽ an toàn rồi đây đi.

- Chớ lo, Carrie Sue. Chúng ta có thể chuyện trò thoải mái được thêm bốn ngày nữa. Nói dùng huy hiệu tối hôm qua là nói gì thế?

Carrie Sue giải thích Darby định dùng huy hiệu mà Walt Vinsont sưu tập được để tránh mọi sự bắn giết không cần thiết trong khi cướp.

Ở San Angelo, ông Sêríp hỏi cung Cliff Thomas bị thương đã tỉnh lại. “Anh may quá đấy, viên kẹo ấy nhỏ, Thomas. Anh có thể sống được rồi và có thể được khoan hồng nếu anh giúp chúng

tôi bắt được bằng Stover. Chúng không đi quá xa được đâu. Chúng đi về lối nào? Nói đi không thì sáng mai anh sẽ bị treo cổ”

Cliff đau và sợ: “Họ không đi đâu cả, Sêríp. Ông viết lời hứa của ông ra giấy rồi tôi vẽ cho ông lối vào trại của họ.”

Ông Sêríp làm nhưng ông biết ông sẽ không giữ lời hứa với tên cướp này hay bất cứ tên tội phạm tội nào mà ông lừa bắt được. Cliff Thomas được vực lên để vẽ bản đồ về chỗ ẩn náu của Darby ở trên sông Trung Concho, về phía tây thị trấn. “Chưa hết, Sêríp”. Hắn nói nhưng bắt đầu ho dữ dội. Hắn ôm ngực, khi viên đạn trượt vào tim, làm tắc động mạch chủ, giết chết hắn trước khi hắn nói ra được kế hoạch đánh Suối Lớn.

Bác sĩ khám nghiệm nói: “Lần này thì chết thật sự”

- Không sao, nó khỏi thì cũng bị treo cổ thôi mà – Ông Sêríp ra lệnh cho ông phó tập hợp dân binh: “Thật đông và nhiều súng vào”

Carrie Sue nhìn qua cửa sổ không khung khi cô nghe có tiếng động ở ngoài các bụi cây. Cô chạy vội từ bên này sang bên kia, chỗ các ván gỗ được dựng lên cho thoáng để xem tình hình.

- Có chuyện gì thế, Carrie Sue? – ông nhà báo tóc bạc hỏi.

- Dân binh đang tiến sát vào đây. Chúng ta bị bao vây rồi.

- Sao không dùng tôi làm con tin và cái mộc để lừa lấy lối ra cho cô? – ông gợi ý, không muốn cô bị bắt.

- Như thế nguy hiểm, Bill. Ông có thể bị đạn lạc. Dân binh họ căng lắm. Tôi cần hàng để cho ông được an toàn – Cô đi tới cắt dây trói cho Ferguson. Giật tung khăn quần cổ ra, cô ra lệnh: Trói tay tôi lại, Bill, mau lên. Cầm lấy súng của tôi rồi nói ông đã đánh và bắt được tôi. Tôi không có cơ hội trốn thoát rồi, chống cự lại họ là liều lĩnh. Tôi muốn ông lĩnh giải thưởng về tôi, nếu như hãy còn có thưởng.

- Kìa, trời đất – ông khẽ lăm bầm lo lắng – Ông trói tay cô lại, thu nhặt giấy tờ ghi chép đáng giá của mình, nhét chúng vào trong áo sơ mi. Ông dẫn cô ra ngoài, hai tay trói giơ lên đầu, ông chĩa súng đi đằng sau. “Chớ bắn!” – ông thét khi mọi người lộ mặt ra ở đằng sau các gốc cây. “Tôi đây, William Ferguson, nhà báo”

- Những đứa kia đâu, Bill? – ông Sêríp thét.

- Đi cả rồi. Đi sớm nay. Tôi bị bắt cóc nhưng tôi đã cởi trói được và bắt em gái Darby đây. Cô ta vô hại.

Ông Sêríp và đám dân binh chạy tới nhìn cô gái đẹp một cách thích chí. “Ông đang làm gì ở đây với Ngọn lửa rực rỡ này vậy, Bill?”

Ông nhà báo giải thích: “Bằng Stover nói họ bị cài bẫy. Họ thề họ không gây ra một tội ác nào mới đây. Họ bắt tôi để nói với tôi chuyện của họ rồi tôi đăng lên báo cho nhà cầm quyền biết. họ tuyên bố Quade Harding, cái gã ở Brownwood treo những giải thưởng lớn kia, là người chịu trách nhiệm. Hôm nay họ đi lật mặt hắn và tiến hành một việc. Cô ta gác tôi nhưng tôi đã hạ lại được.” – Ông liếc nhìn cô gái xinh đẹp im lặng – “Cô ấy tốt lắm và đáng tin” Ông nói thêm: “Tôi tin câu chuyện họ kể”

Ông Sêríp San Angelo quan sát Carrie Sue một lúc. “Chẳng làm được gì, họ vẫn cứ là bọn cướp. Chúng tôi sẽ bắt và treo cổ họ lên”

Không có ai tán thành mà cứ nhó trôn trôn người con gái đẹp mê hồn đứng bên cạnh William Ferguson, một người con gái vẻ nom ngây thơ với đôi mắt to màu tím lam, bộ tóc đỏ buông chảy, làn da hồng đỏ và đáng dấp tể nhị, lịch sự.

- Ông nói họ đi từ sớm hôm nay tới Brownwood? – Ferguson gật đầu, ông Sêríp nói tiếp – Như thế họ phải mất ba bốn ngày đi về. Chúng ta sẽ để dân binh lại chờ họ quay về. Thứ hai là chúng ta sẽ tóm họ vào nhà lao hết.

Carrie Sue nhớ có nói với Ferguson là anh mình luôn luôn đánh dấu ở mọi ngã khi rời trại đi, như vậy Darby biết về có an toàn không lúc đã xong việc. Ông nhà báo tóc bạc cũng biết bằng Stover đi về hướng tây bắc tới Suối Lớn chứ không phải về phía đông. Điều cô không hiểu được là tại sao ông nhà báo lại nói dối để bảo vệ tất cả bọn họ vì ông biết Darby cùng dod62ng bọn bất kể đi về hướng nào cũng sẽ chẳng bao giờ quay về mà lọt bẫy.

Ông Sêríp hung hăng hể hả nói: “Cảnh vệ thu hồi cáo thị về nhưng tôi nghĩ chuyện này sẽ chứng minh họ đã sai. Tôi chắc chắn tóc Ngọn lửa là hợp với tóc cô hoàn toàn. Tôi sẽ điện cho họ biết chúng tôi đã bắt sống được cô. Cô có gì nói không?” – Ông nói thêm: “ tiền của Ngân hàng đâu?” Carrie Sue nhìn ông Sêríp và tuy biết là hoài hời cô vẫn nói: “Tôi không biết. Chúng tôi đã bị cài bẫy, sự thật sẽ mau chóng lộ ra thôi”

- Bao năm nay bọn cô đã cài bẫy hử? – ông mỉa

- Dĩ nhiên không phải là thế nhưng tôi có cái để nói hơn nữa. Ông Ferguson có tất cả các sự thật đó, ông ấy sẽ đăng lên.

- Nếu như pháp luật cho ông ấy đăng lên những cái tào lao ấy.

- Tự do báo chí mà, Sêríp. Tôi có thể đăng lên tất cả những gì họ nói với tôi.

- Sao anh lại muốn làm những cái việc ngốc nghếch thế chứ, Bill?

Ông nhà báo bình tĩnh đáp: “Hai lẽ, ông Sêríp. Thứ nhất đó là những tin lớn. Không có báo nào lại có được một cuộc phỏng vấn với băng Stover hay một băng khác nào bao giờ. Thứ hai, tôi tin điều họ nói. Tôi đã nghiên cứu băng này nhiều năm rồi, những tội ác gần đây không phù hợp với cách thức của họ.”

- Băng cướp làm gì có cách thức, Bill. Chúng chỉ cướp bóc và giết chóc thôi.

Ferguson mỉm cười, lắc đầu: “Ở chỗ này tôi nghĩ. Cảnh vệ sẽ không tán thành ông. Tôi đang sửa soạn về thị trấn để lấy tin cho bài của tôi: làm sao ông tìm ra được chỗ này?”

- Thằng chó chết chúng vất lại đã đủ tỉnh để phun ruột gan nó ra về cái chỗ này. Rồi nó nghèo chưa kịp bảo tôi về Brownwood.

- Sau đây tôi có thể tới nhà giam nói chuyện với cô ấy được không? Ferguson hỏi.

- Được, nhưng cô ấy phải được canh gác ngặt. Tôi không muốn anh cô ấy lại đánh xổng cô ấy. Dĩ nhiên hẳn không đến được vì bọn tôi chờ ở đây đón hẳn cơ mà.

Ferguson không cãi về cơ sở pháp lý bắt cô gái. Ông nghĩ nhà tù là nơi an toàn nhất cho cô, cho tới khi ông gặp lại được Thad Jamison.

Đồ đạc của Carrie Sue được thu dọn và ngựa của cô được đóng yên cương. Cô bị đưa về thị trấn để nhốt vào tù.

Thời gian trôi đi trong khi cô gái nghiền ngẫm về cái tai họa hiểm nghèo của mình. Cô không lo lắng cho anh ruột vì anh ấy không mắc bẫy bao giờ. Nhưng cô nghĩ đến cái gì sẽ xảy ra với cô và cố tìm cách ra khỏi được nhà tù. Cô không gửi được mấy lời cho Sally để Sally báo cho anh biết vì như vậy sẽ làm lộ Sally ra. Cô cũng không thể để Ferguson dính sâu vào hơn được. Cô không dám điện cho Hank hay Mitchell sterling để hai người chú ý tới mình. Chỉ cốt có TJ ở đây thôi, nhưng cô không biết làm thế nào tìm ra được chỗ anh hiện nay. Cô đã sa cơ, mọi cái có thể làm chỉ là chờ bàn tay cứng rắn của pháp luật trừng trị.

Chương 43

William Ferguson đánh một bức điện đi comanche nhưng TJ không trả lời. Ông ghé thăm Carrie Sue trong xà lim, có ý cho cô hay tin về việc Thad Jamison có thể giúp cô nhưng rồi ông lại quyết định không làm lộ anh, người rất tin cậy ông. Ông về tòa báo tiếp tục viết về câu chuyện thần kỳ này. Ông mong Jamison trả lời, thậm chí nghĩ tại sao anh không đáp lại. Một giờ sau, ông chủ tờ Diễn Đàn San Angelo nhận được tin về vụ cướp của băng Stover ở Stephenville xảy ra gần như cùng lúc với vụ Darby đánh ngân hàng San Angelo. Một phóng viên ở đó điện rằng một tên cướp bị thương đã bị bắt vào tù, anh yêu cầu Ferguson đến phỏng vấn tên đó và viết bài cho báo.

Ông nhà báo lại đến gặp Carrie Sue, nói với cô về chuyện này cùng chuyện mai ông đi Stephenville. “Tôi cần đến đó trước khi hấn chết hay cung cấp chuyện đó cho ai khác. Nếu hấn cho thấy Quade dính líu vào thì đó là cái khe rạn cô đang cần đến. Nhưng muốn gì thì pháp luật cũng sẽ nhận thấy là băng Stover không thể trong một ngày lại có mặt ở hai thị trấn được. Họ sẽ phải mở điều tra. Tôi mừng là anh cô đã đánh ngân hàng ở đây hôm qua để hậu thuẫn cho bài báo của tôi và tuyên bố của cô. Nhưng mất tiền của tôi vì cuộc cướp ngân hàng thì tôi ghét lắm”

- Darby giấu tiền đi rồi nhưng tôi chắc là anh ấy sẽ hoàn lại cho ông thôi. Và chớ quên lĩnh thưởng về việc bắt tôi nhé. May mắn, Bill và cảm ơn ... về mọi cái.

Ferguson nắm lấy ý của ba chữ cuối cùng. Ông mỉm cười gật đầu: “Tôi sẽ kiếm cho cô vị luật sư giỏi nhất bang và tôi sẽ ộp các nhà cầm quyền cho tới khi họ nghe ý kiến của phía chúng ta” Trước khi đi, Ferguson nói với ông Sêríp: “Sáng mai tôi đi Stephenville. Ông hãy trông nom chu đáo cô Stover. Đừng để cho cô ấy bị hành hạ kéo mà ông bị bêu lên báo đấy.”

- Thôi Bill, đừng dọa tôi.

- Không dọa, Sêríp, mà là một lời hứa đấy.

TJ đến nhà Ferguson vào lúc chín giờ. Ông chủ báo mừng rỡ và ngạc nhiên, kể cho anh nghe cái gì đã xảy ra cũng như những kế hoạch ông định làm.

TJ nói: “Tôi nghe thấy tin hai vụ cướp hôm thứ sáu lúc đang ở bưu điện Comanche, một vụ được ghi nhận có một món tóc đỏ làm bằng đó là băng Stover, thế là tôi rẽ thẳng ngay về đây. Để lại tang chứng như thế là anh cô ấy làm một điều ngu xuẩn,” anh nói, càng tức giận thêm. “Tôi không nhận được điện ông báo cô ấy bị bắt nhưng tôi muốn gặp ông trước khi gặp ba người cảnh vệ ở khách sạn. Tôi đã điện báo họ gặp tôi ở đây tối nay để có một kế hoạch chấm dứt việc này trước khi cô ấy bị thương tổn. Ông đi Stephenville gặp người kia. Cho nó cái gì đó, cốt để nó mở mồm. Tôi sẽ thu xếp một cuộc phá ngục tối nay để cô ấy đưa chúng tôi tới băng của Darby. Tôi cần kết thúc lẹ”

Ferguson dặn TJ: “Chớ có tin Sêríp ở đây. Ông ấy đang bố trí mọi cái cần thiết để bắt họ đấy.

Tôi nói họ đi Brownwood kỳ thật là Suối Lớn. Tớ biết nói với cậu cái tin đó còn tốt hơn là nói với ông ta. Anh và các Cảnh vệ kia nên đi Suối Lớn kéo họ quay về trại sẽ bị bắn chết cả. Anh có đi Suối Lớn cho họ biết là sẽ có cướp không?”

- Không. Nếu họ bố trí phục kích Darby chủ nhật thì sẽ có một cuộc thảm sát. Cứ để họ cướp rồi chúng tôi sẽ bắt họ ở trên đường về. Cảnh vệ hứng trước dân binh thì mọi cái sẽ êm ả”

- Carrie Sue sẽ nói sao khi cô ấy biết sự thật?

- Ông không nói gì về tôi với cô ấy chứ?

- Chắc chắn là không, anh bạn, nhưng tớ muốn nói ghê lắm.

- Tôi cần nói chuyện với cô ấy trước khi chúng tôi tới chỗ anh cô ấy. Tôi sẽ làm cho cô ấy hiểu đó là cách duy nhất để cứu sống cô ấy. Ông kiểm lấy bằng chứng chống lại Harding vì chúng ta cần có nó trong phiên tòa xử Darby. Tôi có một kế hoạch khác cần được giúp đỡ, nên gấp gấp mà về nhé, Bill.

- Cái gì vậy? – ông nhà báo tò mò hỏi.

Khi người của pháp luật – Thad Jamison trình bày, mắt William Ferguson mở thao láo, rồi ông mỉm cười, gật gật đầu ...

TJ gặp ba người cảnh vệ, họ tán thành kế hoạch táo bạo bắt bằng Stover ở một địa điểm không nguy hại đến dân thị trấn. Ông Sêríp Sna Angelo được mời đến để thuyết phục góp sức vào việc đánh sống cho Carrie Sue. Khi ông đi rồi, TJ nói anh sẽ đánh dấu đường thể nào cho ba người cảnh vệ theo.

Lui lại đến đêm vì cô ấy tỉnh và cảnh giác. Tôi cần có thì giờ thuyết phục cô ấy rằng tôi ở về phía cô ấy. Sáng thứ hai, tiến gần hơn nữa vào. Đó là lúc chúng ta có thể đón gặp anh cô ấy ở trên đường về San Angelo. Chúng ta cần có dân binh bịt các ngã họ có thể lọt qua. Tôi muốn vụ này làm càng mau, càng gọn thì càng tốt. Nhắc mọi người: không được bắn. Tôi muốn bắt sống, hiểu chứ?

Ở Brownwood, Quade Harding rời trại chăn nuôi và băng của hắn. Ông Sêríp Sna Angelo đã điện cho hắn, phòng khi hắn vẫn quan tâm đến Carrie Sue Stover và giải thưởng về cô vẫn còn treo đó. Nhưng Quade không nghe thấy cái chuyện xảy ra ở Stephenville.

Carrie Sue nhận thấy rằng không thể chờ Darby hay TJ được tin mình bị bắt mà liều giải thoát cho mình. Cô cần vượt tù đêm nay, ông Sêríp hình như vô tình hợp tác với cô khi ông trở lại nhà tù cho hai ông phó về, bảo họ ông ở lại đây ngủ, họ đến thay phiên ông vào bảy giờ sáng sau.

Khi nhà giam đã yên ắng, cô đi ra chỗ cửa chắn song gọi: “Ông Sêríp, tôi có thể gặp ông một chút được không? Tôi muốn nói với ông” Khi ông ta ra khỏi giường ngủ, cô vờ bị vấp ngã. Cô đập tay vào chắn song cho kêu lên như bị vấp đầu vào. Cô rên lên và nằm lăn bất tỉnh.

“Trời!” – ông Sêríp chửi thề, lo cô bị thương trong phiên gác của mình, ông giải thích làm sao với những người cảnh vệ kia được? Ông vội lấy khóa mở cửa.

Khi ông quỳ xuống tìm cách giúp cô gái nằm mê man ở dưới chân mình thì Carrie Sue liền giật lấy khẩu súng của ông ở trong bao ra. “Không kêu và đứng im, Sêríp, kéo chết!” Trong khi vẫn nhìn ông, cô ra khỏi xà lim lấy còng khóa tay quay về khóa cổ tay ông lại. Sau đó, cô bịt miệng ông, lấy thắt lưng của ông trói ông vào chắn song. Cô khóa cửa xà lim rồi ném chìa lên bàn làm việc của ông Sêríp.

Không nghĩ đến cổ tay đau. Carrie Sue đeo thắt lưng súng vào người, kiểm tra súng. Cô nhặt lấy đồ đạc của mình. Cô sẽ phải ăn cắp một con ngựa, bất cứ con nào cô tìm thấy ở gần đó. Cô hoảng hồn cứng người lại khi có tiếng đập cửa và gọi khẽ: “Tôi đây, Sêríp, mở ra”

Carrie Sue biết cần phải cho người ấy vào kéo hẳn biết có điều gì không ổn sẽ báo động. Cô mở khóa, đẩy cửa và nép vào đằng sau, súng lục trong tay. Cô đóng vội cửa lại nói: “Đứng im không tôi bắn vỡ bụng!”

Người đàn ông đeo mặt nạ quay lại nhìn cô, đôi mắt long lanh, cô nhận ngay ra người ấy là ai. Anh liếc ông Sêríp bị cầm tù rồi quay về cô, cười to: “Anh thấy em chẳng cần đến anh phải giúp, Nhỏ”

Cô mỉm cười nói: “Darby! Em biết anh sẽ đến nhưng thế này là liều đấy. Ta hãy đi ra kéo có người trông thấy mất”

Họ nhặt đồ đạc của cô rồi rón rén ra cửa, khóa nó lại. Darby đã có ngựa chờ sẵn. Hai người lên ngựa và lặng lẽ rời khỏi San Angelo. Ra ngoài thị trấn, họ chuyển sang phi nước đại.

Họ đi khoảng hơn một giờ đồng hồ trước khi dừng lại nói vắn vỏi nhau mà không xuống ngựa. Hôm đó là thứ bảy, ngày mười sáu tháng Sáu, mới đầu giờ sáng. Họ để cho ngựa đi sát làm chân họ quệt vào nhau. Dưới vầng trăng vành khuyên, họ nhìn nhau.

- Em khỏe chứ, em yêu? – anh hỏi, không tài nào rời mắt được khỏi mắt cô.

- Rất tuyệt, anh bạn đường. Chúng ta chậm lại ở đây là một cái mách hay đấy. Em mừng là đã bảo anh rằng Darby gọi em là Nhỏ. Ông Sêríp kia sẽ rất hoang mang và tức bực, ít nhất em cũng đủ lanh trí mà không làm lộ anh ra. Anh tìm được ra em như thế nào, TJ và tại sao anh liều lĩnh quá như thế?

Anh cúi về đằng trước kéo đầu cô về phía mình hôn cô trước khi nói: “Lẽ ra anh phải lôi em xuống ngựa và cho em một trận ra trò đấy. Bỏ anh ở El Paso chạy đi là một việc làm ngốc nghếch. Từ nay trở đi thì bám riết lấy anh, hiểu không?”

Carrie Sue vừa mỉm cười vừa xoa quai hàm lởm chởm râu của anh – Vâng, thưa ngài bạn đường. Lạy trời, nhìn thấy bộ mặt xinh trai của anh thích thật đấy.

- Cô cúi về anh để hôn anh, thưởng thức môi anh và sự **ng chạm.

Cả hai người đều run rẩy và nóng ran lên. Khi họ đi tiếp, anh nói: “chúng ta không có thì giờ nhằng nhít ở đây đâu, cô gái máu nóng ạ, nên tốt nhất là đừng có khiêu khích nhau kéo chúng ta mất đầu và toi mạng đấy. Chúng ta còn nhiều dặm đường để đến San Angelo. Sau đấy chúng ta sẽ nói chuyện, bây giờ phải đằng hoàng”

- Anh chưa nói làm sao lại tìm được ra em - cô giục.

- Anh đang ở trong nhà bưu điện Comanche thì điện đến báo việc đánh ngân hàng ở đây và em bị bắt. Anh gửi cho Hank một bức thư xem anh ấy có nghe được cái gì về em không. Anh lo và giận như hóa điên. Trời, em bình yên và mạnh khỏe thế này, anh mừng quá – Anh nhìn khắp người cô tựa như để cầm chắc là cô không hề sao cả- Em bắt anh phải sẵn lòng như sẵn lòng thú rừng vậy. Anh kiểm tra cái địa điểm em nói tới ở gần Comanche nhưng rõ ràng là em không đi tới đằng đó. Anh hiểu tại sao em đã trốn anh, Carrie Sue, nhưng anh không tán thành em lại nông nổi quá đến như thế cốt để bảo vệ cho anh và Darby. Anh thật sự hoảng hồn khi em bị bắt. Anh nhào vội về đây để cứu nguy cho em. Khi chuyện này loan ra thì pháp luật không biết sẽ nghĩ hay nói thế nào đây”.

- Chuyện gì? – cô hỏi, những ngờ vực mới lại tràn ngập người cô. Mắt anh sáng lên.

- Em không nghe thấy à? Cái băng kia cướp một đoàn tàu ở Stephenville và tự nhận là băng

Stover. Chuyện đó xảy ra đúng vào ngày Darby đánh ngân hàng ở đây. Pháp luật phải làm rõ ra ai đang mạo danh họ đúng như bức thư em viết. Tại sao em lại nghĩ là anh không tin em? Nếu có ai hiểu được anh của em thì người đó là em.

- Em sợ quá và mù đi, Quade Harding phải chịu tội mạo danh này. Em tin chắc chắn như vậy. Anh sẽ không bao giờ đoán được cái gì đang xảy ra tiếp ở đây đâu – cô nói rồi giải thích nhanh chuyện gì đã xảy ra từ khi họ chia tay nhau.

T.J mỉm cười, tựa như những tiết lộ của cô là những tin tức cho anh. “Cô gái, dùng tờ báo để minh oan cho mình là một cái mảnh thông minh đấy. Sau hai vụ trấn lột cùng lúc, pháp luật sẽ cần phải nghe cả phía anh em nữa. Anh đang hy vọng các tội lỗi của Darby đều là sự cài bẫy bố trí cả”. Mắt anh dịu dàng khóa chặt lấy mắt cô: “Em có muốn báo cho anh ấy trước khi anh đưa em đi xa khỏi đây không? Vì đó là cái điều anh đang cần làm gấp gáp”.

Cô tỏ vẻ ngạc nhiên: “việc anh trả thù Quade thì thế nào?”

- Nếu lần này pháp luật không vớ được hấn thì có ngày anh sẽ quay lại với hấn. Ngay bây giờ, em là mối bận tâm chính của anh. Anh yêu em, Carrie Sue Stover, anh muốn lấy em khi nào sự rắc rối này sáng tỏ. Anh cần phải yên chí là em thoát ra khỏi cái cuộc sống hiểm nghèo này. Miệng cô hé ra và mắt cô mở to vì kinh ngạc: “Anh nói cái gì cơ?” – cô hỏi, hy vọng mình đã nghe chính xác anh nói.

Anh đáp: “Anh yêu em và muốn lấy em, chúng ta sẽ tới Wyoming hay Montana hay một chỗ nào đó để cùng nhau bắt đầu một cuộc đời mới. Em đã nói trong bức thư là em yêu anh. Đó không phải là nói dối chứ, phải không em?”.

Trước lời cầu hôn không ngờ tới, hạnh phúc đột ngột, dâng lên khắp người cô. “Không, không. Em yêu anh, T.J Rouge. Em muốn lấy anh, nếu chúng ta có thể thoát khỏi quá khứ của em”.

Anh nhắc bóng cô khỏi yên ngựa, đặt cô lên đùi mình. Anh hôn sâu dài và say đắm. “Anh yêu em và anh sẽ làm mọi thứ vì em. Anh sẽ đảm bảo là từ nay em được an toàn và hạnh phúc. Anh sẽ không để cho em thay đổi ý kiến nữa đâu”.

- Em không bao giờ có thể thôi yêu anh và khao khát anh – cô thì thào.

- Anh mong rằng không, Carrie Sue, vì em mãi mãi là của anh rồi.

Hai người lại ôm nhau, hôn nhau.

T.J giúp cô trở lại trên yên ngựa. “Chúng ta cần phải tạo ra dấu vết, em yêu. Chỉ còn sót lại một vấn đề thôi: ngay lúc này chúng ta đi thẳng tới những nơi xa lạ hay chúng ta tìm anh của em để báo với anh ấy và chào từ biệt?”.

Thốn thức vì yêu đương và quá vui sướng, cô nói tuột ra: “Darby đang ở Suối Lớn, chờ làm một vụ cướp vào chủ nhật. Nếu chúng ta đi về đằng đó, chúng ta sẽ gặp anh ấy ở trên đường. Em muốn báo và chào từ biệt Darby và em muốn anh ấy gặp người chồng tương lai của em. Anh ấy nghe tin anh ở San Angelo trước khi bọn em đến đó. Anh ấy nói mong anh còn quanh quẩn ở đó để có thể hỏi ý định của anh đối với em gái anh ấy và nhờ anh gánh lấy việc bảo vệ em thường xuyên”.

Một nụ cười nở ra trên môi T.J vì cô đã nói với anh sự thật. Cuối cùng, cô đã tin anh hoàn toàn. Trời, anh mới ghét phải nói ra với cô sự thật, ít nhất một phần sự thật của mình vào tối ngày mai làm sao! Mong sao cô sẽ vẫn tin anh và không thay đổi tình cảm đối với anh trước khi anh có thể tâm sự được hết tất cả. “Đó là một việc hay nhất mà anh được mời làm đấy. Hãy coi như là em muốn anh nhé”.

Carrie Sue hỏi: “Anh có nghĩ là chúng ta nên quặt lại về trại trú quân để yên trí là những cái đánh dấu kia đã được hạ xuống, phòng trường hợp chúng ta không gặp được đám Darby ở trên đường không? Nghĩ rằng có một cái bẫy làm cho em cứ rúm ró lại”.

- Anh nghĩ như thế quá ư nguy hiểm. Nếu ông Sêríp kia được cưỡi trời trước sáng thì ông ta sẽ cho dân binh đuổi theo sau chúng ta. Ông ta chắc sẽ nhằm vào cái địa điểm cuối cùng mà theo ông ta nghĩ chúng ta cho rằng ông ta sẽ không nhòm đến – anh cười.

Carrie Sue cũng cười: “Anh nói đúng, anh yêu. Ta hãy đi thêm vài dặm nữa rồi nói sau. Đường nào đây, người bạn đường?”.

T.J. đã đi ra khỏi thị trấn theo hướng đông để tránh sự nghi ngờ. Anh dẫn lộ và phi ngựa về phía tây bắc, đi liền trong mấy giờ trước khi dừng lại nghỉ, rồi lại đi cho tới tối mịt.

William Ferguson rời chuyển xe chín giờ đi Stephenville để hỏi tên cướp bị giam ở đó. Ông muốn làm gấp cuộc phỏng vấn rồi trở lại San Angelo trước khi mọi chuyện được làm cho sáng tỏ...

Quade Harding và lâu la đang đi tới San Angelo, nhưng sẽ đến đó lâu sau khi một tốp dân binh do ba cảnh vệ dẫn đầu rời thị trấn đi lùng Cảnh vệ ẩn danh Thand Jamison cùng Carrie Sue Stover, cô gái mà không còn nghi ngờ gì là người yêu của anh.

Ở gần tuổi lớn, Darby và băng cướp đóng quân ở bên ngoài thị trấn để chờ sáng hôm sau hành động. Vùng định cư này mọc lan ra ở chung quanh một con suối tự nhiên trên Sulphur Draw, một hồ nước của trâu rừng, sơn dương, ngựa hoang, người da đỏ, hành khách đi xe, lính tráng và những kẻ giang hồ lang thang. Vào mười giờ sáng khi phần lớn mọi người đang ở nhà thờ, họ sẽ lên vào trong thị trấn, dùng những huy hiệu ăn cắp được, lấy vàng rồi phi trở về trại đóng quân. Đó là một kế hoạch đơn giản, khéo léo và đám trai trẻ thì đều cay cú kiếm tiền vì tương lai của Carrie Sue.

Khi tia sáng cuối cùng trong ngày đã tắt, T.J. và Carrie Sue dừng lại hạ trại. Cô hỏi: “Anh nghĩ dừng lại nghỉ đêm có an toàn không?”.

Anh đáp kín đáo: “Em bảo anh rằng ông Sêríp nghĩ băng cướp đang đi tới Brownwood mà chúng ta thì lại đi về phía đó”.

- Nhưng em lại gọi anh là Darby nên ông ta sẽ nghĩ rằng Darby cứu em. Không biết được ông ta sẽ lùng ở địa điểm nào, có thể là lùng tất cả.

- Em đừng tưởng rằng ông ấy sẽ nghĩ Darby đã cầm một cảnh giới báo cho anh ấy biết em đã bị bắt để anh ấy có thể quay trở lại cứu em nhé. Hoặc ông ta sẽ nghĩ là đám gác tù đã cứu em”, anh nói để làm lạc hướng cô.

Thình lình cô cười phá: “Em đánh cuộc là ông ta nghĩ em gọi Darby cốt để lừa ông ta tin rằng anh ruột em đang không đi tới Brownwood. Ông Sêríp ấy đáng ghét lắm. Khi được cưỡi trời, sau những điều mà ông nhà báo bảo ông ta, ông ta sẽ đi thẳng tới trại Harding để tìm băng Stover, em tin chắc như vậy. Với lại, chúng ta đi gần và nhanh đã hàng giờ rồi, chúng ta đã ở cách xa bất cứ tốp dân binh nào đuổi theo. Họ còn phải dừng lại nghỉ và họ không dò được ra dấu vết ban đêm đâu”.

T.J. để ý thấy cô xoa xoa cổ tay. “Sao thế em yêu? Cổ tay em bị đau à? Để anh xem nào”.

Anh xem cổ tay cô, nghe chuyện cô đã bị đau cổ tay ở trong xà lim như thế nào. “Nó bị sưng nhưng không đỏ, chắc là bong gân thôi”.

Anh kiểm tra cổ tay cô hết sức nhẹ nhàng. “Anh không cảm thấy bị gãy xương. Anh sẽ buộc nó

chặt lại, lẽ ra em phải bảo anh sớm hơn”.

- Ta đâu có thì giờ vớ vẩn với một cái cổ tay bị đau chứ anh. Một hai ngày là khỏi thôi. Chỉ đau và ngứa thôi, “á”, cô khẽ kêu khô cô gập cổ tay quá mạnh để tỏ rằng cô không hề sao cả.

- Không bị được mắt anh đâu, cô gái. Anh biết là đâu đấy. Trước đây anh cũng đã bị bong gân sai khớp nhiều lần rồi. Cầm một khẩu súng nặng thế kia cũng phiền đấy. Thậm chí em có thể làm vỡ một hai tĩnh mạch và sẽ xuất huyết dưới da. Anh quấn một trong những cái khăn quàng cổ của anh vào chung quanh cổ tay cô để cho nó hết sưng. – “Cổ đừng dùng đến tay bên ấy, trừ khi cần thiết. Anh sẽ làm các việc vặt”.

Anh cười, đùa: “Anh biết em thích bích quy nguội, đậu hộp và không cà phê nên tối nay anh sẽ cho em ăn các thứ đó. Chúng ta không được nhóm lửa, phòng trường hợp ông Sêríp kia lại thông minh hơn là em tưởng”.

Carre Sue xem người yêu làm trong khi tựa vào một gốc cây uống nước nhâm nhi. Cô trêu: “Có lẽ chúng ta nên đi xuống phía nam tới biên giới Mexico yêu cầu King Fitch cho chúng ta ẩn nấu một thời gian. Theo như Mitchell nói thì pháp luật sợ ông ta và không thể tóm được ông ta. Em đã gặp King hai lần”.

- Em đã gặp? Khi nào? Ra sao?

- Sau vụ lôi thôi rắc rối ở Laredo, bọn em đi tới đèo Đại bàng để qua sông Rio Grande vào đất Piedras Negras nằm im một thời gian. Ông ta đã giữ chúng em lại hỏi rồi cho đi qua vùng đất của ông ta, giống như ở trại của Naiche vậy. Rồi ông ta nài chúng em lại dừng lại khi nào trở về Texas.

- Em có biết trại của King Fitch ở đâu không?

- Biết quá, dễ tìm lắm nếu như anh biết nhận ra – Cô bảo anh cách đến chỗ ẩn của trùm cướp, người mà Cảnh vệ đang cay cú bắt cùng với cái băng của ông ta khoảng một trăm người.

T.J. mỉm cười vui thích nhưng cô không hiểu được ý. Chắc chắn mẩu tin giá trị này là đáng một cái gì đây với những nhà cầm quyền Texas. Nếu Carrie Sue có thể giúp anh bắt được băng Stover, Quade Harding và King Fitch thì chắc chắn sẽ kiếm được cho cô một lệnh khoan hồng. Cô không tự nguyện hay tự giác giúp anh thì cái đó có gì khác đối với anh chứ? Sau khi bắt, anh có thể tuyên bố rằng cô đã giúp sức anh trong cả ba vụ và cô phải chấp nhận. Nhưng nếu các nhà cầm quyền và bạn bè cấp cao của anh vẫn không giúp anh cứu người yêu thì anh sẽ tự tay mình lo liệu lấy.

Chương 44

Carrie Sue cắt đứt dòng suy nghĩ của anh: “Chúng ta nên liên hệ với Darby vào chiều ngày mai nếu như không xảy ra chuyện rắc rối gì ở Suối Lớn. Anh ấy luôn luôn đi cách đường một dặm để cho em và đám con trai có thể đuổi kịp nếu như có ai bị thất lạc trong một vụ đánh cướp. Chúng ta sẽ đi vào vùng đó và có khả năng chúng ta sẽ gặp anh ấy. Anh ấy sẽ vui mừng thấy anh đi với em đây”.

- Anh mong như thế. Em đã lấy những quần áo này ở đâu? – anh hỏi, nhìn vào bộ đồ Mexico mà dưới con mắt của Ferguson cô có vẻ đàn bà hơn.

- Em lấy của vợ Mitchell – cô thú nhận. Carrie Sue kể lại mình đã cải trang như thế nào để ra khỏi El Paso - Bạn của anh có ghê việc em lấy cặp của vợ anh ấy không? Anh làm thế nào gửi trả lại cho anh ấy được?

T.J. cười: “Hình như sở thích của chúng mình đều giống nhau ở cái món ngựa nghèo này, em yêu. Đây là con ngựa anh đổi cho Charlie. Mitchell sắp mang con vá của em đi qua biên giới để bán nên anh ấy không mất mát gì cả”.

- Ý anh nói là em đã ăn cắp chính con ngựa của em?

- Đúng. Nhưng quần áo này cũng đã là lấy cắp rồi. Anh sẽ gửi tiền trả cho Mitchell. Mặc thế này trông em hay đấy – Anh liếm môi và nhìn lướt lên làn da mịn màng như lụa của cô trước khi trả lời câu hỏi khác của cô – Anh đoán ông Sêríp đã đưa con Sarrow vào trong tàu ngựa. Anh lên đưa nó và bộ yên của em ra trước khi đến cứu em.

- Sarrow, cái tên này hay đấy. Em mừng là anh đã lấy nó về cho em.

Sau khi ăn và T.J. đã rửa đĩa, anh hỏi: “Em có muốn tắm trước khi đi ngủ không? hôm nay đi nóng và bụi bặm”.

Carrie Sue liếc nhìn dòng sông Bắc Concho mờ mờ gần đó, với ánh trăng nhảy nhót trên mặt nước. “Có, người bạn đường, nghe tuyệt đấy!”

Hai người đi ra bờ sông, cởi quần áo. Anh bơi một lúc và cô gái tóc đỏ hạnh phúc vì hài lòng được tắm và nhìn thân hình rắn chắc của người yêu.

T.J. biết họ sẽ không bị quấy rầy đêm nay vì anh đã để một cái dấu ở tại chỗ anh muốn Cảnh vệ và dân binh trú quân lại, đằng sau hai người hàng dặm đường. Anh cũng bảo họ không bèn mắng tới ban đêm làm cho cô sợ. Đêm nay anh cần nói với cô một phần của sự thật, nhưng anh lo ngại vì anh không chắc được cô sẽ phản ứng ra sao.

Anh đi đến với cô ở khúc nước nông, quỳ xuống trước mặt cô. Mắt anh xem xét vẻ đẹp hoàn hảo của cô trong ánh trăng. “Trời, anh không thể tưởng tượng được có em mãi mãi là vợ, đêm ngày ở bên em thì giống như thế nào nhưng anh chắc chắn là đã mơ tưởng đến điều đó không biết bao nhiêu lần. Anh làm thế nào được công việc ở cái trại chăn nuôi mới của chúng ta nếu biết là em ở nhà và anh có thể đi gặp em lúc nào cũng được”.

Bàn tay cô lùa vào trong mái tóc rối của anh: “Cách giải quyết vấn đề này tốt nhất là có em làm việc ở bên anh suốt ngày và đêm thì ngủ lại ở đây. Em đã làm ở trại chăn nuôi hai lần nên em

giúp ích được đấy. T.J., ở với nhau chúng ta sẽ tốt đẹp, hoàn hảo”.

T.J. nắm lấy tay cô, hôn tới tấp: “Anh chắc có nhiều cái anh chưa biết về trại chăn nuôi nhưng em có thể dạy anh hay là chúng ta cùng học chung. Cũng giống như anh sẽ giúp em công việc nội trợ sau khi làm xong những công việc bên ngoài. Anh đã hàng năm trời tự lo lấy cho bản thân nên anh biết nấu ăn, đơm cúc, vá quần áo, giặt giũ và làm những thứ khác. Anh đã ở những nhà mà người vợ ở đó phải chia sẻ công việc của chồng suốt ngày rồi tối đến thì lại không được chồng giúp đỡ làm công việc của mình. Anh nghĩ như thế không tốt, Carrie Sue, và cái đó sẽ không xảy ra với chúng ta”.

- Anh là một người đàn ông đặc biệt, T.J. Rogue. Em yêu anh.

Cô kéo anh lại hôn, cùng với một niềm ham muốn dâng lên nóng bỏng.

T.J. bỗng cô lên đặt xuống bãi cỏ non và hai người ôm nhau cuồng nhiệt. Anh khàn khàn nói khẽ: “Anh yêu em, Carre Sue. Anh chưa nói như thế với một người đàn bà nào khác và anh không biết tình yêu là gì cho tới khi gặp em. Đây chắc là tình yêu bởi anh cảm thấy mọi điều với em. Không phải chỉ là chuyện sinh lý- Anh thú thật – mà là mọi điều. Anh muốn được ở với em suốt. Chỉ để nói chuyện hay hay thú vị thôi. Em làm cho anh cảm thấy mọi cái đều tốt lành, làm cho anh cùng lúc căng lên như cánh cung và chùng như sợi dây đứt. Chỉ nhìn thấy em hay nghe em nói anh đã thấy thích rồi. Đôi khi ở bên em anh không thể tự kiềm chế được mình và Chúa biết cho là cái đó chưa hề xảy ra với người đàn bà nào trước đó. Anh muốn bảo vệ che chở cho em, làm cho em sung sướng. Trời, mất em thì anh chết mất”.

- Anh sẽ không mất em, anh yêu. Chúng mình hòa hợp với nhau cả về tinh thần, thể xác lẫn cuộc đời. Chúng mình ở bên nhau sẽ hạnh phúc, em tin như thế.

Ngón tay cô lần mò trên bả vai rắn chắc của anh, xuống khe rãnh xương sống. Cô yêu cái cảm giác mát rượi của da anh dưới bàn tay nóng ấm của mình. Cô yêu cái cách anh ôm cô chiếm giữ - nhưng dịu dàng – cái cách anh sờ chạm, đáp ứng cô và làm tình với cô. Quan hệ giữa hai người không có chút nào giống với những chuyện cô nghe nói về nhà cô Sally, người đàn ông của cô không phải chỉ cốt tìm thấy ở cô sự thỏa mãn cho riêng mình.

Carrie Sue thở dài hài lòng, biết rằng mình sắp được có anh bất cứ lúc nào mình muốn và bất cứ bao nhiêu lần khi cơ thể mình thiêu cháy lên vì anh. Họ sắp sửa có một ngôi nhà, một gia đình, tự do. Là vợ anh thì sung sướng biết bao.

- Lần đầu tiên em nhìn thấy anh, T.J. Rogue, anh làm cho đầu óc em mông lung, làm cho em cứ lơ ngơ nghĩ đến anh. Cái đêm ở nhà trạm bị cháy, em biết là có một cái gì sắp xảy ra với chúng mình. Em chưa hề bị một người đàn ông nào cuốn hút như thế trước đây và em không muốn cưỡng lại anh. Em chỉ quá sợ hãi là phải xua anh đi vì cái quá khứ của em mà thôi. Sau cái đêm anh đến thăm đó, em sợ là đã không nói với anh em là ai, em là thế nào nhưng em sợ hơn nữa là có ngày anh sẽ phát hiện ra sự thật mà ghét em. Lạy Chúa, em đã muốn anh, cần anh một cách dữ dội nhưng thế thật là liều lĩnh. Em yêu anh quá.

Cơ thể họ nhập lại, hòa tinh thần, tâm hồn họ vào nhau. Con nước triều vũ bão gần như là vô tận nhưng rồi họ cũng đã đến được một bến bờ thanh bình.

Họ mệt nhưng là một cái mệt thanh thản. Họ biết họ cần ngủ nên họ không nán lâu tại đó. Họ rửa ráy dưới sông, lau khô người, mặc quần áo đi ngựa vào. Họ mặc quần áo sẵn sàng, phòng trường hợp phải lên đường gấp gáp.

Khi T.J. quần băng khô lên cổ tay bong gân của Carrie Sue, cô cười hỏi: “Em vẫn chưa biết cả

tên anh, T.J. là gì vậy?”.

Anh băng bó cho cô xong, ngồi xuống bên cạnh cô trên chiếc giường cuộn. “Đã đến lúc em được biết nhiều hơn về anh vì chúng mình sắp sửa lấy nhau rồi. Cứ bình tĩnh đã, để anh nói rõ mọi việc. Anh lấy tên Rogue vì anh bức bố anh để cho ông và gia đình ông bị tàn sát. Khi anh vào ở trại mồ côi, người trong thị trấn gọi anh là thằng nhóc con nửa man rợ và tên ấy cứ bám lấy anh”.

- Anh muốn nói là nó không phải tên của anh? Cô hỏi, đồng tai lên.

- Đúng. Tên thật của anh là Thadeus Jerome Jamison nhưng từ lọt lòng ra anh đã lấy tên là T.J rồi. Đôi khi bạn bè thân gọi anh là Thad.

- Thad Jamison? Thad Jamison, cái truyền thuyết bí ẩn kia ấy à? – cô hỏi, hoảng hốt khi anh gật đầu – Anh là Cảnh vệ Texas, phải không? – Khi anh tròng mắt nhìn, như khóa chặt lấy cô và gật đầu, miệng cô khô khốc và môi cô hé mở. Tim cô đập mạnh. Ngực cô lên xuống gấp. Cô cảm thấy lạnh, yếu đuối và buồn nôn. Cô cảm thấy tựa như anh vừa đâm cho cô một nhát dao vào tim. Cô nhìn anh trừng trừng.

Giọng nghiêm trang, T.J. kể: “Mọi cái anh muốn nói với em tối nay là như thế, Carrie Sue. Anh yêu em và muốn lấy em. Anh muốn chúng ta tới Montana, ở đấy em sẽ được an toàn. Nếu chúng mình ở đây thì anh không có em được”.

- Nhưng anh là người của pháp luật, người pháp luật nổi tiếng. Tại sao anh lại giúp em trốn thoát? Anh hy vọng em mắc lừa đưa anh đến chỗ Darby phải không? Cái đó em đã nghi từ lâu rồi, thế mà em lại tin anh với những lời dối trá của anh.

Anh van nài: “Nghe anh nào, Carrie Sue. Trời đất, anh yêu em và muốn lấy em. Anh thề là đưa em đến nơi an toàn. Anh không thể để cho em bị bắt, bị giam hay bị treo cổ được. Cách duy nhất cứu em và có được em là rời Texas và Cảnh vệ, đó là cái điều anh sẽ làm. Hãy cho anh một cơ hội nói rõ mọi việc ra, nào em”.

- Em thì có cái gì để mà mất? Em đã là tù nhân của anh rồi. Nào ông Cảnh vệ, ông nói đi, tôi sẽ nghe đây nhưng chớ có hy vọng tôi lại bị lừa một phen nữa.

- Hãy giữ cho cái đầu nó thoáng cho tới khi nghe hết điều anh cần nói. Khi anh gặp em là anh đang lúng tên Curly James, vì cái lý do anh đã nói với em. Nó đã trói anh vào cây bằng dây thép gai cho chết đi, theo lệnh của Quade Harding. Harding phát hiện ra anh là ai và anh đang điều tra nó. Cảnh vệ nhận được tin về những vụ làm ăn gian dối của nó và anh đã được cử đi để kiểm tra. Nó nghe lỏm được chuyện anh nói với một cảnh vệ khác. Đó là lý do vì sao anh cứ phải ở xa nó, nó biết anh là Thad Jamison. Bọn anh tình rằng nếu nó tin rằng anh đã chết thì nó sẽ lơ là và xén chân tay. Bọn anh phái một cảnh vệ ẩn danh khác, Dave Clements đến chỗ nó nhưng anh ấy vừa mới bị giết xong. Khi tìm ra xác anh ấy thì thấy một tờ giấy ghim vào ngực – Anh cho cô hay tờ giấy viết cái gì và ký tên gì. Cô choáng váng ngạt thở và mắt mở to thao láo, anh nói thêm – Em không cần thuyết phục rằng anh của em không làm chuyện đó. Anh biết Darby Stover không dính dáng vào đó một chút nào cả.

Carrie Sue vẫn yên lặng và cảnh giác.

- Nếu em nghĩ rằng anh đã dò xét em ở Tucson thì đúng đấy, anh có dò thám em. Em có thể trách anh sẽ nghi ngờ một cô gái có hành vi rất kỳ lạ và có nhiều bản lĩnh như vậy. Nhưng anh không hề có một ý nào về em là ai, anh thề đấy. Anh đã nói dối về vết thương của con Diều hâu đêm cũng như chờ lấy phần thưởng vì anh cần có một cái cớ logic nán lại Tucson chờ Curly James.

- Làm sao anh biết nó đang đi đến Tucson? – Cô thăm dò.

- Hai đứa kia trước khi bị anh giết đã nói ra. Chúng gặp nhau ở El Paso rồi đi tới Tucson để làm việc cho Ferris. Anh tóm được hai đứa kia trước rồi hạ Curly ở Tucson. Mitchell gởi cho anh một bức điện về vụ cướp ngân hàng Union Express. Đó là cái hôm em thấy anh ở trong nhà bưu điện ra, khi em đang đứng với Ferris. Anh mới nhận nhiệm vụ về băng Stover nhưng anh không chấp nối em với Ngọn lửa Texas. Anh cho rằng vì anh đã bập vào em quá sâu nên đầu óc không tỉnh. Em làm cho đầu óc anh u u minh minh. Nhưng anh làm được cái gì? Anh không thể bảo em anh là ai và anh làm gì, anh đã thề giữ bí mật với Cảnh vệ và Tổng thống. Và anh không thể dăng hiển bất cứ cái gì mà lại không trung thực với em.

- Cái nào quan trọng hơn, T.J., công việc của anh hay em?

Anh vội nài: “Để anh nói xong đã rồi em sẽ thấy câu trả lời. Khi Joe Collins đến phòng của anh trước khi chúng mình trốn đi ấy, anh ta có cho anh xem bản cáo thị mới truy nã Carrie Sue Stover. Anh bàng hoàng cả người. Anh không ngờ nổi em lại là Ngọn lửa Texas”.

- Joe Collins? Người đại diện pháp luật vào buồng của em ấy à?

- Đúng, nhưng đó là cái mẹo buộc em phải đi cùng với anh khi em trốn. Anh ấy không bị thương, và cũng không bao giờ lúng lớt chúng mình cả. Vì thế mà anh có thể đi đi về về như thường được, anh ấy không sẵn anh. Anh xin lỗi, em yêu, nhưng đó là cách duy nhất anh có thể đưa em ra khỏi thị trấn được an toàn và lặng lẽ. Anh nhận ra tại sao em đến Tucson và anh ân hận là công việc đó đã không thành được với em, tại cái tên khốn khiếp Quade Harding kia!

Anh nén cơn giận lại để có thể tiếp tục nói: “Anh muốn cứu và giúp em, Carrie Sue. Anh không thể để cho em đối mặt một mình với dân binh và những người săn bắt lấy thưởng. Và anh cũng không thể đưa người con gái anh yêu vào tù hay đút đầu vào nút thông lọng. Trước nhất, anh xin cho em một lệnh khoan hồng nếu như em giúp anh bắt băng cướp của em. Nhưng anh biết là em không khi nào phản bội hay làm nguy hại đến Darby. Nhưng anh hy vọng em muốn ngăn cuộc sống tội lỗi của anh em lại. Nếu anh giúp em có lệnh khoan hồng thì em sẽ có thể sống một cuộc sống bình thường tại một nơi nào đó, mong sao là cùng với anh. Anh biết em đã mệt mỏi cảnh chạy trốn, ẩn nấp và là một kẻ sống ngoài pháp luật. Anh tin em muốn thoát ra và anh quyết định giúp em sống lại đằng hoàng. Nhưng trước hết, anh cần phải đánh bại anh em đã. Không ai có thể đến gần được Darby Stover nên anh đã lợi dụng em. Anh ân hận và cảm thấy có tội to nhưng anh cảm thấy bằng cách nào đó anh cần phải đến với anh ấy”.

- Nhưng một cái gì đó đã xảy ra ở dọc đường. Anh đã cứu và che chở một cô gái tuyệt vọng xinh đẹp với hy vọng cô ta sẽ giúp lại mình. Anh phát hiện ra anh yêu em và mong muốn em một cách tuyệt vọng. Anh cần phải tìm một cách thanh minh cho em. Vấn đề là em có tội, em là kẻ ngoài vòng pháp luật không có sự mạo nhận hay hiểu lầm nào làm sáng rõ ra được để xin ân xá cho em. Anh làm được cái gì đây? Trời, anh cũng bị vướng vào quá khứ của em như em vậy. Anh cũng không muốn hỏi xem em sẽ nghĩ gì nói gì khi em biết sự thật về anh. Anh không muốn nghĩ đến việc bắt băng cướp của anh em sẽ ảnh hưởng tới quan hệ của chúng mình như thế nào. Anh tự bảo mình rằng chỉ nên nghĩ đến nhiệm vụ của mình thôi nhưng có em ở bên thì anh làm thế nào được? Trời, anh chưa bao giờ ở vào tình cảnh khó xử như thế này, ở vào một cái bẫy đáng sợ thế này!

- Vậy cái gì đến với em? Với chúng ta? – cô buồn rầu hỏi.

- Cái hôm anh biến vào trong núi Chiricahua anh đã đi đánh một bức điện. Anh gửi điện yêu cầu chính phủ giúp người Apache như anh đã hứa với Naiche khi gặp nhau. Anh điện về Martin

Ferris cho Collins rời anh điện cho Cảnh vệ và Tổng thống về việc ban lệnh khoan hồng cho em. Anh bảo họ rằng em đã giúp anh trong công việc.

- Nhưng như thế là nói dối – cô rùng mình.

- Anh biết nhưng anh thất vọng, Carrie Sue. Anh cần phải cởi bỏ đi cho em những nỗi đe dọa. Chúng mình sống với nhau thế nào được nếu như em bị giết hay cầm tù? Anh đã nói với em anh đã điên rồ vượt lên tình cảm của chúng mình. Khi chúng mình tới Deming, anh đã gửi thêm điện và lấy những bức đang chờ anh. Anh được biết những vụ cướp ở Hillsboro, Eastland và Suối Lớn mà người ta cho rằng anh em đã gây ra nên. Anh biết Darby vô tội trong các lời kết tội này, Carrie Sue, và anh chắc chắn rằng Harding mới là kẻ phải trừng phạt. Anh cũng để cho Hank Peterson biết chúng ta đang trên đường đi tới chỗ anh ấy.

- Hank Peterson là ai? Và Mitchell Sterling nữa?

- Cảnh vệ đã về hưu nhưng vẫn giúp đỡ khi cần đến. Họ được kính trọng lắm và các nhà cầm quyền nghe họ. Cả hai đều là bạn tốt của anh. Anh đã làm việc với họ nhiều lần trước đây và họ tán thành giúp anh trong công việc này. Họ biết anh yêu em và đang cố hoàn thành nhiệm vụ này mà không làm hại tới mối quan hệ của chúng ta.

Cô nói khẽ: “Cái đó không làm được đâu, T.J. Em làm sao có thể lấy anh được nếu anh hủy hoại anh ruột của em? Làm sao anh lấy em được nếu như em bị bắt?”.

- Vì thế anh như bị trói chặt chân tay, cô gái. Để bắt được băng Stover, anh có nguy cơ mất em. Trừ phi anh được em tha thứ. Họ đã từ chối hợp tác nhưng anh vẫn cứ hy vọng họ sẽ xem lại vì tất cả những gì anh đã làm cho họ - anh tiết lộ.

- Và? – cô dò hỏi.

- Không may, anh thừa nhận. Một lý do là pháp luật nghĩ rằng băng Darby ở đằng sau những tội ác mới xảy ra đây. Và đó là những tội ác xấu xa. Khi chúng mình ở nhà anh Mitchell, anh có điện cho Dave Clements bảo làm gấp vụ Harding nhưng vài bữa sau thì anh ấy đã bị giết. Có thể vì anh đã kích anh ấy làm một cái gì khinh suất để giúp chúng mình. Sau khi em chạy bỏ anh, anh sợ em có thể làm hỏng bất cứ cơ hội nào anh có thể xin ân xá cho em. Rồi anh được tin về vụ cướp Braddi. Anh đã nghiên cứu băng cướp của em, hình như có một cái gì đó không phải. Anh đi tới kết luận giống em, một trò gài bẫy của Harding. Anh cần phải tìm ra em trước khi em lại sa vào tay nó lần nữa, hoặc là cùng với Darby bị rắc rối thêm.

Carrie Sue không có ý đánh anh hay chạy trốn: “Quade dính tay vào một cái gì còn hơn cả cái bẫy bọn em. Hắn đã thu các bản cáo thị về trước khi hắn tóm được em. Pháp luật sắp sửa được biết vì em đã bảo với ông nhà báo sự thật để giăng lưới Quade. Em chắc chắn Curly James làm cho hắn nhưng anh đã giết con rắn trước khi hắn phản được em”.

T.J. đưa ra một câu đáp đáng ngạc nhiên: “Đó không phải là Quade đâu, Carrie Sue. Anh thuyết phục Cảnh vệ thu hồi những cáo thị đó để cho em đi đường được an toàn. Anh bảo họ rằng anh không thể đến với băng cướp cùng em nếu như chúng mình lại bị săn đuổi”.

Cô nhìn anh trừng trừng. “Em không hiểu. William Ferguson bảo với em rằng Quade làm cái đó. Nó đã được đăng trên các báo”.

- Đó là câu chuyện bọn anh đưa ra để giải thích việc thu cáo thị về. Bọn anh bảo Harding là bọn anh có bằng chứng Carrie Sue Stover không phải là Ngọn lửa Texas và bọn anh thu cáo thị về. Hắn điên lên hơn cả ong bị phá tổ nhưng hắn lo không biết bọn anh biết được nhiều đến đâu. Hắn đoán bọn anh muốn làm một cái gì đó, hoặc là sử dụng em hoặc là em đang giúp bọn anh để xin được lệnh khoan hồng. Hắn cho rằng tốt hơn cả là hắn im đi nếu không hắn sẽ có nguy

cơ lộ mặt và bị kết tội thủ tiêu tang chứng hàng năm liền. Hắn tán thành nói với báo chí rằng hắn đưa cáo thị và tiền thưởng ra là để bảo vệ em cho tới khi hắn chứng minh được em vô tội. Đối lại, Cảnh vệ nói hắn không biết việc hắn làm là phi pháp và không có lời buộc tội nào hắn cả. Các cáo thị về em đã được thu về còn những cáo thị cũ thì lại được đưa ra, coi như là Ngọn lửa Texas.

- Nếu em đã được thanh minh công khai thì tại sao em lại còn bị bắt?

- Vì em bị bắt ở trong trại trú quân của Darby, giữ một người tù và với các việc làm có kèm món tóc của Ngọn lửa chứng tỏ là em có tội. Ông Sêrip điện cho Cảnh vệ bảo họ rằng ông ta đã bắt được em đúng quả tang – T.J. đối tư thế ngồi – “Anh tới Comanche nhưng em lại không. Trong khi anh đang điện cho Hank biết tin em, anh đã nghe được hai vụ cướp cùng một lúc ở Stephenville và San Angelo. Anh biết Darby lại đã lên đường và em cùng đi trong bọn. Rồi có tin em bị bắt. Trời, anh lo Harding đã phá ngục đưa em ra trước cả anh”

Cả hai cùng im lặng một lúc. Rồi cô gái chạy trốn tóc đỏ hỏi: “Tại sao anh ghét anh em thế? Anh cứ bám theo như thế là phải có cái gì vượt ra ngoài công việc. Nếu anh thật lòng yêu em thì anh đã có thể bỏ công việc đó vì tương lai của chúng mình chứ. Chắc đã có một động cơ cá nhân nào trong chuyện này. Đó là cái gì vậy?”

- Như anh vẫn nói, cô gái, em quá thông minh không thể lừa em lâu được. Em nói đúng, anh đang có trong đầu một ý phục thù. Anh đã nài được giao cho việc này trước khi anh gặp em và phát hiện ra em là ai. Cho tới tháng ba, mọi điều anh nghĩ chỉ là làm sao giết được tất cả cái băng đó.

- Tại sao? – cô hỏi khi anh lại im lặng.

T.J. cần có sức mạnh ở chính bản thân anh để chinh phục cô theo anh cho tới khi mọi việc được giải quyết và anh hy vọng sự thật sẽ làm cái điều sống còn đó giúp anh: “Đã có một vụ cướp xe khách gần San Angelo ngày hai mươi hai tháng Ba. Một người đàn bà và một đứa trẻ đã bị giết. Em có nhớ vụ đó không, Carrie Sue? Hôm đó em có đi cùng không?”

Trước giọng nói và vẻ mặt anh, một cơn rùng mình lạnh ngắt trườn đi trên khắp người cô. “Có, em ở đó. Em không thể quên được những gì đã xảy ra”.

- Em cũng nhớ lại vụ cướp ngày hai mươi tám tháng Tư khi em đã trở thành Carolyn Starns không? Một Cảnh vệ đã bị giết khi cỗ xe bị đuổi và lật nhào. Anh ấy là bạn thân của anh. Anh ấy đã cứu sống anh khi anh bị trói vào cây bằng dây thép gai. Anh nợ anh ấy công lý và sự trả thù.

- Người đàn bà và đứa trẻ đó là ai? Anh biết họ không?

- Arabella và Maria Jamison.

- Jamison? – cô kinh hoàng nói theo, nghĩ liệu câu tiếp theo có là vợ và con anh không, và cô cầu cho là không phải.

Giọng căng thẳng, anh nói rõ: “Vợ và con gái của Tim. Tim và anh không gặp nhau từ ngày hai đứa bị người da đỏ bắt. Khoảng lễ Noel bọn anh được tin nhau còn sống. Bọn anh dự định hai anh em sẽ đoàn tụ nhưng Tim đã bị bọn cướp Mexico giết chết hồi tháng hai. Khi nhận được tin anh ấy bị giết, anh đã đi tìm vợ và con gái anh ấy. Anh có ý lấy Arabella và nuôi nấng Maria như con gái anh nhưng hai mẹ con không tới được Pháo đài Worth vì băng Stover”.

Khi những lời lẽ choáng người đó ngấm trong cô, Carrie Sue há hốc miệng nhìn anh. Đau buồn dần vật cô, đồng thời thiện cảm lại tràn ngập tim cô. “Em xin lỗi, T.J., em không biết ...”. Cô thả mình vào nỗi im lặng, ăn năn.

- Ba cái chết vào tháng ba đó đến tiếp luôn ngay vào cái chết của anh anh. Anh điên lên. Trong

vòng hai tháng, anh đã đi từ tìm kiếm gia đình tới chỗ lại không có gia đình nữa. Anh muốn giết hết mọi đứa trong băng cướp đó, kể cả em gái Darby. Anh đang theo lòng Curly James, băng Stover thì nằm mọp, nên anh quyết định kết liễu hẳn trước rồi sẽ đi rượt anh của em cùng đám cướp sau, điều anh nghĩ rằng sẽ mất nhiều thì giờ. Bộ tư lệnh đang giữ một hồ sơ về các cuộc di chuyển của Darby nhưng anh không biết vụ cướp ở Sherman là do anh em làm cho tới lúc Joe Collin đến cho anh hay. Em đã hành động một cách kỳ lạ nên anh nghĩ em đang gặp sự lồi thối. Anh nhờ một người bạn Cảnh vệ kiểm tra về em để anh có thể giúp được em. Joe bảo anh là băng Stover cướp cái vụ đó và anh ấy cho anh xem cáo thị về em. Đó là lần đầu tiên anh biết về em, anh thề như vậy.

Chương 45

T.J. không thể làm cho cô tin rằng anh đã chọn cô sau Arabella, hoặc anh đã yêu cô vì đau buồn về việc mất mát gia đình. “Có một cái khác nữa anh cần nói rõ, Carrie Sue. Anh không yêu Arabella - thậm chí anh cũng không biết chị ấy nữa cơ – nhưng anh sẽ lấy chị ấy nếu chị ấy tới được Pháo đài Worth. Qua kinh nghiệm, em biết cái gì xảy ra với một người đàn bà đơn độc, đặc biệt một người đàn bà với đứa con nhỏ. Anh không thể để cho bất cứ điều gì xảy ra với gia đình anh được. Có thể anh đã yếu đuối vì cái chết mới đây của Tim nhưng thật thà là anh đang sắp sửa làm hết sức mình để tạo cho hai mẹ con một mái nhà. Rồi một điều điên rồ đã xảy đến với anh. Anh gặp em khi đang săn lùng Curly. Anh yêu em trước cả khi anh biết em là ai. Em là cô gái duy nhất anh đã yêu, và anh không thể lấy Arabella được sau khi đã gặp em rồi. Khi anh phát hiện ra tung tích em thì đã quá muộn, anh không thể rời bỏ em cùng những tình cảm anh muốn dành cho em”.

Nước mắt chảy trên gò má Carrie Sue. T.J. quay về cô, lau nước mắt, nói: “Anh không giữ em để quở trách đâu, em yêu”.

- Nhưng chúng mình đều đáng quở trách, T.J. Đó là lý do khiến em đã quá tuyệt vọng để phải bỏ trốn đi, em không chịu nổi những cái chết do tai nạn. Nếu người lái xe đó không cố chạy vượt chúng em thì cỗ xe đã không bị lật và làm chết mất bạn anh cùng Carolyn. Và nếu chúng em không đánh cái cỗ xe khách kia thì người hành khách đó đã không quá hốt hoảng mà bắn chết vợ cùng con gái của anh anh. Chúng em không giết họ, T.J., em nói thật thà. Người hành khách bị ám ảnh rằng hai mẹ con sẽ bị bắt và bị ngược đãi nên đã bắn chết hai mẹ con. Darby gạt người ấy ra nhưng không kịp. Em thề là chúng em không bao giờ giết đàn bà, trẻ con. Nếu anh tìm ra được tên hèn nhát đó, anh có thể buộc hẳn nói ra sự thật.

- Sau những điều em đã nói về Darby, anh thấy có một cái gì đó nghe không ổn. Anh của em không phải là anh hình dung. Em nói anh ấy ra lệnh không giết chóc, và anh tin em nói. Anh hiểu hai anh em em bị xô đẩy vào cuộc sống khốn khổ này và bị buộc phải đương đầu với nó. Nhưng các vụ tai nạn đã không ngừng lại, Carrie Sue. Anh biết hai anh em em không đáng phải gánh chịu những gì đã xảy ra với hai người, nhưng những kẻ vô tội bị băng cướp đánh

cướp cũng không đáng bị như thế. Nếu Darby không ra tự thú sớm thì anh ấy sẽ bị chết và cả em lẫn anh đều biết như vậy. Em phải thuyết phục anh ấy làm điều ngay thẳng, quay lại tu tỉnh mà nhận lấy sự trừng phạt.

- Anh ấy không nghe em đâu, T.J., anh ấy nghĩ tay đã trót nhúng chàm mất rồi.

- Ngay một người lương thiện đôi lúc cũng phải giết một ai đó khác đã lừa hay thách thức mình. Nhưng khi đã sai thì không có sự bào chữa nào cho việc giết người cả. Chính vì thế mà anh không bao giờ trở thành được một kẻ ngoài vòng pháp luật và tại sao anh không thể tán thành làm cây súng thuê, ngay cả khi nó là cái màn che đậy cho nghề nghiệp của anh. Anh biết nếu anh nói thật với em về anh thì em sẽ cho anh bất cứ cái gì để anh thôi việc của anh đi. Nhưng loại người gì mà yếu đuối và thiếu tính cách thế kia chứ? Anh đã bỏ ý định giết Darby và đám quân của anh ấy nhưng vẫn cảm thấy cần phải bắt bằng Stover, vì pháp luật và vì gia đình anh. Anh đang hy vọng sau khi các chuyện đó kết thúc, em sẽ đủ yêu anh để hiểu được cái hoàn cảnh trớ trêu của anh. Anh nghĩ rằng, nếu tình yêu của em mãnh liệt và chân thật thì sau khi anh đã làm tròn công lý em sẽ vẫn cứ yêu anh.

- Anh ấy là anh ruột em, T.J., em không thể giúp anh được. Em không thể. Tất cả những gì giữa hai chúng ta đều là giả dối hay sao? Anh đã ăn ở với em và ... chỉ cốt để đến được chỗ của Darby thôi ư?

- Không, cô gái tuyệt vọng ời. Anh đã đặt ra các kiểu mánh mọp với em và cấp trên là để có thể ở với em và bảo vệ em. Anh yêu em, Carrie Sue Stover, anh muốn lấy em. Em cần phải tin như vậy. Anh đã làm mọi cái anh có thể làm để bảo đảm cho em có được lệnh khoan hồng: mặc cả, cầu xin, đe dọa, lý sự, lừa. Chẳng cái gì ăn thua. Anh không thể mất em, cô gái, cho nên anh cần thôi Cảnh vệ và rời Texas cùng với em đi đến nơi khác.

Carrie Sue nhìn sâu vào đôi mắt màu xám khói của anh. “Anh thật sự như vậy chứ, phải không? Anh sẽ bỏ hết tất cả để đưa em đi đến chỗ khác an toàn chứ?”.

- Đúng. Anh có thể sống không là Cảnh vệ, không ở Texas nhưng anh không thể sống không có em. Nếu anh dẫn đại diện pháp luật đến anh của em hay bảo pháp luật chỗ anh ấy nấu ỉn thì em sẽ bị bắt cùng với họ. Cô gái, nói thật ra, nếu anh xin được cho em lệnh khoan hồng thì anh phải kết thúc công việc này để ngăn những tội lỗi của anh em lại. Em yêu anh ấy nhưng cái anh ấy làm là sai. Phải có một ai đó ngăn tay anh ấy lại.

Carrie Sue đứng phắt lên đi đi lại lại. T.J., nói: “Nếu em không tin cậy anh ở bên Darby thì chúng ta sẽ rời đây đi. Nhiều lần trước đây, em đã có dịp kiểm nghiệm lời anh nói. Anh sẽ không để cái gì xảy ra với em. Cái kìm hãm duy nhất mà em đang đối mặt là chuyện lấy anh”.

- Anh sẽ quên sự báo thù của anh đi chứ? – cô hỏi.

- Em nói Darby không giết Arabella và Maria, anh tin em.

- Cái gì ở trong túi yên ngựa của anh đấy? Anh giữ nó như giữ vàng.

T.J. ném cái túi xuống dưới chân Carrie Sue. “Em xem lấy. Bây giờ em đã biết sự thật rồi. Một mã hiệu điện tín, một bức ảnh của Arabella và Maria và một huy hiệu Cảnh vệ. Đó là những cái trước đây anh không thể để cho em nhìn thấy”.

Carrie Sue mở dây gài túi nhìn vào bên trong. Giữa các quần áo và đạn dược là những thứ anh vừa kể. Cô không nhìn lâu vào bức ảnh vì cô chẳng bao giờ quên được những bộ mặt đó. Cô cầm trong lòng bàn tay chiếc huy hiệu của anh và thầm hỏi nó có ý nghĩa với anh đến mức nào. Người cô tràn ngập những cảm xúc lẫn lộn: yêu, hy vọng, mừng vui, nghi ngờ và giận dữ vì mánh mọp của anh. Cô xem kỹ mã hiệu điện tín và hỏi: “Anh sẽ không dùng cái này để phản

Darby sau khi chúng ta gặp anh ấy rồi trốn đi chứ?”.

- Em có thể giữ nó hay vất nó đi ngay bây giờ. Anh không cần đến nó nữa. Có thể chúng ta sẽ thuyết phục được Darby tự thú và chịu ngồi hết hạn tù. Anh có thể đề nghị ông Thống đốc can thiệp cho anh ấy. Việc ấy anh cũng có thể làm được. Có thể anh ấy thoát khỏi được mười lăm hay hai mươi năm tù bằng một cơ hội hứa hối cải tử tế. Dẫu sao anh ấy cũng đã không gây ra tất cả những việc như lời kết tội anh ấy. Khi ra tù anh ấy hãy còn trẻ, anh ấy có thể làm lại cuộc đời. Cái đó tốt hơn là bị lùng đuổi, treo cổ hay bị giết. Anh ấy sẽ được chào đón khi đến Montana với chúng mình.

Carrie Sue mỉm cười với anh rồi ném mã hiệu điện tín xuống dòng sông. Cô để lại tấm huy hiệu và bức ảnh vào trong túi yên ngựa. “Anh ấy sẽ không bao giờ ra đầu thú đâu” – cô nói.

Người yêu của cô khuyến khích: “Cứ tác động đến anh ấy vì đó là cách duy nhất để cứu anh ấy. Chắc em thích thăm anh ấy ở trong tù hơn là nhìn thấy anh ấy treo ở trên đầu một sợi dây”.

Cô gái tóc đỏ quỳ xuống trước mặt anh, hai bàn tay ôm lấy đầu gối anh: “Hãy thề với em. Em không thể làm lần khi tin cậy nơi anh”.

T.J. nhẹ nhàng ôm lấy bộ mặt xinh đẹp của cô kéo lại gần. Anh trả lời thận trọng, cố không làm cho cô thất vọng quá mức cần thiết. Anh cần ngăn băng Stover lại trước khi anh ra đi xa với cô. Việc đó, một khi việc đó giải quyết xong, anh sẽ trình bày tất cả với cô và hy vọng cô sẽ tha thứ cho anh.

- Anh yêu em và anh muốn giúp em, cô gái. Anh thề là sẽ mang em đi thật xa và lấy em. Anh sẽ không để cho em bị khổ sở.

Carrie Sue biết những lời nói này là thật, con mắt trong sáng và giọng nói êm ả của anh đã nói với cô điều đó. Với lại, cô tinh nghịch nghĩ, nếu hai người bị lùng đuổi bởi lệnh của ông Sêríp thì T.J. sẽ không ngừng việc làm tình. Và nếu anh lừa cô thì anh đã không nói với cô những điều như thế tối nay. Anh cần phải lừa cô để cô dẫn anh tới chỗ Darby nên anh sẽ không liều lĩnh như vậy. Anh muốn chứng tỏ anh tin cô và cô cần chứng tỏ cô cũng tin anh. “Ngày mai chúng ta sẽ gặp Darby rồi chúng ta đi lên phương Bắc, anh yêu”.

Bảy giờ, chưa tối hẳn, khi Carrie Sue và T.J. tìm thấy trại trú quân của Darby vào tối chủ nhật. Cô vội vàng xuống ngựa chạy tới anh mình. Cô ôm lấy anh hôn. Cô kể lại mau lẹ việc mình bị bắt, việc phá tù và chạy trốn với T.J. Rogue. “Sớm tinh mơ mai chúng em sẽ rời đây đi lên bang Montana để cưới nhau, anh ạ. Anh có chắc chắn là không đi được với chúng em không?” - cô hỏi. Kale Rushton lén đến đằng sau T.J. đang lảng trí, chĩa một khẩu súng vào lưng anh nói: “Tên nói dối này không có đi đâu hết, Chica. Hẳn có thể bảo hẳn tên là Rogue với cô và với những người khác nhưng hẳn vẫn là Cảnh vệ Texas Thad Jamison, chuyện phá tù của cô chẳng là cái gì hết. Chẳng qua là thủ đoạn lừa dối thôi”.

Kadry và Walt khóa tay T.J. lại còn Dillon thì lấy súng của anh.

Carrie Sue quát lên: “Dừng lại! Tôi biết anh ấy là ai. Anh ấy đã nói hết cả với tôi rồi. Anh ấy đã bỏ huy hiệu và công việc để giúp tôi trốn thoát, chúng tôi có thể cùng nhau bắt đầu một cuộc sống mới. Buông anh ấy ra!”.

Darby nhìn thẳng và mặt T.J. xem xét. Đôi mắt nâu của anh rà khắp từ đầu đến chân người đại diện pháp luật rồi dừng lại ở con mắt màu khói xám của T.J. Darby cảm thấy quyền uy và mối nguy hiểm, lòng trung thực và tài năng. Anh nhận ra được một sức mạnh không thể chối cãi về tinh thần, thể xác và trí tuệ ở T.J. “Em làm rồi, Nhỏ. Hẳn đã lợi dụng em để đến được đây với

bọn anh. Tróí nó lại, các cậu. Rồi ta giết nó sau".

Carrie Sue giằng lấy tay anh ruột: "Anh sai rồi, Darby! Anh ấy yêu em và đang cứu em trốn mà. Đừng có làm hại anh ấy!".

Darby quay lại quắc mắt với Carrie Sue để bảo cô im. Anh giận em gái đã bị con người khôn khéo này lừa cho vào tròng chết người vì anh biết người Cảnh vệ phản trắc đã lấy đi tất cả - tất cả của cô mất rồi. "Có những cái em không biết, không hiểu được, Nhỏ. Jamison phải chết. Đêm nay".

- Em không hiểu cái gì? - Cô quát lại người anh.

- Những người pháp luật như Thad Jamison không hề bỏ sứ mệnh hay quảng công việc đi vì một người đàn bà. Hắn đã mê hoặc em để đưa hắn đến được đây. Chắc đã có một toán dân binh bám chặt ở đằng sau lưng em rồi. Tróí nó chặt vào, các cậu!

Trong khi T.J. bị tróí, Carrie Sue cứ cãi: "Nói thế không đúng, Darby. Em đã thấy anh ấy làm dấu đi giả ở bên ngoài thị trấn rồi lại còn xóa dấu của bọn em đi trên mấy dặm đường liền. Không phải bọn em chỉ đi về hướng này. Em là người đã nài nỉ đi tìm anh báo anh biết, trước khi bọn em lên phương Bắc".

Darby nhạo bằng giọng mỉa mai. "Anh đánh cuộc. Em không thấy à, Nhỏ? Hắn để cho em nghĩ đó là ý của chính em. Hắn biết em sẽ bị lừa sau khi hắn phá ngục cho em ra rồi rót vào tai em đầy những lời dối trá".

- Như tôi được biết thì Thadeus Jamison thừa sức một mình xóa sạch cả một băng cướp. Hãy để xem hắn giỏi như thế nào nào - Dillon gợi ý, đâm một cái mạnh vào bụng T.J.

Cả hai kẻ cầu hôn bị cự tuyệt đã giở đòn thù ra đánh T.J hết phương chống đỡ, người đã nằng đi mất trái tim của người họ yêu, người đã phản bội tình cảm và lòng tin cậy của cô ta. Kadry đâm vào bụng T.J., Dillon quai vào hàm, làm cho T.J. loạn choạng lúi lại. Khi T.J. không bị ngã thì Kadry bèn bồi tiếp một đòn mạnh hơn, trúng vào cằm anh. Lần này, T.J. ngã lăn xuống đất.

- Ngăn họ lại Darby, nếu không em sẽ... - Carrie Sue dọa thọc ngón tay vào bao súng như định rút súng ra chĩa vào Darby và đám người của anh.

- Đừng vì yêu hắn mà nghĩ rằng bọn anh giết hắn vì chuyện đó - Darby sốt ruột giảng giải.

- Tình cảm của em với anh ấy không có liên quan gì tới việc anh cho phép người của anh giết chết anh ấy. Nếu em yêu anh ấy hơn yêu anh thì em đã không đến báo cho anh hay. Em đã chứng tỏ với anh về em nhiều lần rồi. Anh nợ em cái đặc ân đó. Hãy để cho bọn em ra đi yên lành. Anh ấy yêu em.

- Đáng tiếc, Nhỏ, anh lại có anh và đám kia để mà nghĩ tới chứ. Dù bọn anh có để Jamison đi hay để hai người ở lại đằng sau bọn anh thì hắn lại lùng đuối bọn anh ngay sau khi hắn thoát, hoặc hắn sẽ báo động cho bạn hắn ngay. Hoặc là hắn hoặc là bọn anh, Nhỏ".

- Không, không phải như thế. Anh ấy đang đưa em tới Montana, em thề như vậy. Thậm chí anh ấy đã bỏ ý định trả thù bọn ta. Hai mẹ con bị kẻ khùng kia giết hồi tháng Ba là vợ và con gái anh ruột anh ấy. Trước đây, T.J. nghĩ là chúng ta giết, vì thế anh ấy sẵn lòng chúng ta. Em đã nói rõ với anh ấy điều xảy ra vào cái ngày đáng buồn đó. Bây giờ anh ấy biết sự thật rồi, anh ấy đang rũ bỏ tất cả để cho em được tự do và lấy anh ấy. Anh ấy còn biết Harding đang cài bẫy chúng ta. Tối qua, anh ấy đã nói với em tất cả. Nếu anh ấy định lừa em đưa tới đây thì anh ấy chẳng nói ra làm gì. Em tin anh ấy, Darby, vì thế em mới mang anh ấy tới gặp anh.

Darby lờ mắt nhìn cô: "Hắn nói dối em, Nhỏ! Hắn nói dối suốt à, và hắn còn nói dối cho tới khi nào bọn mình chết hết. Anh đã gặp nhiều người như hắn rồi nên anh hiểu loại người như hắn

cùng ý nghĩ của chúng. Hắn không thể nào yêu được đâu mà. Em đừng có mù quáng và ngu ngốc. Bọn anh đang chuẩn bị đi khỏi đây, tốt nhất là em đi cùng. Chắc hẳn đã cho người của pháp luật theo riết em rồi."

T.J vô phương chống cự. Anh quyết không làm cái gì khinh suất nhưng anh không thể để cho lời lẽ xúc phạm của Darby không có gì chọi lại. "Đừng nghe anh ấy, Carrie Sue, anh yêu em và anh sẽ đưa em ra khỏi vụ rối ren này nếu em tin anh và thuyết phục được họ để cho chúng mình đi. Đây không phải là lừa hay nói dối."

- Hắn nói dối em đó, em yêu ời. Bọn anh phải giết hắn.

Carrie Sue nhìn Kadry bằng con mắt long lên: "Không Kadry, sẽ không có chuyện giết chóc qua mắt tôi đây nhé, kéo tôi sẽ chẳng tha thứ cho các anh đâu."

- Làm thế nào bây giờ, ông chủ? Walt hỏi.

- Để anh ấy nghĩ thêm một tí nữa. Tyler gợi ý.

- Tớ bảo là giết thẳng khốn bây giờ mà, không cần chờ đến sáng làm gì.

- Ờ - Dillon tán thành Kadry- Giết ngay nó đi, để tớ làm cho- Hắn châm một điếu xì gà nhỏ trong khi sốt ruột chờ thủ lĩnh quyết định.

Người da đen rút cái tăm luôn luôn cầm ở giữa hai hàm răng trắng lóa ra: "Cô Carrie Sue yêu hắn ta, anh có nghĩ cần phải giết hắn ta ở trước mặt cô ấy không?"

- Tôi cần thế, Griff. Hắn là mối nguy hiểm cho tất cả chúng ta. Darby nói.

- Phải, hắn đã nói dối cô Carrie Sue. Walt nói thêm, sò sò vào báng súng.

Dillon ném điếu thuốc xuống đất, dí mạnh lên nó:

- Tớ bảo là làm nhanh đi rồi còn ra khỏi đây. Nếu hắn lại có một toán dân binh ở đằng sau kia.

Carrie Sue chen vào: "Tôi đã bảo là anh ấy không làm dấu mà. Kale đã dạy tôi nhiều về đánh dấu đi đường và xóa vết đi đường. T.J đã xóa chúng đi rất cẩn thận."

Kale Rushton nhắc nhở cô: "Anh ấy được người Apache huấn luyện, chica, anh ấy có thể để lại dấu mà cô không bao giờ nhận ra. Có thể là anh ấy yêu cô nhưng tôi vẫn nghĩ là anh ấy đang tìm chỗ của chúng ta và tìm cách báo cho những đứa khác trước khi rời Texas ngày mai với cô. Vào địa vị anh ấy là tôi làm như thế. Một con người như thế này sẽ không bỏ việc khi đã trông thấy thắng lợi trong tầm tay. Bây h anh ấy đã tìm đc chúng ta, anh ấy không thể đi mà quên chúng ta đc. Đó là cái không nằm trong ý nghĩ và sự rèn luyện của anh ta."

Carrie Sue lập luận một cách thất vọng: "Làm sao? Anh ấy có mã hiệu điện tín và đã ném nó xuống sông để tỏ rằng anh ấy không cách nào làm lộ các anh ra được."

Người có dải băng đỏ quấn quanh trán xác nhận: "Đó chính là một cách khác để lừa bịp cô đấy!"

- Không, không phải, tôi tin là không phải. Carrie Sue phản đối.

- Cô có thật tin, chica, thật tin đủ để đánh liều với mạng sống của chúng tôi không?

Cô nhìn Kale rất lâu: "Đừng đặt cái gánh nặng đó lên người tôi. Anh là bạn của tôi, hãy làm cho họ nghe ra. Nếu có ai hiểu được T.J thì người đó chính là anh."

- Tôi biết chứ, chica, chính vì thế mà tôi bỏ phiếu giết anh ấy.

Kinh hoàn tràn ngập người cô, không ai đứng về phía cô cả.

Darby nói: "Chúng ta chịu trách nhiệm về cái chết của người cảnh vệ trên cỗ xe đó. Họ sẽ không bao giờ chấm dứt sẵn lòng chúng ta. Họ sẽ rượt đuổi chúng ta đến tận địa ngục để bắt và giết chúng ta. Cảnh vệ là không quên và tha thứ."

Giọng cô căng lên khi cô cãi: "T.J biết đó là tai nạn. Anh ấy cho là người lái đã sai khi không nghe lệnh chúng ta."

Darby cố làm cho cô nhìn bằng quan điểm của mình: "Anh cuộc rằng hẳn nhận ra em ngay từ đâu, Nhỏ. Hẳn chơi trò đùa giỡn với em đấy. Hẳn theo lòng bợn ta chứ không phải vì em đâu."
- Anh ấy không biết em là ai cho tới khi nhìn thấy bản cáo thị cái đêm trước khi chúng em trốn khỏi Tucson. Anh ấy đã bảo vệ và giúp đỡ em.

T.J lên tiếng: "Darby, đúng đấy. Tôi chưa biết cô ấy là ai thì đã yêu cô ấy mất rồi. Tôi nói với anh sự thật, tôi sắp đưa cô ấy đi thật xa để được an toàn và cưới cô ấy. Nếu anh giết tôi thì cô ấy sẽ không tha thứ cho anh đâu."

- Tôi mong có thể tin anh được, Jamison, nhưng tôi lại không và không thể tin anh được. Nếu cô ấy không yêu anh thì cũng không thể tin anh nốt.

- Cô ấy yêu cả hai chúng ta. Cô ấy không muốn thấy chúng ta giết nhau. Cái điều anh làm được tối thiểu cho cô ấy là để chúng tôi lại đây và đi di.

- Sau những cái anh đã làm cho em gái tôi thì không được, đồ khốn kiếp dối trá.

Tyler nói: "Hãy giết hẳn rồi đi khỏi đây trước khi dân binh đến."

Kale bảo họ: "Họ không dò được đường ban đêm đâu. Chắc giờ họ đã đóng quân lại rồi. Bây giờ chúng ta nên đi ngủ để mai lên đường sớm."

Carrie Sue cảnh cáo: "Nếu anh giết anh ấy, Darby, thì cảnh vệ sẽ lùng ra anh và giết anh. Họ không biết rằng anh ấy đang đứng về phía em. Họ sẽ không ngừng lại cho tới khi nào anh chết, tất cả các anh cùng chết."

- Nếu bọn anh đến Wyoming nằm mọp ít lâu thì sẽ không. Bọn anh đã có đủ tiền rồi. Đủ xa cách để họ khỏi phải bức mình.

- Anh ấy biết vụ đánh đuối lớn sau khi cứu em ra ngục. Nếu anh ấy không ở về phía em thì anh ấy đã đánh điện báo họ phục bẫy các anh rồi. Anh ấy đã bắt em và tất cả các anh.

- Hẳn chỉ muốn tự hẳn tóm được bọn anh, cô gái, nhưng bọn này lại tóm được hẳn trước chứ.

- Một mình bắt những bảy người? Đừng lối bịch. Không người nào của pháp luật giỏi bằng anh ấy đâu. Anh ấy đã không có cơ may đánh điện cầu cứu, Darby, em thề là như vậy. Anh biết là em không bao giờ làm anh bị nguy hại cả.

- Đang có dân binh ngoài kia, chica, tôi có thể nghĩ được bọn chúng xa hàng dặm đường.

T.J bức tức nói: "Khốn nạn, ít nhất thì anh cũng hãy để cô ấy đi đi, đừng kéo cô ấy vào các tội lỗi của anh kéo làm cho cô ấy bị giết mất."

- Chớ có lo, ông pháp luật ơi, tôi sẽ trông nom cô ấy. Tớ sẽ làm cho cô ấy quên đảng ấy đi, đồ chó chết đảng ấy ạ. Đảng ấy lấy mất cô ấy của tớ nhưng nay cô ấy lại là của tớ rồi.

Carrie Sue nhìn anh ruột và những người của băng cướp rồi cuối cùng nhìn T.J đang bị trói chặt. Lạy trời, cô yêu nah và muốn tin anh biết mấy chứ. Cô biết anh đã nói dối cô nhưng cô biết anh yêu cô và muốn cứu sống cô. Dù có chuyện gì cô cũng thể để anh ấy chết. Cãi với đám người ngoài pháp luật này chỉ tổ uống công nên cô quyết định: "Hãy chờ cho tới sáng mai đã, Darby. Anh cũng nên để thì giờ nghĩ chuyện đó, đừng có giết anh ấy vội. Nếu sớm mai anh vẫn nghĩ như cũ thì em sẽ đi và anh có thể định đoạt lấy. Em sẽ đi xa tới chỗ không có ai nghe thấy băng Stover. Em không thể sống như thế này. Bất cứ anh làm gì, anh đi tới đâu cũng đừng tới Montana phá hoại mọi cái của em. Với hai anh cũng vậy - cô nói với Kadry và Dillon- đừng cố mà tìm tôi."

- Không nói thể được, em yêu Carrie Sue.

- Tôi chưa bao giờ nói cái gì hơn thế cả, Kadry Sams- cô liếc từ người này sang người kia- Nếu các anh giết anh ấy thì tôi sẽ không bao giờ muốn trông thấy lại các anh. Các anh, tất cả các anh đều là những kẻ giết người lì lợm, kể cả anh nữa.

Darby nói: "Để cô ấy yên, các cậu, cô ấy đang sụp đổ. Trói nó vào cây cột kia và cử một người gác. Chúng ta sẽ quản nó cho đến khi rời đây đi vào sáng mai. Carrie Sue, em hãy lánh xa hẳn đêm nay đi, hiểu không? Anh không muốn dữ dằn với em, Nhỏ, nên hãy để anh định đoạt. Khi em có đủ thì giờ nguôi dịu đi, em sẽ thấy anh làm đúng. Khổ, cô gái, hẳn phải em một cách tệ hại nhất đấy. Sao em có thể tha thứ cho hẳn mà đứng về phía hẳn để chống lại anh và bạn anh thế nhỉ?"

Em không làm cái đó, Darby Stover. Em chỉ không muốn anh gây ra một vụ giết người nông nổi. Em biết anh ấy nói dối em và có thể lợi dụng em nhưng anh ấy có lý do làm như thế, cũng giống như chúng ta có lý do riêng để sống ngoài pháp luật. Bất kể anh ấy làm việc gì, việc giết anh ấy là sai. Anh vốn không bao giờ quen việc giết người không lý do chính đáng cơ mà, Darby. Em rất tiếc vì đã chứng kiến sự thay đổi xấu đó ở con người anh.

Darby nhìn em gái bước đi, thở dài. Anh nhìn sang T.J và nói: "Đó là lỗi của anh, cảnh vệ. Cô ấy không hiểu được là tôi đang cố rửa sạch cho danh dự của cô ấy. Anh có tội và đáng chết đấy." Thad Jamison nói: "Dù tôi có làm cái gì để bắt cái băng cướp nổi tiếng như anh hay dù anh nghĩ như thế nào về tôi, Darby, tôi vẫn cứ yêu cô ấy." Hai hàm răng anh nghiến chặt lại, anh ra lệnh: "Hãy để cho cô ấy yên. Hãy cho Carrie Sue cơ hội được tự do và hạnh phúc. Nếu anh thật sự yêu em gái thì phải giữ đám người của anh xa cô ấy ra kéo họ lại kéo pháp luật đến chỗ ở mới của cô ấy mất. Carrie Sue đáng được hưởng nhiều hơn những cái anh đã cho cô ấy ném trải những năm tháng qua."

Để tránh nghi ngờ, Carrie Sue ăn tối và không đến gần người yêu, ngay cả đến để cho ăn uống. Cô đã trông coi ngựa của cả hai và cầu sao T.J cũng có thể cưới không yên cương khéo léo như cô. Cô biết cô phải thức đêm nay, như T.J vậy. Nhưng người duy nhất cô lo ngại là Kale Rushton. Carrie Sue nằm trên giường cuộn đến 3h sáng. Cô càng nán lâu thì mối nghi ngờ của họ càng bót. Darby đã lấy mất súng của cô cho tới sáng mai và cô giận điên lên vì anh đã làm cho cô vô phương tự vệ. Ít nhất thì anh cô cũng đã không ra lệnh trói cô lại.

Cô trườn khỏi giường cuộn đi bộ ra con sông chảy từ San Angelo gần tuổi lớn đến. Cô ngồi trên bờ sau khi đã nhặt một hòn đá cuội nặng ở dưới chiếc váy xòe kiểu Mexico. Cô biết người lai da đỏ sắc sảo sẽ theo cô và cô sẽ buộc phải làm cho anh ta ngất đi và cũng phải làm thế với Dillon để giúp người yêu trốn thoát. May ra thì đám cướp không đuổi theo. Nếu họ tin rằng có dân binh ở gần thì họ sẽ nhanh chóng tháo chạy về phía hướng khác. Xin đừng để cho người nào bị thương.

Như cô chờ đợi và mong mỏi, Kale đi đến với cô: "Sao thế, chica, không ngủ được ah?"

Carrie Sue ngược lên nhìn người đàn ông đang đứng ở bên trái cô: "Anh là bạn tôi, Kale, tại sao anh lại làm như thế với tôi được?"

Đôi mắt sẫm màu của anh dừng trên khuôn mặt cô: "Để cứu sống tất cả chúng ta và để trừng phạt những mảnh mún của hẳn với cô!" Câu trả lời đến dễ dàng.

- Anh chưa nói dối người mà anh yêu để có được cái mà anh muốn hay để cho không làm tổn thương đến một người khác bao giờ à? Gần như tất cả đàn ông đều làm cho đàn bà thất vọng vì những vui thú và lý do của riêng họ. Cả T.J cũng không khác.

- Tôi không bao giờ nói với một người đàn bà là tôi yêu người ta để rồi lợi dụng người ta.

- Để làm cho người ấy tin là anh yêu thì cũng như thế thôi. Đừng giết anh ấy.

- Bọn tôi cần giết, chica, không thì hắn sẽ theo bọn tôi mãi. Jamison là người giỏi, giỏi nhất. Nếu chúng tôi mà bị bắt thì chỉ có hắn làm được thôi.

- Hôm nay anh ấy sẽ rời đi cùng với tôi, Kale, thật thà là thế. Anh ấy không còn lòng các anh nữa đâu. Anh ấy yêu tôi và muốn đưa tôi đi ra khỏi sự nguy hiểm.

- Ngay cho cái đó là thật đi nữa thì hắn cũng sẽ làm lộ bọn tôi ra ở một chỗ nào đó trên đường đi, hay hắn sẽ thuyết phục được cô phản lại chúng tôi.

Cô thề: "Tôi không bao giờ làm thế, anh biết tôi, không làm như thế được mà".

- Hắn sẽ tác động cô cho tới khi cô mềm yếu đi và nhìn mọi cái theo con mắt của hắn. Hắn là một con người của pháp luật và, chica, hắn luôn luôn là người của pháp luật. Jamison không phải là loại người thay đổi hay loại người dễ mủi lòng. Hắn sẽ cố làm xong nhiệm vụ trước khi bỏ đi với cô, nếu như việc đó là có thật. Hắn có món tiền đặt cọc trong chuyện này. Cô quên chuyện vợ và con gái hắn và người cảnh vệ bạn hắn rồi ah? Danh dự của hắn sẽ buộc phải giết bọn ta. Cả hai chúng tôi đều do người Apache nuôi dạy nên tôi biết trong lòng dạ hắn ntn.

Carrie Sue đứng lên, tay trái cầm chắc hòn đá giấu sau lưng: "anh có thấy đám lửa trại đằng xa kia hok?" _ Cô nói, chỉ tay phải về phía nam. Khi Kale liếc về phía ấy, cô liền giơ hòn đá lên đánh xuống đầu anh. Anh ngã sập xuống đất. Cô giật lấy mảnh khăn đỏ khỏi đầu anh, trói quặt tay anh lại sau lưng. Cô biết anh sẽ đau nhưng hok bị thương nặng. Cô tháo khăn quàng cổ của Kale nhét vào miệng anh. Cô lấy dao và súng của anh, giấu chúng vào bên dưới tấm áo choàng loà xoà.

Cô đi đến chỗ Dillon đang gác T.J. Cô nói phào: "Tôi có thể gặp riêng anh một lúc không Dillon?" Dillon biết T.J không thể chạy thoát vì đã bị trói chặt vào một cái cây. Anh nhìn cô không có vũ khí nên đi theo.

Cô quay lại hỏi: "Tôi phải làm j cho anh nếu a để anh ấy đi trước khi đám kia dậy? Tôi hok muốn anh ấy bị giết."

Dillon dò xét cô một lát: "Bất cứ cái j để cho hắn đc tự do ah?"

_ Đúng, cô đáp xảo trá, cời trói cho anh ấy thì lấy cái j?

Dillon tin cậy đáp: "Hứa là cô sẽ lấy tôi ngay khi bọn ta tới Wyoming vì cô biết giữ lời hứa mà."

_ Có cái j ở đằng kia thế? Cô hỏi, cúi về đằng trước, làm như chú ý nhìn vào bóng tối. Khi Dillon quay lại, cô lấy súng Kale đánh cho hắn bất tỉnh. Cô lấy thắt lưng của hắn trói hắn lại sau lưng và bịt mồm bằng chiếc khăn quàng cổ.

Cô gái tuyệt vọng lấy súng của Dillon và lên đến chỗ người yêu. Dùng dao của Kale cô cời trói cho T.J và đưa bao súng của Dillon cho anh. "Ta hãy ra khỏi đây" _ cô nói thoảng.

T.J không có ý hạ thủ vì anh biết Carrie không chịu như vậy và nổ súng về phía những tên cướp còn ngái ngủ sẽ làm nguy hiểm cho Carrie. Anh dẫn cô ra chỗ để ngựa và leo lên cưỡi không yên cương để tránh gây tiếng động. Họ cho ngựa đi thông thả ra khỏi trại rồi đi về phía nam.

Gần bốn giờ rưỡi họ đi vào đúng giữa trại tân binh trước khi Carrie hiểu được là cái gì đang xảy ra. Nhiều người quay họ lại và túm lấy cô.

Một người hỏi: "Cái gì vậy Thad? Bọn tôi theo anh gần quá à?"

Carrie nhìn vào tấm huy hiệu cảnh vệ trên ngực người đó và hiểu được ý. Kale đã nói đúng: Đây là cái bẫy. Cô cố vùng ra nhưng T.J đã giữ cô ở lại đằng sau lưng ngựa.

- Để tôi đi, đồ nói dối khốn kiếp." Cô thét lên và giẫy dụa để thoát ra.

_ Bình tĩnh cô gái. Thế này là tốt nhất. Anh cần phải chặn bằng cướp của anh em lại trước khi

anh ấy làm cho bản thân mình hay người khác bị giết. Khi trở về anh sẽ giải thích tất cả cho em. Lên ngựa! Chúng ta có thể bắt được chúng trong khi chúng đang ngủ. Không nổ súng trừ trường hợp tự vệ.

_Không, T.J, anh ấy sẽ bị bắn chết mất. Xin đừng. Anh nợ em đấy.

T.J đưa cô cho hai người giữ ở hai bên. Anh lấy ngôi sao bạc trong túi quần Jeans ra cài lên áo sơ mi. "Rất tiếc, Carrie Sue, nhưng anh phải làm như thế. Tội ác của Darby cần phải được ngăn chặn và anh là người duy nhất muốn bắt sống anh ấy. Em sẽ an toàn. Bob, ở lại đây bảo vệ cô ấy!" _anh ra lệnh cho một trong những người kia.

Toán dân binh lên ngựa đi cùng với những cảnh vệ dẫn đầu.

Carrie đi đi lại lại bực bội. Ngay cả khi dân binh có thể lên được vào trong trại của Darby thì cũng sẽ có bắn nhau và chết chóc. Darby sẽ không hàng, cả Kale và Dillon lẫn Kadry nếu như Kale và Dillon đã tỉnh lại. Cái bẫy này do lỗi của cô. Cô đã tin con người ấy và anh ta đã lợi dụng cô một cách đốn mạt, đã phản bội cô. Anh ta đã thề thốt yêu thương, cưới xin, tự do, tất cả chỉ là dối trá độc ác mà thôi. Anh ta hứa cô sẽ an toàn nhưng cô đang bị cầm tù đây. Một tù nhân sắp sửa phải đối mặt với Đấng tạo hoá hoạn với một án tù dằng dặc. Anh ta đã viện cớ không thể theo đuổi hay bắt bằng cướp vì chưa đc lệnh khoan hồng. Cô sẽ bị nguy hiểm nhưng anh ta cứ làm lấy bằng được. Anh ta đã nói dối ngay từ phút gặp đầu tiên. Chắc anh ta còn lừa dối cô ở mọi mặt, kể cả làm tình. Điều này khiến cô thấy bị xúc phạm nhất. Cô cần phải chạy trốn. Cô cần phải phóng lên như cơn gió về báo cho Darby trốn đi, cô phải sửa chữa những lỗi lầm rồ dại của mình.

Cô đứng gần bên những cành cây to sà thấp. Vờ nghịch một cành, cô hỏi: "Ai đã đặt ra cái bẫy này thế Bob? Dân binh đã....." Cô giật mạnh cành cây rồi buông nó ra làm cho nó quật vào mặt người cảnh vệ và làm cho anh ta liền ngã ngựa. Trong chớp mắt cô đã ngồi lên người anh ta, cướp súng và khoá anh ta lại, một mẹo Kale đã dạy cho cô. Kale nói với cô rằng đàn ông dễ bị đàn bà lừa vì không bao h tin đàn bà khoẻ hơn và có thể đánh thắng đc mình.

_Ném còng tay lại đây! _Cô yêu cầu nhưng rồi lại đổi ý: không, móc một bên còng vào cổ tay bên phải anh. Làm đi không tôi sẽ bắn vào chỗ bất cứ người đàn ông nào cũng không muốn .Cô doạ, chĩa súng vào bụng dưới anh ta. Tôi không phải là một kẻ giết người, Bob. Nhưng nếu anh không nghe tôi bảo thì tôi có thể làm cho anh bị đau đớn lắm đấy. Tôi không thể để cho họ phục kích anh tôi được.

Sau khi Bob nghe lời, cô khoá nốt còng kia vào cổ tay anh ta. Cô leo lên con Sarow, dắt theo con ngựa của Bob đề phòng anh ta đuổi theo rồi phi về phía trại của Darby.

Chương 46

Trước khi dân binh tới địa điểm, T.J cho họ dừng lại để ra những mệnh lệnh cuối cùng. "Chúng

đồng quân ở sau những cái cây kia, cách sông một dặm. Tôi muốn bao vây trại họ lại. Tôi không muốn một người nào thoát ra để gây nên nguy cơ phá tù sau này. Tôi muốn bắt sống tất cả bọn chúng. Họ ít người hơn nên họ có thể hàng không chống lại. Hãy cho họ cái cơ hội đó." Anh bảo từng người vào vị trí của mình: "Cảnh vệ phải tiếp cận và ra lệnh cho họ hàng"

Toán dân binh lặng lẽ chiếm vị trí. T.J lên đi tới chỗ Kale và Dillon vẫn bị trói và còn nửa mê nửa tỉnh. Anh đưa hai người về với cảnh vệ: "Giữ lấy hai tên này, Harry. Như thế là còn có năm ở trong trại. Nào đi!" _ anh bảo người cảnh vệ thứ ba.

Họ tiến sát vào, nấp ở đằng sau những thân cây.

T.J tập trung vì quá lo lắng cho người yêu. Không hề nghĩ ngợi, T.J cất tiếng gọi: "Darby Stover! Đây là đại uý Thad Jamison và cảnh vệ. Chúng tôi đã bao vây trại của các anh. Hãy hàng thì sẽ không có chết chóc. Chúng tôi đã bắt đc Carrie Sue, Kale và Dillon. Các anh thì rất ít mà chúng tôi thì đông."

Darby tỉnh giấc vì tiếng động. Anh đánh thức mọi người khác dậy. Anh nhắc: "Im súng cho tới khi biết Carrie và hia người kia ở đâu. Ta không muốn bắn nhầm phải họ."

T.J gọi: "Hàng đi, Darby, anh sẽ đc toà xử nhẹ. Anh không còn cơ may nào tẩu thoát đc nữa rồi. Đừng để chúng tôi phải giết anh"

Tyler hốt hoảng bởi ý nghĩ bị bao vây và vào tù. Anh quát lên: "Đừng hòng đưa đc ta vào nhà tù nhá." Anh chạy ra chỗ để ngựa, bắn loạn ra tứ phía.

Nhiều phát súng đáp trả sự thách thức của anh ta và anh ta ngã lộn ra đất.

Walt Vinsons nghe thấy Tyler rên rỉ và thấy anh ta gắng gượng đứng lên chơi vơi bèn chạy đến yểm hộ. Anh hét to: "Tớ đến đây!" Anh tới lui ẩn tránh, bắn vào các cây cối trong khi chạy đến cứu Tyler.

Nhiều tiếng súng nữa vang lên và Walt quy xuống cạnh Tyler và cả hai đều chết.

Thấy chỉ còn có ba người, John Griffin ném súng xuống đất rồi đi ra chỗ trống, hai tay giơ lên trên đầu: "Đừng bắn, tôi ra đây!" _ tên cướp da đen kêu to lên căng thẳng.

_ Ngừng bắn! T.J gọi dân binh. ANh nói với Griffin: "Đi lối này và không đc ma mãnh. Anh sẽ đc chúng tôi cho hưởng khoan hồng."

Griffin đi theo tiếng nói vào trong bóng tối và bị cảnh vệ và T.J giữ lại.

Đằng sau một cái cây, Kadry Sams quay sang nói với Darby: "Tớ không rõ cậu ời, tớ không muốn chết!" Anh rầu rĩ nhìn vào các khẩu súng của mình trong khi hạ nó xuống.

_ Tôi ra đây, Rogue. Anh gọi to lên rồi bước ra chỗ trống, hai tay giơ cao.

T.J gọi người thủ lĩnh bằng cướp: "Chỉ còn mình anh thôi, Darby. Để tôi vào nói chuyện với anh. Tôi không muốn Carrie thấy anh bị bắn chết nên đừng có rồ dại. Tôi sẽ kiếm cho anh một luật sư giỏi, Harding sắp bị bắt rồi. Những lời buộc tội giả mạo của anh sẽ bị xoá bỏ. Anh hãy chịu hết hạn tù rồi sau đó sẽ đc hưởng tự do. Anh không thể cứ giết chóc và ăn cướp thế này mãi. Ngừng lại đi thôi vì lợi ích của em gái anh."

Không có lời đáp ở phía người thủ lĩnh cướp. T.J nói: "Tôi đã cho súng vào bao và đang đi ra đây. Ta hãy nói chuyện với nhau." Anh bảo người cảnh vệ: "Tôi sẽ bắt đc anh ta." Anh rời khỏi chỗ nấp và đi thẳng vào trong trại. "Tôi sẽ giúp anh, Darby, nếu anh bằng lòng."

Darby cho phép T.J vào cách mình trong vòng bốn năm mét. Súng của anh chĩa vào ngực người đại diện pháp luật. Anh hét to: "Bất cứ ai trong các anh nổ súng là Jamison sẽ chết ngay trước khi tôi chạm đất."

T.J biết ở khoảng cách này những câu Darby nói không lọt vào tai dân binh, anh nói: "Tôi đã ra lệnh cho họ không bắn Darby. Vắt súng xuống rồi ra tự thú đi. Tôi hứa với anh một vụ xử khoan hồng. Tôi sẽ làm hết sức để anh đc hạn tù ngắn nhất rồi anh sẽ đến với Carrie và tôi ở Montana. Tôi rất nghiêm chỉnh trong việc yêu Carrie và cứu anh."

_ Em tôi đâu? Darby hỏi.

_ Cô ấy đang an toàn với những người cảnh vệ cũng như Kale và Dillon. Đây không phải là trả thù, Darby, mà là tôi ngăn chặn anh lại. ANh không thấy đây không phải là kiểu sống của anh hay sao? Anh rơi vào tình cảnh rắc rối này là vì rủi ro. Tôi nghĩ chánh án và toà án sẽ hiểu và khoan hồng cho anh. Tôi có bằng chứng thanh minh cho anh. Một người của Harding đã bị thương trong trận cướp đoàn tàu ở Stephenville. Hắn đã khai ra_ T.J xác nhận. Hi vọng nhân chứng còn sống và nói ra đc nhiều điều với William Ferguson.

_ Anh là một kẻ điên mới đi vào tầm súng của ta_ Darby bảo anh.

_ Anh không phải là một người giết người lì lợm, Darby Stover, và cả hai ta đều biết điều đó. Khi Harding bị kết án thì chắc chắn anh sẽ lấy lại đc cái trại chăn nuôi về. Đó là một miếng đất có giá. Nếu anh bán nó đi rồi trả lại tiền cho những người bị anh cướp thì pháp luật sẽ nhìn anh bằng con mắt chiếu cố. Sau khi mãn hạn tù anh có thể hưởng một cuộc sống tốt lành. Nhiều người đã vào tù và đc thả sớm với lời hứa cải tạo tốt. Họ chắc sẽ thuê anh làm người pháp luật khi anh ra tù đấy.

_ Anh hi vọng tôi tin ở những lời nhảm nhí đó àh?_ Darby châm biếm nhưng ngạc nhiên vì lời lẽ và thái độ của T.J.

T.J nhìn thấy sự chao đảo trong người anh ruột của người yêu mình. "Tôi có thể giúp anh nhưng chỉ khi anh hạ súng xuống và đi với tôi thôi. Tôi....."

Câu nói của T.J bị cắt ngang khi Carrie phi ngựa vào trong trại và xuống ngựa ở gần hai người. Với khẩu súng ngắn trong tay cô chạy lại với họ: "Darby...!"

Một phát súng nổ và Carrie bị một viên đạn bắn trúng ngực rồi ngã ngựa ra. T.J và Darby cùng chạy đến cô.

Thad Jamison hét: "Ngừng bắn, khốn khổ!"

Darby ôm Carrie bị thương trong tay: "Anh không muốn sự thể lại ra thế này, nhỏ. Tại sao em làm thế? Em không cứu đc anh đâu mà...!"

_ Em biết, Darby, em.....yêu.....anh... Đừng chống lại họ kéo anh sẽ..... bị giết mất_ cô thều thào, con mắt mờ tối lại. Thế là hết, Darby..... hết hoàn toàn. Cơn đau xé làm cô co rúm vai lại và máu chảy tràn ra ở vết thương.

T.J quỳ xuống bên cô nói: "Em sẽ qua khỏi, em yêu. Anh sẽ kiếm cho em một bác sĩ, cố lên em, không thì anh sẽ đánh đòn em đấy." Nỗi kinh hoàng tràn ngập khắp người anh. Có thể nào anh là nguyên nhân khiến cô bị chết đc? Anh không thể mất cô đc. Anh yêu cô và cần cô.

Với hơi sức và sự tỉnh táo cuối cùng, Carrie thều thào: "Em thù ghét anh.... Hãy để cho em chết...đi..... và.... quên đi.... tất cả.....!"

Trước khi những người khác đi tời với họ, T.J bảo Darby: "Tôi yêu cô ấy, tôi sẽ bảo vệ cô ấy. Đừng làm cái j rồ dại. Họ sẽ giết anh mất!"

Khi dân binh đến, T.J ra lệnh: "Đem Kale Rushton đến đây. Anh ấy có thể có thuốc của người da đỏ ở trong túi yên ngựa không chừng. Lấy cho tôi cái j đó để làm băng quấn. Tôi cần phải làm j cho cầm máu lại. Harry, cử người đi gọi bác sĩ ở Suối Lớn mau!"

Harry báo tin cho người bạn hốt hoảng của mình: "Bác sĩ Prithchard đã chết thảng trước mắt rồi. Anh phải đưa cô ấy về San Angelo."

_ Đến đây thật quá xa và vất vả. Trong hiện trạng cô ấy như thế này.....

_ Không có cách nào khác, Thad.

T.J nghĩ vội: "cách đây một ít dặm có một cái trại chăn nuôi. Mượn đấy một cái xe chở hàng trong khi chúng tôi săn sóc cô ấy."

Harry cử hai người đi lấy cỗ xe hàng. Sau khi còng tay Darby lại, Harry tìm trong các túi yên ngựa một cái j đó làm băng. Anh đưa nó và một bình toong nước cho T.J.

Người đã bắn một cách bồng bột sợ hãi ấp úng: "Cô ấy có một khẩu súng ở trong tay. Tôi sợ cô ấy có ý định đến bắn đại ý Thad Jamison. Tôi không có ý giết cô ấy, chỉ là làm bị thương thôi."

Kale đc cởi trói và dẫn tới để cứu cho Carrie Sue. T.J ra lệnh cho dân binh lùi ra xe để lấy chỗ và để kín đáo. Harry hối thúc mọi người quay về bên sông.

Khi mọi người đi khỏi Kale đẩy tấm áo choàng vấy đỏ xuống dưới eo cô rồi cởi áo lót. Anh và T.J cùng nhìn nhau và xem xét vết thương.

_ Không hay! Sâu, ra máu nhiều_ Kale nhận xét. Anh mở túi thuốc Apache lấy ra một túi bột nhỏ. Anh rắc một ít bột vào vết thương rồi buộc lại_ Đạn ở sâu quá bên trong. Nếu tôi khoét rộng ra thì cô ấy chết mất. Cô ấy cần một bác sĩ giỏi, gấp.

Giọng của T.J nghẹn lại và con mắt anh long lanh ướt khi anh hỏi: "Anh chắc chắn đây là tất cả những gì anh làm đc đấy hả Kale? Cô ấy không thể chết vì tôi đc. Khốn khổ, lẽ ra tôi cứ đi như đã hứa với cô ấy."

Kale nhìn người pháp luật nổi tiếng: "Cô ấy nói đúng, anh yêu cô ấy!"

_ Đúng, nhưng có thể tôi đã giết chết cô ấy vì sự ngang bướng ngu ngốc của tôi. Cả việc bắt đc bằng Stover cũng chẳng bug đắp đc cái chết của cô ấy. Thật là điên rồ.

_ Si, armigo. Đó là việc mà một Verdadero hombre cần phải làm_ Kale nhận xét.

T.J mỉa mai: "Đó là tất cả, nhưng không đáng trọng. Không con người chân chính nào đã làm cái điều tôi đã làm. Nhưng cảm ơn, ch' uune."

Kale cảm động khi người của pháp luật đc người da đỏ nuôi nấng lại gọi mình là bạn và người giúp đỡ. "Tôi hi vọng có thể làm đc nhiều hơn nhưng tôi không thể làm đc j hơn."

_ Khi cỗ xe tới tôi sẽ đưa cô ấy về San Angelo tìm bác sĩ. Tôi không thể để cô ấy chết vì tôi_ anh thề quyết liệt.

Trong khi T.J đang bận bịu với Carrie, những cảnh vệ khác đã giao người mang vàng về Suối Lớn. Harry quản lấy tập huy hiệu của Watl Vinsont, lấy chiếc huy hiệu của Thad Jamison ra trả lại cho chủ. Xác của Tyler và Watl đc bó lên ngựa của họ để đem về San Angelo chôn cất. Các người tù: Kadry Sams, Dillon Holms, John Griffin, Kale Rushton và Darby thì đc lệnh lên ngựa để giải về nhà tù ở San Angelo. Từ đây họ có thể bị đưa tới Waco để toà xử án.

Cỗ xe hàng đã tới, Darby nài nỉ: "Xin để cho tôi đi cùng với em gái. Dọc đường có thể em sẽ chết. Tôi muốn có mặt lúc đó."

T.J ra lệnh: "Harry, anh đi với tôi để canh Darby. Tôi cho anh ta ở cùng với em gái. Tôi sẽ lái cỗ xe. Các anh còn lại đưa hết tù nhân về thị trấn. Canh gác cho chặt, không thể để xảy ra lòi thoi. Tôi đã hứa xử khoan hồng với họ nên phải đưa họ sống sót về tới thị trấn nếu không các anh phải chịu trách nhiệm với tôi."

T.J và Darby nhẹ nhàng đưa Carrie lên xe.

Con Sarow, con điều hâu đêm và con ngựa của Darby đc buộc vào cửa hậu cỗ xe. T.J để đồ đạc của họ vào cỗ xe rồi bảo Darby trông nom Carrie cẩn thận, gọi anh nếu cần phải dừng xe săn sóc. Cả hai người đều lo sợ vì Carrie vẫn không tỉnh lại. Họ lên đường với Harry cưỡi ngựa ở bên đang canh chừng tên thủ lĩnh cướp nổi tiếng đang đỡ đầu cô em gái.

Đó là một cuộc hành trình dài và khó nhọc đến San Angelo. T.J và Darby thay nhau lái xe và trông coi Carrie. Họ chỉ dừng để cho ngựa nghỉ và uống nước. Mọi người ăn đậu hộp, thịt bò khô. Họ cố cho Carrie uống nước nhưng cô cứ chìm trong cái thế giới đen ngòm và câm lặng. Họ đi gần hết đêm thứ hai và một phần ngày thứ 3. Cỗ xe phải đi chậm để giữ cho cô khỏi bị lắc mạnh quá, máu lại chảy ra. Họ tới thị trấn khoảng 5h và đưa Carrie đến nhà bác sĩ.

Ông bác sĩ dò dò vết thương, lắc lắc đầu. Carrie rên và khế cựa. Bác sĩ nói ông phải dùng ete để đảm bảo cô nằm bất động trong khi ông lấy viên đạn ra. Nó nằm ở gần phổi và ông không muốn chọc nát phổi cô ra. Ông đổ ete vào một miếng vải sạch rồi đặt lên trên miệng và mũi của Carrie. Ngay lập tức cô chìm vào cơn mê.

Bác sĩ lấy một dụng cụ dài với một đầu hơi cong rồi chọc vào lỗ vết thương cho tới khi ông nghe thấy tiếng chạm vào kim loại. Ông nhìn vào chỗ đó, ghi nhận nó. Ông lùa chiếc cặp Phooxcep mảnh mai vào trong vết thương kẹp lấy viên đạn. Bây h máu ra rất nhiều nhưng ô không thể ngừng mò mẫm đc. Cuối cùng ô đã kẹp đc viên đạn và cẩn thận kéo nó ra. Ông ném viên đạn vào trong một xoong nước cùng với những dụng cụ dầm máu.

Bác sĩ lau mồ hôi ở lông mày và môi trên. Ông áp một miếng vải vào chỗ đau để ngăn máu chảy để ông có thể nhìn rõ mà khâu lại. Ông đổ thuốc sát trùng_ một sản phẩm kỳ diệu của Rober Johnson_ vào vết mổ rồi khâu vết thương lại bằng chỉ bạc. Sau khi băng bó cho cô, ông nói: "Tôi

làm cho cô ấy thế là hết sức rồi đấy, ông cảnh vệ Jamison. Giữ cho ấy yên tĩnh và bất động. Cố đưa nước và súp vào người cô ấy. Nếu máu ngừng chảy sớm và không bị nhiễm trùng thì cô ấy có thể sống. Tôi yêu cầu để cô ấy ở khách sạn. Nhà tù không phải là chỗ với hoàn cảnh cô ấy hiện nay. Về phần tôi, tôi muốn được nói chuyện với người da đỏ kia. Anh ấy đã rắc cái j đó vào vết thương và như vậy đã cứu sống cô ấy cho tới khi tôi có thể chữa chạy. Nếu anh ấy không có thuốc đó thì hoặc cô ấy sẽ xuất huyết mà chết hoặc sẽ mê man không tỉnh lại. Tôi nghe nói người da đỏ có những phương thuốc thần mà chúng ta, người da trắng chẳng biết tí nào hết. Nếu anh ấy làm việc với tôi, tôi có thể đẩy y học đi nhanh lên dc 10 năm."

_ Tên anh ta là Kale Rushton. Anh ta lai da đỏ và Tây Ban Nha. Ông hãy nói với thống đốc. Có thể ông ta sẽ làm cái j đó giúp 2 người.

Bác sĩ cười nói: "Cũng đáng để thử một cái xem."

T.J gợi ý: "Ông thử kiểm tra cổ tay phải của cô ấy xem. Ít ngày trước đây cô ấy bị bong gân nặng."

Bác sĩ xem cổ tay và băng chặt lại.

Carrie được đưa đến khách sạn và đặt nằm lên giường. T.J ngồi xuống để canh cô. Anh nhìn cô nằm ở đó nom quá xanh xao và yếu đuối và điều đó cắn xé ruột gan anh vì anh biết anh là kẻ gây ra.

_ Đừng có bỏ anh, em yêu, anh hứa là em sẽ không còn bị khổ đau nữa_ anh thì thầm, đặt những cái hôn lên mặt và môi cô. Anh ngửi thấy mùi cay của ete còn lại. Anh lấy mảnh vải lau mặt cô. Nhìn mặt cô, anh muốn đôi mắt của cô mở ra. Anh khe khẽ vỗ vào mái tóc đỏ rực của cô rồi nâng tay cô lên hôn vào từng ngón một.

_ Anh cần em ở với anh, cô gái. Hãy bám chặt lấy cuộc sống, em yêu_ anh cầu khẩn, van xin cô gái mê man.

Có tiếng gõ cửa, hai cảnh vệ vào hỏi tình hình Carrie Sue.

T.J liếc nhìn vào giường của Carrie rồi bảo họ: "Tôi nghĩ cô ấy không đi được đâu. Tại sao các anh không đi đến Waco vào sáng nay? Nếu cô ấy đỡ tôi sẽ đưa kèm cô ấy đến chỗ các anh. Nếu không tôi cũng sẽ sớm đến chỗ các anh."

_ Vì thế mà chúng tôi đến gặp anh đây, Thad. Chúng tôi cần giữ người tù này ở đây vài ngày. Quade Harding và tay chân của hắn sáng nay rời thị trấn. Tôi đã gọi dân binh cùng trở về để theo chúng lúc trời vừa hửng sáng. Anh có muốn đi cùng không? Tôi biết anh có một khoản cần thanh toán với hắn, anh lại là sĩ quan cao cấp nhất ở đây.

_ Tôi giao anh phụ trách, Harry. Chỉ cần bắt thằng khốn ấy với băng của nó lại cho tôi thôi. Tôi muốn ở lại đây với Carrie Sue. Cô ấy cứu tôi mà lại bị bắn là lỗi của tôi. Anh cô ấy ở trong tù, chẳng còn ai trông nom cô ấy. Chúng tôi đã thân thiết suốt chặng đường đi nên tôi muốn chăm sóc cô ấy.

Một cảnh vệ hỏi: "Nếu cô ấy sống sót thì sẽ xảy ra chuyện j với cô ấy chứ, Thad?"

_ Tôi đã xin cho cô ấy một lệnh khoan hồng của tổng thống và thống đốc. Tôi đang chờ trả lời. Cô ấy đã giúp chúng ta bắt được băng Stover và cô ấy đã cho tang chứng về tội của Harding. Cô ấy cũng đã bảo tôi chỗ ẩn của King Fitch ở đâu và đến đó như thế nào.

Anh lấy một tấm bản đồ ra.

_ Điện tin này cho Cảnh vệ ở gần đèo Đại Bàng. Cái đó sẽ giúp được trung tá Jones ngừng các cuộc săn lùng của ông ấy lại được đấy.

T.J ghét phải nói dối các cảnh vệ_ bạn anh_ nhưng nếu Carrie Sue bị đưa về Waco chịu toà cùng

băng Stover thì cô sẽ bị xử tù. Anh không thể để việc đó xảy ra với người yêu của anh đc. Do họ từ chối khoan hồng nên anh phải đưa cô đi thật xa ngay khi nào cô có thể lên đường. Anh cầu xin ngày đó sẽ đến. Anh hi vọng các cảnh vệ đi Waco cùng với các tù nhân sáng nay và để anh ở lại đây với Carrie Sue. Rồi ngay khi cô có thể lên đg thì thay vì đi Waco như anh đã hứa, anh sẽ lén đưa cô an toàn tới bang Montana.

_ Cô ấy là một cô gái đặc biệt, Thad_Bob bảo anh_ Cô ấy cũng rất thông minh. Trong nháy mắt là đã hạ đc tôi.

Ba người thảo luận kế hoạch sau đó cảnh vệ để anh ở lại một mình với người yêu.

William Ferguson tới thăm: "Cô ấy sao, Thad?"

_ Không hay, Bill. Tôi lo....

Ông nhà báo liếc về phía Carrie và nói: "Tôi mong cô ấy qua khỏi. Tôi thật lòng thích cô ấy."

Ferguson nhìn lại Carrie trước khi nói: "Tôi đã bảo cảnh vệ là Harding vừa rời thị trấn và nếu họ khẩn trương thì có thể đuổi kịp và bắt nó." Ông kể việc ô phỏng vấn tên cướp bị thương ở Stephenville, việc ông đưa tang chứng cho các cảnh vệ hôm nay. "Tên cướp đó nói toẹt ra hết. Hình như Harding đã bắn hấn và để hấn lại cho chết đi, sợ hấn có thể làm lộ nó ra. Hấn tức điên lên nhưng sợ. Hấn sợ là sẽ không có ai tin lời khai của hấn chống lại một ông chủ trang trại chăn nuôi giàu có và quyền thế như vậy. Khi tôi bảo hấn là pháp luật đang điều tra Darling và Harding sắp sửa bị bắt thì hấn mở mồm ra khai hết với tôi."

_ Tốt quá, Bill. Cảm ơn đã giúp tôi. Tôi chắc chắn là cần đến cái đó.

Ferguson ngồi xuống tiếp tục nói: "Curly James cung cấp tin tức cho Harding, đúng như anh nói vậy. Qua lời tên cướp thì hình như Curly đi đến gặp băng Stover sau khi rời Tucson. Trước đó, hấn phải điện báo cho Harding dừng các cuộc đánh cướp giả mạo kia lại. Vì thế mà Harding đã làm rối um lên, không biết Curly đã chết và Darby đã hoạt động trở lại nên cứ cho đánh cướp ở Stephenville và mạo nhận là băng Stover. Anh sẽ ngạc nhiên về việc bao nhiêu năm nay nó cướp phá và đổ lỗi cho băng Stover. Cái đó sẽ giúp đc cho việc Darby minh oan đấy."

_ Tôi cũng hi vọng thế. Anh ta không phải là con người cố tình làm xấu.

_ Tôi tán thành_ ông nhà báo tóc bạc nói_ Tôi đã thuê một luật sư giỏi, một người có năng lực nhất hiện nay. Ông ta sẽ gặp Darby ở Waco. Bản thân tôi sẽ tới đó để viết bài kết thúc việc này. Tôi đã viết tất cả các bằng chứng thu thập đc và tôi đã viết các kết luận của tôi cho luật sư và các nhà thẩm quyền. Tôi nghĩ các ghi chép đó cũng sẽ giúp đc cho Darby minh oan.

_ Nếu chúng ta may mắn nhưng tôi không nghĩ chúng tôi gặp nhiều may thế đâu.

_ Đừng mất tinh thần, Thad. Tôi cũng đã điện lên Tổng Thống và Thống Đốc xin cho cô ấy lệnh khoan hồng.

T.J lăm bằm một cách khó chịu: "Chẳng ăn thua đâu Bill. Tôi đã nài nỉ họ, xin vui lòng làm bất cứ việc j để đc cái lệnh khoan hồng nhưng họ đã từ chối. Họ quyết tâm trả lời không rồi. Tôi sẽ lén đưa cô ấy đi khỏi đây nhưng trận bắn nhau vừa rồi đã làm cho tình hình rắc rối lên. Khi dân binh trở về, cùng với Harding và băng của nó, nếu họ không rời đi với tất cả các tù nhân trước khi cô ấy có đủ sức lên đg thì chúng tôi đành hết phép." Anh liếc nhìn về phía người yêu nói khê: "Nếu cô ấy không sống sót thì tôi không từ một cái j cả đâu đấy."

Hai người nói chuyện và bàn kế hoạch một lát lâu.

T.J săn sóc, trông nom người yêu suốt đêm, cố đưa nước vào đôi môi kho khốc của cô. Cô

không hề tỉnh lại lần nào và anh càng hoảng sợ. Một lúc, trong khi ete và sự yếu nhược giữ cô sa vào một cái thế giới tăm tối, anh đã lên ra ngoài làm một công việc cấp bách.... Sáng sớm hôm sau một người cảnh vệ đến nói họ hành quân đuổi băng Harding. Harry nhận xét một cách lo âu: "Trông anh sợ quá, Thad. Anh có ngủ đc không?"
_Rất ít, không có j sáng sủa. Tôi sợ cô ấy không sống nổi để ra toà.

Trong khi uốn gập thân thể cứng nhắc của mình, T.J đã nhìn qua cửa sổ đằng trước ra ngoài. Anh thấy bác sĩ đi lại khách sạn. Anh đến giường Carrie chuẩn bị cho cuộc khám sét quan trọng của cô.

Khi bác sĩ đến, ông kiểm tra người con gái vẫn lì bì bất tỉnh. Ông cho thuốc sát trùng vào vết thương và thay băng mới. "Không khá lên con ạ, phiền đấy. Thật sự là không hay nếu không tỉnh lại sớm. Có thể là do ete, không thể nói trước thời hạn tỉnh lại đc. Có thể là tôi đã dùng quá nhiều." Ông nói, phát hiện ra mùi ete thoang thoảng ở người cô.

_ Ông có nghĩ là cô ấy qua khỏi đc không, bác sĩ? _Anh hỏi, đầy vẻ lo ngại.

_ Tôi không dám chắc con ạ. Tôi phải ra ngoài thị trấn để đỡ một đứa trẻ bú sữa bình không chịu ra đời. Tối nay tôi sẽ về. Lúc đó tôi sẽ kiểm tra cô ấy thử xem.

Theo lệnh của Sêríp sở tại, bác sĩ đến báo cáo tình hình với ông ta: "Cô ấy không tỉnh lại, đó là một dấu hiệu xấu. Tôi nghĩ rằng cô ấy sẽ không tỉnh lại đâu, nhưng người cảnh vệ kia đang cố hết sức để cứu cô ấy. Nếu ông hỏi tôi thì tôi nói là anh ta không những có tình cảm đặc biệt với cô ấy. Anh ta không rời cô ấy đến một phút."

Sêríp nói: "Nếu ngọn lửa Texas không tỉnh lại có khi lại hay hơn. Nhà tù là một nơi tồi tệ nhất đối với một người con gái như thế." Con người dâm dăng này đã tưởng tượng cái sắc đẹp kia là tù nhân vô phương chống cự của mình hàng năm liền.

_ Tại sao ông không đi cùng với dân binh? _Bác sĩ hỏi.

_ Các cảnh vệ đó không cần đến sự giúp đỡ nào cả _Sêríp mỉa mai.

Darby nghe lỏm đc những tin tức đáng ngại về em gái đã xin phép Sêríp cho phép mình đi thăm em. ANh giận sôi lên và thất vọng khi Sêríp cười phá lên từ chối:

_ Nếu em tôi chết và tôi đc tha ra, tôi sẽ giết ông _anh dọa.

Hôm nay T.J lại cố đưa nước và soup vào miệng Carrie như anh đã làm tối hôm qua. Anh muốn cô có sức để vật lộn giành lấy sự sống cho cô.

William Ferguson lại đến thăm. Ông ở lại với Carrie trong khi T.J đi gặp Darby Stover. Người cảnh vệ và tên cướp nói chuyện với nhau một lúc rồi T.J đi về khách sạn.

T.J xem xét lại người yêu rồi nói: "Thay đổi cái j bây h cũng là quá muộn rồi, Bill. Tôi sẽ nắm đc những cách bố trí như chúng ta đã thoả thuận. Ông chắc chắn là giúp tôi đc chuyện đó chứ?" Khi ông nhà báo gật đầu, anh nói: "Ông ở đây cho tới khi tôi quay về. Lúc đó ông đi lấy đồ đạc của ông. Sẽ là một ngày mệt nhọc đấy!"

T.J đi gặp người lo việc ma chay, đặt một cỗ áo quan mang đến phòng anh tại khách sạn tổng vòng một h nữa. Khi đi qua nhà hàng may mặc, anh dừng lại mua một bộ váy áo màu trắng.

Lòng nặng trịch trịch, anh trở lại khách sạn. Trời, anh ghét phải làm như thế này quá nhưng anh vẫn phải làm.

Ferguson bỏ đi lấy máy ảnh. Khi ông đi rồi, T.J mặc bộ váy trắng vào cho Carrie, chải mái tóc đỏ của cô. Cổ áo quan đã đc đưa đến. Khi Ferguson quay lại, ô và T.J cùng đặt cô vào cổ áo quan. Ferguson rải hoa ở vườn của ô xuống dưới hai cánh tay chấp lại. T.J sửa bộ váy tăng đen trắng và mái tóc như lửa của cô.

_Xong rồi, Bil, hãy làm cái mà ông cần đi.

Ferguson đặt máy và chụp những bức ảnh về cái cảnh ghê buồn này. Ngày mai, các bài báo và ảnh của ô về cái băng Stover hăm hiu sẽ đc đăng đầy tờ Diễn đàn San Angelo. "Các bài của tôi đã viết xong phần lớn rồi, Thad. Tôi sắp cho đăng lại mấy cái tôi đã cho in. Tôi cũng đã chụp ảnh của băng cướp ở trong tù và sẽ lấy những lời tuyên bố của họ chiều nay. Tôi sẽ kiểm ô Sêríp để ô ấy làm chứng về cái chết của cô ấy. Tối nay tôi sẽ gặp cậu ở nhà tôi. Làm sao cho cậu ở nhà đc khi cảnh vệ và dân binh quay về đây?"

Sau khi nhà báo đi rồi, T.J đứng bên cổ áo quan nhìn vào gương mặt yêu dấu của ngọn lửa Texas: "Anh xin lỗi đã phải dùng đến cách này, em yêu!" Anh thì thầm rồi cúi xuống hôn cô. Ô Sêríp đến nhòm vào cổ áo quan: "Thật đáng xấu hổ, cô ấy đẹp như thế này... Anh định chôn cô ấy ở đây?"

_Không, ở Waco, nơi tôi đã sống. Tôi đưa cô ấy đến nhà Ferguson cho tới khi chúng tôi rời khỏi thị trấn. Tôi không muốn những người tò mò đến xem nhòm cô ấy. Nếu họ muốn xem thì họ có thể mua một tờ báo của Bill ngày mai. Ô ấy đã chụp ảnh trước để đăng rồi. Tôi muốn ô còng tay Darby Stover lại và giải hẩn đi cùng hai Sêríp đến đây. Ai cũng đáng đc nói lời từ biệt với em gái của mình dù đó là một tên cướp.

Ô sêríp muốn cãi nhưng phải nghe lời cảnh vệ. Hai viên phó tới ngay sau đó cùng với Darby Stover bị còng tay.

Người thủ lĩnh cướp nhìn em gái một lúc lâu rồi hôn lên má cô nói khẽ: "Tạm biệt, Nhỏ. Anh sẽ không bao h quên em. Tất cả là do lỗi lầm của anh và anh xin lỗi. Anh yêu em, Carrie Sue!"

Ở trong tù, một người trong đám cướp hỏi: "Cô ấy chết thật àh?"

Darby tì trán vào tường đá nói: "Thật!"

Viên Sêríp sắt đá nhận xét: "Đừng lo các cậu. Các cậu rồi cũng sắp sửa đi gặp cô ấy cả thôi, khi nào mà lũng lảng trên những sợi dây thừng ở Waco ấy."

Chương 47

Sáng thứ năm, ông bác sĩ đến nhà Ferguson. "Tối qua tôi về thị trấn muộn quá, không kiểm tra được cho cô ấy. Tôi xem báo sáng nay. Anh chắc là cô ấy chết thật chứ không phải là mê man bất tỉnh chứ?"

- Tôi nhìn thấy thiên hạ chết rất nhiều rồi, bác sĩ ời, tim cô ấy không đập nữa, cổ họng không còn mạch nữa. Tôi để một cái gương vào mũi và miệng cô ta để kiểm tra hơi thở nhưng chẳng

thấy cái gì cả.

- Tôi không chắc cô ấy chết, ngay cả khi mê man lâu như thế - Bác sĩ liếc về cổ áo quan đóng kín rồi nhìn T.J. đang rã rượi.- Cô ấy đặc biệt đến như thế đối với anh nên tôi rất buồn là cô ấy đã chết.

Chiều thứ sáu, cảnh vệ và dân binh quay trở về San Angelo với một ít tù nhân. Quade Harding và những tên khác đã bị giết chết trong một cuộc đấu súng dữ dội trên đường. Sau khi làm báo cáo, ba người cảnh vệ đến nhà Ferguson để gặp Thad Jamison.

Harry thuật lại tin tức về Quade Harding và băng của nó."Chúng tôi sẽ đưa những đứa khác kia về Waco với chúng tôi thứ hai này. Chúng tôi định nghỉ lại ở đây vài ba ngày". Anh bùi ngùi chuyển sang chuyện khác."Chúng tôi đã nghe tin cô ấy qua đời, Thad, chúng tôi thật lòng thương tiếc. Kế hoạch của anh thế nào đây?"

T.J. lấy lại một cái búa mở nắp áo quan ra. Anh để cho các cảnh vệ liếc nhòm Carrie Sue trước khi anh đóng đinh chặt trở lại. Anh buông mình xuống một chiếc ghế, mệt mỏi. Tóc anh bơ phờ và anh không cạo râu đã mấy ngày. Nhìn quần áo anh xộc xệch, có thể thấy anh chẳng thiết gì tắm rửa hay thay quần áo."Sáng thứ hai tôi sẽ đi cùng các anh. Tôi sẽ đem cô ấy đến Waco để cô ấy ở gần tôi. Đó là nơi tôi sống lâu hơn cả." Anh thở dài, nói thêm: "Tôi đang nghĩ thôi làm cảnh vệ. Chơi vai T.J. Rogue đã làm nhiều người vô tội phải chết, chẳng khác nào như băng cướp cướp anh cô ấy. Với lại, sau khi cô ấy bị bắn, chúng ta đã làm lộ tung tích nên tôi sẽ chẳng có lợi gì hơn nữa cho cảnh vệ cũng như cho tổng thống với tư cách là T.J. Rogue."

_ Cảnh vệ vẫn cần đến Thad Jamison - Harry bảo anh.

T.J. lùa ngón tay vào mái tóc đen như mun rồi vỗ nhẹ vào bộ râu lởm chởm của mình: "Tôi nghĩ, họ sẽ chẳng thích thú gì khi tôi để lộ mặt trong vụ này. Tôi đã được lệnh là cứ hoạt động giấu tên. Sau các phiên tòa, tôi sẽ tìm một thị trấn yên tĩnh tại đâu đó rồi định cư, làm một cảnh sát trưởng của thị trấn đó vậy."

_ Tại sao anh không rửa ráy, cạo râu, thay quần áo rồi cùng chúng tôi đi ăn tối, uống chút rượu?
_ một cảnh vệ khác hỏi.

T.J. đứng dậy, đi đến chỗ áo quan, đặt tay lên đó, nói: " Cảm ơn Bob, nhưng tôi thích ở đây trông cô ấy cho tới khi chúng ta rời khỏi thị trấn. Tôi phải ngăn cho những kẻ tìm kiếm sự lạ không lại gần được. Tôi sẽ không cho ai đến nhòm vào cô ấy hay ăn cắp vật kỷ niệm.Các anh biết khi có một ai đó nổi tiếng thì người ta thường xử sự như thế nào rồi đấy."

_ Đúng, tôi e rằng tôi cũng có thể làm như vậy. Rồi mọi chuyện sẽ ổn cả chứ Thad?

Anh gật đầu: "Tôi sắp lấy cô gái này làm vợ khi có lệnh khoan hồng được gửi về. Tôi cần ở một mình một thời gian để tự điều chỉnh."

- Chúng tôi hiểu_ Harry nói.

Khi họ sắp bỏ đi, Ferguson quay về nhà. Harry nói: "Ông đã viết rất hay về cuộc đời của đám Stover và về vụ Harding. Ông có muốn viết về King Fitch cho tờ báo của ông không?"

_ Anh đã có tin tức về hắn rồi đấy à?_ William hỏi.

_ Có. Cảnh vệ và quân đội phối hợp tấn công vào chỗ ở của hắn, nơi cô gái tóc đỏ đã báo cho hay. Không bắt được King Fitch nhưng hiện đang truy đuổi hắn. Cái hay là đã làm tán loạn băng hắn ra. Nhờ cô Stover, băng Fitch không còn gieo kinh hoàng được nữa.

_ Tại sao chúng ta không ăn tối và anh sẽ nói cho tôi nghe tất cả về Harding và Fitch chứ nhỉ?_
Ferguson gọi ý.

_Hàng ăn của khách sạn có một đầu bếp giỏi đấy. Khi ta ăn rồi sẽ mang cho Thad một cái gì đó. Bốn người đi và T.J cài then cửa lại. Một lần nữa anh kiểm tra các cửa ra vào và cửa sổ để xem đã khoá chặt chưa. Anh đến bên cổ áo quan, mở nắp ra. Anh bế Carrie đặt lên giường. Sau khi cởi bộ váy trắng ra, anh kiểm tra vết thương rồi mặc bộ váy ngủ vào cho cô. Anh hi vọng ête sẽ sớm hết tác dụng và anh sẽ không phải dùng nó cho cô nữa. Nhưng anh vui mừng rằng nó đã làm cho cô mê man li bì đủ để mọi người tin rằng cô đã chết thật.

Anh thì thầm với cô gái đang ngủ mê mịch: "Anh biết em mệt vì cái thứ ête chết tiệt này, em yêu, nhưng anh cần phải thuyết phục mọi người rằng em đã chết. Anh hi vọng mong rằng ông bác sĩ sẽ không phát hiện ra mất đi một ít ête vì anh đã lấy cắp của ông ta tối hôm nọ hay đoán ra cai mọo của anh. Dĩ nhiên ông ta chẳng có lý do gì để nghi ngờ một cảnh vệ cả." Anh vuốt tóc cô, hôn lên đầu mũi cô: "Thứ hai tới chúng ta sẽ bỏ đi. Hank đã chuẩn bị mọi thứ cho chúng ta ở Waco rồi. Ngay khi toà xử xong, chúng ta có thể lén ra đi mà không bị nghi ngờ gì hết. Nhưng nếu anh không đến đó và thôi việc thì sẽ có người phát hiện ra việc anh đã làm và đuổi theo chúng ta. Chúng ta sắp ở xa và an toàn rồi em yêu. Chúng ta sắp lấy nhau và sẽ hạnh phúc bên nhau."

Trong khi giắt chăn cho cô anh vẫn tiếp tục nói một mình: "Em không phải lo việc Darby đau khổ vì việc em chết. Anh đã bảo anh ấy kế hoạch của anh trước khi thực hiện chúng rồi. Anh ấy đóng cái vai của anh ấy khá lắm và anh ấy mừng vì em đã an toàn." Anh kiểm tra cổ tay và thấy nó đã khỏi.

T.J rửa mặt mũi và tay cho Carrie. Anh cho hoa vào trong chậu nước và để chúng bên cạnh giường. Từ khi bị bắn, cô chỉ tỉnh lại có vài lần nhưng không đủ sáng suốt để biết cái gì đang xảy ra. Viết thương của cô nom đã khá hơn. Cô không bị nhiễm trùng hay sốt nhờ sự sơ cứu gấp rút của Kale. Cô đã nuốt được nước và súp mỗi khi T.J ép đồ vào miệng. Cô đã khá dần lên. T.J thấy mình tồi tệ khi phải nói dối các bạn cảnh vệ nhưng bây giờ anh chỉ còn nghĩ được tới Carrie thôi. Nhiệm vụ anh đã xong. Anh đã làm quá cái phần có thể trông đợi ở bất cứ người nào. Anh đã lợi dụng và phản người yêu và sứt nửa thì làm cho cô bị giết chết. Hai người đáng được hưởng hạnh phúc và tự do và nay bốn phận của anh là phải đạt được như thế.

T.J để cho cô ngủ yên trong khi anh tắm rửa, cạo râu, thay quần áo. Cho tới khi rời thị trấn, anh phải ở bên cô. Một khi lên đường, các cảnh vệ và tù nhân sẽ đi lên trên còn anh sẽ thông thả lái cỗ xe ngựa có chiếc áo quan đi sau. Khi còn có anh và Carrie, anh sẽ lại mở nắp áo quan ra. Đến ngoại vi Waco, cô lại được giấu đi cho đến khi đến được ngôi nhà Hank đã thuê cho anh. Trong khi anh làm báo cáo, theo vụ xử và rút khỏi cảnh vệ thì Hank peterson sẽ trông nom Carrie. Sau đó sẽ tới Montana và một cuộc sống mới bên nhau.

Đến ngày thứ bảy, Carrie tỉnh hẳn và T.J vẫn ở bên cô. Khi đầu óc cô suy nghĩ đã rõ rệt, cô lo lắng cho anh ruột nhưng T.J nói với cô rằng Darby yên ổn. Sau khi cho cô ăn súp, T.J nói với cô cái kế hoạch sắp tới của mình.

Giọng yếu ớt, cô hỏi: "Anh thật sự đưa em đi đấy phải không?"

_Về điều này, anh chưa bao giờ nói dối em, Carrie Sue. Anh yêu em và muốn lấy em nhưng chỉ có mỗi cách làm như thế được thôi. Em phải tin anh và hợp tác với anh.

Mắt Carrie nặng trĩu. Cô nhắm mắt lại ngủ, mỗi lần cựa mình thì lời nói cuối cùng của anh lại chạy qua đầu óc cô.

Sáng chủ nhật đầu óc Carrie đã tỉnh táo lâu hơn. Cô đòi cafe. Mồi T.J nở một nụ cười sung sướng.

Cô ngã người trên gối: "Vai em đau như dần. Em cảm thấy tựa hồ mình đã chết đi rồi lại được kéo lại về cuộc sống."

_ Anh quyết tâm không để em đi mà, cô gái. Em nợ anh_ T.J vuốt mái tóc cô mượt mà. Anh vẫn chải chúng đều đặn.

Đôi mắt màu tím lam của cô nhìn anh: "Em nợ anh? Sao anh lại có thể đi tới cái kết luận điên rồ thế nhỉ, nhà pháp luật đồng loã kia?"

_ Em là người dụ dỗ và ghẹo cợt anh cho tới khi anh mù mịt đi vì em. Em phải bị phạt vì để có được em anh đã làm nên bao kỳ tích. Rút cuộc là chúng ta đã bắt được Harding và em đã trả được thù và tóm được lẽ công bằng_ anh kể cho cô nghe những việc làm và cái chết của Quare Harding.

_ Những tin này làm em phấn chấn nhưng em lại thấy mệt vì nó. Darby thì sao?

T.J bảo mình đã nói những j trước và sau khi cô bị trúng đạn. Anh đã kể lại cái điều mà anh tin là sẽ xảy đến với Darby. "Đó là cái tốt nhất anh có thể làm cho anh ấy, em yêu." Anh ngồi xuống cạnh cô: "Những ngày sống ngoài pháp luật của anh ấy đã qua rồi. Em không thấy nhẹ nhõm hay sao? Bây h anh ấy có thể làm việc bằng cái đầu và cuộc đời ngay thẳng của anh ấy. Anh bảo anh ấy khi nào ra tù có thể đến sống với chúng mình. Anh ấy biết tính toán và anh ấy sẽ được chào đón. Không ai trong băng biết được sự thật đâu. Darby và anh thấy rằng nếu bảo với họ rằng em không chết thì nguy hiểm quá. Theo cách này thì sau khi ra tù sẽ chẳng có người nào tìm em."

_ Anh định nói Kadry sams và Dillon Holms?

Anh nhoẻn miệng cười: "Đúng thế, cô gái táo tợn và thông minh của anh ời. Anh là một người đàn ông thích chiếm hữu và hay ghen tuông. Anh không muốn người nào trong đám chăn bò si gái cứ đuổi theo vợ anh. Anh thích một cuộc đời thanh bình."

Cô cố lui ra khỏi anh nhưng không thể. Cô quá yếu và vai cô đau. Chạm vào người anh gây nên những tình cảm pha trộn lẫn lộn: Giận dữ, bức tức, bối rối, yêu và thèm khát. "Nếu em từ chối lấy anh thì sao? Ông Rogue phản trắc? Em có nhiệm vụ phải quên và tha thứ chỉ vì anh có một sứ mệnh cần hoàn thành, phải không? Làm sao em biết được việc này không phải là một mảnh khác của anh nữa chứ?"

Anh nắm lấy tay cô hôn: "Vì lý do nào nữa, cô gái. Băng Stover đã vào tù và em chẳng có điều kiện nào cứu được họ. Ngay cả khi em có điều kiện thì em cũng đủ thông minh để thấy thế này là tốt hơn cả. Em không muốn Darby bị sống ngoài vòng pháp luật hay bị giết. Anh đã cứu mạng anh ấy, Carrie Sue, và anh ấy có cơ hội làm lại cuộc đời sau khi mãn hạn tù. Không có cách nào em có thể giúp anh ngăn chặn anh ấy nên anh buộc lòng phải lừa em. Anh không nói dối trong tình yêu và hôn nhân bao giờ.

Cô muốn thảo luận thêm nữa nhưng cô đã lại thêm thiếp: "Vấn đề là..... Rogue.... em không biết là..... em có thể tin anh nữa không."

_ Em cần ngủ, em yêu. Em có nhiều thì giờ để trừng phạt anh với cái lưỡi nanh nọc của em. Ngay bây giờ em phải nghỉ ngơi thật nhiều. Ngay sáng mai chúng ta lên đường. Em sẽ phải chịu đựng cho tới khi anh bắt được họ ra và mở nắp cỗ áo quan.

_ Em.... không muốn đi..... trong một cái áo quan_ cô cãi.

_ E thích đi cùng với những người tù, ở lại trong tù cùng với họ, ra toà cùng với họ, đi vào tù với họ nhé. Em giận anh đến thế kia à. Em ghét anh đến vậy sao?

_ Thôi, T.J, em mệt quá..... không cãi nhau được nữa đâu. Chúc ngủ ngon..._ Cô nhắm mắt lại và

ngủ liền.

T.J để cô nằm im trên giường, hôn lên trán cô: "Em có thể giận anh, cô gái, nhưng em yêu anh. Như thế sẽ giúp được nhiều việc cho chúng ta đấy."

Sau đó, khi cô tỉnh lại, anh cho cô xem tờ báo có ảnh cổ áo quan của cô và đọc những bài viết về cô. Anh kể cho cô về việc ông sêríp đến khách sạn kiểm tra việc cô có chết hay không và anh bảo gì với ông bác sĩ.

Carrie thú vị và cảm phục: "Anh quả là một người thông minh và táo bạo, Rogue. Hay bây giờ em phải gọi anh là Thad?"

Anh mỉm cười rồi nhún vai: "Miễn tên gì em thích là được, em yêu. Anh thường lấy tên là T.J nhưng một ít bạn bè và cảnh vệ gọi anh là Thad. Em là bà Thadeus Jerome Jamison, Carrie Sue Jamison.

_ Nếu như em lấy anh_ cô trêu, giật tay mình ra khỏi tay anh.

Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô: "Em không còn cách nào khác nữa rồi, cô gái. Anh đã cứu sống em, đã đưa em ra khỏi nhà tù. Em thuộc về anh rồi, cô gái."

_ Hoặc là theo cách của anh hoặc là nhà tù chứ gì? Em phải lựa chọn có phải không?

Anh thất vọng và thở dài náo ruột: "Thôi Carrie, hãy cho anh một cơ hội khác nữa đi."

_ Một cơ hội khác nữa để lợi dụng và phản em?

_ Trời, em, cô gái bướng bỉnh này, định trừng phạt anh nữa đấy à? Anh có thể nói và làm gì để thuyết phục em rằng anh yêu em đây?

_ Em không ngờ việc anh yêu em, cảnh vệ Jamison. Nhưng lòng tin là một phần rất lớn của tình yêu và hôn nhân đấy. Anh đã nói dối em.

Anh cãi lại: "Và em thì chưa nói dối anh lần nào đấy sao?"

Carrie cảm thấy có lỗi: "Em đã nói dối_ cô thừa nhận_ nhưng em cần phải thế."

Giọng anh mềm lại: "Cũng như anh phải lừa em, chính vì nhiều lý do khác nhau. Ngay cả như thế anh vẫn tin và yêu em."

Carrie cau mày lúng túng: "Anh nói đúng, nhưng....."

_ Anh biết điều đó sẽ làm em khổ tâm, em yêu nhưng anh sẽ chứng tỏ tấm lòng của anh đối với em. Hãy cho anh thì giờ, lòng kiên nhẫn cũng như sự thông cảm. Anh cũng khổ tâm lắm chứ. Hãy tưởng tượng xem: Thad, người của pháp luật yêu phải một cô gái ngoài pháp luật - cô gái chạy trốn nổi tiếng mà anh ta thề sẽ bắt. Bây giờ, anh quay lưng lại với tất cả những gì anh vốn đã biết cốt chỉ để chiếm được em thôi.

T.J nói cho cô nghe về tấm huy hiệu và công việc của anh: "Anh là đặc phái viên của tổng thống và là một cảnh sát trưởng của Hoa Kỳ trước khi làm một cảnh vệ Texas vào năm 1874. Đó là lúc họ muốn tổ chức lại. Có lẽ em không biết họ đã bị những nhà cầm quyền, quân đội và các nhà chính trị gia hủ bại giải tán. Anh nghĩ đó là để trừng phạt họ đã ra khỏi liên hiệp năm 1861. Cơ quan lập pháp Texas đã thông qua một đạo luật năm 1871 lập lại họ với 6 đại đội. Trung tá John Jones đc cử phụ trách tiểu đoàn biên giới để phụ trách các vấn đề biên giới và đánh người da đỏ. Anh làm việc dưới quyền đại uý LH MacNelly của lực lượng đặc biệt. Bọn anh đc nhiệm vụ phải đuổi sạch khỏi Texas những kẻ ăn cắp và kẻ cướp, lập lại pháp luật và trật tự. Tổng thống, văn phòng cảnh sát trưởng và cảnh vệ gần như cho anh gánh vác những nhiệm vụ khác nhau nhưng anh luôn lấy tay súng Rogue làm chiêu bài. Các nhiệm vụ của anh buộc anh đi khắp Texas và các vùng lân cận. Vì thế mà anh đã gặp Hanks, Mitchell and Joe Collins." Anh kể lại toàn bộ câu chuyện Arabella và Maria và anh lấp những chỗ trống mà cô

hỏi.

Anh nói, giọng buồn rầu: "Anh đã cố kiếm cho em một lệnh khoan hồng, Carrie, nhưng họ không cho và nếu như anh không bắt sống Darby thì sẽ có một người nào đó giết anh ấy. Anh đã cố làm. Điều đó là quyền của mọi người. Em có hiểu đc cho thân phận của anh không?" Cuối cùng cô nói: "Em cần thời gian, lòng kiên nhẫn và cả sự thông cảm nữa. Có lẽ hiện em đang quá yếu và mệt nên không thể phân biệt đúng sai."

_ Hãy trả lời anh một câu hỏi thôi nào: Em có yêu và muốn anh không?

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám khói của anh và nói: "Có, em yêu anh!"

Anh toét miệng cười:

_ Bây h thế là đc. Hãy chớp mắt đi một lúc, em yêu. Lát nữa Bill muốn tới thăm nếu em ổn.

_ Tại sao chúng mình lại ở nhà ông ấy? Tại sao ô ấy lại giúp anh? Đừng lại bảo em rằng ô ấy cũng là một cảnh vệ đấy nhé_ cô đùa, cảm thấy như cất đi đc một gánh nặng.

T.J nói rõ mình đã gặp ô nhà báo lúc nào và ntn. Anh nói rõ Bill đã không phản bắg Stover với ô Sêríp địa phương.

_ Bill Ferguson là người tốt_ cô nhận xét_ em thích gặp ô ấy sau này. Em muốn cảm ơn những cái mà ô ấy đã làm cho em và Darby. Lúc khác gặp anh nhé, bạn đường ăh_ cô lăm bằm rồi rúc vào giường.

Sáng thứ hai ngày 26/6 Một tuần sau khi Carrie bị bắt. Cô hồi phục chậm và khó khăn. Cô hỏi: "Nếu họ muốn xem lại xác em lần nữa thì sao?"

_ Không đâu, em yêu. Em chết đã quá lâu rồi. Nhưng phòng xa thì anh sẽ giúp em mặc cái váy trắng này vào và cầm những thứ này_ anh nói, rút những bông hoa héo úa trong bình ra_ chúng mình may quá, họ lại không cho một xe tù để chở những người kia đi Waco. Như thế chúng ta sẽ không phải đi cùng với họ.

Anh giúp Carrie mặc váy và cô ngắm nghía nó:

_ Anh kiếm ở đâu ra thế? Đẹp đấy!

_ Ở một cửa hàng quần áo địa phương. May mà lại vừa. Em mặc bộ váy này trông lớn hẳn lên. Tại sao em lại không mặc nó khi chúng mình cưới nhau nhỉ?

Cô liếc nhìn anh nhưng không trả lời. Cô đang cố giữ bình thản, cô đang cố hiểu. Cô biết T.J sẽ không cho cô hồi sức phức lại nơi đây_ nơi mà anh không thể chăm sóc đc. Bây h tốt nhất là hợp tác. Mà cô cũng muốn ở gần với phiên toà xử Darby. T.J đã hứa tìm cách để hai người tới thăm Darby một lần nữa trước khi Darby vào tù. Cô cũng muốn xem T.J có thật sự từ chức và bỏ đi với cô như anh đã hứa không.

Carrie Sue Stover yêu Thad Jamison hết lòng nhưng cô lại sợ mình bị nhẹ dạ sau vụ việc anh lừa cô vừa rồi. Thời gian và những hành động tới đây của anh sẽ mách bảo cô phải làm như thế nào.

Cô lại đc đưa vào nằm trong cỗ áo quan: "Em không thích như thế." Cô lằm rằm trong khi nằm xuống, co người lại lúc vai bị vướng.

T.J đặt một bình toong nước và một ít thức ăn vào cỗ áo. Anh để một khẩu súng gần tay cô:

"Phòng có việc j xảy ra mà em cần tự vệ. Cứ nằm im và bất động. Anh sẽ cố rũ đc họ càng sớm càng tốt."

T.J và một người khác đặt cỗ áo lên xe. William ném những túi yên của cô vào cạnh đó. T.J buộc

yên của Điều hâu đêm và Sarrow vào cửa hậu xe. Anh bắt tay Ferguson và nói: "Thứ bảy sẽ gặp anh ở Waco. Cảm ơn anh!"

T.J leo lên cổ xe hàng, hất cương ngựa kêu lách cách và cổ xe đi lên để nhập vào nhóm người gần đó. Anh liếc nhìn Darby nhưng không làm cho người khác nghi ngờ đc rồi nói: "Nào đi!" Ngoài San Angelo mười dặm, trên con đường xéo qua Brownwood và Harmington để tới Waco, anh dừng mọi người lại: "Đi thế này chậm, Harry. Tại sao anh không đi trước rồi tôi sẽ đuổi kịp anh ở Waco. Nếu tôi đi nhanh thì tôi sẽ làm văng áo quan của cô ấy ra ngoài mất thôi." Harry cười và nói: "Nếu anh không ngại đi một mình thì tôi thích đi nhanh lên trước hơn."

Cảnh vệ, các phó Sêríp và các tù nhân phóng đi để cổ xe của T.J ở lại.

T.J nói: "Chờ thêm tí nữa. Cần cho yên chí là họ đã đi rồi. Em ở trong đấy có ổn không?" Cô gái bị thương không trả lời, T.J bèn hốt hoảng. Anh gõ vào cổ áo hỏi: "Carrie Sue, e có sao không?"

Một giọng ấm áp đáp lại: "Chỉ nóng và đau nhưng tốt cả."

Họ đi một nửa h nữa rồi dừng lại. T.J mở nắp áo quan, đưa cô ra khỏi nơi giam cầm bằng gỗ.

Vai sao? anh hỏi_ Anh phải thay cho em cái áo nóng bức này và mặc một cái j đó mát hơn. Anh đã giặt mấy thứ áo quần Mexico này, chúng có thể đánh lừa thiên hạ đc đấy.

Cô nhận thấy họ đang dừng lại ở dòng chảy phía đông của sông Concho. Cô vui. Cái bụi cây anh chọn có bóng râm và mát. Cô để anh cởi chiếc váy trắng xinh đẹp ra, kiểm tra vết thương, băng lại bằng gạc sát trùng anh đã lấy trộm của bác sĩ.

Khi anh quăng chiếc váy trắng tăng đen vào trong cổ xe, cô ráng lấy sức quở anh: "Đừng làm thế, T.J Rogue. Anh gấp nó lại rồi đặt nó vào cẩn thận kẻo làm hỏng nó mất kìa. Tay anh có sạch không đấy? Em không muốn anh làm bẩn nó đi đâu."

T.J cười nói: "Thưa bà, vâng. Anh mừng là tinh thần của em đã trở lại với em rồi."

_Em muốn đi bộ một chút, anh có giúp em không? Chân em như bằng bông nên em không thể tự đi một mình được. Em không quen nằm dài hàng ngày trời.

T.J thích thú mỉm cười. Anh quàng tay phải vào eo cô còn tay trái nắm lấy khuỷu tay cô. Anh đưa cô dạo loanh quanh một chút. Người cô dựa vào anh.

Em đã rất yếu và bây giờ thì khá hơn nhiều. Khỉ nợ, cô chửi thề, hỗn hển em không thích cái cảm giác này, yếu đuối như một đứa bé vậy.

_Cứ thoải mái, em yêu. Em suýt chết còn gì. Em đang khoẻ và có sức, em sắp khá rồi. TỪ nay cho tới lúc đó thì cứ dựa vào anh. Em muốn hay cần bất cứ cái gì anh cũng sẽ kiểm và làm cho em.

Vì một lý do nào đó, Carrie bật khóc: "Khỉ nợ!" _ cô lại chửi thề, cảm thấy mình dớ dẩn: "Đầu tiên em cảm thấy mình yếu đuối như một đứa bé, nay thì em đang chửi tục như một đứa bé. Em ghét như thế lắm."

Chương 48

Ngày thứ ba, trong khi hạ trại dừng chân, để cho cô dịu bớt căng thẳng T.J nói với Carrie Sue về Waco nằm ở giữa thung lũng sông Braddocks màu mỡ và xinh đẹp. Đó là một thị trấn nổi tiếng về gia súc, bông, ngô và cây trồng. Anh giải thích tại sao những con suối lạnh của thị trấn lại được yêu chuộng cùng với những người da đỏ Waco, tại sao pháo đài của Cảnh vệ lại được xây dựng ở đó năm 1837. Anh nói đến những đồn điền đẹp đẽ, trù phú nằm dọc theo con sông trước chiến tranh, những đồn điền đã bị phá vỡ khi nền kinh tế đồn điền bị sụp đổ và dân cư tán loạn. Nhưng cuộc vận động đổi mới ở miền Tây tiếp theo chiến tranh cùng con đường Cheetshome đã đem lại sự sống mới mẻ đến cho Waco. Anh nói về Pháo đài Fitcher, Bộ tư lệnh của Cảnh vệ ở vùng này, nơi anh đến báo cáo sau mỗi nhiệm vụ. Anh nhắc tới những cầu treo lớn nhất nước bắc ngang qua sông Braddocks, xây năm 1870 và không có cầu treo nào ở Mỹ sánh bằng được.

Khi Carrie Sue nói muốn xem tất cả những cảnh quan kỳ thú đó, T.J hứa sẽ đưa cô đi xem, khi nào họ giải quyết xong được tình cảnh khó khăn này. Anh có ý chờ tới khi đến được Waco, nhận lấy các giấy tờ chính thức rồi mới nói với cô về lệnh khoan hồng, đó quả là một quyết định khôn ngoan.

Tối thứ tư, khi hạ trại xong họ đã nói về quá khứ của mình, riêng từng người và chung cả hai. Carrie Sue nhận thấy anh đã săn sóc mình chu đáo dịu dàng như thế nào. Anh không nài ép cô một cách viển vông, cũng không tranh cãi với cô hay cố cưỡng cô nghĩ theo cách của mình. Anh có vẻ để cho cô có được thì giờ mà cô yêu cầu. Dọc đường anh thường dừng lại ở các trang trại, các trại chăn nuôi hay các thị trấn nhỏ để mua thức ăn nóng sốt, trong khi cô nằm nấp trong cổ áo quan cho tới lúc họ đã lại đi khuất hay hạ trại.

- T.J anh tốt với em quá, em biết ơn anh. Mỗi ngày em lại cảm thấy khỏe lên và đó là nhờ sự săn sóc hào hiệp của anh.

Anh mỉm cười với cái vẻ thư thái của cô tối nay. Sắc mặt và thần thái của cô đã khá hơn. "Anh nợ em mà, cô gái. Anh yêu em và em thì cứu sống anh".

Cô đặt tách cà phê sang bên nói: "Không đúng, Darby không thích giết anh hoặc để cho người của anh ấy giết anh".

T.J dịu dàng bác lại: "Đừng cứ bị mù quáng vì tình yêu và lòng trung thành của em đối với anh ấy, Carrie Sue. Cả em lẫn anh đều biết Darby sẽ giết anh vì anh ấy nghĩ là cần phải thế. Thế nên anh mới cần kết thúc xong chuyện này, anh cần ngăn chặn anh ấy lại, không cho làm những việc anh ấy không muốn làm nhưng lại cảm thấy cần phải làm để sống sót. Anh nghĩ anh ấy mừng là anh đã ngăn anh ấy lại".

Carrie Sue cố không méch lòng, vì câu trả lời của anh là một câu trả lời trung thực, mặc dù để chấp nhận sự thật cô đau đớn vô cùng.

- Lần cuối cùng anh gặp anh em thì anh ấy trông thế nào?

- Anh ấy hiện rất bình tĩnh, nhẹ nhõm, anh cần phải nói như vậy. Anh nghĩ là anh ấy cảm nhận ngòi mẫn hạn tù và bắt đầu lại cuộc đời mới một ngày nào đó. Ít nhất thì anh ấy cũng không giận anh nữa. Em hãy tin là anh của em tin anh và thích anh, cho dù em không tin và không thích anh đi nữa, cô gái hay thay đổi như thời tiết của anh ạ!

- Em không hay thay đổi - cô vặn lại.

- Em gọi một cô gái yêu em về mùa hè rồi lại mùa đông thì thôi là cái gì? - anh trêu.

- Cái đó lại còn hơn cả mùa đông cơ, T.J.Rogue, em muốn nói là Thad.

- Đúng thật là như thế đấy à, Carrie Sue - anh lo lắng hỏi.

Cô mỉm cười: "Đó là sự lừa dối khôn kiếp của ông đấy, ông Rogue ạ!"

Mắt anh hòa vào mắt cô. "Đúng, một điều anh đã thể thực hiện từ lâu trước khi gặp phải cái "mụ" khắc ra lửa, "mụ" làm lộn nhào cả đời anh lên. Hãy bảo anh xem, em sẽ nghĩ về anh như thế nào nếu anh quay lưng lại với nhiệm vụ và trở thành một kẻ cướp chỉ vì em mà thôi?"

- Em không muốn anh trở thành một kẻ cướp. Em không muốn Darby trở thành một kẻ cướp. Em không muốn em là một kẻ cướp. Ý anh sao?

- Vậy thì một người pháp luật trung thực phải làm cái gì đây, cô gái? Cứ để cho cô đi con đường thênh thênh của cô rồi bị giết vì cô yêu anh ruột quá không thể phản bội lại được ư? Cứ để cho băng Stover tiếp tục đánh cướp khi anh biết rằng anh có thể đến ngăn họ lại được ư? Vậy anh cứ phải làm ngơ để không xúc phạm đến em ư? Rằng anh cứ phải quên em đi, là điều mà không tài thánh nào làm được? Anh có nên quên pháp luật và nhiệm vụ của anh, những lời hứa với bạn bè và cấp trên không nào? Anh có thể cho phép những người vô tội đau khổ hay chết chóc như gia đình anh ruột anh, co Starns và những người cảnh vệ nọ khi mà anh có cách ngăn lại bất cứ cái chết nào khác trong tương lai hay không? Chắc chắn tất cả mọi người như em đều hiểu được lòng trung thực, nỗi thất vọng và tình yêu chứ. Xem em đã làm cái gì vì họ nào?"

T.J cầm lấy tay cô, ép cô nhìn vào mắt mình trong khi anh hỏi: "Carrie Sue, hãy bảo anh, nếu ở vào địa vị anh thì em sẽ làm gì để giải quyết được vụ này mà không làm tổn hại đến quan hệ của chúng mình? Anh đã làm moik cái trong phạm vi quyền lực của anh để bảo vệ em, cứu sống em và Darby. Hôm nay Darby còn sống được vì là anh đã dùng em để bắt anh ấy. Anh ấy hiện đang có một trong những luật sư giỏi nhất Texas bảo vệ. Anh đã thu thập được những bằng chứng có lợi cho anh ấy và cho em. Anh đã sẵn sangd *làm bất cứ cái gì* cho Tổng thống, Thống đốc và Cảnh vệ để đổi lấy cho em sự khoan hồng. Nếu em ở vào hoàn cảnh của anh, nếu em gặp và yêu anh sau khi em đã ở trên cùng con đường dẫn tới công lý và phục thù như anh thì em sẽ làm cái gì để chấm dứt vụ này trong khi anh vẫn giữ được lòng tự trọng của em và của anh nào? Nếu em có thể trung thực mà nói rằng em sẽ làm một cái gì đó khác được thì anh sẽ để cho em tự do ngay khi em hoàn toàn bình phục và anh sẽ không bao giờ làm phiền em nữa. Đừng trả lời anh bây giờ, hãy suy nghĩ đi đã, Carrie Sue".

Carrie Sue chưa trả lời câu T.J hỏi đêm trước nhưng cô đã suy nghĩ nghiêm chỉnh về nó trong khi đi đường sáng nay. Cô phải thừa nhận rằng anh nói đúng. Nếu anh không làm thế cô sẽ không trọng anh ngay, và cả anh cũng không tự trọng mình được. Anh là một người có lương tâm, danh dự và một người tốt, một người cứng rắn và có thể nương nhờ được. Cô đã qua gần như một mình với anh trong hơn một tuần. Hai người đã nói nhiều lần về nhiều vấn đề khác nhau. Không ai đã làm được nhiều cho cô hơn T.J

Rõ ràng Thad Jamison yêu cô, muốn cô thông cảm. Hiển nhiên là anh đã làm mọi cái trong quyền hạn của anh để giúp cô và Darby. Cũng không thể chối cãi rằng anh không làm thế nào khác được đối với tất cả những gì liên quan. Anh đã dám liều để bảo vệ cô. Cô biết đầu óc anh đã phải rối bời lên vì phản lại bạn bè, cấp trên, nhiệm vụ, tất cả để cứu cô. Anh đã quay lưng lại tất cả những cái đó để cô có thể được tự do và hạnh phúc, trở thành người vợ của anh. Đúng, cô thừa nhận, anh đã nhiều phen làm trọn phận sự của anh cho mọi người kể cả cho cô.

Cả hai người đều im lặng trong suốt buổi sáng trên đường và cô hiểu vì sao. Cả hai đều mắc vào trong những ý nghĩ sâu nặng và những cảm xúc chống chọi. Họ đã yêu nhưng lại đang đương đầu với những vấn đề nghiêm trọng. Cả hai muốn có một tương lai với nhau, một sự

khởi đầu mới mẻ, tươi sáng và sung sướng. Nhưng nếu cô không tha thứ cho anh thì anh sẽ buồn bỏ cô ngay - như đã thề. Cô biết đó là điều cô không cần và không muốn. Cô cần và muốn là Thad Jamison cơ.

Ở nhà William và trên đường đi, họ đã không được thoải mái bên nhau, sợ chia tay ra, sợ tin cậy nhau và tin cậy chính mình nhưng cũng lại sợ là không làm như thế. Sự căng thẳng quá ư gay gắt với họ, một cái gì đó họ cần đến để chấm dứt trước khi có thể làm được một cuộc khởi đầu mới mẻ. Mỗi người đều biết việc chối từ thông cảm và tha thứ thì sẽ làm cho họ tổn thương. Lòng tự trọng giả tạo và sự ương bướng cần phải được gác sang bên. Họ cần thanh thản để làm lại sợi dây giằng trói họ với nhau.

Cuối chiều hôm ấy, họ tới ngoại vi Waco. Carrie Sue bị giam lại vào trong cổ áo quan lần cuối cùng T.J đánh xe đến thẳng ngôi nhà Hank Peterson đã thuê cho hai người. Khi họ đến, Hank đang chờ ở đó, anh giúp T.J bỏ áo quan, đồ lều xuống.

Trong ngôi nhà nhỏ, T.J bỏ nắp áo quan ra, giúp Carrie Sue ra khỏi cái hộp gỗ. Anh đặt cô ngồi xuống một chiếc ghế tựa rồi mỉm cười, một nụ cười đáng yêu, dịu dàng làm cho người cô nóng ran lên từ đầu tới chân.

Hank nói: "Tôi đã chuẩn bị tất cả những thứ anh cần, Thad. Nhưng nếu sót cái gì thì tôi ở khách sạn Merry đấy nhé!" - Hank mỉm cười khi nghĩ tới cái tin vui mình nắm trong tay nhưng anh sẽ để cho bạn tiết lộ nó với Carrie Sue. Khi bằng lòng với cái mưu liệu lĩnh của T.J., anh biết sẽ có lệnh khoan hồng gửi xuống xóa bỏ tội lỗi cho họ. Anh không thể cho phép người con gái này đi vào tù hay bị treo cổ vì những lỗi lầm trước đó do tuổi trẻ bị lạc đường và chua chát của cô. Cô đã không muốn cuộc sống xấu xa đó, đã cố trốn thoát khỏi nó nhiều lần. Carrie Sue Stover đáng được cứu giúp. Nhưng nếu anh còn là một cảnh vệ thì anh không thể giúp được Thad trong công việc làm phi pháp này. Hiện nay, anh chỉ là một công dân, một người bạn tốt và một người có trái tim lãng mạn.

Chính trong lúc Hank đang nghĩ tới những câu đó ở trong đầu thì Carrie Sue hỏi: "Tại sao anh làm thế, Hank? Cái đó là chống lại pháp luật, em chắc như vậy đấy!"

Hank mỉm một nụ cười chân thật với cô. "Vì tôi là một anh rồ đáng nguyên rủa, Carrie Sue, và vì Thad là bạn thân nhất của tôi. Anh ấy sẽ không hỏi tôi giúp việc này nếu như nó không mệnh hệ tới sự sống còn của anh ấy. Tôi biết hai người yêu nhau, điều đó hoàn toàn chính đáng, nên giúp. Tôi nghĩ cô có thể nói, đôi khi pháp luật cũng phải cần đến một bàn tay giúp đỡ để ra được một quyết định đúng đắn. Chắc chắn là tôi không thể để cô bị treo cổ hay vào tù, không thể để cuộc đời của Thad bị hủy hoại vì những sai lầm cô buộc phải gây nên lâu rồi trước đây. Cô đáng được hưởng hạnh phúc. Đó là cái cách duy nhất để đạt được hai điều đó". Một nụ cười rạng rỡ lướt trên mặt cô và dừng lại ở đôi mắt màu tím lam, mắt cô sáng lên vì những giọt nước mắt vui mừng và biết ơn. Những cảm xúc đó lộ ra trong giọng nói khi cô đáp lại. "Cám ơn anh, đó là một trong những điều tốt đẹp nhất chưa có ai từng làm cho em. Em cần phải yên tâm là anh sẽ không bao giờ bị uy hiếp, em không muốn anh gặp phải sự rắc rối nào vì em. Em hy vọng anh không giận nếu như em cũng coi anh như một người bạn".

- Tôi sẽ coi đó như là một vinh dự chứ, Carrie Sue. Tôi vui mừng là cô đã tai qua nạn khỏi. Bức điện của Thad nghe có chút hoảng hốt.

Carrie Sue liếc nhìn T.J rồi mỉm cười. Để tỏ với người yêu rằng mình đã thoải mái, vui vẻ, cô đùa: "Đó là vì người bạn đường lén lút của em đã phải vất vả và đau khổ để bắt được em đấy ạ!" T.J vui vẻ vặn lại: "Chỉ là vì cô gái bông bột của anh đã phải vất vả đau khổ để làm cho anh thất

bại. Nhưng anh quyết không mất hy vọng. Anh cần một người vợ để uốn nắn cho anh và em là người đàn bà duy nhất có ý định và có khả năng tha thứ cho anh, cho cái bệnh điên rồ của anh". Tất cả cùng cười. Rồi Carrie Sue đáp lại: "Chỉ là vì em không còn lối chọn nào khác, người bạn đường thích áp bức của em ời!"

- Cô gái, ngay bây giờ, anh ra một cái lệnh khác nhé. Em cần lên ngay giường chợp mắt đi. Nếu em muốn nhận được cái đặc ân anh đã hứa thì em sẽ cần đến nhiều sức khỏe lắm đấy.

Carrie Sue đỏ mặt lên khi cô nghĩ Hank sẽ hiểu thế nào về chữ "đặc ân". "Nếu anh từ chối không cho em tắm thì em sẽ nổi một trận tam bành đây này!"

Hank cười rồi nói: "Tôi cần phải đi cho cô nghỉ. Mai sẽ gặp cô nhé, Carrie Sue. Anh có muốn tôi gửi tốp ngựa kéo xe và ngựa của cô ấy vào tàu ngựa không?" - anh hỏi bạn.

- Thế thì hay qua, Hank. Tôi sẽ giữ Điều hâu đêm ở đây. Chờ cho tôi lấy đồ đạc ở trong xe ra đã

- Anh nhìn Carrie Sue và nói - Ngồi yên trong cái ghế này, cô gái. Anh sẽ quay về ngay và đưa em lên giường ngủ. Anh không muốn em ngã rồi bị thương đâu.

Ở ngoài, Hank đưa những giấy khoan hồng chính thức cho Thad Jamison. "Chiều mai tôi sẽ ngồi

với cô ấy cho anh đi tới Bộ tư lệnh chỉnh lại tình hình. Tôi im không nói gì, tôi nghĩ anh muốn

báo cái tin vui này cho cô ấy. Có một bức điện của Tổng thống Grant ở trong này, có lẽ anh muốn đọc nó trước khi quyết định làm gì. À phải, có thức ăn trong cái lò hâm ở trên bếp đấy!"

Hank buộc cương ngựa của anh vào cổ xe cùng với con vá của Carrie Sue. Anh leo lên ngồi chỗ người lái và đi tới tàu ngựa. T.J buộc cương Điều hâu đêm vào cái cột ngắn buộc ngựa ở trước cửa, đặt yên vào bên trong cửa rồi đi vào với Carri Sue.

- Anh muốn em ngủ đi một lúc rồi cơm tối xong ta có câu chuyện nói với nhau - Anh nhắc bồng cô lên đưa tới giường, bắt chắp cô cổ cái rằng mình có thể đi tới giường được. Khi anh đặt cô lên giường, anh cười: "Nhưng anh lại thích mang em đi như thế cơ, cô gái".

T.J cúi xuống hôn cô, "Carrie Sue, mọi cái sắp sửa ủng hộ chúng ta đấy. Rồi em sẽ thấy".

- Nếu các bạn anh đến thăm thì sao? Anh sẽ giải thích về em như thế nào?

- Không ai tìm ra được chúng mình ở đây đâu. Họ chưa biết rằng chúng mình đã tới thị trấn và họ cũng không biết gì về ngôi nhà này.

Khi cô tỉnh dậy hai giờ sau, T.J rửa mặt rửa tay cho cô giữa những tiếng cười và những lời trêu ghẹo nhau. Anh giúp cô vào bếp, ngồi vào một cái ghế. Họ ăn ngấu ăn nghiêng một bữa gồm gà quay, nước sốt thịt, bích quy, cà phê, và đậu ve với khoai mà anh đã hâm nóng lại.

- Ngon quá - cô liếm môi, nói khẽ - Anh làm em hư mất.

- Anh có thể nói là anh nấu ngon như thế đấy nhưng thật ra Hank đã đặt ở khách sạn về. Anh chỉ có hâm nóng lên và bày ra thôi. Rồi anh dọn cho em nghỉ.

- Anh vừa làm bao nhiêu, để em giúp.

- Không được cô gái. Em không thấy em yếu như thế nào à? Đó là một vết thương tai hại, em vẫn còn đang trong thời kỳ bình phục.

- Anh nói đúng! Em vẫn cảm thấy người như bồng bênh và cái vai làm em đau đến khó chịu.

- Cái cổ tay bong gân thì sao? - anh hỏi.

- Bây giờ tốt rồi. Hết đau và sưng rồi, đó là nhờ anh đấy, "bác sĩ" ạ.

- Tốt, anh sẽ đưa em ra phòng khách để anh dọn trong này.

- Không, em sẽ uống cà phê và nhìn anh làm. Em muốn xem ở trong bếp anh giỏi như thế nào, xem cái tài của anh ở đây có đọ được với những cái tài ở trên đường không.

Cô quan sát và uống cà phê nhâm nhi trong khi anh dọn bàn, rửa đĩa. "Nhà này của ai?" - cô hỏi. "Anh nói là thuê nhưng nó lại có đồ đạc. Đẹp và đáng yêu quá."

- Nó là của một người đàn bà góa mới chết. Bà ta không có gia đình đòi hưởng tài sản. Ngân hàng đem bán nó. Tiền thì cho một nhà trẻ mồ côi như người đàn bà đó yêu cầu. Hank đã may mà thuê được.

- Mừng thật, nó đẹp quá. Khi em làm việc ở trại chăn nuôi của Quade, em có một gian phòng nho nhỏ. Em phải ở trong đó trừ lúc làm việc vất ở các gian phòng khác. Rồi khi em làm việc ở Santa Fe, em cũng có một buồng xinh xinh, đồng lương ít ỏi chỉ cho phép em có được như thế. Một số nhà kinh doanh đã thật sự lợi dụng bóc lột những người con gái tự lập bằng cách đối xử với chúng em như bọn nô lệ và trả lương cho chúng em chỉ đủ sống qua ngày, trừ phi muốn làm những việc đặc biệt khác sau đó - cô nói có hàm ý - Cái nhà trọ ở Tucson cũng hay - Cô nom tươi sáng lên rồi lại rầu rầu.

- Gì thế em? - anh hỏi, nhận thấy sắc mặt cô thay đổi.

- Em nghĩ đến bà Thayer ở Tucson. Em mong có thể viết thư giải thích một số điều cho bà ấy. Bà ấy tốt và thương em lắm. Nhưng em lại phải coi như mình đã chết mất rồi. Em nghĩ không biết bà ấy có nghe thấy tin tức không.

- Em vẫn có thể viết cho bà ấy một bức thư. Em có thể đề ngày trước hai mươi mốt tháng Sáu. Anh sẽ bỏ cho em.

- Cảm ơn, em thích cái chỗ này - cô nói khẽ - trừ cái trại chăn nuôi ở Laredo ra thì đây là cái nhà đầu tiên em sống ở trong đó từ khi bố mẹ em...

Đang làm, T.J ngừng đầu lên khi cô im lặng. "Anh biết tình cảm của em, Carrie Sue. Anh không có một mái nhà nào từ khi bố mẹ anh chết. Hoặc là những phòng khách sạn lạ hoắc hoặc là doanh trại, lều lán hoặc ngủ ở trên đường. Anh thích chúng ta thăm Harry, Hank và Mitchell.

- Em cũng thích đi thăm các anh ấy. Sống hết năm tháng ở trên đường thật là ghê sợ phải không anh?

- Từ khi gặp em thì anh không nghĩ nhiều như thế về nó nữa.

Làm xong công việc, T.J gợi ý: "Chúng mình ra phòng khách ngồi nghỉ. Chúng mình có thể sống như những người chủ nhà thật sự ở đây. Tuy không có tráng miêng lẫn rượu gì cả".

Carrie Sue cười, cầm lấy bàn tay anh chìa ra cho mình. Được giúp, cô đi vào gian phòng sang trọng, ngồi lên chiếc đi-văng hoa, dành chỗ cho anh. T.J ngồi xuống cạnh cô. Anh ngả đầu lại đằng sau, nhắm mắt lại, thở dài hài lòng.

- Ít ngày tới đây sẽ rất bận - anh nói, không mở mắt ra. Anh sợ cái gì đang chờ đêm nay.

Cô nhìn anh: "Anh mệt à?"

- Mệt. Đánh một cỗ hàng chậm rì rì hàng ngày liền thì gáy và lưng đau lắm, khi mà anh đã quen với một con ngựa phóng nhanh và một cái yên thoải mái mất rồi.

- Trông nom và chở đi quanh quần một người tàn tật yếu đuối chắc cũng như thế chứ? Anh quay lại bắt gặp mắt cô. "Em chẳng nặng cũng chẳng khó khăn gì".

- Em có cả hai, ông Rogue, ông biết đấy. - Cô lại cười - Sắp sửa vất vả để quen với cái tên thật của anh rồi đây. Cần phải chú ý và thực hành nhiều. Cấp trên của anh có câu vì anh phá cái tên tuổi giả của anh để giúp em không?

- Anh đã không cho họ có cơ hội cách chức anh hay quở trách anh đâu - Anh đứng lên lấy một cái phong bì, rồi quay lại bên đi-văng đưa cho cô. "Hank cho anh cái này. Em cần đọc".

- Cái gì vậy? - cô vừa cầm lấy phong bì vừa hỏi.

- Tin lành cho em. Có thể hơi gay go cho anh.

Cô đọc những điều chính thức về một lệnh khoan hồng hoàn toàn cho Carrie Sue Stover rồi nhìn sang bên trang có con dấu và chữ ký Tổng thống, và con dấu, chữ ký của Thống đốc Texas ở trang kia. Cô nhìn anh với con mắt kinh ngạc.

- Đúng, cô gái, là thật cả đấy, phải cái hơi muộn.

- Em được tự do à? Em có thể đi đứng thế nào tùy ý à? - cô hỏi.

- Đúng, nhưng sẽ nguy hiểm cho tới khi mọi người đều biết được sự thật. Cho tới khi nó được đăng lên báo và được biết nếu không thì em vẫn cứ còn trong nguy hiểm nếu như có ai đó nhìn thấy em. Và có một vấn đề khác nữa. Anh cần phải nghĩ ra một cách giải thích với mọi người về việc gọi là cái chết của em trước khi họ thấy em đi đây đi đó, vẫn sống khỏe mạnh. Anh đã giả mạo cái chết của em trước khi lệnh khoan hồng này được ban ra nên anh phải làm sáng tỏ sự giả mạo đó trước khi em lộ mặt. Nói cách khác, Bill, Hank và anh đang lòi thối to vì đã phá pháp luật. Em là một tội phạm bị truy nã mà bọn anh lại giúp em trốn tránh pháp luật. Anh sẽ đem hai cái lệnh này đi tới Bộ tư lệnh Cảnh vệ sáng mai, cố sửa cái rắc rối anh đã tạo ra.

Nắm được lệnh khoan hồng rồi, Carrie Sue hưng phấn nói. "Như vậy có nghĩa là em có thể dự được phiên tòa xử Darby tuần sau".

T.J. lắc đầu, làm cho cô cụt hứng. "Cái ý đó không hay đâu, Carrie Sue. Em co mặt sẽ làm phân tán tư tưởng đi quá nhiều tại phiên tòa. Người ta, kể cả chánh án và đoàn thẩm phán, sẽ nhìn vào em chứ không chú ý tới những bằng chứng mà Bill và anh đã thu thập được. Họ cũng sẽ thấy là anh đã nói dối về cái chết của em do đó họ có thể cho rằng anh cũng nói dối cả về những bằng chứng có lợi cho anh ruột em. Nếu anh có thể giả mạo được cái chết của em thì anh cũng có thể giả mạo được bằng chứng cho Darby lắm chứ, như vậy sẽ làm cho Darby lúng túng trong khi bào chữa. Chưa hết đâu, cô gái. Sẽ có một đám đông quan sát mà em thì còn yếu và bị thương. Anh không muốn em lang thang vờ vẩn mọi nơi trong khi người ta thì đang cố được nhìn tận mặt Ngọn lửa Texas. Họ sẽ xô đẩy nhau để được sờ mó em. Họ còn có thể giật cả quần áo em để lấy vật kỷ niệm. Em chưa đủ khỏe để đương đầu được với một quang cảnh đông đúc hỗn tạp như thế. Em cần ở lại đây, nghỉ ngơi, dưỡng sức. Hàng ngày anh sẽ báo cáo đầy đủ lại với em".

Carrie Sue nhận thấy anh không ra lệnh hay dọa nạt gì. "Nhưng em có thể làm chứng được cho anh ấy. T.J., em biết sự thật, em có thể làm được đôi chút cho anh ấy".

- Anh ngờ cái đó đấy. Một khi mọi người đã thấy em đẹp như thế nào và họ phát hiện ra sự thật về tình yêu và mánh múng của chúng ta thì họ sẽ chẳng còn tin được một lời nào của mỗi đứa chúng mình. Một số đàn bà tị nạnh còn có thể thuyết phục chồng họ rằng em đã dùng sắc đẹp của em để lừa anh giúp em và Darby. Tổng thống và Thống đốc đã yêu cầu tòa xử khoan hồng cho Darby và đám người của anh ấy. Nếu em xuất hiện và triềng cái món lừa của chúng mình vào mặt họ thì sẽ có thể tai hại cho anh ấy.

Carrie Sue nhận thấy anh nói đúng. Cô phải làm cái gì đó tốt nhất cho Darby và bất cứ ai đã dính líu vào: T.J., William và Hank. Họ đã liều lĩnh ghê người để giúp cô và cô nợ họ lòng trung thành của cô với họ.

T.J. nói thêm: "Có một vài điều quy định về việc khoan hồng cho em. Bức thư của Grant là đánh bằng mã hiệu nhưng anh đã dịch nó ra cho em đấy. Em đọc đi".

Carrie Sue phát hiện ra rằng tự do của mình là dựa vào việc Thad Jamison lấy cô và giữ cho cô yên lành cũng như việc anh rút khỏi Cảnh vệ và đặc phái viên của Tổng thống. Anh được yêu

cầu vẫn tiếp tục là Cảnh sát trưởng Hoa Kỳ nhưng ở bang Colorado. Bức điện được giải mã cũng nói rằng Grant đã gánh lấy trách nhiệm hoàn toàn về cái mưu giết chết, ra lệnh cho T.J phải nói đó là lệnh và chỉ thị của ông. Grant nói ông thông cảm tình yêu của T.J đối với cô và không bắt lỗi hành động của anh. Rõ ràng Tổng thống đang cho người yêu của cô một lối thoát ra khỏi cảnh khó khăn rắc rối của anh. "Nếu em không lấy anh và đi tới Colorado làm phu nhân cảnh sát trưởng thì cái lệnh khoan hồng của em sẽ ko hiệu lực chứ gì?"

- Đó là những điều kiện mà anh hứa thực hiện. Anh bảo với Tổng thống rằng anh có thể làm bất cứ cái gì để xin được cho em lệnh khoan hồng và cuối cùng ông đã chấp nhận lời hứa của anh. - Khi cô trở nên im lặng và tư lự, anh bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, lo lắng về phản ứng và câu trả lời của cô. Anh biết cô yêu anh nhưng anh đã phản bội cô. Cô bị thất vọng về anh và đang sợ lại phải tin anh. Anh không thể trách cô được.

Carrie Sure nói, phá vỡ bầu không khí im lặng, - Em sẽ làm bất cứ cái gì anh ra lệnh ở Waco, vì em chắc chắn rằng anh biết cái gì là tốt nhất cho mỗi người liên quan tới vụ này. Em muốn thăm Darby. Có thể được ko?

T.J. ko biết nên hiểu như thế nào câu trả lời chệch đi của cô – Khi phiên tòa xong, anh sẽ tìm 1 cách nào đó lên đưa Darby đến đây hoặc tuần em vào nhà tù để thăm 1 lần cuối cùng. Quá nhiều người tò mò ngày đêm bám chặt lấy chung quanh nhà tù. Một khi hết phiên tòa rồi thì tình hình sẽ bình thường lại và việc làm kia sẽ được an toàn.

Cả 2 đều im lặng. T.J. cảm thấy buồn nản. Tại sao cô lại im như thế? Cái gì đang diễn ra trong đầu cô?

- Tốt – cô nhận xét. – Em sẽ lấy anh, T.J., không phải vì cái lệnh khoan hồng này mà vì em yêu anh. Em chấp nhận điều anh đã phải làm trong phạm vi phận sự của anh.

T.J. quay lại nhìn cô. Anh đi đến đi-văng, ngồi xuống, kéo cô lại vào lòng. Khi cô nép vào anh, anh thì - Em đừng tiếc, Carrie Sue, chúng ta sẽ hạnh phúc.

Cô ôm anh, đáp – Em biết chúng mình sẽ hạnh phúc.

Khi các ngón tay của cô vô tình đùa nghịch trên ngực anh và người cô nằm gọn trong long anh, anh cảm thấy sự kiềm chế của mình bị chùng đi trong khoảnh khắc, - Em đã thức dậy đủ lâu rồi, cô gái. Đã đến lúc em phải quay trở về giường rồi. Chuyển đi sắp tới đây rất gay go cho cái cơ thể đang cần dưỡng sức của em. Anh phải trông nom em. Anh muốn em chóng đứng lên đi lại được để anh có thể cưới em và đi đến mái nhà mới của chúng mình – Khi cô ngừng đầu nhìn anh, anh nói thêm – Anh biết là anh đã hứa cho em tắm nhưng phải vào buổi sáng sau khi em đã nghỉ ngơi ...

Carrie Sue cảm thấy cơ thể mình đang đau lan vì sự giải tỏa dịu ngọt nhưng cô biết anh đang kiệt sức và cô thì hàng bao ngày chưa tắm. Nếu cô không thắng được ý muốn hôn ngấu hôn nghiền lên mặt anh, cô sẽ không thể nào kìm nén được những ham muốn dữ dội của cô. Họ đã không cùng nhau từ khi cô vượt ngục, gần 2 tuần trước đây. Cô đang đói thèm anh. Nhưng cô muốn sự tái hợp của 2 người phải là 1 cái gì đặc biệt. Có thể đến mai.

- Anh là chủ nhân, người chồng tương lai của em! – cô đùa

Anh cười bế cô lên giường. Sau khi đã chờ cô nằm gọn trong chăn, anh chỉ khẽ hôn lướt lên môi cô, không dám hôn thật. – Sáng mai gặp lại em, em yêu.

- Anh ngủ ở đâu? – Cô gọi anh dừng lại ở cửa.

- Ở phòng khách.

- 1 cái sàn cứng bên 1 cái giường ấm êm? – Cô nói bóng gió.

- Thế là tốt nhất đấy, cô gái. Em cần ngủ 1 đêm đầy cho khỏe người. Ngủ ở đây đêm nay thì nguy hiểm cho anh lắm.

- Đêm mai thì không nguy hiểm – Cô nói dụng ý với nụ cười quyến rũ.

Sau bữa điểm tâm ngon lành với thịt muối, trứng tráng, bích quy và cà phê, T.J. đun nhiều nước, đổ vào cái bồn tắm của người đàn bà góa ở trong bếp. Anh giúp Carrie Sue cởi quần áo. Rồi anh gội đầu cho cô và chờ cô tắm.

Sau đó, anh lau khô người cô và quần băng mới vào vai cô. Trong khi làm, anh nói cho cô biết anh đã lấy cặp ête và băng gạc ở trong phòng khám của bác sĩ tại San Angelo như thế nào.

Gượng nhẹ sợ cái vai bị thương của cô, anh mặc cho cô chiếc váy vải bông cô mang đi theo từ Tucson. Cô ngồi trên 1 chiếc ghế trong bếp để cho anh chải tóc, 1 công việc cả 2 đều khoái trá.

- Anh làm cho em hư đốn hoàn toàn rồi đấy. Thật là tuyệt vời.

- Có thể em sẽ trả cho anh công hầu hạ khi nào em khỏe hơn lên.

- Em muốn thế, Rogue, - cô ngửa đầu ra đằng sau, hôn anh.

- Nghiêm chỉnh, cô gái, anh có việc phải làm và đó là quay về giường với em.

- Hay quá, - cô không khỏi thốt lên.

- Anh muốn nói là anh phải đi tới Bộ tư lệnh Cảnh vệ giải quyết công việc của chúng mình.

Hank sẽ đến đây sớm để ở lại đây cùng với em trong khi anh đi.

- Anh vẫn chưa tin em? – cô trêu.

- Dĩ nhiên tin. Anh chỉ muốn anh ấy ở đây để bảo vệ cho em thôi. Em quá yếu không thể tự vệ được nếu có sự lôi thôi. Anh sẽ ghé qua thăm Darby và cho anh ấy biết tin. Đứng lên, cô gái, đã đến giờ lên giường.

Do ko có váy, Carrie Sue đã quần lên vai 1 tấm choàng ren để có thể tiếp chuyện với Hank ở trong phòng khách.

Trong khi trò chuyện, Hank cho cô biết T.J. yêu cô như thế nào, anh đã hốt hoảng làm sao khi cô trốn khỏi El Paso và anh lo sợ đến đâu khi cô bị thương – Cô đã làm cho đời anh ấy thay đổi đi nhiều lắm, Carrie Sue, và anh ấy cũng như thế với đời cô. Thad và tôi đã làm việc với nhau, bảo vệ cho nhau nhiều lần rồi – Rồi anh kể 1 số chuyện của 2 ng để tiêu khiển.

Hank đi khi T.J. trở lại ngôi nhà sang trọng. Anh kể lại chuyện gặp cảnh vệ, nói anh đã để Tổng thống nhận lấy lỗi vì quyền lực của ông vượt khỏi luật của bang Texas – Họ không thích những cái anh đã làm nhưng họ chấp nhận. Anh là Đặc phái viên trước khi là Cảnh vệ Texas và cương vị đó được nhiều quyền hạn hơn. Họ thấy anh không còn cách nào khác là phải tuân theo lệnh của Tổng thống Grant thôi.

- Anh có nói với họ những yêu cầu của Tổng thống không?

T.J. lắc đầu – Đó là 1 cuộc mặc cả bí mật giữa 2 người, nhưng anh bảo họ anh xin thôi để về Colorado làm Cảnh sát trưởng. Vì Tổng thống và anh, 2 người cùng nổi tiếng như thế nào, họ nghe và cho đó là 1 ý hay. – Anh mỉm cười rồi châm biếm – Ít nhất họ cũng do dự phải mất anh ngay cả sau khi họ biết anh đã lừa họ. Anh bảo họ em tán thành ở ẩn cho tới khi xong phiên tòa nên họ tán thành để cho em thăm Darby 1 đêm nào đó, khi an toàn. Trong mấy ngày quay, thị trấn xôn xao lắm, em nên chờ ít lâu nữa.

Anh cười tiết lộ - Câu chuyện về việc em sống sót và được khoan hồng sẽ được đăng báo hôm nay. Bài báo sẽ nói là em đang được cử đi tới tận miền đông gặp họ hàng. Không có gì về chuyện chúng mình yêu nhau cưới nhau cả. Như vậy bảo vệ được sự riêng tư kín đáo của chúng

mình. Bài báo sẽ nói là cái chết của em được bố trí để chờ lệnh khoan hồng tới và em có thể đi được chỗ khác bí mật.

Cô thở dài, nhẹ nhõm – Em mừng là mọi sự đều thành công tốt đẹp.

- Anh cũng vậy, Darby gặp anh, tinh thần rất tốt. Lại càng tốt hơn sau khi nghe em đã được khoan hồng. Anh ấy chấp nhận số phận của mình, Carrie Sue, và anh mừng đấy. Anh bảo anh ấy là em sẽ gặp anh ấy trước khi anh ấy vào tù. Anh ấy vui lắm.

- Anh nghĩ phiên tòa sẽ diễn ra như thế nào – Cô lo sợ hỏi.

- Luật sư của anh ấy vừa rời đi xong, ông ấy nghĩ Darby có chứng cứ mạnh mẽ để tự bào chữa. Khi anh ấy bị bắt mà không có nổ súng bắn nhau là có lợi cho anh ấy. Và ở cả San Angelo lẫn Suối Lớn đều chẳng có ai bị chết mà tiền thì được hoàn trả lại. Ông luật sư giỏi đúng như Bill đã nói, ông đã làm rơi rụng hết tất cả những lời buộc tội sai giả của Quade Harding. Báo chí đã đăng những bài báo hay về Darby và sự bố trí lừa của Quade đã được vạch ra với đầy đủ chi tiết. Báo ở đây đăng tin những bài viết và phỏng vấn của Bill, nên ra tòa, Darby gần như là 1 anh hùng, 1 truyền thuyết miền Tây thật sự vậy.

- Hãy để báo chí giúp ích cho anh sau khi nó đã làm thương tổn đến anh.

- Hôm nay anh nhận được 1 vài tin thú vị lắm, Quin Harding lên 1 cơn đau tim và hẳn đã chết khi nghe con hắn bị chết. Pháp luật đã thu trại chăn nuôi của hắn. Họ có kế hoạch trả lại những mảnh bị lấy cắp cho những chủ sở hữu hợp pháp, kể cả trại Stover cho Darby. Luật sư của anh ấy đã đem bán nó nên có thể dung món tiền đó để trả lại cho những người bị cướp, do đó tội của anh ấy nhẹ đi. Chánh án nói mọi cái đều đang thuận lợi cho anh ấy. Anh mong em đừng lo. Cô gái vui mừng rạng rỡ - Chắc chắn không rồi. Ngoài đó ra, em lại có 1 mái nhà mới phải làm ở Colorado và 1 người chồng cao ráo đẹp đẽ. Em không có tiền nên có 1 công việc đang chờ anh ở đó thì là điều rất hay.

T.J. mỉm cười – Anh để dành được nhiều tiền nên chúng ta sẽ thoải mái. Cô Stover à. Một người đàn ông tiêu gì lắm tiền khi phần lớn thời gian anh ta cứ lang thang trên đường cô độc 1 thân 1 mình thôi.

- Ngay bây giờ em không thoải mái. Em đau, cần “bác sĩ” Jamison chữa chạy.

- Tốt lắm, cô gái, vì anh cũng đang đau giống như thế. Chúng mình hãy khóa cửa lại để không bị quấy rầy.

Sau khi khóa cửa, anh mang Carrie Sue cười ngặt nghẽo ra giường. Tay nhẹ nhàng nhưng run lên vì liên tưởng trước, anh cởi quần áo cô ra.

Anh nằm về phía vai không đau của cô, nhìn vào đôi mắt màu tím lam. Ngón tay anh nhẹ nhàng sờ vào bên vai băng bó trong khi anh thì thầm. – Trời đất, khi xảy ra chuyện này, anh đã lo mất em mãi mãi. Rồi lại sợ em không bao giờ tha thứ cho anh và nhận lại anh. Em không biết được là ở cùng với nhau như thế này là như thế nào đối với anh đâu. Anh yêu em, anh cần em. Anh mừng là em lại có lại rung động. – anh trêu, hôn lia lịa lên mặt lên gáy cô.

- Em mừng là anh đã lại có cảm xúc, ông cảnh vệ Đàn ông ạ – cô nói khẽ, ôm anh. Tình yêu và ham muốn rần rật khắp người cô. Cô chưa bao giờ hình dung ra cô lại có thể hài lòng như thế này, yêu đến như thế này. T.J. đã bước vào đời cô và đã thay đổi nói đi, thay đổi cả cô nữa.

1 cảm giác pha trộn của yên tĩnh và căng thẳng thiêu đốt cô. Cuối cùng, cô cảm thấy hoàn toàn êm ả và hoan lạc 1 cách cuồng si. Đã phải qua 1 đoạn đường gian nan, dài dặc để tới được sự êm ả và yêu đương này, nhưng cô mừng là cô đã tìm được ra nó, phát hiện ra nó cùng với sự giúp đỡ, lòng kiên trì của T.J. Đầu óc cô thanh thản hơn lên, T.J. và cơ thể cô nhạy bén cao độ

với những hành động của anh. Trái tim cô thuộc về anh.

Tựa hồ như cô đã từng chờ đợi suốt cả 1 đời người đàn ông này, tựa hồ anh là người đàn ông duy nhất có thể giải thoát được cho những đam mê của cô, người đàn ông duy nhất có thể thuần hóa được tính cách man dại của cô, người đàn ông duy nhất có thể đáp ứng được cô. Cô ôm chặt anh vào thân mình trần trụi của mình và run lên vì sự tiếp xúc khuấy đảo họ.

Môi T.J. rà trên bộ mặt hồng hào của Carrie Sue, hôn lên từng chỗ 1. Anh thích cái cách da cô lằn lặn dưới tay và miệng anh. Anh muốn hôn và xoa vuốt lên từng phần từng tắc trên người cô. Anh lùa tay vào mái tóc rục đỏ và hôn lên mạch đập chỗ cuống họng cô. Cô hình như đang nôn nóng muốn hòa gấn 2 người làm 1 và điều đó làm anh căng thẳng.

Carrie Sue nhận thấy anh dịu dàng và rụt rè biết mấy khi ở bên mình, cô hiểu anh không muốn làm mình đau. Bất kể họ đã làm tình bao lần nhưng lần nào cũng đều tốt đẹp hơn lần trước. Anh nhìn xuống cô, thích cái mái tóc rục lên 1 vùng vàng son ở trên nền gối trắng. Anh để ý thấy mặt cô đỏ bừng lên nhưng biết đó là 1 loại sốt khác với cái anh đã lo sợ tuần qua. Anh nhìn 2 con mắt cô nhắm nghiền, biết ơn. Carrie Sue cảm thấy mặt biển đam mê đang dâng tới dâng lui giữa những con sóng thanh bình và những con sóng bão tố. Cô bị đưa đi ko cưỡng nổi bởi sức mạnh ghê gớm ...

Họ tiếp tục ôm ấp, hôn nhau, cũng nằm hưởng cái thiên đường hải hỉ họ đã dựng nên. Cùng cảm thấy tình yêu của mình là tiền định, lần đầu tiên họ gặp nhau là đã được số phận dắt đưa. T.J. nhìn vào mắt Carrie Sue hỏi – Vậy em ko ngại là vợ của 1 người đại diện pháp luật nữa chứ. Ngọn lửa Texas xinh đẹp của anh?

Tay Carrie Sue đưa lên vuốt ve mặt anh – Ko hề chút nào, nhưng em vẫn thích được là cô gái táo tợn của anh ... Em cho là anh có thể dạy được người con gái tuyệt vọng liều lĩnh này trở thành 1 công dân hiểu pháp luật. Dẫu sao, Rogue, anh đã dạy cho em mọi điều khác rồi đấy!

- Chưa phải mọi điều. – anh ám chỉ ranh mãnh – nhưng cho anh thì giờ thì anh sẽ dạy được mà .

..

Chương cuối

Chiều thứ bảy, Bill Ferguson đến để viết về phiên tòa xử Darby và đồng bọn. Ông hưởng 1 dịp thăm viếng dài Carrie Sue và T.J. trước khi bắt đầu công việc đáng được nhận giải thưởng của mình.

Chủ nhật Carrie Sue và T.J. ở nhà bàn định kế hoạch cho tương lai tươi sáng của họ ở Colorado và làm tình.

Thứ 2, mồng 3 tháng 7, phiên tòa bắt đầu. Những đám đông hưng phấn vào đầy trong tòa án để nghe qua cửa sổ mở. Thỉnh thoảng họ lại hoan hô người đàn ông đẹp đẽ mà họ coi như 1 truyền thuyet của miền Tây hoang dại.

Thứ 3 là 1 ngày lễ lớn, 100 năm thành lập Hoa Kỳ. Carrie Sue, T.J. làm lễ mừng ở trong tòa nhà sang trọng cũng với Hank Peterson và William Ferguson. 1 bức điện mừng của Mitchell

Sterling gửi đến, anh mong sẽ đến được với họ.

Thứ 4, tòa lại xử. Phiên tòa kết thúc sáng thứ 6 với 1 bản tuyên án đã chờ đợi trước là 15 năm tù giam. Đám đông hô to đòi khoan hồng nhưng chánh án buộc họ giữ trật tự, đã giải thích với họ rằng việc đó là ko thể được vì Stover đã phá pháp luật, Lúc đó đám đông kêu to lên đòi người anh hùng của họ được phép tuyên bố cam đoan cải tạo tốt. Chánh án mỉm cười.

Đêm thứ 5, vũ khí của Carrie Sue và T.J. được cảnh vệ gác ở bên ngoài nhà lấy cất đi trong khi Darby được phép ăn tối và thăm viếng em gái trước khi rời đến nhà tù Đông Texas vào thứ 6. Sau bữa cơm tuyệt vời và 1 chuyến thăm viếng thú vị, T.J. và Darby bắt tay từ biệt nhau như bạn bè.

T.J. bảo Carrie Sue – Trong tù nếu anh ấy giữ đúng mức, thái độ tốt, anh ấy sẽ được ra sớm.

Thứ 6, bắt đầu các phiên tòa xử Kale Rushton, Kadry Sams, Dillon và John Griffin, cũng kết thúc như đối với Darby.

Cùng ngày hôm đó, Carrie Sue viết 1 lá thư cho bà Thayer ở Tucson, giải thích mọi điều cho người đàn bà tốt bụng đã kết bạn với cô.

Sau lễ nhà thờ chủ nhật, ngày mùng 9 tháng 7, Carrie Sue Stover mặc 1 bộ váy đăng ten trắng muốt cưới Thad Jamison trong 1 hôn lễ bí mật chỉ có những bạn thân nhất dự.

Thứ 2, ngày 24 tháng 7, Carrie Sue và Thad Jamison rời ngôi nhà sang trọng ở Waco đi tới cuộc đời mới của họ ở Colorado. Lúc đó, họ biết đã có 1 người thứ 3 đi cùng trên chuyến xe với họ rồi ...

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>